

Coperta de VASILE SOCOLIUC

The Sands **Of** Time **I** by Sidney Sheldon

© copyright 1970,1988 by Sheldon Literay Frust

© **copyright 1994 by Editura MIRÓN**

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii **Miron.**

© copyright grafică Editura MIRON.

SIDNEY SHELDON

NISIPURILE TIMPULUI

TRADUCERE DE ANTOANETA RALI AN

ISBN 973-95056-3-0

Pentru Frances Gordon, cu dragoste.

"(Din viețile marilor oameni învățăm, Că ne putem închina viața sublimului, Și, când -plecăm, în urmă să lăsăm Urme de pași pe nisipurile timpului."

Henry Wadsworth Longfellow Un psalm al vieții

"Cei morți nu au dreptul să reînvie.

Ti sînt acum una cu pămîntul și pămîntul nu poate fi niciodată biruit, pentru că pămîntul rabdă totul și va supraviețui oricărui sistem de tiranie. Cei care au pătruns în pămînt cu cinste și nimeni nu a pătruns cu

*mai multă cinste în pământ, decât cei ce au murit în
Spania - și-au dobândit nemurirea."
'Ernest Hemingway*

Capitolul unu Pamplona, Spania 1976

„Dacă planul nostru dă greș, o să murim cu toții”, îl revăzu din nou în minte, pentru ultima oară, cercetându-l, disecându-l, căutându-i părțile slabe. Dar nu-i putu găsi nici una. Planul era îndrăzneț și presupunea o sincronizare precisă, la secundă. Dacă va reuși, avea să fie o ispravă spectaculoasă, demnă de marele El Cid. Dacă va da greș...

„Mă rog, am depășit vremea îngrijorărilor, își spuse Jaime Miro, meditativ. Acum a sosit timpul pentru acțiune”.

Jaime Miro era o legendă, un erou pentru poporul basc și o pacoste pentru guvernul spaniol. Era înalt de aproape doi metri, avea o față puternică, inteligentă, un trup musculos și ochi negri, îngândurați. Cei ce-l văzuseră obișnuiau să-l descrie ca mai înalt decât era în realitate, mai brun, mai aprig. Jaime Miro era o persoană complexă, un realist care cunoștea soarta cumplită ce-l aștepta, un romantic gata să moară pentru cauza în care credea.

Pamplona arăta ca un oraș ieșit din minți. Se găsea în ultima dimineață a alergărilor de tauri, *Fiesta* lui Șan Fermin, sărbătoarea anuală care ține de la 7 la 14 iulie. Treizeci de mii de vizitatori, veniți din lumea întreagă, roiau în oraș. Unii veniseră doar să privească spectacolul primejdios al alergării de tauri, alții doreau să-și dovedească bărbăția luând direct parte la el, alergând în fața animalelor dezlănțuite. Toate camerele de hotel fuseseră demult rezervate, iar studenții universității din Navarra își făcuseră culcuș în pragurile caselor, în holurile băncilor, în automobile, în parcurile publice și chiar pe străzile și aleile orașului.

Turiștii umpleau pînă la refuz cafenelele și hotelurile, privind la zgomotoasele și multicolorele parăzi de *gigantes* din mucava, și ascultînd muzica fanfarelor în marș. Membrii parăzilor purtau mantii violete, cu glugi verzi, rubinii sau aurii. Așa cum șerpuia pe străzi, procesiunea părea alcătuită din rîuri de curcubeie. Pocnitorele care explodau de-a lungul troleelor și cablurilor de tramvai sporeau larma și confuzia generală.

Mulțimea venise să ia parte la luptele de tauri, care urmau să aibă loc seara, dar evenimentul cel mai spectaculos era *encierro* - alergarea de dis-de-dimineață a taurilor ce aveau să lupte seara. Cu o noapte înainte, la douăsprezece fără zece, pe străzile întunecoase din partea de jos a orașului fuseseră mînați taurii scoși din *corrales de gas*, țarcurile obișnuite, pentru a traversa podul de peste rîu spre țarcul de pe Caila Santo Domingo, unde urmau să rămîna peste noapte. Dimineața li se va da drumul să alerge liberi de-a lungul îngusteii Caila Santo Domingo, îngrădiți însă de baricadele de lemn așezate la fiecare intersecție. Cînd vor fi ajuns la capătul străzii, aveau să intre direct în țarcurile din Piaza de Hemingway, unde erau ținuți pînă la începerea luptelor de după-masă.

-De la miezul nopții și pînă la șase dimineața vizitatorii stăteau treji, bînd, cîntînd, făcînd dragoste, prea ațîțați ca să poată dormi; Cei care urmau să participe la alergarea taurilor purtau în jurul gîtului eșarfele roșii ale lui Șan Fermîn.

La șase fără un sfert dimineața, fanfarele începeau să circule pe străzi, cîntînd muzica răscolitoare din Navarra. La șapte fix, zbură în aer o rachetă, care anunța că porțile țarcului fuseseră deschise. Mulțimea era cuprinsă de febra nerăbdării. Cîteva momente mai tîrziu urma să fie lansată o a doua rachetă, care avertiza orașul că taurii alergau în libertate.

Ceea ce urma era un spectacol de neuitat. Întîi izbucneau zgomotele. La început erau slabe, ca un freamăt de vînt, aproape imperceptibil, și apoi deveneau din ce în ce mai puternice, culminînd într-o explozie de ropote de copite și, deodată, apăreau șase bivoli și șase tauri uriași. Fiecare dintre ei cîntărea pe puțin cinci sute de kilograme și cu toții se năpusteau pe Caila Santo Domingo asemenea unor trenuri expres mortale. Dincolo de baricadele de lemn plasate la fiecare colț de stradă, se înghesuiau sute de tineri nerăbdători, nervoși, care țineau să-și dovedească vitejia înfruntînd animalele înnebunite.

Galopul pornea din capătul mai îndepărtat al străzii, trecînd pe lîngă intersecțiile cu Caila Laestra-feta și Caila de Javioj, pe lîngă *farmacias* și magazinele de confecții și piețele de fructe,

îndreptându-se spre Piaza de Hemingway; pretutindeni se auzeau strigăte de „Ole”, izbucnite din mulțimea exaltată. Când namilele se apropiau de spectatori, se producea o învălmășeală și o busculadă nebună, în graba oamenilor de a se feri de coarnele ascuțite și de copitele mortale. Brusca amenințare a morții îi făcea pe unii dintre participanți s-o ia la goană și să caute adăpost pe treptele caselor sau pe scările de incendiu. Aceștia erau însoțiți de strigăte și invective de „Cobardon” - lașule! Cei cîțiva care se împiedicau și cădeau în calea taurilor erau trași cu iuțea deoparte.

Un băiețuș stătea cu bunicul lui îndărătul baricadelor, ambii cu răsuflarea tăiată de excitarea spectacolului care se desfășura la cîțiva pași mai departe.

- Uită-te la ei! exclamă bătrînul. *Magnifico!*

- *Tengo miedo, Abuelo.* Mă e frică, bunicule, răspuse copilul tremurînd.

Bătrînul înconjură cu brațul umerii copilului.

- *Si, Manuelo.* E înfricoșător. Dar și grandios. Odată, pe vremuri, am alergat și eu alături de tauri. Nimic nu se poate compara cu așa ceva. Te masori cu moartea, ceea ce te face să te simți cu adevărat bărbat.

De obicei, animalele le trebuiau doar cîteva minute ca să străbată în galop cele cîteva sute de metri din Căile Santo Domingo pînă la țarc, și în momentul cînd taurii erau închiși din nou în siguranță, se lansa în văzduh o a treia rachetă. Dar în această anume zi, cea de-a treia rachetă nu a mai fost trimisă, pentru că a avut loc un incident, un lucru care nu se mai întîmplase niciodată în cei patru sute de ani de istorie a alergărilor de tauri din Pamplona.

Cînd animalele dădură buzna în strada îngustă, vreo șase oameni îmbrăcați în costumele colorate ale *-feriei* înlăturară baricadele de lemn de la intersecții, și taurii se pomeniră alungați de pe strada îngrădită, drept care o luară razna pe străzile din inima orașului. Ceea ce fusese cu un moment înainte o veselă sărbătorire se prefăcu brusc într-un coșmar înfiorător. Dobitoacele înnebunite se repeziră în spectatorii înlemniți. Băiețușul și bunicul său s-au numărat printre primii morți, doborîți și călcați în picioare de năvala taurilor. Coarne mortale se înfipseră într-un cărucior de copil, sfîșiind pruncul și trîntind-o pe mamă la pămînt pentru a fi strivită. Pretutindeni în aer plutea moartea. Animalele zdrobeau spectatorii neputincioși, doborînd femei și copii, înfigîndu-și coarnele lungi, fatale, în pietoni, în tarabele cu merinde, în statui, măturînd tot ce avea nenorocul să se afle în calea lor.

Oamenii urlau îngroziți, luptîndu-se cu disperare să se ferească din drumul matahalelor ucigașe.

Un camion roșu aprins apărură brusc în calea taurilor, care se năpustiră spre el pe Căile de Estrella, strada care ducea la *cârcel* - închisoarea din Parh-plona.

Cârcel, închisoarea, este o clădire de piatră cu două etaje, austeră, cu ferestre puternic zăbrelete. La fiecare dintre cele patru colțuri se înalță cîte un turn, iar-deasupra ușii flutură steagul spaniol, roșu și galben. Un gard de piatră înconjoară o curte mică. Etajul al doilea al clădirii cuprinde un șir de celule care îi adăpostesc pe deținuții condamnați la moarte.

În interiorul închisorii, un gardian greoi, îmbrăcat într-o uniformă de Policia Armada, conducea un preot, înveșmîntat într-un anteriu simplu, de-a lungul coridorului de la etajul doi. Gardianul ținea în mîna o pușcă mitralieră.

Observînd privirea întrebătoare care se ivise în ochii preotului la vederea armei, gardianul îl lămurii:

- Irrlocul ăsta nu poți fi niciodată sigur, părinte. La etajul ăsta avem toate scursorile pămîntului.

Gardianul îl conduse pe preot printr-un cadru radar detector de metale, asemănător cu cele folosite pe aeroporturi.

- Regret, părinte, dar știți, regulamentul...

- Desigur, fiule.

Cînd preotul trecu prin cadrul radar, un sunet strident de sirenă umplu coridorul. Gardianul își încleștă instinctiv arma. Dar preotul se întoarse spre el și-i zîmbi:

- Greșeala mea, îi spuse, scoțîndu-și de la gît o cruce grea de metal care atîrna de un lanț de argint și înmîinîndu-i-o gardianului.

De data asta, cînd trecu din nou, aparatul rămase tăcut. Gardianul îi restituie crucea și cei doi își continuarea călătoria în măruntaiele închisorii.

Duhoarea de pe coridor, în vecinătatea celulelor, era îngreșoșătoare. Gardianul se găsea într-o dispoziție filozofică:

- Știți, părinte, vă cam pierdeți vremea pe aici. Brutele astea nu au suflele care să fie mîntuite.

- Totuși e de datoria noastră să încercăm, fiule.

- Vă spun eu, porțile iadului abia așteaptă să-i primească pe cei doi, răspuse gardianul clătîinînd din cap.

Preotul îl privi pe gardian cu surpriză:

- Pe cei doi? Parcă mi s-a spus că sînt trei pe care trebuie să-i împărtășesc.

Gardianul ridică din umeri.

- Iaca, v-am făcut economie de timp. Zamora a murit azi-dimineață la infirmerie. A avut un atac de inimă.

Ajunseră la celulele din capătul coridorului.

- Aicea-i, părinte.

Gardianul descuie o ușă și se dădu cu grijă îndărăt cînd preotul intră în celulă. După aceea încuie

din nou ușa și rămase pe coridor, atent la orice semnal de alarmă.

Preotul se îndreptă spre silueta ghemuită pe patul murdar din celulă.

- Cum te numești, fiule?

- Ricardo Mellado.

Preotul se uită în jos la el. Era greu să-ți dai seama cum arăta, omul. Fața îi era tumefiată, numai carne vie. Ochii aproape închiși. Prizonierul reuși să rostească printre buzele umflate:

- Mă bucur că ați putut veni, părinte.

- Biserica are datoria să-ți mîntuiască sufletul, fiule, răspunse preotul.

- Or să mă spînzure în dimineața asta? Preotul îl bătu ușor pe umăr:

- Ai fost osîndit să mori de garotă.

- Nu! strigă Ricardo Mellado privind în sus la el.

- îmi pare rău. Ordinul a fost dat de primul ministru în persoană.

Preotul își lăsa mîna pe creștetul deținutului și psalmodie:

- *Dime tus pecados...*

- Am păcătuit adînc în gînd, vorbă și faptă și mă căiesc din toată inima pentru păcatele mele, șopti Ricardo Mellado.

- *Ruego a nuestro Padre celestial para la salva-cion de tu alma. En el nombre del Padre; del Hijo y del Espiritu Santo...*

Gardianul, care trăgea cu urechea, își spuse în sinea lui: „Ce pierdere de vreme prostească. Pe ăsta Dumnezeu o să-l scuipe drept în ochi”. îl auzi pe preot rostind cuvintele de încheiere:

- *Adios*, fiule. Fie da Domnul să-ți primească sufletul în pace.

Preotul se îndreptă spre ușa celulei și gardianul o descuie, apoi se dădu un pas îndărăt, ținîndu-și pușca țintită spre deținut. După ce încuie din nou ușa, gardianul se deplasă spre celula alăturată și o descuie.

- E al dumneavoastră, părinte.

Preotul intră în cea de a doua celulă. Și deținutul de aici fusese bătut sălbatic. Preotul îl privi lung, apoi îl întrebă:

- Cum te numești, fiule?

- Felix Carpio.

Era un om uscat, cu barbă, iar obrazul îi era brăzdat de o cicatrice proaspătă, lividă, pe care barba nu izbutea să o ascundă.

- Nu mi-e teamă de moarte, părinte.

- ăsta-i un lucru bun, fiule. Pînă la urmă, nici unul dintre noi nu e cruțat de moarte.

În timp ce preotul asculta confesiunile lui Carpio, prin clădire începură să se reverbereze valuri de zgomote îndepărtate, la început surde, apoi din ce în ce mai puternice. Erau tunetele copitelor și țipetele mulțimii care fugea. Gardianul ascultă, intrigat. Zgomotele se apropiau tot mai mult.

- Părinte, ar fi bine să vă grăbiți. Se întîmplă ceva ciudat afară.

- Am terminat.

Gardianul descuie în grabă ușa celulei. Preotul ieși în coridor și gardianul încuie din nou ușa în urma lui. Deodată se auzi o bufnitură puternică venind din fața închisorii. Gardianul se întoarse ca să se uite pe ferestruica îngustă, zăbrelită.

- Ce naiba o fi fost zgomotul ăsta?

- Se pare că cineva dorește să aibă o întrevedere cu noi, spuse preotul. îmi dai voie să împrumut asta?

- Ce să împrumutați?

- Arma dumitale, *por favor*.

În timp ce vorbea, preotul se apropie de gardian. Scoase în tăcere partea de sus a crucii pe care o purta la gît. Un cuțit lung, primejdios ieși la iveală. Cu o mișcare iute ca fulgerul, preotul împlîntă cuțitul în pieptul gardianului.

- Vezi, fiule, rosti în timp ce smulgea pușca mitralieră de sub brațul gardianului în agonie.

Dumnezeu și cu mine am hotărît că nu mai ai nevoie de arma asta. *In nomine Patris*, spuse Jaime Miro, făcîndu-și semnul crucii cu un gest pios.

Gardianul se prăbușise pe podeaua de ciment. Jaime Miro îi luă cheile și descuie repede ușile celor două celule. Zgomotele din stradă se înteteau.

- Repede! comandă Jaime.

Ricardo Mellado puse mîna pe pușca mitralieră.

- Ai jucat al naibii de bine rolul preotului. Aproape că m-ai convins.

Încercă să surîdă cu gura lui umflată.

- V-au aranjat bine pe amîndoi. Dar n-avea grijă. Or să plătească.

Jaime își trecu brațele în jurul umerilor celor doi bărbați și-i ajută să iasă în coridor.

- Ce s-a întîmplat cu Zamora? întrebă el.

- L-au omorît în bătaie, l-am auzit strigătele. Pe urmă l-au transportat la infirmerie și au pretins că a murit de un atac de inimă.

În fața lor se lvi ușa de fier a închisorii, ferecată.

- Așteptați aici, le spuse Jaime.

Se apropie de poartă și-i spuse gardianului:

- Eu mi-am terminat treaba. Gardianul descuie poarta.
- Ați face bine să vă grăbiți, părinte. Se întâmplă ceva în curte...
Nu apucă să-și sfârșească fraza. Când cuțitul lui Jaime i se înfipse în piept, îi țîșni sîngele pe gură.
Jaime le făcu semn celor doi deținuți:
-Veniți!

Felix Carpio luă arma gardianului mort, și toți trei o porniră pe scări în jos. Afară se dezlănțuise un adevărat haos. Polițiștii alergau înnebuniți, încercînd să-și dea seama ce se întâmplă și să potolească mulțimea care zbiera în curte căznindu-se să se ferească din calea taurilor sălbăticiți. Unul dintre tauri se năpustise în fațada clădirii, sfărîmînd portalul de piatră. Un altul sfîșia cu coarnele un gardian în uniformă, doborît la pămînt.

Camionul roșu "aștepta în curte, cu motorul ambalat. În harababura generală, fugarii se strecurară aproape neobservați, iar cei care îi vedeau evadînd erau prea preocupați să-și salveze pielea pentru ca să mai facă altceva. Fără să scoată o vorbă, Jaime și oamenii lui săriră în partea din spate a" camionului care porni în viteză, împrăștiind pietonii îngroziți de pe străzile înțesate.

Guardia Civil, poliția rurală paramilitară, înveșmîn-tată în uniforme verzi și pălării din plastic negru, se căznea în zadar să țină sub control masele isterizate. *Policia Armada*, staționată în capitalele provinciilor, era la fel de neajutorată în fața spectacolului demențial. Oamenii terorizați dădeau să fugă în toate direcțiile, încercînd cu disperare să evite taurii turbați. Primejdia venea mai puțin din partea animalelor cît dintr-a oamenilor care se călcau unii pe alții în picioare în învălmășeală. Bătrîni și femei se prăbușeau și erau striviți sub picioarele mulțimii smintite. Jaime privea îngrozit la spectacolul uluitor.

- Nu am bănuț că o să ia asemenea proporții! exclamă el.

Se uita neputincios la măcelul stîrnit, dar nu mai exista chip să-l stăvilească. Închise ochii ca să nu-l mai vadă.

Camionul intră în periferia orașului Pamplona și luă direcția spre sud, lăsînd în urmă zăpăceala și zarva.

- Unde mergem, Jaime? întrebă Ricardo Mellado.

- Există o casă sigură dincolo de Torre. O să ne adăpostim acolo pînă se lasă întunericul și apoi pornim la drum.

Felix Carpio se schimonosea de durere. Jaime Miro îl urmărea cu compasiune.

- Îndată ajungem, prietene, îl încuraja cu biîndețe. Nu izbutea să-și alunge din minte scena cumplită de la Pamplona.

O jumătate de oră mai tîrziu, se apropiară de satul Torre, pe care-l ocoliră pentru a se opri la o casă izolată, ascunsă în munții ce străjului așezarea. Jaime îi ajută pe cei doi să coboare din camionul roșu.

- Or să vină să vă ia la miezul nopții, le spuse șoferul.

- Cere-le să aducă și un doctor cu ei, replică Jaime. Și descotorosește-te de camion.

Cei trei intrară în casă. O căsuță de fermă, simplă și confortabilă, cu un șemineu în camera de zi și un tavan traversat de bîrne. Pe masă îi aștepta un bilet. Jaime Miro îl citi și zîmbi cînd dădu peste fraza ospitalieră: „*Mi casa es-su casa*” - casa mea e casa voastră. Pe polițiștii se înșirau sticle cu vin. Jaime turnă băuturile.

- Prietene, nu există cuvinte ca să-ți mulțumim. Bem pentru tine! Închină Ricardo Mellado.

Jaime își ridică paharul:

- Bem pentru libertate!

Se auzi ciripitul unui canar într-o colivie. Jaime se apropie și, o clipă, îi urmări filfiitul neputincios. Apoi deschise coliviu, scoase ușurel pasărea și se îndreptă spre fereastra larg deschisă.

- Zboară, *pajarito*, îi spuse cu blîndețe. Orice ființă vie trebuie să se bucure de libertate.

Capitohildoi Madrid

Primul ministru, Leopoldo Martinez, părea turbat de furie. Era un om scund, cu ochelari și, în timp ce vorbea, îi tremura tot corpul.

- Jaime Miro trebuie oprit cu orice chip, strigă el. Avea o voce puternică și ascuțită. Înțelegeți? Se holbă la cei șase oameni adunați în biroul lui. Căutăm un singur terorist și întreaga armată și poliție nu sînt în stare să-l găsească.

Reuniunea avea loc în Palatul Moneloa, unde locuia și lucra primul ministru, la cinci kilometri depărtare de centrul Madridului, pe Carretera de Galicia, o șosea lipsită de orice semne de identificare. Palatul era clădit din cărămizi vopsite în verde, cu balcoane din fier forjat, jaluzele verzi și turnuri de pază la fiecare dintre colțuri.

Era o zi fierbinte, uscată, și atît cît se putea vedea pe ferestre, coloane de căldură tremurătoare se înălțau ca niște batalioane de ostași fantomatici.

- Ieri, Miro a transformat Pamplona într-un cîmp de măcel. Martinez izbi cu pumnul în birou. A omorît doi paznici de închisoare și i-a răpit din temniță pe doi dintre teroriștii lui. O sumedenie de oameni nevinovați au fost zdrobiți de taurii lăsați liberi.

O clipă nimeni nu rosti vreo vorbă. Când primul ministru își luase postul în primire, declarase cu emfază: „Prima mea mișcare va fi aceea de a pune capăt grupurilor separatiste. Madridul este marele unificator. Îi transformă pe andaluzieni, pe basci, pe catalani, în spanioli”. Dar optimismul lui se dovedise găunos. Aprigii luptători pentru independență basci aveau ideile lor și valul de bombe, de jefuiri de bănci și de demonstrații teroriste ale ETA - Euzkadita Azkatasuna - continuase neabătut.

Un militar așezat în dreapta lui Martinez rosti:

- Eu am să-l gășesc.

Vorbitorul era colonelul Ramon Acoca, șeful GOE - Grupo de Operaciones Especiales - alcătuit cu scopul de a-i urmări pe teroriștii basci. Acoca, un om de vreo șaizeci și cinci de ani, era un uriaș cu o față brăzdată de cicatrice și niște ochi reci, de obsidian. În timpul Războiului Civil servise ca tânăr ofițer "sub

Franco și continua să fie un adept fanatic al filozofiei franchrste: „Noi nu răspundem decât în fața lui Dumnezeu și a istoriei”.

Acoca era un militar strălucit și fusese unul din cei mai de încredere asistenți ai lui Franco.

Colonelul își însușise disciplina pumnului de fier, tactica pedepsirii pe loc a celor care puneau în discuție legea sau nu i se supuneau. Trăise tumultul Războiului Civil, cu alianța naționalistă dintre monarhiști, generalii rebeli, marii proprietari de pământ, ierarhia bisericească și falangiștii fasciști pe de o parte, și forțele guvernului republican, incluzându-i pe socialiști, comuniști, liberali și separatiștii basci și catalani de cealaltă parte. Fusese o perioadă cumplită de distrugeri și omoruri, o nebulie colectivă care atrăsese oameni și materiale de război din vreo douăsprezece țări străine și lăsase în urmă-i un sinistru dangăt de moarte. Și acum bascii luptau și ucideau din nou.

Colonelul Acoca era în fruntea unei eficiente și necruțătoare organizații antiteroriste. Oamenii lui lucrau în taină, foloseau deghizări și evitau publicitatea sau fotografiile, de teama răzbnărilor.

„Dacă există cineva care să-l poăfă opri pe Jaime Miro, acela este colonelul Acoca”, își spuse ministrul. „Da, se gândi el în continuare, dar cine o să-l poată opri pe colonelul Acoca?”

Ideea de a-i încredința colonelului misiunea de a-l prinde pe Miro nu-i aparținea ministrului. Primise la miezul nopții un telefon pe linia lui particulară. Recunoscuse vocea pe dată:

* Sîntem extrem de neliniștiți de activitățile lui

Jaime Miro și ale teroriștilor lui. Ți-aș sugera să-l numești pe colonelul Acoca la conducerea GOE. E clar?

- Da, domnule. Mă voi conforma imediat. Convorbirea se încheiase.

Vocea aparținea unui membru al organizației OPUS MUNDO. O organizație secretă, cabalistică, printre membrii căreia se numărau bancheri, avocați, șefii unor puternice corporații și miniștri din guvern. Se spunea că societatea ar dispune de fonduri enorme, dar de unde veneau acești bani și felul în care erau folosiți și manipulați constituia un mister. Nu era sănătos să pui prea multe întrebări în acest domeniu.

Primul ministru îl numise la conducerea organizației GOE pe colonelul Acoca și acesta fusese instruit dar, pînă la urmă, uriașul se dovedise un fanatic incontrolabil. Și sub conducerea lui, GOE instituiseră un regim de teroare. Primul ministru se gândi la rebelii basci pe care oamenii lui Acoca îi capturaseră lîngă Pamplona. Fuseseră osîndiți pe loc la spînzurătoare. Dar colonelul Acoca stăruise ca aceștia să fie lichidați prin barbara garotă, un guler de oțel prevăzut în spate cu un ghimpe care, pe măsură ce oțelul se strîngea în jurul gîtului victimei, spargea vertebrele și reteza capătul șirei spinării.

Jaime Miro devenise o obsesie pentru colonelul Acoca.

- Îi vreau capul, spunea el. Tăiați-i capul și veți vedea că mișcarea bască moare.

„Exagerează”, își spunea primul ministru, deși trebuia să admită că în spusele lui Acoca se ascundea un grăunte de adevăr și că Jaime Miro era un conducător înzestrat cu magnetism, un fanatic în ce privește cauza lui și, deci, un om primejdios. „Dar, în felul lui, se gîndea primul ministru, Acoca e la fel de primejdios”.

Acum vorbea Primo Casado, directorul general al securității:

- Excelență, nimeni nu ar fi putut să prevadă ce s-a întîmplat la Pamplona. Jaime Miro este...

- Știu ce este, îi tăie vorba ministrul. Eu vreau să știu unde este, urmă el întorcîndu-se spre colonelul Acoca.

- Sînt pe urma lui, rosti colonelul. Vocea lui îi îngheță pe toți cei din încăpere. Dar aș vrpa să amintesc Excelenței Voastre că noi nu luptăm împotriva întregului popor basc. Acesta le furnizează lui Jaime Miro și teroriștilor lui hrană și arme și adăpost. Pentru ei, Miro e un erou. Dar nu vă îngrijorați. În curînd va fi un erou spînzurat. După ce, bineînțeles, am să-l dau în judecată, cum se cuvine.

„Nu o să-l dăm în judecată, ci am să-l dau”. Primul ministru se întrebă dacă și ceilalți or fi sesizat nuanța. „Da, își spuse el cu nervozitate, curînd va trebui făcut ceva și cu colonelul ăsta”. Ministrul se ridică în picioare:

- Domnilor, pentru moment, asta e totul. Participanții se ridicară și părăsiră sala. Toți, cu excepția colonelului Acoca. Leopoldo Martinez începu să străbată camera în lung și-n lat.

- Să-i ia dracu pe basci! exclamă el. De ce nu le ajunge să fie pur și simplu spanioli? Ce mai vor?

- Sînt însetați de putere, replică Acoca. Vor autonomie, propria lor limbă, propriul lor steag...

- Nu! Nu atîta timp cît ocup eu acest scaun. Nu am să le permit să smulgă bucăți din Spania. Guvernul o să le facă cunoscut la ce au dreptul și la ce nu. Nu sînt altceva decît niște gunoaie care...

Un aghiotant intră în cameră:

- Scuzați-mă, Excelență, spuse pe un ton umil, a sosit episcopul Ibahez.

- Să intre.

Ochii colonelului se îngustară.

- Fiți convins că biserica e îndărățul tuturor acestor tulburări. E timpul să le servim o lecție.

„Biserica e una din marile ironii ale istoriei noastre”, își spuse colonelul cu amărăciune.

La începutul Războiului Civil, biserica catolică se situase de partea forțelor naționaliste. Papa îl sprijinise pe Generalissimul Franco și, în felul acesta, îi dăduse prilejul să proclame că lupta lui era de partea Domnului. Dar cînd au fost atacate bisericile, mănăstirile și clericii basci, biserica și-a retras sprijinul.

- Trebuie acordată mai multă libertate bascilor și catalanilor, fusese mesajul bisericii. Și trebuie să înceteze execuțiile preoților basci.

Generalissimul Franco se înfuriase. Cum cuteza biserica să îi dicteze guvernului?

Începuse un război de uzură. Forțele lui Franco atacară mai multe biserici și mănăstiri. Uciseră⁵ călugărițe și preoți. O serie de episcopi au fost condamnați la arest la domiciliu și preoții din toate colțurile Spaniei au fost nevoiți să plătească amenzi pentru predicile pe care guvernul le considera tendențioase. Numai cînd biserica l-a amenințat pe Franco cu excomunicarea, și-a încetat acesta persecuțiile.

„Afurisita de biserică! își spuse Acoca. Acum că Franco a murit, se amestecă din nou”. Se întoarse spre primul ministru:

- E timpul ca episcopul să înțeleagă cine conduce țara asta.

Episcopul Calvo Ibanez era un bărbat slab, cu o înfățișare plăpîndă și un nor de păr alb în jurul capului. Se uită la cei doi prin ochelarii lui *pince-nez*.

- *Buenos tardes*.

Colonelul Acoca simți că-i năvălește fierea în gîtlej. Simpla apariție a clericului îl îmbolnăvea. Toți preoții aștia erau niște iude, niște țapi diabolici care-și mînau oițele naive la abator.

Episcopul rămase în picioare, așteptînd să fie •invitat să ia loc. Nu fu prezentat colonelului. O omisiune deliberată.

Primul ministru își îndreptă privirea spre colonel, așteptînd parcă indicații. Acoca începu cu un glas repezit:

- Ne-au parvenit niște știri îngrijorătoare. Ni s-a raportat că rebelii basci se întrunesc în mănăstirile catolice. Ni s-a mai raportat că biserica îngăduie mănăstirilor și abațiilor să depoziteze arme pentru rebeli. Cînd îi ajuți pe inamicii Spaniei, devii tu însuși un dușman al țării, continuă colonelul cu oțel în glas.

Episcopul Ibanez îl privi o clipă pe colonel, apoi se întoarse spre primul ministru Martinez.

- Excelență, țin să vă spun, cu tot respectul, că noi sîntem cu toții fiii Spaniei. Bascii nu sînt inamicii dumneavoastră. Ei nu cer decît libertatea de a...

- Ei nu cer, urlă Acoca, ei ne impun! Bîntuie prin țară prădînd, jefuind bănci, omorînd polițiști, și dumneavoastră aveți cutezanța să afirmați că nu sînt inamicii noștri?

- Recunosc că au avut loc niște excese impar-donabile. Dar uneori, cînd lupti pentru o cauză în care crezi...

- Ei nu cred în nimic decît în ei înșiși. Nici nu le pasă de Spania. Unul dintre marii noștri senatori a spus: „în Spania nimeni nu se sinchisește de binele public. Fiecare grup e preocupat numai de interesele proprii. Biserica, bascii, catalanii. Fiecare spune: îi bag în mă-sa pe ceilalți”.

Episcopul își dădu seama că Acoca îl cita denaturat pe Ortega y Gasset. În realitate, citatul ar fi trebuit să includă și armata și guvernul, dar se abținu să-l corecteze pe colonel. Se întoarse din nou spre primul ministru, sperînd să poarte cu acesta o discuție mai rațională.

- Excelență, biserica catolică...

Primul ministru își dădea seama că Acoca mersese prea departe.

- Nu ne înțelegeți greșit, domnule. În teorie, guvernul nostru sprijină sută la sută biserica catolică.

Colonelul Acoca îl întrerupse:

- Dar nu putem permite ca bisericile, mănăstirile și abațiile dumneavoastră să fie folosite împotriva noastră. Dacă veți continua să îngăduiți bascilor să-și depoziteze armele și să-și țină reuniunile în ele, veți suporta consecințele.

- Sînt sigur că rapoartele pe care le-ați primit sînt false, răspunse episcopul cu blîndețe. Oricum, voi porni de îndată o investigație.

- Mulțumesc, domnule, murmură ministrul. Asta e tot.

Primul ministru Martinez și colonelul Acoca îl priviră pe episcop plecînd.

- Ce părere ai? întrebă Martinez.

- Știe el foarte bine ce se petrece.

Primul ministru oftă. „Am și așa destule necazuri pe cap, se gîndi el, fără să mă mai pun rău cu biserica”.

- Dacă biserica ține cu bascii, continuă colonelul Acoca, atunci înseamnă că e împotriva noastră. Vă rog să-mi dați permisiunea să-i ofer episcopului ăstuia o lecție, spuse el cu o voce dură.

Primul ministru fu izbit de privirea fanatică din ochii colonelului. Deveni prudent:

- Ți s-a raportat într-adevăr că bisericile îi ajută pe rebeli?

- Sigur că da, Excelență.

Nu era chip să-ți dai seama dacă omul minte sau nu. Primul ministru știa bine cu câtă înverșunare ura Acoca biserica. Totuși, poate că n-ar fi stricat ca biserica să simtă șfichiul biciului, cu condiția ca Acoca să nu meargă prea departe. Primul ministru Martinez rămase pe gânduri.

Colonelul Acoca rupse tăcerea:

- Dacă bisericile îi adăpostesc pe teroriști, bisericile trebuie pedepsite.

Primul ministru aprobă din cap, în silă.

- Și de unde ai de gând să începi?

- Jaime Miro și oamenii săi au fost văzuți ieri în Avila. Probabil că se ascund în mănăstirea iSe acolo.

- Percheziționați-o! hotărî primul ministru.

Această hotărîre a declanșat un lanț de evenimente care au zguduit întreaga Spanie și au șocat întreaga omenire.

Capitolul trei

Avila

Tăcerea cădea ca o zăpadă moale, blîndă și vătuită, liniștitoare ca șoaptele adierii de vară, mută ca alunecarea stelelor căzătoare. Mănăstirea Cisterciană, cu regulament foarte strict, se găsea în afara zidurilor orașului Avila, - cea mai înaltă așezare din Spania, la o depărtare de 112 kilometri spre nord-vest de Madrid. Mănăstirea fusese ridicată pentru păstrarea tăcerii. Regulamentul strict fusese adoptat în 1601 și rămăsese nestrămutat de-a lungul veacurilor: liturghia, exercițiile spirituale, îngrădirea strictă, pocăința și tăcerea. Permanentă tăcere.

Mănăstirea era alcătuită dintr-un simplu patruleter de clădiri, mărginind biserica. În jurul curții centrale se înălțau arcadele deschise, prin care lumina se revărsa peste pavajele din dale de piatră pe care pășeau în tăcere călugărițele. Mănăstirea avea patruzeci de călugărițe, care se închinau în biserică și locuiau în celule. Mănăstirea din Avila era una dintre cele șapte rămase încă în Spania, o supraviețuitoare din sutele de mănăstiri distruse de Războiul Civil într-una din periodicele mișcări antibisericești ce avuseseră loc în Spania, de-a lungul secolelor.

Mănăstirea Cisterciană cu regulament strict era dedicată exclusiv unei vieți de rugăciune. Era un loc în care schimbarea anotimpurilor nu se făcea simțită, iar femeile ce intrau aici se rupeau pe veci de lumea exterioară. Viața cisterciană era contemplativă și închinată pocăinței; slujbele religioase se oficiau zilnic, iar îngrădirea călugărițelor era totală și permanentă.

Toate surorile erau îmbrăcate la fel, iar veșmintele lor, ca și tot ce exista în mănăstire, purtau amprenta unui simbolism milenar. Mantia și gluga simbolizau inocența și simplitatea; tunica de pînză simboliza renunțarea la cele lumești și autoumilierea; scapularul - micul pătrat de lînă purtat pe umeri - era simbolul voinței de muncă; broboada - o fișie de pînză care acoperea capul și mărginea obrăjii și bărbia - completa uniforma.

În interiorul zidurilor mănăstirii se întrețesea un sistem întreg de coridoare și scări care legau între ele sala de mese, sala comună, celulele și capela, și pretutindeni plutea o atmosferă de spațialitate rece, sterilizată. Ferestre cu geamuri groase, zăbrele, dădeau spre o grădină împrejmuțată de ziduri înalte. Fiecare fereastră, apărată de grilaje de fier, era plasată sus, deasupra cîmpului vederii, astfel încît să nu poată exista distrageri venite din afară. Refectoriul - sala de mese - era o încăpere lungă și austeră, cu ferestre zăvorite și mascate de draperii. Lumînările care ardeau în sfeșnice antice aruncau umbre sugestive pe tavan și pe pereți.

În cei patru sute de ani de la înființare, nimic nu se schimbase înăuntrul zidurilor mănăstirii, cu excepția fețelor. Surorile nu posedau bunuri personale întrucît doreau să fie sărace, întrecîndu-se cu sărăcia lui Hristos. Însăși biserica era lipsită de orice podoabă, în afară de o neprețuită cruce din aur masiv-, dăruită cîndva de o credincioasă bogată. Dar fiind atît de discordantă cu austeritatea ordinului, crucea era ținută într-un ascunziș în refectoriu. Iar pe altarul bisericii atîrna un crucifix simplu, din lemn.

Femeile care-și împărțeau viața cu Dumnezeu trăiau laolaltă, munceau laolaltă, mînceau laolaltă și se rugau laolaltă, totuși niciodată nu se atingeau și nu-și vorbeau. Singurele excepții îngăduite surveneau cînd

Preacuvioasa maică stareță Betina se adresa vreuneia dintre ele în intimitatea biroului ei. Chiar și în aceste cazuri era folosit - pe cît cu putință - un străvechi limbaj al semnelor.

Preacuvioasa maică era o călugăriță de vreo șaptezeci de ani, ageră, cu o față strălucitoare, veselă și plină de energie, care înflorea în pacea și seninătatea vieții de mănăstire, a vieții închinată Domnului. Își ocrotea călugărițele cu îndrîjire și, cînd era nevoită să aplice disciplina față de una dintre ele, suferea mai mult ea decît cea pedepsită.

Călugărițele păseau prin mănăstire și pe coridoare cu ochii plecați, mâinile încrucișate pe sub mîneci la nivelul pieptului, trecînd unele pe lîngă altele fără un cuvînt sau un semn de recunoaștere. Singurul glas care răsuna în mănăstire era cel al clopotelor -dangătele pe care Victor Hugo le numește „muzica turlor”.

Surorile proveneau din medii diferite și din țări diferite. Din familii de aristocrați, de fermieri, de militari. Intraseră la mănăstire fie bogate, fie sărace, cultivate sau ignorante, nefericite sau exaltate, dar acum,erau una în ochii lui Dumnezeu, unite prin dorința comună a cununiei veșnice cu Isus Hristos.

Condițiile de viață în mănăstire erau spartane. Iarna, frigul înțepa usturător, iar pe ferestrele plumbuite se strecura o lumină rece, anemică. Călugărițele dormeau complet îmbrăcate, pe culcușuri de paie acoperite cu cearceafuri din pînză aspră. Fiecare dintre surori își avea micuța ei celulă, mobilată doar cu acel culcuș de paie și un scaun de lemn cu spetează dreaptă. Lavoare nu existau. Într-un colț, pe jos, un lighean și un urcior de pămînt. Nici o călugăriță nu avea voie să intre în celula alteia, cu excepția Preacuvioasei maici Betina. Nu exista nici o recreere, de nici un fel, numai muncă și rugăciune. Cercurile de muncă erau variate: tricotaj, legătorie de cărți, țesătorie, brutărie. Zilnic existau opt ore de rugăciune: Matinalele, Laudele, Primele, Terțele, Séx-tele, Nonele, Vesperalele și Complinele. În afară de acestea mai existau și alte devoțiuni: benedicțiunile, imnurile și litaniiile.

Matinalele se rosteau la ceasul cînd jumătate din omenire doarme și cealaltă jumătate e cufundată în păcat.

Laudele, slujba din zori, urmau Matinalelor, slăvind răsăritul soarelui care lumina treptat figura triumfătoare și glorioasă a lui Isus.

Primele erau rugăciunile de dimineață care cereau binecuvîntarea pentru ziua de muncă.

Terțele se rosteau la ora nouă dimineața și erau consacrate de Sfîntul Augustin Sfîntului Duh.

Sextele de la ora unsprezece și jumătate evocau ținerea în frîu a pasiunilor omenești.

Nonele erau recitate în tăcere la ora trei după-masă, ora morții lui Hristos.

Vesperalele erau rugăciunile de seară ale bisericii, după cum Laudele erau rugăciunile din zori.

Complinele constituiau completarea orelor mici ale zilei. O formă de rugăciuni nocturne, o pregătire pentru moarte ca și pentru somn, încheind ziua într-o notă de supunere iubitoare: *Manus tuas, Domine, commendando spiritum meum. Redemisti nos, Domine, Deus veritatis.*

În alte ordine călugărești, autoflagelarea fusese oprită, dar în mănăstirile cisterciene subzista. Cel puțin o dată pe săptămînă, dacă nu chiar zilnic, călugărițele își pedepseau trupul cu Disciplina, un bici lung de douăzeci de centimetri, dintr-o sfoară ceruită, cu șase cozi înnodate, care pricinuiau o durere usturătoare. Era folosit pentru biciuirea spatelui, picioarelor și feselor. Bernard de Clairvaux, asceticul călugăr cistercian, a atras atenția: „Trupul lui Hristos a fost strivit... trupurile noastre trebuie să se asemene întru suferință cu trupul rănit al Domnului nostru”.

În mănăstirea cisterciană viața era mai austeră decît în oricare închisoare, totuși maicile trăiau într-un extaz continuu, așa cum nu trăiseră niciodată în lumea din afară. Renunțaseră la dragostea fizică, la posesiunea de bunuri, la libertatea de a alege, dar odată cu acestea renunțaseră și la lăcomie și rivalitate, la ură și invidie, la toate ispitele și presiunile impuse de lumea din afară. În interiorul mănăstirii domneau o atotcuprinzătoare pace și inefabilul simț al bucuriei de a fi una cu Dumnezeu. O indescriptibilă seninătate plutea între zidurile reci și în sufletele celor ce trăiau acolo. Dacă mănăstirea era o închisoare, atunci era o închisoare în paradisul lui Dumnezeu, cu făgăduințele unei fericite veșnicii pentru cele ce aleseseră de bunăvoie să fie acolo și să rămîna acolo.

Sora Lucia fu deșteptată de dangătele clopotului mănăstirii. Deschise ochii speriată și, o clipă, rămase descumpănită. Celula strîmtă în care dormea era cufundată într-un întuneric înfricoșător. Sunetul clopotului îi spunea că era ora trei din noapte, ceasul la care începeau slujbele de rugăciune, în timp ce lumea din exterior dormea învăluită în beznă.

„Fir-ar al naibii să fie! se gîndi sora Lucia. Regulamentele astea or să mă dea gata!”

Rămase întinsă pe culcușul strîmt, neconfortabil; i se scurgea inima după o țigară. În silă, se smulse de pe pat. Hainele greoaie pe care le purta și în care dormea îi zgîriau ca un șmirghel pielea sensibilă. Se gîndi la toate rochiile frumoase - unicat - care o așteptau în apartamentul ei din Roma și în vila din Gstaad.

Sora Lucia auzea din celulă mișcările silențioase, alunecoase, ale maicilor care se adunau pe coridor. Indiferentă, își făcu patul și ieși și ea în coridorul lung, unde celelalte surori, cu ochii plecați, se și aliniaseră. Încet, cu pași rari, convoiul începu să se îndrepte spre capelă.

„Parc-ar fi un cîrd de pinguini caraghioși!”, se gîndi sora Lucia. Nu putea, în ruptul capului, să înțeleagă de ce femeile astea își ruinaseră singure viețile, renunțînd la sex, la rochiile frumoase, la hrana gustoasă. „Ce rațiune de existență mai poți avea cînd ești lipsit de toate aceste plăceri? Și să te mai și supui tuturor regulilor ăstora afurisite!”

Cînd sora Lucia intrase la mănăstire, Preacuvioasa maică stareță îi spusese:

- Aici trebuie să mergi numai cu papul plecat. Ține-ți mâinile împreunate sub veșmînt. Înaintează cu pași mici și rari. Niciodată nu trebuie să-ți încrucișezi privirea cu cea a altor surori, sau să le privești în față. Nu trebuie să vorbești. Urechile ți-au fost date ca să asculți cuvintele Domnului.

- Da, maică Preacuvioasă.

Timp de o lună întreagă Lucia a fost instruită.

- Cele ce pășesc între aceste porți nu trebuie să se însoțească cu celelalte maici, ci să rămână singure cu Dumnezeu. Solitudinea spiritului este esențială pentru realizarea comuniunii cu Dumnezeu. Și aceasta e consolidată prin regulile tăcerii.

- Da, maică Preacuvioasă.

- Prima lecție pe care o vei învăța aici va fi să te tămăduiești de trecut, să te purifici de vechile deprinderi și de înclinațiile lumești, să-ți ștergi din minte toate imaginile trecutului. Îți vei însuși căința purificatoare și mortificarea trupului pentru a te dezbrăta de voința ta și de dragostea de sine. Nu e de ajuns să regretăm păcatele din trecut. În momentul în care descoperim infinita frumusețe și sfințenie a Domnului, ne muncește dorința de a răscumpăra nu numai păcatele noastre ci și fiecare păcat săvârșit vreodată de un om.

- Da, maică Preacuvioasă.

- Trebuie să te supui întotdeauna tăcerii ochilor. A privi în ochii celorlalte ar însemna să-ți abați atenția cu imagini nefolositoare.

- Da, maică Preacuvioasă.

- Trebuie să lupți împotriva senzualității, cea pe care Sfântul Ioan a numit-o „noaptea simțurilor”.

- Da, maică Preacuvioasă.

- „Fiecare călugăriță trăiește în tăcere și în solitudine ca și cum s-ar afla în Ceruri. În această tăcere pură, prețioasă, după care tânjește, se simte în stare să asculte tăcerea infinită și să se contopească cu Dumnezeu.

La sfârșitul primei luni, Lucia a depus legământul de inițiere. În ziua ceremoniei i s-a tăiat părul. A fost o experiență traumatizantă. Actul a fost oficiat de însăși Preacuvioasa maică stareță. A chemat-o pe Lucia în biroul ei, și i-a făcut semn să se așeze. După aceea a trecut în spatele ei și, înainte ca Lucia să-și dea seama de ce se întâmplă, a și auzit țâcănitul foarfecelui și a simțit ceva care-i trăgea părul. A vrut să protesteze dar și-a dat brusc seama că părul tăiat nu putea decât să-i îmbunătățească deghizarea. „Și-apoi, după aceea, pot oricând să-l las să crească la loc. Dar pînă atunci o să arăt ca o găină jumulită”.

Cînd Lucia se întorsese în cămăruța severă care-i fusese repartizată, își spusese: „Locul ăsta e o gaură de șerpi”. Podeaua era din scînduri goale. Culcușul de pai și scaunul cu spetează tare ocupau aproape tot spațiul încăperii. Dorea cu disperare să citească un ziar. „Mare șansă mal am!” se gîndise ea cu amărăciune. Probabil că aici nici n-au auzit vreodată de ziare, ca să nu mai vorbim de radio și televiziune. Nu exista nici un fel de legătură cu lumea exterioară.

Dar ce o înnebunea cel mai mult pe Lucia era acea tăcere nefirească. Singurul mijloc de comunicare consta în limbajul semnelor făcute cu mîna și învățarea acestuia o scotea din minți. Cînd avea nevoie de o mătură, trebuia să-și miște brațul întins de la stînga la dreapta, ca și cum ar fi măturat. Cînd maica Preacuvioasă era nemulțumită de ceva își împreuna de trei ori vîrfurile degetelor mici în fața corpului, în timp ce celelalte degete i se înfîgeau în palme. Cînd Lucia se dovedea prea înceată în munca ei, maica Preacuvioasă îi apăsa umărul drept cu palma mîinii ei stîngi. Pentru a o dojeni pe Lucia, își zgîria propriul ei obraz, lîngă urechea dreaptă, de sus în jos, cu toate degetele mîinii drepte.

„Pentru numele lui Dumnezeu, își spunea Lucia în asemenea momente, parcă se scarpină după o mușcătură de purice”.

Convoiul de călugărițe ajunsese la capelă. Maicile se rugau în tăcere, dar gîndurile sorei Lucia urmăreau căi mai interesante decît cele ale Domnului:

„Într-o lună sau două, cînd poliția o să înceteze să mă mai caute, o să plec și eu din balamucul ăsta”.

După rugăciunile de dimineață, sora Lucia o porni alături de celelalte călugărițe spre sala de mese, încalcînd pe furis, așa cum făcea în fiecare zi, regula de a nu se uita la fețele celorlalte. Studiarea fețelor maicilor constituia unica ei distracție. I se părea incredibil gîndul că nici una dintre maici nu știa cum arată celelalte.

Lucia era de-a dreptul fascinată de chipurile călugărițelor. Unele erau bătrîne, altele tinere, unele drăguțe, altele urîte. Dar nu putea înțelege de ce cu toatele păreau atît de fericite. Trei dintre chipuri îi atrăseseră în mod special atenția. Una era sora Teresa, o femeie de vreo șizeci de ani. Departe de a fi frumoasă, oglindea totuși o spiritualitate care-i conferea o frumusețe aproape nepămînteană. Părea să poarte un etern surîs lăuntric, de parcă ar fi fost păstrătoarea unei taine magice.

Altă călugăriță care o fascina pe Lucia era sora Graciela. O femeie de o frumusețe răpitoare, în vîrstă de vreo treizeci de ani. Avea o piele măslinie, trăsături perfecte și ochi adînci ca două eleștee negre; luminoase.

„Ar fi putut să fie actriță de cinema, își spunea Lucia. Care o fi povestea ei? De ce s-o fi îngropat într-un asemenea mormînt?”

Cea de a treia călugăriță care-i captase interesul era sora Megan. Ochi albaștri, gene și sprîncene blonde. Avea vreo douăzeci și opt de ani și o înfățișare proaspătă, deschisă.

„Ce caută asta aici? se întreba Lucia. Ce caută oricare dintre femeile astea aici? Sînt ferecate îndărătul unor ziduri groase, dorm într-o celulă strîmtă ca o cutie, mîncînd o hrană ca vai de lume, se închină opt ore pe zi, în rest muncesc din răspuțeri și dorm pe sponci. Probabil că-s nebune,

toate".

Situația ei era mult mai bună decât a celorlalte, care aveau să rămână îngropate aici pentru tot restul vieții, în timp ce ea, Lucia, o s-o ștergă într-o lună sau două.

„Poate că în trei, își spuse. Pentru că mănăstirea constituie o ascunzătoare perfectă. Ar fi o nebunie să mă grăbesc să fug de aici. Peste câteva luni, poliția o să înceteze să mă mai urmărească. Când o să plec de aici și o să-mi recuperez banii din Elveția, poate că o să scriu o carte despre locul ăsta demential”.

Cu câteva zile în urmă, sora Lucia fusese trimisă de maica stareță să ia o hîrtie din biroul acesteia și, cînd intrase acolo, profitase de ocazie ca să tragă o otheadă prin dosare. Din nefericire, fusese prinsă asupra faptului.

- Vei face penitență prin folosirea Disciplinei, o anunțase maica stareță Betina, prin semne.

Sora Lucia își înclinase capul și răspunsese tot prin semne:

- Da, maică Preacuvioasă.

Lucia se întorsese în celula ei și, câteva minute mai tîrziu, maicile care umblau pe coridor auziră plesnetul îngrozitor al biciului care sfichiuia prin aer și apoi lovea iar și iar. Dar ceea ce nu puteau ști era că sora Lucia își biciuia de fapt patul.

Erau așezate în refectoriu, patruzeci de călugărițe la două mese. Regimul de alimentație cistercian era strict vegetarian. Întrucît trupul are nevoie de carne, aceasta era interzisă. Cu mult înainte de ivirea zorilor, călugărițelor li se servea cîte o ceașcă de ceai sau de cafea și cîte o felie de pâine uscată. Masa principală era luată la ora unsprezece dimineața și consta dintr-o supă subțire, câteva legume și, uneori, cîte un fruct.

Maica stareță o lămurise pe Lucia:

- Noi ne aflăm aici nu ca să ne mulțumim trupurile noastre ci ca să-l mulțumim pe Dumnezeu.

„Eu n-aș da mîncarea asta nici unei pisici, își spunea sora Lucia. Sînt aici de două luni și pun mîna-n foc că am dat jos cinci kilograme. Asta o fi versiunea lui Dumnezeu despre o viață bogată”.

După terminarea micului dejun, două maici aduseră lighenașe de spălat vasele pe care le așezară în capul fiecăreia dintre mese. Surorile așezate în jurul meselor își pasară din mîna în mîna farfuriile, dîndu-le maicii cu ligheanul. Aceasta spălă fiecare farfurie, o șterse cu un șervet, și o înapoie maicii respective. Apa din lighean devenea tot mai neagră și mai soioasă.

„Și au de gînd să trăiască în felul ăsta pînă li s-or sfîrși zilele, își spuse sora Lucia cu dezgust. Mă rog, eu n-am de ce să mă plîng. Oricum, însă, cred că nu e mai rău decât o condamnare la închisoare pe viață”.

Și-ar fi dat sufletul nemuritor din ea pentru o țigară.

La cinci sute de metri mai încolo, colonelul Ramón Acoca și două duzini de oameni aleși cu grijă din GOE, Grupa de Operaciones Especiales, se pregăteau să atace mănăstirea.

Capitolul patru

Colonelul Ramón Acoca avea instinct de vîntor. Îi plăcea să hăituiască victima, dar omorîrea era cea care-i provoca o satisfacție profundă, viscerală. Cîntiva, îi mărturisise unui prieten: „Cînducid, trăiesc un orgasm. Nu are importanță dacă e vorba de o căprioară sau de un iepure sau de un om. Cînd iei viața cuiva simți că ești Dumnezeu”.

Acoca lucrase în serviciul de informații al armatei și dobîndise curînd faima unei minți strălucite.

Era neînfricat, necruțător și inteligent și această combinație de însușiri l-a impus atenției unuia dintre aghiotanții generalului Franco.

A intrat ca locotenent în echipa personală a **lui** Franco și, în mai puțin de trei ani, a ajuns la gradul de colonel, o avansare record. I s-a încredințat conducerea falangiștilor, grupul special folosit să-i terorizeze pe cei ce se opuneau **lui** Franco.

În timpul războiului, Acoca a fost chemat de unul dintre membrii organizației OPUS MUNDO:

- Doresc să știi că ne adresăm dumitale cu permisiunea Generalului Franco.

- Da, domnule.

- Ți-am urmărit activitatea, domnule colonel. Și ceea ce am văzut ne-a satisfăcut.

- Vă mulțumesc, domnule.

- Din cînd în cînd, noi pornim unele acțiuni care sînt... să spunem... foarte confidentiale. Și foarte primejdioase.

- Înțeleg, domnule.

- Noi avem mulți inamici. Oameni care nu înțeleg însemnătatea operei pe care o făurim noi.

- Da, domnule.

- Și uneori aceștia încearcă să ne pună bețe în roate. **Ori**, noi nu putem îngădui să se întîmple una ca asta.

- Nu, domnule. -

- Cred, domnule colonei, că un om ca dumneata ne-ar putea fi de folos. Sper că ne vom înțelege unul pe celălalt.

- Da, domnule. M-aș simți onorat să vă pot fi de folos. .

- Dorim să rămîi în armată. Acest lucru e important pentru noi. Dar din cînd în cînd vom apela la

dumneata pentru proiectele noastre speciale.

- Vă mulțumesc, domnule.

- Va trebui să păstrezi lucrul acesta în secret.

- Da, domnule.

Omul dlndărătul biroului îl făcuse pe Acoca să se simtă nervos. Avea în el ceva extrem de înfricoșător.

Cu timpul, i s-au încredințat colonelului Acoca vreo șase misiuni speciale dictate de organizația OPUS MUNDO. Așa cum fusese avertizat, toate aceste misiuni aveau un caracter primejdios. Și foarte confidențial.

Într-una din aceste misiuni, Acoca a întâlnit o tânără frumoasă, de familie bună. Pînă atunci, toate femeile cu care avusese de-a face fuseseră sau curve sau camarade de luptă, și Acoca le tratase cu un aprig dispreț. Unele dintre ele se îndrăgostiseră sincer de el, atrase de puterea lui; pe acestea le tratase cel mai rău.

Dar Susana Cerredilla aparținea altei lumi. Tatăl ei era profesor la Universitatea din Madrid, iar mama avocată. La șaptesprezece ani, Susana avea un trup de femeie și un chip angelic, de madonă. Ramon Acoca nu mai întâlnise niciodată o asemenea femeie-copil. Suava ei vulnerabilitate a trezit în el o tandrețe de care nu s-ar fi crezut capabil. S-a îndrăgostit nebunește de Susana și, din rațiuni pe care nici părinții ei și nici Acoca nu le-au putut înțelege, s-a îndrăgostit și ea de el. Pe parcursul lunii de miere, s-ar fi zis că Acoca nu mai întâlnise în viața lui altă femeie. Cunoscută doar poftele trupești, dar această combinație de iubire și pasiune era ceva cu totul nou pentru el. La trei luni după căsătorie, Susana i-a mărturisit că așteaptă un copil. Acoca a fost extrem de emoționat. Și pentru ca bucuria să-i fie și mai mare, a fost transferat în frumosul sat Castilblanco, în ținutul basc. Aceasta se întâmpla în 1936, cînd luptele dintre Republicani și Naționaliști atinseseră apogeul.

Într-o pașnică dimineață de duminică, Rămon Acoca și soția lui își luau cafeaua în piața centrală a satului, cînd strada se umplu brusc de demonstranți basci.

- Doresc să te întorci acasă, îi spuse Acoca tinerei sale soții. Or să se iște tulburări.

-Dar tu...?

- Te rog du-te. Eu n-o să pătesc nimic. Demonstranții începuseră să-și piardă controlul. Cu un sentiment de ușurare, Acoca își urmări soția

îndepărtîndu-se de mulțimile agitate și îndreptîndu-se spre o mănăstire aflată în celălalt capăt al pieței. Dar cînd ajunse la ea, porțile mănăstirii se deschiseră brusc și o ceată de basci înarmați, care stătuseră pînă atunci ascunși înăuntru, izbucniră afară, cu puști strălucitoare în mîini. Acoca a fost nevoit să privească neputincios cum soția i-a fost doborîită sub 6 rafală de gloanțe. Acea a fost ziua cînd a jurat să se răzbune pe basci și pe biserică.

Și acum se găsea în Avila, în preajma altei mănăstiri. „De data asta or să moară ei”, își spuse în sinea lui,

în interiorul mănăstirii, în întunericul ce precede zorii, sora Teresa strîngea puternic *Disciplina* în mîna dreaptă și își biciuia trupul cu furie, simțind cozile înnodate pătrunzîndu-i în carne, în timp ce recita cu voce scăzută *miserere*. Își reținea cu greu țipetele, dar cum zgomotele nu erau îngăduite, țipa în sinea ei. „Iartă-mă, Isuse, pentru păcatele mele. Fii Tu însuți martor că mă pedepsesc așa cum ai fost pedepsit și Tu, că îmi rănesc carnea așa cum rănită ți-a fost și carnea Ta. Fă-mă să sufăr, așa cum ai suferit Tu”.

Aproape că leșinase de durere. Se mai flagelă de trei ori, apoi se prăbuși, aproape în agonie, pe culcuș. Nu se biciuise pînă la sînge. Acest lucru era interzis. Crispîndu-se de durerea pe care i-o pricinuia fiecare mișcare, sora Teresa puse biciul la loc, în cutia lui neagră, și-l așeză în colț. În colțul în care stătea mereu, ca un constant memento că cel mai firav păcat trebuie să fie răscumpărat prin durere.

Încălcarea săvîrșită de sora Teresa avusese loc în acea dimineață, cînd cotise pe un coridor, ținîndu-și ochii plecați, și se izbise de sora Graciela. Intrigată, sora Teresa o privise în față pe sora Graciela. Imediat și-a raportat infrațiunea în față mamei starețe Betina, care s-a încruntat în semn de dezaprobare și i-a semnalizat să folosească *Disciplina*, mișcîndu-și mîna dreaptă de trei ori de la un umăr la celălalt, cu pumnul încleștat, ca și cînd ar fi strîns un bici, și cu vîrfurile degetului mare lipit de buricul arătătorului.

Întînsă pe culcușul ei, sora Teresa nu-și putea scoate din minte frumusețea extraordinară a chipului • tinerei la care se uitase. Știa că în tot restul vieții ei nu avea să-i vorbească și nici măcar să o mai privească vreodată, pentru că cel mai mărunț semn de intimitate între surori era aspru pedepsit.

Într-o atmosferă de rigidă austeritate morală și fizică, nu era permisă dezvoltarea nici unei relații, de nici un fel, între maici. Dacă două maici munceau cot la cot și dădeau impresia, fiecare dintre ele, că ar aprecia compania tăcută a celeilalte, maica stareță avea grijă să le separe. Maicile nu aveau voie nici să stea de două ori lîngă aceeași persoană la masă. Atracția manifestată de o călugăriță față de alta era numită de biserică, în mod delicat, „o prietenie de un anumit fel”, iar pedepsirea ei era promptă și severă. Sora Teresa își ispășise pedeapsa pentru a fi încălcat regula. Acum, dangătul clopotului ajungea la urechile ei ca de la mare distanță. Era glasul lui Dumnezeu, care o dojenea.

În celula alăturată, sunetul clopotului alerga pe culoarele visurilor sorei Graciela și dangătele

ritmice se amestecau cu scîrîiturile lubrice ale arcurilor patului. Maurul înainta spre ea, gol, cu bărbăția învîrtoșată și mîinile întinse, gata s-o înșface. Sora Graciela deschise ochii, brusc trează; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se uită îngrozită în jur, dar se găsea singură în celula micuță și singurul zgomot era dangățul reconfortant al clopotului.

Sora Graciela îngenunche lîngă culcuș.

„Isuse, îți mulțumesc că m-ai izbăvit de'trecut. îți mulțumesc pentru bucuria de a mă afla aici, în lumina Ta. Fie să Te pot slăvi numai în fericirea făpturii Tale. Ajută-mă, iubitul meu, să fiu credincioasă chemării Tale. Ajută-mă să pot ușura durerea inimii Tale sfinte”.

Se sculă, își făcu patul cu grijă, apoi se alătură procesiunii surorilor care se îndreptau în tăcere spre capelă pentru Matinale. Sora Graciela simțea de pe acum în nări mirosul familiar al luminărilor aprinse, iar sub tălpile încălțate în sandale simțea atingerea familiară a dalelor tocite.

La început, cînd intrase la mănăstire, sora Graciela nu înțelesese tîlcul cuvintelor maicii starețe care-i spusese că o călugăriță e o femeie care renunță la tot pentru a poseda totul. Pe atunci, sora Graciela avusese doar paisprezece ani. Acum, mai tîrziu cu șaptesprezece ani, cuvintele își recăpătaseră pentru ea înțelesul. Starea de contemplație o făcea într-adevăr să posede totul, deoarece în contemplație mintea răspunde sufletului. Zilele ei erau pline de o seninătate mirifică.

„îți mulțumesc, Părinte, pentru că mi-af îngăduit să uit. îți mulțumesc pentru că ești alături de mine. Fără de Tine nu mi-^aș putea înfrunta cumplitul trecut.!. îți mulțumesc... îți mulțumesc”.

Cînd Matinalele se terminară, surorile se întoarseră în celule, ca să doarmă pînă la Laude, adică pînă la răsăritul soarelui.

În afara zidurilor, colonelul Acoca și oamenii lui se mișcau grăbiți în întuneric.

- Jaime Miró și rebelii lui sînt desigur înarmați. Nu vă luați riscuri inutile, spuse colonelul cînd se apropiara de mănăstire.

Privi clădirea și, o clipă, avu viziunea altei mănăstiri, din care se năpustiseră afară partizanii basci, și a Susanei prăbușindu-se sub o ploaie de gloanțe.

- Nu vă dați osteneala să-l prindeți pe Miró viu, le spuse oamenilor săi.

Sora Megan fu deșteptată de tăcere. Era o tăcere diferită, o tăcere vie, o grăbită mișcare a aerului, o șoaptă mută a trupurilor. Sunete pe care nu le auzise niciodată în cei cincisprezece ani de cînd se afla în mănăstire. Fu năpădită brusc de presimțirea că se va întîmpla ceva cumplit.

Se ridică tăcută, în întuneric, și deschise ușa celei. De necrezut, coridorul lung, de piatră, era plin de bărbați. Un uriaș cu o față tăiată de cicatrice ieșea din celula maicii starețe, trăgînd-o pe aceasta de braț.

Megan privi uluită. „Am un coșmar, se gîndi ea. Bărbații ăștia nu pot fi aici”.

- Unde-l ascunzi? răcni colonelul Acoca. Preacuvioasa maică Betina îl privea cu o față împietrită de groază ^

- Sst! făcu ea. Țsta e lăcașul Domnului! îl profanați. Vocea îi tremura. Trebuie să plecați deîndată! Colonelul îi strînse mai puternic brațul și o zgîlții.

- Soră, îl vreau pe Miro. Coșmarul era adevărat.

Ușile celorlalte celule începeau să se deschidă și călugărițele se iveau, cu o expresie de totală confuzie zugrăvită pe chip. Nimic din toată viața lor de pînă atunci nu le pregătise pentru o asemenea întîmplare.

Colonelul Acoca o împinse pe maica stareță într-o parte și se întoarse spre Patricio Arrieta, unul dintre principalii săi aghiotanți:

- Percheziționați clădirea! Din pod și pînă în pivniță.

Oamenii lui Acoca se împrăștiară, invadînd capela, refectoriul, celulele, deșteptîndu-le pe acele călugărițe care încă mai dormeau, ridicîndu-le cu brutalitate în picioare și împingîndu-le pe coridor, înspre capelă. Maicile se supuneau fără să scoată o vorbă, respectîndu-și chiar și în aceste împrejurări legămîntul de tăcere. Scena amintea de un film mut.

Oamenii lui Acoca se lăsau mînați de setea de răzbunare. Erau cu toții falangiști și își aminteau prea bine cum, în timpul Războiului Civil, biserica se întorsese împotriva lor și-i sprijinise pe loialiști, vrăjmașii iubitului lor conducător, Generalissimul Franco. Și acum aveau prilejul să se răzbune. Puterea și tăcerea maicilor îi înfuriau și mai rău.

Cînd Acoca trecu pe lîngă una dintre celule, auzi un strigăt. Aruncă o privire înăuntru și-l văzu pe unul din oamenii lui sfișiind veșmintele unei călugărițe. Trecu mai departe.

Sora Lucia fu trezită de vocile unor bărbați care zbieau. Sări din pat, cuprinsă de panică. „M-a descoperit poliția!” a fost primul ei gînd. „Trebuie s-o șterg imediat de aiei!” Dar nu exista nici o altă posibilitate de ieșire din mănăstire decît pe poarta principală.

Se sculă în grabă și aruncă b otheadă pe coridor. Priveliștea care-i întîmpină ochii era uluitoare. Coridorul era înșesat nu de polițiști ci de bărbați în haine civile, înarmați, care spărgeau lămpile și mesele. Alergau de colo-colo, creînd o harababură totală.

Preacuvioasa maică stareță Betina stătea în mijlocul acestui haos rugîndu-se în tăcere și urmărind profanarea iubitei ei mănăstiri. Sora Megan veni lîngă stareță și Lucia li se alătură.

- Ce dr... ce se întîmplă? Cine sînt ăștia? întrebă Lucia.

Erau primele cuvinte pe care le rostise cu glas tare de cînd intrase la mănăstire.

Maica stareță își vîrî de trei ori mîna dreaptă sub subțioara stingă, ceea ce era semnul pentru „Ascun-deți-vă!”

Luciei nu-i venea să-și creadă ochilor.

- Acum puteți vorbi. Să ieșim de aici, pentru numele lui Dumnezeu și mă gândesc cu adevărat la numele Lui Dumnezeu.

Patriclo Arrieta se îndreptă în grabă spre Acoca:

- Domnule colonel, am scotocit peste tot. Nu-i nici urmă de Jaime Miro sau de oamenii lui.

- Continuați să căutați, ordonă Acoca îndărătnic. Aceasta a fost clipa când maica stareță și-a adus aminte de cea unică comoară posedată de mănăstire. Se apropie în grabă de sora Teresa și-i șopti:

- Am o misiune pentru dumneata. Scoate crucea de aur din refectoriu și du-o la mănăstirea Mendavia. Trebuie să pleci cu ea de aici. Repede!

Sora Teresa tremura atât de tare, încît broboada ei făcea valuri. Se uită la maica stareță și rămase ca paralizată. Sora Teresa își petrecuse ultimii treizeci de ani în mănăstire. Ridică o mîină și comunică prin semnul obișnuit:

- Nu pot.

Preacuvioasa maică stareță era furioasă.

- Crucea nu trebuie să cadă în mîinile acestor unelte ale Satanei. Făcest lucru de dragul lui Isus.

O lumină se aprinse în ochii sorei Teresa. Se înălță, îndreptîndu-și umerii. Făcu semnul „Pentru Isus” apoi se întoarse și se îndreptă în grabă spre refectoriu.

Sora Graciela se apropie de grupul maicilor, privind uluită la haosul din jur.

Bărbații deveneau tot mai violenți, spărgînd și sfărîmînd tot ce întîlneau în cale. Colonelul Acoca îi urmărea cu o privire aprobatoare.

Lucia se întoarse spre Megan și Graciela:

- Nu știu ce aveți voi două de gînd, dar eu o șterg dracului de aici. Veniți și voi?

Cele două călugărițe se holbară la ea, prea buimăcite ca să-i răspundă.

Sora Teresa venea grăbită spre ele, purtînd în brațe ceva înfășurat într-o bucată de pînză. Cîțiva dintre bărbați mîinau surorile spre refectoriu.

- Haideți! le îndemnă Lucia.

Maicile Teresa, Megan și Graciela șovăiră o clipă, apoi o urmară pe Lucia spre ușa mare din față.

Cînd ajunseră la capătul coridorului, își putură da seama că ușa fusese spartă.

Un bărbat se ivi brusc în fața lor:

- Mergeți undeva, doamnelor? înapoi! Prietenii mei au anumite planuri cu voi.

- Avem un dar, pentru dumneavoastră, spuse Lucia.

Luă în mîină unul dintre sfeșnicile grele de metal care se aliniau pe mesele din hol, și zîmbi. Omul se uită la ea, nedumerit:

- Și ce se poate face cu asta?

- Uite ce!

Lucia îl pocni cu sfeșnicul în cap și omul căzu pe podea, inconștient.

Cele trei călugărițe o priviră îngrozite.

- Mișcați-vă! le porunci Lucia.

O clipă mai tîrziu, Lucia, Megan, Graciela și Teresa se și găseau în curte; ieșiră grăbite pe poartă și se pomeniră în noaptea înstelată. Lucia se opri:

- Acum, eu vă părăsesc. Or să înceapă să vă caute, așa c-ar fi bine s-o întindeți de aici.

Se întoarse și se îndreptă spre munții care se înălțau în depărtare, dominînd mănăstirea. „Am să mă ascund în munți pînă ce ăștia or să înceteze să ne mai caute, și după aceea o să plec în Elveția. Ce ghinion! Păcătoșii ăștia mi-au ruinat o camuflare perfectă!” își spuse Lucia.

Cînd începu să urce dealul, aruncă o privire îndărăt. Din punctul înalt în care se afla, le văzu pe cele trei maici. Incredibil, stăteau tot în fața porții mănăstirii, nemișcate ca trei statui înveșmîntate în negru.

„Pentru numele lui Dumnezeu, le spuse ea în gînd, mișcați-vă dracului de acolo înainte să pună ăia mîina pe voi! Mișcați-vă!”

Nu puteau să se miște. De parcă toate simțurile le-ar fi fost paralizate de atîta vreme, încît nu erau în stare să-și dea seama de ceea ce se întîmpla cu ele. Stăteau cu ochii în jos, contemplîndu-și picioarele. Erau atât de năucite încît nu puteau gîndi. Ani ia rînd fuseseră claustrate îndărătul porților lui Dumnezeu, și acum, cînd se găseau în afara zidurilor ocrotitoare, se simțeau copleșite de panică și derută. Nu aveau nici cea mai mică idee unde ar putea merge sau ce ar putea face. În interiorul mănăstirii, viețile le fuseseră organizate de alții. Fuseseră hrănite, îmbrăcate, li se spusese ce trebuie să facă și cînd să facă. Trăiseră conform regulilor. Și, brusc, nu mai exista nici o regulă. Ce voia Dumnezeu de la ele? Care or fi fost planurile Lui? Stăteau ghemuite laolaltă, temîndu-se să-și vorbească, temîndu-se să se uite una la alta.

Cu un gest șovăitor, sora Teresa arătă spre luminile orașului Avila care mijeau în depărtare și comunică prin semne: „Acolo”.

Cu pași nesiguri, începură să se miște în direcția orașului.

Urmărindu-le de sus, Lucia le spuse, în gînd: „Nu, idioatelor! Țsta-i primul loc unde or să vă caute!”

Mă rog, treaba voastră! Eu am problemele mele”.

Rămase locului un moment, privindu-le cum se îndreptau spre nenorocire, cum se duceau direct la abator. „Fire-ați să fiți!”

Lucia coborî în grabă dealul, poticnindu-se și alunecînd pe grohotiș și alergă după ele, împiedi-

cîndu-se de poalele straielor împovărătoare.

- Așteptați o clipă! le strigă. Stați! Surorile se opriră și se întoarseră spre ea. Lucia le ajunse, cu respirația tăiată:

- Ați luat direcția greșită. Primul loc unde or să vă caute e orașul. Trebuie să vă ascundeți undeva. Cele trei surori o priviră în tăcere. Lucia continuă enervată:

- În munți! Trebuie să urcați în munți! Urmați-mă pe mine!

Se întoarse și o porni din nou pe calea muntelui. Celelalte se uitară la ea și, după un moment, începură să se cațăre în urma ei, una câte una. Din cînd în cînd,

Lucia întorcea capul, ca să se asigure că o urmau. „De ce dracu' nu pot să-mi văd de treburile mele?” își spunea. „În fond, nu răspund de ele. E mai periculos să fim toate împreună”. Continuă să urce, străduindu-se întruna să le vadă pe cele trei.

Maicile se chinuiau la urcuș și mereu încetineau pasul. Lucia se oprea, ca să o poată ajunge din urmă. „Mîine dimineață mă descotorosesc eu de ele”, își spunea.

- Să ne grăbim un pic, le strigă.

La mănăstire, raidul luase sfîrșit. Maicile buimăcite, cu veșmintele sfîșiate și pătate de sînge, erau îmbarcate în camioane închise, nemarcate.

- Transportați-le la cartierul meu general din Madrid, porunci colonelul Acoca. Țineți-le izolate.

- Sub ce acuza...?

- Adăpostire de teroriști.

- Da, domnule colonel, spuse Patricio Arrieta. Ezită. Lipsesc patru călugărițe.

Ochii colonelului deveniră metalici.

- Găsiți-le!

Colonelul Acoca se întoarse în grabă la Madrid ca să-i raporteze primului ministru:

- Jaime Miro a fugit înainte de a fi ajuns noi la mănăstire.

Primul ministru Martinez aprobă din cap:

- Da, am auzit.

Și se întrebă în sinea lui dacă Jaime Miro fusese măcar la mănăstire. Fără îndoială că nu. Colonelul Acoca își pierduse controlul în chip primejdios. Atacul asupra mănăstirii stîrnise proteste vehemente. Primul ministru își alese cuvintele cu grijă:

- Jurnalele mă hărțuiesc în legătură cu cele întîmplate.

- Jurnalele fac un erou din teroristul ăsta, spuse colonelul cu o față de piatră. Nu trebuie să ne lăsăm intimidați.

- Omul ăsta creează o sumedenie de neplăceri guvernului, domnule colonel. Și ce-i cu cele patru călugărițe lipsă... dacă or să vorbească...

- Nu vă faceți griji. N-au putut să ajungă prea departe. O să le găsec și o să-l prind și pe Miro.

Primul ministru ajunsese la concluzia că nu-și mai putea îngădui noi riscuri.

- Domnule colonel, vreau să iei măsuri ca cele treizeci și șase de călugărițe pe care le-ai luat prizoniere să fie lucra tratate, iar eu voi da dispoziții ca armata să ți se alătore în căutarea lui Miro și a celorlalți. Vei lucra cu colonelul Sostelo.

Urmă o pauză lungă, primejdioasă.

- Și care dintre noi va conduce operația? Acoca îl privea cu ochi de gheață. Primul ministru înghiți în sec.

- Dumneata, desigur.

Zorii le găsiră pe Lucia și pe cele trei surori căță-rîndu-se în munți, spre nord-est, îndepărtîndu-se cît mai mult de Avila și de mănăstire. Călugărițele se mișcau în liniște, făcînd cît mai puțin zgomot. Singurele sunete care spărgeau tăcerea erau foșnetul veșmintelor lungi, țcănitul mătăniilor, cîte un trosnet de ramură și gîfîitul lor în timp ce urcau sus, tot mai sus.

Ajunseră pe platoul munților Guadarama și o luară pe un drum de care, mărginit de pereți de stîncă. Trecură pe lîngă pășuni cu oi și capre. Cînd răsări soarele, parcurseseră deja cîteva mile bune și se aflau într-o zonă de pădure, în vecinătatea micului sat Villacastin.

„Aici mă despart de ele, hotărî Lucia. De acum înainte să aibă Dumnezeul lor grijă de ele. Că de mine mare grijă a mai avut, se gîndi ea cu amărăciune. Elveția e mai departe ca oricînd. N-am bani, n-am pașaport și-s îmbrăcată ca un cioclu. Probabil că oamenii ăia și-au dat seama că noi patru am fugit. Și or să ne caute pîn-or să ne găsească. Cu cît scap mai repede de ele, cu atît mai bine”.

Dar în clipa aceea se întîmplă ceva care o făcu să-și schimbe planurile.

Sora Teresa, care se strecura printre copaci, se împiedică și pachetul pe care-l ținea cu atîta grijă căzu' pe jos. Înelitoarea de pînză se desfăcu și Lucia se pomeni privind la o cruce mare de aur, mîjunat modelată, care strălucea în primele raze ale dimineții.

„Ăsta-i aur curat, gîndi Lucia. Se vede că cineva acolo sus are totuși grijă de mine. Crucea asta e o mană cerească. Absolut o mană cerească. E biletul meu de drum pînă în Elveția”.

Lucia o urmări pe sora Teresa ridicînd crucea și învelind-o cu grijă din nou în pînză. Își zîmbi în sinea ei. îi va veni ușor ș-o ia. Călugărițele astea făceau tot ce le spunea ea.

În orașul Avila se stîrnise zarvă mare. Veștile despre atacarea mănăstirii se răspîndiseră cu iuțeala fulgerului și părintele Berrendo fu ales să se confrunte cu colonelul Acoca. Preotul era un om de vreo șaptezeci de ani, cu o înfățișare plăpîndă care-i dezmințea tăria interioară. Pentru enoriașii lui

era un păstor cald și înțelegător. Dar în momentul de față clocotea de o furie rece. Colonelul Acoca îl lăsase să aștepte mai bine de o oră și acum cadadicsl se să-l primească în biroul lui.

Părintele Berrândo începu fără nici un preambul:

- Dumneavoastră și oamenii dumneavoastră ați atacat o mănăstire, fără nici un fel de provocare din partea acesteia. A fost un act de nebunie.

- Noi ne facem datoria, replică scurt colonelul. Mănăstirea îi adăpostea pe Jaime Miro și hoarda lui de ucigași, așa încât surorile și-au făcut-o cu mâna lor. Le reținem pentru interogatoriu. .

- L-ați găsit pe Jaime Miro în mănăstire? întrebă preotul furios.

- Nu, răspuse colonelul Acoca temperat. Dar o să-l găsim și se va face dreptate.

„Dreptatea mea” se gândi colonelul Acoca sălbatic.

Capitolul cinci

Maicile mergeau încet. Îmbrăcămintea lor era cu totul nepotrivită pentru terenul accidentat. Sandalele pe care le purtau erau prea subțiri pentru a le ocroti tălpile de pietriș, iar hainele li se agățau de ramuri. Sora Teresa constată că nu-și putea folosi mătăniile pentru rugăciuni. Ambele mâini îi erau ocupate să îndepărteze crengile care îi plesneau obraji.

În lumina zilei, libertatea părea și mai înspăimântătoare. Dumnezeu le izgonise pe surori într-o lume ciudată, înfricoșătoare, iar îndrumarea Lui, pe care se sprijiniseră întreaga viață, se evaporase. Se aflau într-un ținut necunoscut, lipsite de hartă, lipsite de busolă. Zidurile care le ocrotiseră atîta amar de vreme pieriseră și se simțeau despuiate, expuse primejdiei. Primejdia le pîndea de pretutindeni, și nu mai aveau un loc de refugiu. Erău înstrăinate de toți și de toate. Priveliștile neobișnuite și zgomotele naturii erau amețitoare. Gîze, ciripit de păsări, cerul de un albastru fierbinte le asaltau simțurile. Și mai era ceva care le tulbura profund. La început, cînd fugiseră din mănăstire, Teresa, Graciela și Megan evitaseră cu grijă să se uite una la cealaltă, continuînd să respecte regulile. Dar acum, se pomeniră studiindu-se cu aviditate una pe alta. De asemenea, după atîția ani de tăcere, le venea foarte greu să vorbească și cînd o făceau, rosteau cuvintele cu mari pauze, „șovăielnic, de parcă învățau o stranie îndeletnicire nouă. Propriile lor glasuri le sunau ciudat. Numai Lucia era total neînhibată și sigură pe sine, iar celelalte se supuneau automat conducerii ei.

- Cred că am putea, în sfîrșit, să facem cunoștință, le spuse ea. Eu sînt sora Lucia.

Urmă o pauză stînjinită, după care Graciela rosti cu sfială:

- Eu sînt sora Graciela.

Era cea cu păr negru, de o frumusețe răpitoare.

- Eu sînt sora Megan.

Tîna blondă cu ochi albaștri fascinanți.

- Eu sînt sora Teresa.

Cea mai vîrstnică din grup. Să fi avut cincizeci de ani? Șaizeci?

Așa cum stăteau în pădure, departe de sat, o făcură pe Lucia să-și spună: „Sînt ca niște pușori nou-născuți care au căzut din cuib. Singure, n-ar rezista nici cinci minute. Mă rog, cu atît mai rău pentru eie. Eu o întind în Elveția, cu cruce cu tot”.

Lucia se duse la marginea luminișului în care se opriseră și se uită printre copaci la satul din vale. Pe uliță se vedeau cîțiva oameni, dar nici urmă de barbarii care devastaseră mănăstirea. „Acu-i acu, se gândi ea. Asta-i șansa mea!”

Se întoarse spre celelalte:

- Eu cobor în sat să încerc să fac rost de niște merinde. Voi așteptați aici. Apoi, adresîndu-se sorei Teresa: Dumneata vii cu mine.

Sora Teresa era fîstîcită. De treizeci de ani nu ascultase decît de ordinele Preacuvioasei maici starețe Betina și acum, deodată, sora asta preluase comanda. „Dar tot ce se întîmplă e din vina Domnului, se gândi sora Teresa. El a ales-o ca să ne ajute, așa încît prin ea grăiește glasul Lui”.

- Trebuie să duc crucea asta cît mai repede la mănăstirea Mendavia, spuse ea.

- Foarte bine. Cînd coborîm în sat am să întreb unde-i mănăstirea. -

Cele două porniră să coboare dealul în direcția satului, Lucia supraveghind tot timpul cu atenție să nu se ivească vreun necaz. Nu se ivi nici unul.

„O să fie ușor”, se încuraja Lucia.

Ajunseră la periferia tîrgușorului. O pancartă îi indica numele: Villacastin. În fața lor se întindea strada principală. În stînga se deschidea o ulicioară strîmtă, pustie.

„E în ordine, își spuse Lucia. Nimeni nu o să vadă ce o să se întîmple”.

Lucia porni pe ulicioară.

- Vino pe aici. E mai ferit, nu riscăm să fim văzute. Sora Teresa încuviință din cap și o urmă supusă. Acum se punea pentru Lucia întrebarea cum să-i ia crucea. „Aș putea să i-o smulg și s-o iau la fugă, dar probabil că o să începă să țipe și o să atragă atenția asupra noastră. Nu, trebuie să o

amuțesc".

Văzu pe jos o buturugă căzută în drum. Lucia se aplecă și o ridică. Era grea. „Perfect”, își spuse. O așteptă pe sora Teresa să o ajungă din urmă.

- Soră Teresa...

Călugărița se întoarse spre ea și Lucia dădu să ridice măciuca în aer, când o voce bărbătească, venită parcă din senin, rosti:

- Domnul fie cu voi, surorilor!

Lucia se răsuci pe călcâie, gata s-o rupă la fugă. Se ivise un bărbat, îmbrăcat în rasa cafenie și gluga unui călugăr. Era înalt și slab, cu un nas acvilin și avea cea mai cucernică expresie pe care o văzuse Lucia vreodată. În ochi părea să-i strălucească o caldă lumină lăuntrică, iar glasul îi era blînd și mîngîietor.

- Sînt călugărul Miguel Carillo.

Mintea Luciei lucra cu iuțeală. Primul ei plan fusese zădărnicit, dar acum avea unul mai bun.

- Slavă Celui de Sus că ne-ați găsit.

Omul ăsta o să fie salvarea ei, își spuse Lucia. Probabil că știe drumul cel mai ușor de ieșire din Spania.

- Noi venim de la mănăstirea Cisterciană de lîngă Avila, explică ea. Ieri noapte a avut loc un atac asupra mănăstirii. Toate călugărițele au fost ridicate. Patru dintre noi am reușit să fugim.

Călugărul răspunse cu o voce care vibra de mînie:

- Eu vin din mănăstirea San Generro unde mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani. Și noi am fost atacați alaltăieri. Oftă. Știu că Domnul are planuri pentru toți copiii Săi, dar, pentru moment, mărturisesc că nu-i înțeleg planul.

- Oamenii aceia, ne caută, urmă Lucia. E foarte important pentru noi să părăsim Spania cît mai repede cu putință. Știți cumva cum putem realiza acest lucru?

Călugărul Carillo surîse cu blîndețe.

- Cred că pot să vă ajut, soră. Dumnezeu a vrut să ne întîlnim. Conduceți-mă la celelalte surori.

Cîteva minute mai tîrziu, Lucia îl conduse pe călugăr la grup.

- Vi-l prezint pe fratele Carillo, spuse ea. Și-a petrecut ultimii douăzeci de ani într-o mănăstire. A venit să ne ajute.

Reacțiile surorilor față de călugăr au fost amestecate. Graciela nu cuteza să-l privească în față; Megan îl studia cu priviri iuțe, pline de interes; iar sora Teresa îl vedea ca pe un sol al Domnului trimis să le conducă la mănăstirea Mendavia.

Călugărul Carillo le vorbi:

- Fără îndoială, oamenii care au atacat mănăstirea continuă să vă caute. Dar ei caută patru călugărițe. Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă schimbați îmbrăcămintea.

- Nu avem alte haine, spuse Megan. Fratele Carillo o privi cu un surîs angelic:

- Domnul nostru dispune de o garderobă foarte bogată. Nu te îngrijora, copila mea. Domnul o să-ți dea haine. Haideți să ne întoarcem în tîrg.

Erau orele două după-amiază, vremea siestei; fratele Carillo și cele patru maici o porniră pe strada principală, atenți la orice semn. Prăvăliile erau închise, dar restaurantele și barurile funcționau și răzbea din ele o muzică stranie, puternică, disonantă, care-ți zgîria urechea.

Fratele Carillo văzu expresia zugrăvită pe fața sorei Teresa și explică:

- ăsta-i *rock and roll*. O muzică foarte gustată de tinerii din ziua de azi.

Două femei tinere, postate în fața ușii unui bar, se uitară curioase la grupul de călugărițe. Maicile se uitară și ele, cu ochi mari, la îmbrăcămintea sumară a celor două fete. Una dintre ele purta o fustă atît de scurtă, încît abia de-l acoperea pulpele, iar cealaltă avea o fustă mai lungă, dar despăcată în ambele părți, pînă la pulpe. Amîndouă purtau pe deasupra bluze tricotate fără mîneci. „Sînt ca și goale”, se gîndi sora Teresa, îngrozită.

În pragul barului stătea un bărbat îmbrăcat într-un pulover cu guler pe gît, o jachetă ciudată fără revere și un lanț cu medalion care-i atîrna pe piept.

Mirosuri nefamiliare le izbiră pe călugărițe cînd trecură pe lîngă o bodegă: tutun și whisky.

Megan se holba la ceva de pe trotuarul de peste drum. Se opri.

- Ce e? Ce s-a întîmplat? Întrebă călugărul Carillo, întorcîndu-se să se uite și el.

Megan se uita la o femeie care purta un prunc în brațe. Cîți ani trecuseră de cînd nu mai văzuse un prunc, sau măcar un copil? De cînd fusese la orfelinat, în urmă cu paisprezece ani. Șocul brusc o făcuse pe Megan să-și dea seama cît de total ruptă fusese de lumea de afară.

Și sora Teresa se uita la prunc, dar gîndurile ei erau altele. „E copilul lui Monique”. Copilașul țipa.

„Plînge pentru că l-am părăsit. Dar nu, nu se poate, asta s-a întîmplat acum treizeci de ani!”

Sora Teresa întoarse capul, dar țipetele copilașului îi stăruiau în urechi. Porniră mai departe.

Trecură pe lîngă un cinematograful. Afîșul anunța *Trei amante*, iar fotografiile arătau femei aproape goale îmbrățișînd un bărbat cu pieptul gol.

- Dar... dar sînt aproape goale! exclamă sora Teresa.

Călugărul Carillo se încruntă:

- Da, e rușinos ce-și permit cinematografele să prezinte în zilele noastre. Filmul ăsta e pornografie curată. Cele mai personale și mai intime acte sînt expuse în vîzul tuturor. Îi prefac pe copiii lui Dumnezeu în animale.

Trecură pe lângă o fierărie, un salon de coafură, o florărie, o prăvălie de dulciuri, toate închise pentru orele de *siesta*, iar surorile se opreau la fiecare magazin și se zgîiau la vitrinele pline cu tot felul de articole cîndva familiare, dar de care acum își aminteau foarte vag.

Cînd ajunseră în fața unui magazin cu confecții de damă, fratele Carillo le spuse:

- Opriți-vă aici!

Obloanele erau trase peste vitrinele din față și un carton anunța: ÎNCHIS.

- Așteptați-mă aici, vă rog.

Cele patru femei îl văzură dînd colțul și dispărînd. Se uitară una la cealaltă. Unde s-o fi dus călugărul și de ce nu se întorcea?

Cîteva minute mai tîrziu auziră zgomotul ușii din față care se deschidea și îl văzură pe călugăr în pragul prăvăliei. Le făcea semn să intre:

- Repede!

După ce pătrunseră toate în prăvălie și călugărul încuie ușa după ele, Lucia îl întrebă:

- Cum ați făcut să...

- Dumnezeu a dat și o ușă din spate, așa cum a dat și ușa din față, îi tăie el vorba, cu un ton grav. Dar în glasul lui răzbea o notă ștregărească și sora Megan se pomeni zîmbind.

Surorile se uitară prin prăvălie cu uluire. Un adevărat corn al abundenței din care se revărsau rochii și pulovere, sutiene și ciorapi, pantofi cu tocuri înalte și bolerouri. Obiecte pe care nu le mai văzuseră de ani de zile. Și modelele arătau atît de ciudate! Mai erau și poșete, fulare, farduri, bluze. Atîtea lucruri de văzut! Femeile le priveau cu gura căscată.

- Trebuie să ne grăbim, le avertiză călugărul Carillo, să plecăm de aici înainte să se isprăvească pauza de prînz și să se redeschidă prăvălia. Serviți-vă! Luați tot ce credeți că vi se potrivește.

Lucia își spuse în sinea ei:

- Slavă Domnului că în sfîrșit mă pot îmbrăca din nou ca o femeie normală. Se apropie de un stelaj de care atîrnau rochii și începu să le studieze. Pînă la urmă găsi o fustă bej și o bluză de mătase crem care se asorta cu fusta. „N-o fi casa de mode *Balenciaga*, dar pentru moment merge”, se gîndi ea. Își alese și niște chiloți, un sutien și o pereche de ghete moi, apoi se strecură după un raft, se dezbracă și, în, cîteva minute, își puse noile haine și iat-o gata de plecare.

Celelalte surori însă își alegeau cu mare încetineală rochiile.

Graciela își alese în cele din urmă o rochie de pînză albă care-i punea în valoare părul negru și tenul măsliniu, și o pereche de sandale. Megan își luă o roche albastră imprimată care-i venea pînă sub genunchi și o pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Dar sora Teresa avea cele mai mari greutăți în a-și alege ceva de îmbrăcat. Gama de rochii care i se oferea era năucitoare. Erau mătăsuri și lînuri, și stofe tweed și confecții din piele. Erau rochii din pînză, din țesături în diagonală, din catifea reiată, din stofe cadrilate sau în dungi de toate culorile. Și toate arătau... intrate la apă, asta era singura expresie pe care o putu găsi Teresa. În ultimii trezeci de ani fusese acoperită din cap pînă în picioare de straiete grele ale vocației ei. Și acum i se cerea să le zvîrle și să se îmbrace în chestiile astea absolut indecente. În cele din urmă alese fusta cea mai lungă pe care o putuse găsi și o bluză de pînză cu mîneci lungi și guler înalt.

- Grăbiți-vă, le îndemna călugărul Carillo. Dez-brăcați-vă și schimbați-vă hainele.

Maicile se uitară una la cealaltă, încurcate.

- Eu, desigur, am să aștept în birou, le liniști el, zîmbind.

Se îndreptă spre spatele prăvăliei și intră în birou.

Surorile începură să se dezbrace, dureros de stîljenite una față de alta.

În birou, călugărul Carillo se urcase pe un scaun, ca să ajungă pînă la crăpătura ușii și se uita de zor la femeile care se dezbrăcau. Singura întrebare pe care și-o punea era: „Pe care dintre ele s-o regulez mai întîi?”

Miguel Carillo își începuse cariera ca hoț, la frageda vîrstă de zece ani. Avea un păr blond, buclat, și o față angelică, ceea ce s-a dovedit de o valoare inestimabilă în profesiunea pe care și-o alesese, începuse de la munca de jos, șterpelind portmonee și furînd din magazine; pe măsură ce s-a maturizat, a evoluat în carieră ajungînd să-i ciupească pe bețivi și să pîndească femeile bogate. Farmecul lui personal i-a prilejuit mari succese. A reușit să pună la cale cîteva escrocherii originale, una mai ingenioasă ca alta. Din nefericire însă, ultima dintre escrocherii s-a dovedit nefastă și l-a dus la ruină.

Pozînd în călugăr venit de la o mănăstire îndepărtată, Carillo mergea din biserică în biserică cerșind adăpost peste noapte, iar dimineața cînd preotul venea să deschidă ușile bisericii, constata că toate lucrurile de preț dispăruseră, cu călugăr cu tot.

Din nefericire, soarta îi jucase un renghi- Cu două nopți în urmă, la Bejar, un orașel 6e lângă Avila, preotul se reîntorsese pe neașteptate ia biserică și-l prinsese pe Miguel Carillo asupra faptului, jefuind tezaurul bisericii. Preotul era om vînjos, Dine clădit; i-a răsucit brațul lui Carillo, l-a doborît pe jos și l-a anunțat că-l dă pe mîna poliției. Odată cu Carillo, se răsturnase pe jos și un potir greu de argint. Carillo îl ridică și-l pocni pe preot în cap. Sau potirul fusese prea greu, sau țeasta preotului prea subțire, cert este că prelatul căzu mort pe podea. Miguel Carillo o luase la fugă cuprins de panică, străduindu-se să se îndepărteze cît mai mult de locul crimei. Trecuse prin Avila unde aflase de atacul asupra mănăstirii săvîrșit de colonelul Acoca și organizația secretă GOE. Soarta a vrut ca Miguel Carillo să dea peste cele patru călugărițe evadate.

Acum, trepidând de nerăbdare, le studia trupurile goale și se gîndea: „Mai există o posibilitate interesantă. Din moment ce colonelul Acoca și oamenii lui le caută, probabil că au pus și o recompensă grasă pe capul lor. Așa că întii le reglez și pe urmă le predau”.

Femeile, cu excepția Luciei care se îmbrăcase, erau complet goale. Carillo le urmări în timp ce-și trăgeau cu stîngăcie lenjeria nouă pe corp. Terminară să se îmbrace, încheind de a fi prinse:

„A sosit momentul să trec la acțiune”, se gîndi fericit Carillo. Coborî de pe scaun și intră în prăvălie. Se apropie de femei, le examina cu o privire aprobatoare și rosti:

- Excelent. Nimeni n-ar spune că sunteți călugărițe. Vă sugerez să vă ascundeți părul sub baticuri. Alese cîte un batic pentru fiecare dintre ele și le privi cum și le legau.

Miguel Carillo luase hotărîrea. Prima urma să fie Graciela. Neîndoielnic, era una dintre cele mai frumoase femei din cîte văzuse vreodată. Și ce corp! „Cum naiba de l-a irosit pe Dumnezeu? Las' că-i arăt eu ce trebuie să facă cu el!”

Apoi li se adresă Luciei, Teresei și lui Megan:

- Trebuie să vă fie tare foame. Vreau să vă duceți la cafeneaua pe lîngă care am trecut și să mă așteptați acolo. Eu o să dau o fugă pînă la biserică, să împrumut ceva bani de la preot, ca să putem mîncă. Aș vrea ca dumneata, soră, spuse el întorcîndu-se spre Graciela, să vii cu mine să-i explici preotului ce s-a întîmplat la mănăstire.

- Eu... bine.

- O să venim și noi îndată, le spuse preotul celorlalte. V-aș ruga să ieșiți pe ușa din spate.

Le urmări pe Lucia, Teresa și Megan plecînd. Cînd auzi ușa închizîndu-se în urma lor, se întoarse spre Graciela. „E fantastică! își spuse el. Poate c-am s-o păstrez alături de mine, aș putea s-o pasez cîtorva oameni de care am nevoie. Mi-ar putea fi de mare ajutor”.

Graciela îl urmărea:

- Sînt gata, îi spuse ea.

- Încă nu. Carillo se prefăcu că o studiază. Nu. Mă tem că nu merge așa. Rochia asta nu-i ce-ți trebuie. Scoate-o!

- Dar... de ce?

- Nu-i potrivită, spuse Carillo cu viclenie. Oamenii or să observe și doar nu vrei să atragi atenția asupra dumitale.

Graciela ezită, apoi se duse după un stelaj.

- Grăbește-te! Avem foarte puțin timp. Graciela, stîngace, își trase rochia peste cap. Era în chiloți și sutien cînd Carillo își făcu brusc apariția.

- Dezbracă-te complet!

Vocea îi era răgușită. Graciela se holbă la el.

- Cum? Nu! strigă ea. Eu... eu... nu pot! Te rog... eu...

Carillo se apropie de ea:

- Te ajut eu, soră.

întinse mîna, îi smulse sutienul și îi rupse chiloții.

- Nu! țipă Graciela. Nu trebuie să faci asta! Oprește-te!

- Abia începem, *carita*, rînji Carillo. Și o să-ți placă, ai să vezi.

O cuprinse în brațele lui puternice, o forță să se lase pe jos și își ridică rasa călugărească.

S-ar fi zis că peste mintea Gracielei se lăsase o perdea. Maurul, maurul încerca acum să pătrundă în ea, sfîșindu-i măruntaiele, și mama ei țipa strident. Graciela, îngrozită, repeta în gînd: „Nu, nu vreau din nou. Nu, te rog... nu din nou!”

Se zbătea cu furie, încercînd să-l dea jos! pe Carillo de pe ea și străduindu-se să se ridice în picioare.

- Fire-ai să fii! strigă Carillo.

Îi arse un pumn în obraz, și Graciela căzu pe spate, amețită și zăpăcită. Mintea ei o luă razna în trecut.

îndărăt în timp... îndărăt.

Capitolul șase

Las Navas del Marques, Spania, 1950 Avea doar cinci ani. Primele ei amintiri erau legate de o procesiune întregă de bărbați străini, goi, care se urcau în patul mamei ei și coborau din el. Mama ei îi explica:

- Aceștia sînt unchii tăi. Trebuie să te porți respectuos cu ei.

Bărbații erau grosolani și brutali, lipsiți de orice afecțiune. Stăteau cu mama ei o noapte, o săptămînă, o lună, și pe urmă se făceau nevăzuți. Cînd plecau, Dolores Pinero începea imediat vînjăjoarea după alt bărbat.

În tinerețe, Dolores Pinero fusese frumoasă foc, și Graciela moștenise chipul mamei ei. Chiar și în copilărie Graciela era de o frumusețe extraordinară: pomeți înalți, un ten măsliniu, păr negru lucios și gene lungi, groase. Trupul ei de adolescentă era plin de făgăduințe.

Cu trecerea anilor, trupul lui Dolores Pinero se buhăise iar fața ei superb modelată suferise atacul nemilos al timpului. Dar deși își pierduse frumusețea, era foarte ușor accesibilă și-i mergea vestea

că era o parteneră de pat pătimasă. Practicarea amorului era unicul ei talent și se folosea de el încercând să înrobească bărbații, sperînd să-i păstreze, oumpărîndu-le dragostea cu trupul ei. Își cîștiga o existență precară cu croitoria și, pentru că nu-i stătea capul la lucru, era angajată doar de femeile din sat care nu-și puteau îngădui o croitoreasă mai bună.

Dolores Pintero își disprețuia fiica, pentru că-i amintea permanent de singurul bărbat pe care-l iubise în viața ei. Tatăl Gracielei fusese un tînăr mecanic chipeș care o ceruse în căsătorie pe tînăra, frumoasa Dolores, iar ea se lăsase cu mare grabă sedusă. Dar cînd îi mărturisise că a rămas însărcinată, tînărul și-a luat tîlpășița lăsînd-o pe Dolores cu blestemul sămînței lui.

Dolores avea o fire ursuză și se răzbuna pe copil. Ori de cîte ori Graciela o supăra, maică-sa o bătea și striga la ea: „Ești la fel de proastă ca și taică-tău!”

Fetița nu scăpa sub nici un chip de ploaia de lovituri și de țipetele constante. În fiecare dimineață, la sculare, Graciela se ruga: „Doamne, te rog fă ca mama să nu mă bată azi. Te rog, Doamne, fă ca mama să fie fericită azi. Te rog, Doamne, fă ca mama să-mi spună azi că mă iubește”.

Cînd n-o bătea, mama ei o ignora complet. Fetița își gătea singură mesele și avea grijă de îmbrăcămintea ei. Își pregătea gustarea pe care o lua la școală și îi spunea profesoarei:

- Mama mi-a făcut azi *empanadas*. Știe cît de mult îmi plac.

Sau:

- Mi-am rupt rochia dar mama mi-a reparat-o. Îi place mult să se ocupe de mine.

Sau:

- Mîine mă duc cu mama la un film.

Și profesoarei i se rupea inima de milă. Las Navas del Marqués era un orașel mic, la depărtare de o oră de Avila și, ca în toate tîrgușoarele, fiecare era la curent cu treburile celorlalți. Felul de viață al lui Dolores Pintero era o rușine a tîrgului și se reflecta asupra Gracielei. Mamele le interziceau copiilor să se joace cu ea, ca să nu se contamineze de imoralitate. Graciela se ducea la școală în Plazoleta del Cristo, dar nu avea prietene sau tovarășe de joacă. Era una dintre elevele cele mai inteligente, totuși avea note mici. Îi venea greu să se concentreze, pentru că întotdeauna era obosită. Profesoara o sfătui:

- Graciela, trebuie să te duci mai devreme la culcare, trebuie să te odihnești ca să-ți poți face bine temele.

Dar oboseala ei nu se datora faptului că se culca tîrziu. Graciela și mama ei locuiau într-un apartament de două camere. Fata dormea pe o canapea într-o cămăruță mică, despărțită de dormitorul mamei ei doar printr-o perdea subțire, jigărită. Cum ar fi putut Graciela să-i povestească profesoarei despre zgomotele obscene care o deșteptau în toiul nopții și o țineau trează, ascultînd cum mama ei făcea dragoste cu orice străin care i se nimerise în pat?

Cînd Graciela aducea acasă carnetul de note, maică-sa țipa la ea:

- Nici nu mă așteptam să aduci altfel de note, și știi de ce iei note atît de împruțite? Pentru că ești proastă. Proastă!

Și Graciela o credea și se ținea cu dinții să nu plîngă.

După-amiezele, cînd nu mergea la școală, Graciela hoinărea de una singură pe străduțele înguste, șerpuite, mărginite de salcîmi și de sicomori, pe lîngă casele de piatră, zugrăvite, în care părinții iubitori locuiau cu familiile lor. Graciela avea mulți tovarășși de joacă, dar toți existau numai în imaginația ei. Erau fete frumoase și băieți simpatici care o invitau la toate petrecerile lor, unde li se serveau prăjituri minunate și înghețate. Prietenii ei imaginari erau buni și afectuoși și cu toții o socoteau deșteaptă. Cînd mama ei nu era de față, Graciela purta lungi conversații cu prietenii ei. „Graciela, vrei să mă ajuți să-mi fac tema la matematică? Nu știu să fac adunări și tu te pricepi atît de bine la ele”.

„Ce facem astă-seară, Graciela? Am putea merge la cinema, sau să ieșim în oraș să bem o Coca-Cola”.

„Graciela, ți-ar da voie mama ta să vii astă-seară la noi la masă? Avem *paella*”.

„Nu. Mi-e teamă că n-am să pot. Mama se simte singură dacă nu stau cu ea. Nu mă are decît pe mine, știi bine”.

Duminicile, Graciela se scula devreme, se îmbrăca în tăcere, grijulie să nu-i trezească pe mama ei și pe unchiul cu care se afla atunci în pat, și se ducea la biserica San Juan Bautista, unde părintele Perez vorbea despre bucuriile vieții de după moarte, un basm frumos cu Isus, iar Graciela aștepta cu nerăbdare să moară ca să-l întîlnească pe Isus.

Părintele Perez era un preot atrăgător, de vreo patruzeci de ani. De cînd venise la Las Navas des Marqués, cu cîțiva ani în urmă, slujise pentru bogați și, pentru săraci, pentru bolnavi și sănătoși, și nu existau în orașel secrete care lui să nu-i fie cunoscute. Părintele Perez știa că Graciela mergea regulat la biserică, dar cunoștea și poveștile despre valul constant de străini care se perindau prin patul lui Dolores Pintero. Desigur, nu era o casă potrivită pentru o fată tînără, dar nimeni nu putea face nimic. Preotul era uimit că Graciela evoluase așa cum evoluase. Era bună și blîndă și niciodată nu se plîngea și nici nu vorbea despre viața ei de acasă.

Graciela își făcea apariția în fiecare duminică dimineața la biserică, îmbrăcată cu o rochiță curată, îngrijită, de care preotul era convins că și-o spăla și și-o călca singură. Preotul mai știa că era ocolită de copiii din oraș, și se simțea alături de ea. După slujbă, în fiecare duminică, ținea să stea de vorbă cîteva minute cu ea și, cînd avea timp, o invita la o cofetărie și o trata cu *helado*.

larna, viața Gracielei era ca un peisaj mohorât, monoton și trist. Las Navas del Marqués se găsea într-o vale împrejmuată de munți, din care pricină iernile durau câte șase luni. Verile erau mai ușor de suportat, pentru că soseau turiștii care umpleau orașelul de râsete și dans, iar străzile prindeau viață. Turiștii se adunau în Plaza de Manuel Delgado Barredo, cu mica ei estradă pentru fanfară clădită din piatră, și ascultau orchestra și îi priveau pe localnici dansând *sardana*, dansul popular tradițional străvechi; dansau în picioarele goale, ținându-se de mână, și se mișcau grațios într-un cerc multicolor. Graciela îi privea pe vizitatorii care ședea la mesele de cafelea de pe trotuare bînd *aperitivos*, sau făceau cumpărături la *pescadería* - piața de pește - sau *laiarmacia*. La ora unu, bodega era înțesată de turiști care beau *chateo*, și ciuguleau *tapas*: fructe de mare, măsline și chipsuri.

Dar cel mai fascinant pentru Graciela era să urmărească seara *paseo*. Băieții și fetele se plimbau pe Piaza Major în sus și în jos, în grupuri separate, băieții fixînd fetele, în timp ce părinții și bunicii le urmăreau, cu ochi de vultur, din cafenelele de pe trotuar. Era tradiționalul ritual de împerechere, practicat de secole. Graciela tînjea să se plimbe și ea, dar mama ei îi interzise.

- Vrei să ajungi o *puta*? țipa ea la Graciela. Ține-te departe de băieți. Țștia nu vor decît un singur lucru de la tine. Ți-o spun eu din experiență, adăuga ea cu amărăciune.

Dacă zilele mai puteau fi suportate, nopțile în schimb erau un adevărat chin. Prin perdeaua subțire care despărțea camerele, Graciela auzea gemetele animalice, scîrțitul patului, respirațiile gîfite și, întotdeauna, obscenitățile.

- Mai repede... mai adînc!

- *Cógeme!*

- *Mámame el verga!*

- *Mételo en el culo!*

Înainte de a fi împlinit zece ani, Graciela auzise tot ce-i cuvînt obscen în vocabularul spaniol.

Cuvintele erau șoptite sau strigate, behăite sau gemute. Strigătele dé pasiune o îngrețșau și, în același timp, trezeau în ea dorințe stranii.

Cînd Graciela împlinise paisprezece ani, s-a mutat la ele Maurul. Era cel mai mare bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea o piele neagră strălucitoare și capul ras, umeri uriași, un piept cît un butoi și brațe cît copacii. Maurul sosise în toiul nopții, cînd Graciela dormea, și nu l-a văzut decît a doua zi dimineața, cînd uriașul a dat perdeaua la o parte și a trecut gol-pușcă pe lîngă patul ei ca să iasă afară, la latrină. Graciela s-a uitat la el și aproape că a țipat. Tot ce avea era enorm. „Țsta o s-o omoare pe mama!” se gîndise ea.

Maurul se uitase la fată.

- la te uită! exclamase el. Și pe cine avem noi aici?

Dolores Pinero coborîse iute din pat și venise lîngă el.

- Fiica mea, răspunsese ea scurt.

Graciela fusese cuprinsă de o cumplită stînjeneală văzînd trupul gol al mamei ei lîngă goliciunea bărbatului.

Maurul zîmbise, dezvelindu-și un frumos șirag de dinți albi, egali.

- Cum te cheamă, *guapa*?

Graciela era prea rușinată de nuditatea lui ca să poată răspunde.

- O cheamă Graciela, răspunsese mama. E întîrziată mintal.

- E frumoasă. Pui rămășag c-așa arătai și tu cînd erai tînră.

- Sînt încă tînră, i-o trîntise Dolores. Apoi, întorcîn-du-se spre fiica ei: îmbracă-te! Ai să întîrzi la școală.

- Da, mamă..

Maurul rămăsese locului, zgîindu-se la ea. Dolores îl luase de braț și-i spusese răsfăjîndu-se:

- Vîno înapoi în pat, *querido*. Încă n-am terminat.

- Mai tîrziu, ripostase Maurul, continuînd să se uite la Graciela.

Maurul rămăsese la ele, în fiecare zi cînd se întorcea de la școală, Graciela se ruga ca uriașul să fi plecat. Din motive pe care nu le putea înțelege, bărbatul o speria. Se purta întotdeauna *politicos* cu ea și nu-i făcea nici un fel de avans, totuși, numai cît se gîndea la el se simțea străbătută de fiori de spaimă.

Pe mama ei, însă, Maurul o trata altfel. Omul zăcea tot timpul acasă, bînd de zor. îi lua lui Dolores toți banii pe care aceasta îi cîștiga. Uneori, noaptea, în mijlocul scenelor de dragoste, Graciela îl auzea bătînd-o pe mama ei, iar dimineața Dolores apărea cu , un ochi vînat sau cu buza spartă.

- Mamă, de ce îl rabzi? o întrebă Graciela.

- Tu nu poți înțelege, îl răspundea posomorită. Știe,cum să satisfacă o femeie. își trecea mîna prin păr, cu un gest cochet. Și-apoi, e îndrăgostit nebunește de mine.

Graciela nu credea. Știa bine că Maurul o exploata pe mama ei, dar nu mai îndrăznea să protesteze. Era prea speriată de toanele mamei, pentru că atunci cînd Dolores Pinero se înfuria de adevăratelea, un fel de nebunie punea stăpînire pe ea. Odată o fugărise pe Graciela cu un cuțit de bucătărie în mînă, pentru că fata cutezase să prepare o ceașcă de ceai pentru unul dintre „unchi”. Într-o dimineață de duminică, Graciela se sculase devreme ca să meargă la biserică. Maică-sa era plecată să ducă niște rochii la o clientă. Cînd Graciela tocmai își dezbrăcase cămașa, perdeaua fusese dată la o parte și se ivise Maurul. Era gol pușcă.

- Unde e mama ta, *guapa*?

- Mama a plecat devreme. Trebuia să ducă niște rochii.

Maurul studia corpul gol al Gracielei.

- Ești o adevărată frumusețe, îi spusese cu voce moale.

Graciela își simțise obrazii înfierbîntîndu-se.

Știa bine ce-ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să-și ascundă goliciunea, să-și tragă pe ea fusta și bluza și să plece. Și totuși stătea locului, incapabilă să se miște. Văzu bărbăția lui începînd să se umfle și să crească sub ochii ei. În urechi începură să-i răsunе frînturi de glasuri: „Mai repede... mai adînc!”

O cuprinsese un soi de leșin.

Maurul îi spusese cu o voce îngroșată:

- Ești încă un copil. Îmbracă-te și pleacă de aici! Și Graciela se pomenise mișcîndu-se. Mișcîndu-se spre el. Își înlănțuise brațele în jurul mijlocului bărbatului și-i simțise organul vîrtos lipindu-se de trupul ei gol.

- Nu, gemuse ea. Nu sînt un copil.

Durerea care urmasе nu se asemuia cu nimic din ce simțise Graciela pînă atunci. Era sfîșietoare, de neîndurat. Era minunată, încîntătoare, frumoasă. Îl strîngea pe Maur în brațe cu putere și țipa de extaz. O purtase din orgasm în orgasm și Graciela se gîndise: „Deci ăsta e tot misterul!” Și era atît de minunat să pătrunzi, în sfîrșit, în misterul creației, să simți că, în cele din urmă, ești și tu parte din viață, să cunoști ce înseamnă bucuria acum și întotdeauna.

- Ce dracu faceți acolo?

Era glasul lui Dolores Pinero, țipînd cît o ținea gura și, o clipă, totul se oprise în loc, înghețat în timp. Stătea lîngă pat, uitîndu-se la fiica ei și la Maur.

Graciela ridicase ochii spre mama ei, prea îngrozită ca să poată vorbi. Ochii lui Dolores erau injectați de o furie dementă.

- Curvă! uriașe ea. Curvă împutită!.

- Mamă... te rog...

Dolores pusese mîna pe o scrumieră grea de oțel care se găsea lîngă pat și o aruncase în capul fiicei ei. Era ultimul lucru de care-și mai amintea Graciela.

Se trezise într-un salon de spital, alb, spațios, cu cîte douăsprezece paturi de o parte și de alta, toate ocupate. Infirmiere grăbite se foiau de colo-colo, încercînd să răspundă nevoilor pacienților. Graciela simțea niște dureri de cap înfiorătoare. Ori de cîte ori încerca să se miște, era străbătută de rîuri de foc. Zăcea în pat, ascultînd strigătele și gemetele celorlalți bolnavi.

După-masă, tîrziu, un intern tînăr se oprise lîngă patul ei. Avea vreo treizeci de ani, dar arăta ofilit și obosit.

- Ei, în sfîrșit, te-ai trezit!

- Unde sînt? întrebuse Graciela. Fiecare cuvînt rostit îi provoca dureri.

- Ești în salonul de caritate al Spitalului Districtual din Avila. Al fost adusă ieri, într-o stare foarte proastă. A trebuit să-ți coasem fruntea. Chirurgul nostru șef a hotărît să te coasă chiar el. A zis că ești prea frumoasă ca să rămîi cu o cicatrice.

„S-a înșelat, își spusese Graciela în sinea ei. Am să rămîn cu o cicatrice pe tot restul vieții mele”.

A doua zi, părintele Perez venise să o vadă. O soră îl așezase un scaun lîngă pat. Preotul se uita la fata frumoasă, palidă, care zăcea acolo și simțea că i se sfîșie inima. Lucrul îngrozitor care i se întîmplase constituia marele scandal din Las Navas del Marques, dar nimeni nu putea s-o ajute cu nimic. Dolores

Pihero declarase la poliție că fiica ei își spărsese capul într-o căzătură.

- Te simți mai bine, copila mea? o întrebuse părintele Perez.

Graciela dăduse din cap și mișcarea o făcuse să-și simtă țeasta cîntărind o tonă.

- Poliția pune întrebări. E ceva ce ai vrea să le spui?

Urmase o lungă tăcere. În cele din urmă îi răspunsese:

- A fost un accident...

Preotul nu putea îndura privirea din ochii copilei.

- Înțeleg...

Ce avea el să-i spună era atît de dureros, încît nu-și putea găsi cuvintele.

- Graciela, am vorbit cu mama ta... Și Graciela știu.

- Nu... nu pot să mă mai întorc acasă, nu-i așa?

- Da, mă tem că nu mai poți. O să mai stăm de vorbă despre asta. Părintele Perez îi luase mîna. Am să vin și mîine să te vad.

- Vă mulțumesc, părinte.

După plecarea lui, Graciela, țintuită la pat, începuse să se roage: „Dumnezeule sfînt, te rog fă-mă să mor. Nu mai vreau să trăiesc”.

Nu avea nicăieri unde să se ducă și pe nimeni căruia să i se adreseze. Niciodată nu avea să-și mai vadă casa. Niciodată nu o să mai vadă școala și fețele familiare ale profesorilor. Nu-i mai rămăsese nimic pe lume.

O infirmieră se oprise lîngă patul ei.

- Ai nevoie de ceva?

Graciela o privise cu disperare. Ce-ar fi putut să-i răspundă?

A doua zi internul apăruse din nou.

- Am o veste bună, îi spusese el stingherit. Ți-ai revenit, ești destul de bine încît să poți ieși din spital. Era o minciună, dar ceea ce adăugase era adevărat: Avem nevoie de pat.

Era liberă să plece - dar unde? O oră mai tîrziu sosi din nou părintele Perez, însoțit de un alt preot.

- Ți-l prezint pe părintele Berrendo, un vechi prieten al meu.

Graciela își ridicase privirea spre preotul cu o înfățișare firavă:

- Părinte...

„A avut dreptate, își spusese părintele Berrendo în gînd. E frumoasă”.

Părintele Perez îi povestise ce i se întîmplase Gracielei. Preotul se așteptase să descopere unele semne vizibile ale mediului în care trăia copila, o duritate, o neîncredere, o autocompătîmire. Dar pe fața tinerei fete nu se putea citi nimic din toate acestea.

- Îmi pare rău de toate nefericirile prin care ai trecut, îi spusese părintele Berrendo. Cuvintele lui aveau și un tîlc mai adînc.

- Graciela, i se adresase părintele Perez. Eu trebuie să mă întorc la LasrNavas del Marqués. Te las în mîinile părintelui Berrendo.

Graciela se simțise brusc cuprinsă de panică. Avea senzația că i se tăia ultima ei legătură cu casa.

- Nu plecați! îl implorase ea. Părintele Perez îi luase mîna în mîinile lui:

- Știi că te simți singură, îi spusese el cu căldură, dar să știi că nu ești părăsită. Crede-mă, copilă, nu ești.

O infirmieră se apropiase de pat cu o bocceluță pe care i-o întinsese Gracielei:

- Uite-ți hainele. Din păcate acum trebuie să pleci. O panică și mai puternică puse stăpînire pe fată:

- Acum?

Cei doi preoți schimbaseră o privire între ei.

- De ce să nu te îmbraci și să vii cu mine? îi sugerase părintele Berrendo. Am putea sta de vorbă.

Cincisprezece minute mai tîrziu, părintele Berrendo o ajuta pe Graciela să iasă pe ușa spitalului în soarele cald al verii. În fața clădirii se întindea o grădină cu flori vii colorate, dar Graciela era prea năucită ca măcar să le observe.

Cînd se văzuseră așezați în biroul parohial, părintele Berrendo începuse:

- Părintele Perez mi-a spus că nu ai unde să te duci.

Graciela încuviințase din cap.

- N-ai nici ojudă?

- Numai... îi venea greu să spună: Numai... pe mama.

- Părintele Perez m-a informat că vii în mod regulat la biserica din orașelul tău.

Un orașel pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. -Da.

Graciela se gîndi la diminețile de duminică, la frumusețea slujbelor religioase, la dorința ei fierbinte de a fi alături de Isus și de a scăpa de chinul vieții pe care o ducea.

- Graciela, te-ai gîndit vreodată să intri la o mănăstire?

- Nu.

Ideea o șoca.

-Aici la Avila este o mănăstire... mănăstirea Ciste-rciană. Acolo ar avea grijă de tine.

- Nu... nu știu.

Ideea i se părea înspăimîntătoare.

- Nu e deschisă oricui, urmasse părintele Berrendo. Și trebuie să te avertizez, este ordinul cel mai strict. Odată ce treci de porțile mănăstirii și faci legă-mîntul, i-ai făcut lui Dumnezeu o făgăduință pe care nu o mai poți încălca.

Graciela ședea în birou, uitîndu-se pe fereastră, cu sufletul sfîșiat de conflicte. Ideea de a se despărți pe vecie de lume era înfricoșătoare. „E ca și cum aș intra la închisoare”, se gîndi ea. Dar, pe de altă parte, ce-l mai putea oferi ei lumea? Durere și disperare de neîndurat. Gîndul sinuciderii o bîntuise în repetate rînduri. Poate că mănăstirea ar fi o soluție pentru nefericirea ei...

- Tu trebuie să iei hotărîrea, copila mea, reluse părintele Berrendo. Dacă dorești, te pot duce să o cunoști pe Preacuvioasa maică stareță.

Graciela aprobă din cap:

- Bine.

Maica stareță studie chipul fetei din fața ei. Cu o noapte înainte, pentru prima dată după mulți, mulți ani, auzise din nou vocea: „O fată tînră va veni la tine. Ocrotește-o!”

- Cîți ani ai, draga mea?

- Paisprezece.

„E destul de mare”, se gîndise maica stareță. În secolul al patrulea, Papa decretase că fetele se pot călugări de la vîrsta de doisprezece ani.

- Mi-e frică, îi mărturisise Graciela Preacuvioasei maici Betina.

„Mi-e frică!” Cuvintele răsuna în mintea Betinei: „Mi-e frică...”

Se întîmplase cu atîta amar de vreme în urmă. Ea, Betina, vorbea cu preotul ei:

- Părinte, nu știu dacă am o adevărată chemare.

Mi-e frică...

- Betina, primul contact cu Dumnezeu poate fi foarte răscolitor, și hotărîrea de a-ți închina viața

lui Dumnezeu e foarte greu de luat.

„Cum mi-am aflat chemarea?”, se întreba Betina. ^

Religia nu o interesase niciodată cîtuși de puțin. În copilărie evitase biserica și școala de duminică. Ca adolescentă fusese mai interesată de ceaiuri, de toalete, de băieți. Dacă li s-ar fi cerut prietenilor ei din Madrid să aleagă niște posibile candidate pentru călugărie, Betina ar fi fost ultima de pe listă. Sau, ca să fim dreapți, n-ar fi figurat deloc pe listă. Dar cînd împlinise nouăsprezece ani, începuseră să se petreacă niște fenomene care-i schimbă viața.

Se găsea în pat, dormind, cînd auzise o voce spunîndu-i: „Betina, scoală-te și du-te afară”.

Deschisese ochii și se ridicase în capul oaselor, speriată. Aprinsese lampa de noapte și își dăduse seama că era singură în cameră. „Ce vis ciudat!”

Dar vocea fusese atît de reală! Se culcase din nou, dar nu-i fusese cu putință să readoarmă,

„Betina, scoală-te și du-te afară!”

„Se vede că e subconștientul meu, își spusese Betina. Dar de ce să vreau să ies afară în toiul nopții?”

Stînsese lumina și, după o clipă, o aprinsese din nou. „E o nebunie”, își spusese. Și totuși își îmbrăcase capotul și papucii și coborîse scările. Toți ai casei dormeau. Betina deschisese ușa bucătăriei, simțindu-se năpădită de spaimă pentru că, într-un fel, știa că i se cere să iasă în curtea din spate. Scrutase întunericul și zărise lumina lunii licărind pe carcasa unui frigider vechi, aruncat, în care acum se depozitau diverse unelte.

Brusc, Betina știu de ce se afla acolo. Se îndreptă, ca hipnotizată, spre frigider și-l deschise.

Frățiorul ei în vîrstă de trei ani se găsea înăuntru, leșinat.

Aceasta a fost prima întîmplare. Odată cu scurgerea timpului, Betina găsisse o explicație rațională pentru experiența trăită: „Probabil că, fără să-mi dau seama, l-am auzit pe fratele meu sculîndu-se și coborînd în curte și, știind că acolo e frigiderul, am fost îngrijorată și m-am dus să verific”.

Următoarea experiență nu a mai fost atît de lesne de explicat. S-a petrecut o lună mai tîrziu.

Betina a auzit în somn o voce care-i spunea: „Trebuie să stingi focul”.

S-a sculat, complet trează, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Și iarăși i-a fost cu neputință să readoarmă. Și-a îmbrăcat capotul și papucii și a ieșit în hol. Nici un firicel de fum. Nici urmă de foc. Deschise ușa dormitorului părinților ei. Totul era în ordine. Nici în camera frățiorului ei nu izbucnise incendiul. Coborî scara și se uită în fiecare cameră. Nici un semn de incendiu. „Sînt o idioată, se gîndise Betina. A fost un simplu vis”.

Se întinsese din nou în pat cînd casa fu zguduită de o explozie. Ea și familia ei reușiră să se salveze, iar pompierii stînseseră focul.

- A pornit de la subsol, le explică un pompier, a explodat un boiler.

Următoarea întîmplare a avut loc trei săptămîni mai tîrziu. De astă dată nu a mai fost un vis.

Betina se găsea în grădina interioară, *patio*, citind, cînd văzuse un străin traversînd curtea.

Străinul o privise și în acea clipă Betina simțise o asemenea răutate radiind din privirea lui, încît părea aproape palpabilă. Străinul se întoarse din drum și se făcu nevăzut.

Dar Betina nu și-l putuse scoate din minte, pe el și reaua-voință din priviri.

Trei zile mai tîrziu, se afla în birourile unei societăți, așteptînd liftul. Ușa liftului se deschise și

Betina dădu să se urce în el, cînd ochii îi căzură asupra liftierului. Era omul pe care-l văzuse în grădină. Betina se dădu îndărăt înfricoșată. Ușa liftului se închise din nou, lăsînd-o pe ea afară.

Cîteva clipe mai tîrziu, liftul se prăbuși, și toți cei dinăuntru muriră.

În următoarea duminică, Betina se duse la biserică.

„Dumnezeule sfînt, nu știu ce se petrece cu mine și mi-e frică. Te rog îndrumează-mă și spune-mi ce dorești să fac”.

Răspunsul îi venise în acea noapte în somn. Vocea nu rostise decît un singur cuvînt: „Devoțiune”.

Chibzuiuse întreaga noapte și dimineața se duse să stea de vorbă cu preotul.

Acesta o ascultase cu atenție.

- Ah, ești una dintre făpturile fericite. Ai fost aleasă.

- Aleasă pentru ce?

- Vrei să-ți închini viața lui Dumnezeu, copila mea?

- Nu... nu știu. Mi-e frică.

Dar, în cele din urmă, intrase la mănăstire.

„Am ales calea cea bună, își spunea Preacuvioasa maică stareță Betina, pentru că nimic altceva nu mi-ar fi putut da atîta fericire...”

Și acum se găsea în fața ei această copilă năpăstuită care-i spunea: „Mi-e frică...”

Preacuvioasa maică luă mîna Gracielei în mîna ei:

- Mai gîndește-te, Graciela. Dumnezeu nu pleacă. Chibzuieste și revino cînd vom putea sta de vorbă.

Dar ce era de chibzuit? „Pe lume nu există nici un alt loc pentru mine”, își spunea fata. Și tăcerea avea să fie atît de binevenită! „Urechile mele sînt rănite de prea multe zgomote îngrozitoare”, se gîndise ea. Se uitase la maica stareță și îi spusese:

- Tăcerea o să-mi facă bine.

Acestea se întîmplaseră cu șaptesprezece ani în urmă, și din acea clipă Graciela găsisse liniștea pentru prima dată în viața ei. Existența ei fusese închinată Domnului. Trecutul nu-i mai aparținea.

Era mireasa lui Hristos, și cînd viața avea să i se încheie, se va duce la el.

Pe măsură ce anii treceau în tăcere, în ciuda coșmarurilor care îi bîntuiau din cînd în cînd somnul, sunetele teribile din mintea ei începeau să se stingă.

Sora Graciela fusese repartizată să lucreze în grădină, să îngrijească micile curcubeie de miracole divine, de care nu se mai sătura. Zidurile mănăstirii se ridicau de toate părțile ca niște munți de piatră, dar Graciela nu se simțea clastrată; zidurile o despărțeau de lumea îngrozitoare de afară, o lume pe care nu voia s-o mai vadă niciodată.

Viața în mănăstire era senină și pașnică. Și iată că acum, deodată, teribilele ei coșmaruri deveniseră realitate. Lumea ei fusese invadată de barbari. O smulseseră din sanctuarul ei și o azvîrliseră din nou în oroarea la care renunțase pentru totdeauna. Și păcatele ei o inundau iar, umplînd-o de groază. Maurul se întorsese. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe fața ei. În timp ce se zbătea, Graciela deschise ochii și-l văzu pe călugăr deasupra ei, luptîndu-se să o pătrundă. Îi spunea:

- Nu te mai împotrivi, soră. Ai să vezi c-o să-ți placă!

- Mamă! strigă Graciela. Mamă, ajută-mă!

Capitolul șapte

Lucia Carmine se simțea minunat în timp ce străbătea strada alături de Megan și de Teresa. I se părea încîntător să poarte din nou îmbrăcăminte feminină și să simtă atingerea moale a mătăsii pe piele. Se uită la celelalte două. Mergeau nervos, neobișnuite cu hainele noi, stingerite și încurcate de fuste și de ciorapii de mătase. „Arată de parcă au căzut dintr-o altă planetă, se gîndi ea. În orice caz, nu aparțin planetei ăsteia. Ai spune că poartă pe ele pacarte pe care scrie PRINDE-MĂ”.

Sora Teresa era cea mai stînjenită dintre cele trei femei. Treizeci de ani de mănăstire îi infuzaseră un adînc simț de modestie, care fusese violat de întîmplări ce se năpustiseră asupra ei. Lumea acsasta căreia îi aparținuse cîndva îi părea acum ireală. Adevărata realitate era mănăstirea și tînjea să se reîntoarcă în sanctuarul zidurilor ei protectoare.

Megan era conștientă că bărbații o priveau și se simți roșind. Trăise atîta vreme într-o lume de femei, încît uitase ce înseamnă să vezi un bărbat, dar mite să-l și vezi zîmbindu-ți. Era stînjenitor, indelicat... excitant. Bărbații deșteptau în Megan senzații care fuseseră de mult îngropate. Pentru prima oară, de ani de zile încoace, Megan deveni conștientă de feminitatea ei.

Trecură pe lîngă barul pe care-l văzuseră înainte și auziră muzica urlătoare ce răzbea în stradă.

Cum o numise călugărul Carillo? „Rock and roll! O muzică foarte gustată de tinerii din ziua de azi” Ceva o rîcîia. Și deodată Megan își dădu seamă ce anume. Trecură și pe lîngă cinematograful despre care călugărul spusese: „E o rușine ce își permit cinematografele să prezinte în zilele noastre. Filmul ăsta e pornografie curată. Cele mai personale și mai intime acte sînt expuse în văzul tuturor”.

Inima lui Megan începu să bată mai repede. Din moment ce călugărul Carillo trăise închis în mănăstire în ultimii douăzeci de ani, de unde putea ști despre muzica rock și despre ce era vorba în filme? Ceva nu părea în regulă. Se întoarse spre Lucia și Teresa și le spuse pe un ton Imperativ:

- Trebuie să ne întoarcem imediat la prăvălie.

Cele două o văzură pe Megan răsucindu-se pe călcîie și luînd-o la fugă; pe loc, o urmară.

Graciela zăcea pe podea, luptîndu-se cu disperare să se elibereze, zgîriindu-l și înfigîndu-și unghiile în carnea lui Carillo.

- Âfurisito! Stai liniștită! Îi striga el cu răsuflarea tăiată.

Auzi un zgomot și își ridică privirea. Văzu tocul unui pantof îndreptîndu-se spre capul lui, și apoi nu mai știu nimic din ce s-a întîmplat cu el.

Megan o ridică pe Graciela care tremura ca varga și o rezemă în brațele ei.

- Ssst! E în ordine. Nu o să te mai supere. Trecură cîteva minute pînă cînd Graciela reuși să vorbească:

- El... el... de astă dată nu a fost vina mea, bîigui ea pe un ton rugător.

Lucia și Teresa intrară și ele în prăvălie. Dintr-o privire, Lucia își dădu seama de ce se întîmplase.

-Ticălosul!

Se uită la bărbatul pe jumătate gol care zăcea inconștient pe podea. Sub privirile celorlalte, Lucia înșfacă niște cordoane de pe un raft și îi legă strîns mîinile lui Carillo la spate.

- Leagă-i picioarele, îi spuse lui Megan. Aceasta se puse pe treabă.

În cele din urmă, Lucia se ridică, satisfăcută.

- Așa. Cînd or să redeschidă prăvălia, o să le explice el ce caută aici. Se uită fix la Graciela: Te simți bine?

- Eu... eu... da. Încercă să zîmbească.

- Trebuie să ne grăbim să plecăm de aici, spuse Megan. Îmbracă- te! Repede!

Cînd erau gata să plece, Lucia le ceru:

- Așteptați o clipă!

Se duse la sertarul casei de bani și învîrti o cheie, înăuntru erau cîteva bancnote de o sută de pesetas. Lucia le adună, luă o poșetă de pe un raft și vîrî banii înăuntru. Văzu expresia

dezaprobatore de pe fața Teresei.

- Uite ce-i, soră, încearcă să privești lucrurile așa, i se adresează Lucia, dacă Dumnezeu n-ar fi vrut ca noi să avem banii ăștia, nu ni i-ar fi pus aici la îndemână.

Erau așezate într-o cafea, discutând. Vorbea sora Teresa:

- Trebuie să ducem crucea cât mai repede la mănăstirea Mendavia. Acolo vom fi cu toatele în siguranță.

„Nu și eu, gândi Lucia. Siguranța mea e în banca aceea din Elveția. Dar să luăm lucrurile pe rând. Trebuie întâi să pun mâna pe crucea asta”.

- Mănăstirea Mendavia e în nord? -Da.

- Bestiile alea or să ne caute în fiecare oraș. Așa încît o să ne petrecem noaptea asta în munți.

„Nimeni n-o s-o audă chiar dacă o să țipe”, își spuse Lucia.

O chelneriță le aduse listele de bucate. Maicile le examinară cu expresii fistăcite. Lucia înțelese brusc. De ani de zile nu mai avuseseră posibilitatea de alegere, în nici un domeniu. La mănăstire mîncău automat hrana simplă care li se punea în față. Acum, însă, se confruntau cu o mare varietate de delicatose nefamiliare.

Sora Teresa vorbi prima:

- Eu... eu o să iau o cafea cu puțină pâine.

- Și eu la fel, spuse Graciela. Intervenii Megan:

- Avem în fața noastră un drum lung și greu. Vă sugerez să comandăm ceva mai hrănitor... ouă, de pildă.

Lucia se uită la Megan cu alți ochi. „De asta va trebui să mă feresc”, se gândi ea. Dar cu glas tare, spuse:

- Sora Megan are dreptate. Lăsați-mă să comand eu pentru voi.

Comandă portocale tăiate felii, *tortillas de patates*, jambon, cornuri calde, gem și cafele.

- Ne grăbim, îi spuse chelneriței.

Pauza de prînz se termina la patru și jumătate, cînd orașelul avea să se trezească. Voia să plece de acolo înainte ca Miguel Carillo să fie descoperit în magazinul de confecții.

Cînd sosiră mîncărurile, surorile rămaseră nemișcate, cu ochii la ele.

- Serviți-vă, le îndemnă Lucia.

Începură să mînce, întîi delicat, abia atingînd mîncarea, apoi cu poftă, biruindu-și sentimentele de vinovăție.

Sora Teresa era singura care avea probleme:.

- Nu... nu pot, spuse ea. Înseamnă... înseamnă să cedez ispitei.

- Soră, intervenii Megan, vrei să ajungi la mănăstire, nu-i așa? Atunci trebuie să te hrănești ca să ai putere.

- Bihe, răspunse Teresa cu sfială. Am să mînc. Dar vă promit că n-o să-mi facă nici o plăcere.

Lucia se strădui să nu izbucnească în rîs.

- Bine, soră. Mîncă.

După ce terminară, Lucia achită nota de plată cu ceva din banii șterpeliți din casă, și apoi porniră prin zăpușeala de prînz. Străzile începuseră să se însuflețească, și prăvăliile se deschideau.

„Probabil că l-au și descoperit pe Miguel Carillo”, se gândi ea.

Lucia și Teresa se grăbeau să iasă din oraș, dar Graciela și Megan mergeau încet, fascinate de priveliștile, zgomotele și mirosurile orașului.

Numai cînd ajunseră la periferie și o porniră în direcția muntelui, începu și Graciela să se relaxeze puțin. Mergeau spre nord, urcînd pantele, înaintînd cu greu pe terenul povîrnit. Lucia era tentată s-o întrebe pe sora Teresa dacă n-ar vrea să-i încredințeze ei pachetul să-l care, dar nu voia să stîrnească bănuielile femeii mai vîrstnice.

Cînd ajunseră într-o poiană înconjurată de copaci, Lucia le spuse:

- Am putea petrece noaptea aici. Și dimineața o să ne îndreptăm spre mănăstirea Mendavia.

Celelalte încuviințară din cap, crezînd-o.

Soarele luneca încet pe cerul albastru spre apus și în poiană domnea liniștea, tulburată doar de zumzetele plăcute ale verii. În cele din urmă, se înnopta.

Una cîte una, femeile se întinseră pe iarba verde.

Lucia veghea, respirînd ușor, așteptînd o liniște și mai adîncă, după ce maicile aveau să adoarmă, pentru a-și putea pune planul în aplicare. Dar somnul nu se lipea de sora Teresa. Era o experiență stranie pentru ea să zacă afară, sub cerul înstelat, înconjurată de surori. Acum'acestea aveau nume și chipuri și glasuri, iar ea se temea că Dumnezeu o va pedepsi pentru asemenea noi cunoașteri neîngăduite. Se simțea îngrozitor de pierdută.

Nici sora Megan nu izbutea să adoarmă. Trepida toată de emoțiile zilei prin care trecuse. „Cum de-am știut că Miguel Carillo era un fals călugăr? se întreba ea. Și de unde mi-a venit curajul de a o salva pe sora Graciela?” Zîmbi, neputîndu-se împiedica să se simtă mulțumită de ea însăși, deși știa că mîndria de sine e un păcat.

Graciela adormise, epuizată de întîmplările pe care le trăise. Se zbuciuma în somn, chinuită de un vis în care se făcea că era urmărită de-a lungul unor coridoare nesfîrșite.

Lucia Carmine stătea nemișcată, așteptînd. Trecuseră două ceasuri pînă cînd, în sîrșit, se hotărî să se scoale fără zgomot și să se apropie tiptil, în întuneric, de sora Teresa. O să-i ia crucea și apoi pe-

aci ți-e drumul.

Dar când ajunse lângă ea, Lucia o văzu trează, în genunchi, rugându-se. „Fir-ar să fie!” Se retrase în graba.

Lucia se culcă din nou, impunându-și răbdare. La urma urmei, sora Teresa nu se putea ruga toată noaptea. Va trebui să și doarmă.

Își plănuia mișcările. Bani furați din casa prăvăliei aveau să-i ajungă ca să ia un autobuz sau un tren pînă la Madrid. Odată ajunsă acolo, îi va fi ușor să găsească o casă de amanet. Se vedea intrînd la un cămătar și arătîndu-i crucea de aur. Cămătarul o s-o suspecteze că a furat-o, dar asta nu avea nici o importanță. O să aibă el destui mușterii gata să cumpere crucea.

„Iți dau o sută de mii de pesetas pe ea”, o să-i spună.

„Mai curînd mă vînd pe mine”, o să-i răspundă

Lucia, luînd crucea de pe teighea.

„O sută cincizeci de mii de pesetas!” ,

„Prefer să o topesc și să las aurul să curgă în canal”.

„Două sute de mii de pesetas. E ultimul meu preț”. „Pur și simplu mă jefuiești, dar am să accept”.

Cămătarul o să se grăbească să înșface crucea. „Cu o singură condiție”, o să adauge Lucia. „O condiție?”

„Da. Mi-am rătăcit pașaportul. Știi pe cineva care să-mi poată aranja un pașaport?” îi va spune acest lucru ținînd crucea încă în mîinile ei.

Cămătarul o să ezite, pe urmă o să-i răspundă: „întîmplător, am un prieten care face chestii din astea”.

Și o să încheie tîrgul. Iar ea va fi în drum spre Elveția și spre libertate. Își amintea de cuvintele tatălui ei: „Acolo sînt mai mulți bani decît ai putea cheltui în zece vieți”.

Ochii începeau să i se lipească. Fusese o zi grea. Cuprinsă de toropeală, Lucia auzi dangătele unui clopot dintr-un sat îndepărtat. Îi deșteptă amintiri care începură să-i scalde mintea. Amintiri despre alte locuri, despre alte vremuri...

Capitolul opt

Taormina, Sicilia 1968

O trezea în fiecare dimineață dangățul îndepărtat al bisericii San Domenico, ascunsă sus, în munții Peloritani care împrejmuiau Taormina. Îi plăcea să se trezească lent, întinzîndu-se voluptuos, ca o pisică. Rămînea cu ochii închiși, știind că trebuie să-și amintească de ceva minunat. „Ce anume?” întrebarea dădea tîrcoale minții ei, dar o alunga, nedorind încă să știe, pentru a-și putea savura plăcerea pe îndelete. Și, deodată, mintea ei era năpădită de bucurie. Da, ea era Lucia Măria Carmine, fiica lui Angelo Carmine, și lucrul ăsta ar fi fost de ajuns ca să facă pe oricine fericit. Locuiau într-o vilă somptuoasă, cu etaj, și aveau mai mulți servitori decît putea număra Lucia, fata de cincisprezece ani. O gardă de corp o conducea în fiecare dimineață ia școală, într-o limuzină blindată. Crescuse avînd cele mai frumoase rochii și cele mai frumoase jucării din toată Sicilia și era ținta invidiei colegelor.

Dar viața Luciei era centrată pe tatăl ei. În ochii ei, Angelo Carmine era cel mai chipeș bărbat din lume. În realitate, era scund și solid, cu o -față puternică și ochi căprui, crunți, care radiau forță. Avea doi fii, Ar-naldo și Victor, dar fiica lui era aceea pe care Angelo Carmine o adora. Iar Lucia îl diviniza. La biserică, atunci cînd preotul vorbea despre Dumnezeu, Lucia se gîndea întotdeauna la tatăl ei.

Dimineața, obișnuia să vină lângă patul ei și să-i spună:

- E timpul să te scoli, să te duci la școală, *faccia d'angelo* - chip de înger.

Desigur, nu era adevărat. Lucia știa că nu are un chip de înger, că nu era cu adevărat frumoasă.

„Sînt atrăgătoare”, își spunea, ea, studiindu-se cu obiectivitate în oglindă. Da. Mai curînd frapantă decît frumoasă. Oglinda îi arăta o față tînără cu o față ovală, un ten lăptos, curat, dinți albi, o bărbie puternică -prea puternică? - o expresie senzuală, buze pline -prea pline? - și ochi negri, știutori. Dar dacă fața ei nu era tocmai frumoasă, trupul o compensa. La cincisprezece ani, Lucia avea un trup format, de femeie, cu sîni tari, rotunzi, o talie subțire și șolduri care se legănau cu făgăduințe voluptuoase.

- Va trebui, să te mărităm repede, o tachina tatăl ei. În curînd ai să-i scoți din minți pe bărbați, micuța mea fecioară.

- Vreau să mă mărit cu cineva care să-ți semene, tată, dar nu mai există nimeni ca tine.

Tatăl ei rîdea.

- N-are importanță. O să-ți găsim un prinț. Tu te-ai născut sub o stea norocoasă și, într-o bună zi, ai să știi și tu ce înseamnă să te strîngă un bărbat în brațe și să facă dragoste cu tine.

- Da, papă, răspundea Lucia roșind.

Era adevărat că nimeni nu făcuse dragoste cu ea... în ultimele douăsprezece ore. Benito Patas, unul dintre gardienii ei personali, o vizita întotdeauna în pat cînd tatăl ei lipsea din oraș. Faptul că făcea amor cu Benito chiar în casa ei o excita pe Lucia, pentru că știa bine că tatăl ei i-ar ucide pe

amîndoi dacă ar descoperi ce se întîmplă. Benito avea treizeci de ani și îl măgulea faptul că frumoasa fiică virgină a marelui Angelo Carmine îl alesese pe el să o defloreze.

- Ei, a fost așa cum te-ai așteptat? a întreat-o Benito cînd s-a culcat cu ea pentru prima oară. Iar Lucia și-a spus în gînd: „Deși nu-i la fel de bun la pat ca Marlo, Tony sau Enrico, e categoric mai bun decît Roberto sau decît Leo”. Numele celorlalți nu le mai ținea minte.

La treisprezece ani, Lucia simțise că-i ajunge cît s-a tot ținut virgină. A privit în jurul ei și a hotărît ca fericitul dezvirginator să fie Paolo Costello, fiul medicului lui Angelo Carmine. Paolo avea șaptesprezece ani, era înalt și voinic, și vedetă de fotbal la școala lui. Lucia se îndrăgostise nebunește de Paolo prima oară cînd îl întîlnise. Se aranjase să-l vadă cît mai des cu putință. Lui Paolo nu-i dăduse niciodată prin cap că întîlnirile lor constante erau puse la cale cu grijă. El nu vedea decît un copil în atrăgătoarea fiică a lui Angelo Carmine. Dar într-o zi fierbinte de august, Lucia a hotărît că nu mai poate aștepta. Și i-a telefonat lui Paolo:

- Alo, Paolo... aici e Lucia Carmine. Tata ar vrea să discute ceva cu tine și te întreată dacă ai putea veni să te întîlnești cu el azi după-masă la casa noastră de la piscină.

Paolo fusese surprins și flatat în același timp. îl venera pe Angelo Carmine, dar nu știuse pînă atunci că puternicul mafiot era măcar conștient de existența lui.

- Sînt încîntat, răspunse Paolo. La ce oră dorește să vin?

- La trei.

Ora siestei, cînd Angelo Carmine de obicei dormea. Casa de la piscină era izolată, plasată la capătul cel mai îndepărtat al vastei lor proprietăți, iar tatăl Luciei era plecat din oraș. Nu exista nici un risc să-i întreprună cineva.

Paolo sosi prompt, la ora fixată. Poarta care dădea în grădină era deschisă, așa încît se îndreptă direct spre casa de la piscină. Se opri în fața ușii închise și bătău:

- *Signor Carmine? Pronto...?*

Nici un răspuns. Paolo își consultă ceasul. Cu grijă, deschise ușa și intră în casă. Încăperea era întunecată.

- *Signor Carmine?*

O siluetă înainta spre el.

- Paolo...

Recunoscu vocea Luciei.

- Lucia! îl caut pe tatăl tău. E aici?

Fata se apropiase de el, se apropiase destul ca Paolo să observe că era goală pușcă.

- Dumnezeu! icni Paolo. Ce...?

- Vreau să faci dragoste cu mine

- Ești *pazza!* Nu ești decît un copil. Eu plec de aici...

Porni spre ușă.

- Bine, pleacă! Am să-i spun tatei că m-ai violat.

- N-ai să faci una ca asta.

- Încearcă să pleci, și ai să te convingi.

Băiatul se opri locului. Dacă Lucia își ducea amenințarea la îndeplinire, Paolo nu avea nici o îndoială asupra soartei care-l aștepta. Castrarea va fi doar prima etapă.

Se întoarse spre Lucia, încercînd să discute rațional cu ea.

- Lucia, draga mea...

- Îmi place cînd îmi spui „dragă mea”.

- Nu... ascultă-mă, Lucia. E un lucru foarte serios. Dacă i-ai spune tatălui tău că te-am violat, m-ar ucide.

- Știu.

Paolo făcu o nouă încercare:

- Tatăl meu ar cădea în dizgrație. Întreaga mea familie s-ar ruina.

- Știu.

Era o situație fără ieșire.

- Ce vrei de la mine?

- Vreau să faci dragoste cu mine.

- Nu. Imposibil. Dacă ar descoperi tatăl tău, m-ar omorî.

- Și dacă pleci acum de aici, te va omorî. Nu prea ai de ales.

Se uită la ea, cuprins de panică.

- De ce tocmai eu, Lucia?

- Pentru că sînt îndrăgostită de tine, Paolo. îi luă mîinile și i le strînse ușor între pulpe. Sînt femeie.

Fă-mă să simt că sînt.

În penumbra încăperii, Paolo deslușea sfîrcurile tari, și părul moale, negru, dintre pulpe.

„Isuse! se gîndi Paolo. Cum poate un bărbat să reziste?”

Îl trăgea spre pat, ajutîndu-l să-și scoată pantalonii și chiloții. Îngenunche și-i prinse în gură membrul tare, sugîndu-i-l încetișor, iar Paolo își spuse: „A mai făcut-o, nu-i prima dată!” Și cînd se lăsă peste ea, plonjînd adînc înăuntru ei în timp ce Lucia îl înlănțuia strîns în brațe, înălțîndu-și lacomă șoldurile, Paolo se gîndi: „Dumnezeule, e minunată!”

Lucia plutea în ceruri. S-ar fi zis că pentru asta fusese născută. Știa, instinctiv, tot ce trebuia să

facă pentru plăcerea lui și plăcerea ei. Tot trupul îi era în flăcări. Simțea plăcerea acumându-se în ea, umplînd-o tot mai mult, tot mai mult, pînă la paroxism și, cînd îl consumă, țipă în gura mare de bucurie.

Zăceau amîndoi, unul lîngă altul, sleiți, cu răsufierea tăiată. În cele din urmă, Lucia vorbi: - Mîine la aceeași oră.

Cînd Lucia împlinise șaisprezece ani, Angelo Carmine hotărîse că era timpul ca fata lui să vadă lumea. Avînd-o ca însoțitoare pe bătrîna mătușă Rosa, Lucia își petrecu vacanța de vară vizitînd Capri, Ischia, Veneția și Rdma, și o duzină de alte locuri.

- Tu trebuie să te cultivi... să nu rămîi o provincială, ca tatăl tău. Călătoriile or să-ți șlefuiască educația. La Capri, mătușă Rosa o să te ducă să vezi mănăstirea carthusiană Sf. Iacob și Vila de la San Michele și Palazzo a Mare...

- Da, tată.

- La Veneția ai să vizitezi bazilica San Marco, Palatul Dogilor, biserica San Giorgio și muzeul Academiei.

-Da, tată.

- Roma este sîpetul de comori-al lumii. Acolo trebuie să vizitezi Cetatea Vaticanului și Bazilica Santa Măria Maggiore și, desigur, galeria Vilei Borghese.

- Desigur.

- Și Milano! Trebuie să te duci la Conservator să ascuți un recital... O să comand de aici bilete la Scala pentru tine și mătușă Rosa. La Florența vei vedea Muzeul Municipal de artă, Galeriile Uffizi și zeci de biserici și mănăstiri.

- Da, tată.

Datorită unor planuri cu grijă ticluite, Lucia reuși să nu vadă nimic din toate aceste minuni. Mătușă Rosa ținea să tragă un pui de somn după-masă, și seara se ducea devreme la cujcare.

- Și tu trebuie să te odihnești, fetițo.

- Desigur, mătușă Rosa.

Și așa, în timp ce mătușă Rosa dormea, Lucia dansa la *Quisisana* în Capri, se plimba într-o *carrozza* cu un cal împodobit cu pene și o pălărie, pe care-l mîna ea, se alătura unui grup de elevi și făcea împreună cu ei o excursie la Marina Piccola, participa la picnicuri la Bagni di Tiberio, lua // *funicolare* și urca la Anacapri, unde întîlni o ceată de studenți francezi împreună cu care se amuză să bea în Piazza Umberto I.

La Veneția, un gondolier frumos a dus-o la o discotecă și un pescar a luat-o cu el la o partidă de pescuit la Chioggia. Iar mătușă Rosa dormea.

La Roma, Lucia a băut vin de Apulia și a descoperit toate restaurantele deocheate, ca Marfe și *Ramieri* și *Giggi Fazi*.

Oriunde se ducea, Lucia descoperea micii'G baruri ascunse și night-cluburile și bărbați frumoși și romantici, și se gîndea: „Scumpul meu tată a avut perfectă dreptate. Călătoria mi-a șlefuit educația”.

A învățat, la. pat, să vorbească mai multe limbi străine, și iarăși și-a spus: „E mult mai plăcut așa decît la cursurile de limbi străine de la școală”.

Cînd Lucia s-a reîntors la Taormina, le-a povestit prietenelor ei:

- Am fost goală pușcă la Neapole, beată criță la Salerno, pipăită la Florența și regulată ia Lucea. Sicilia însăși era minunată de explorat, o insulă plină de temple grecești, amfiteatre romane și bizantine, capele, băi arabe și castele teutone. Palermo i se părea Luciei un oraș brutal dar plin de viață și îi plăcea să hoinărească prin Kalsa, vechiul cartier arăbesc, sau să se ducă la Opera dei Pupi, teatrul de marionete. Dar Taormina, orașul ei natal, îi era cel mai drag. Un oraș fermecător, ca o carte poștală ilustrată, pe malul mării Ionice, cocoțat pe un munte care domina universul. Un oraș înțesat de magazine de modă și de bijuterii, de baruri și de grădini vechi, de *trattoria*, *cofetării* și de hoteluri cosmopolite ca *Exce/S/Or palace* și *San Domenico*. ~

Drumul spiralat care urcă din portul Naxos e po-vîrnit, strîmt și periculos, iar cînd Lucia Carmine a primit în dar, la împlinirea a cincisprezece ani, o mașină, a încălcat toate legile de circulație dar n-a fost niciodată oprită de carabinieri. În fond, era fiica lui Angelo Carmine.

Pentru cei care erau îndeajuns de curajoși sau îndeajuns de proști ca să întrebe, Angelo Carmine se ocupa cu proprietățile imobiliare. Ceea ce în parte era adevărat, pentru că familia Carmine deținea vila din Taormina, o casă pe malul Lacului de Como, la Cernobbio, o vilăsoară la Gstaad, un apartament la Roma, și o fermă mare în împrejurimile Romei. Dar Angelo Carmine se ocupa și cu afaceri mai pestrițe. Era proprietarul a vreo douăsprezece bordeluri, a două cazinouri, a șase vapoare care transportau cocaină din plantațiile lui din Columbia și a unei serii de alte variate întreprinderi lucrative, incluzînd cămătăria. Angelo Carmine era *capo* al mafioților sicilienii, așa încît nu-i deloc de mirare că o ducea extraordinar de bine. Viața și cariera lui erau un model pentru alții, o dovadă încurajatoare că un țaran sărac sicilian, dacă are ambiție și forță de muncă, poate ajunge mare bogătaș și om de vază. ^m

Carmine își începuse cariera la doisprezece ani, ca băiat de alergătură pentru mafioții diii oraș. La cincisprezece ani a ajuns bătaș al celor ce nu-și achitau dobînzile la împrumuturi, iar la șaisprezece ani a comis primul lui omor și a început să aibă răfuieli personale. Curînd după aceea, s-a căsătorit cu Anna, mama Luciei. În anii care au urmat, Carmine a escaladat periculoasa scară

ierarhică a Mafiei pînă în vîrf, lăsînd în urmă o dîră de dușmani morți. El s-a dezvoltat, dar Anna a rămas aceeași fată simplă de la țară cu care se căsătorise. I-a născut trei copii sănătoși și bu asta contribuția Annei la existența lui Angelo s-a încheiat. Ca și cum ar fi știut că nu mai avea ce căuta în viața familiei ei, Anna, îndatoritoare, a murit, dovedind bunul simț de a face cît mai puțină zarvă în jurul ei.

Arnaldo și Victor lucrau în afaceri împreună cu tatăl lor, iar Lucia, încă din copilărie, obișnuia să tragă cu urechea la excitantele convorbiri dintre tatăl și frații ei, ascultînd cum și-au tras pe sfoară sau și-au nimicit dușmanii. Pentru Lucia, tatăl ei era un cavaler în armură strălucitoare. Nu vedea nimic rău în ceea ce făceau tatăl și frații ei. Dimpotrivă, ei ajutau oamenii. Dacă oamenii aveau chef să joace cărți, de ce să se împiedice de niște legi prostești? Dacă oamenii le făcea plăcere să cumpere amorul, de ce să nu-i ajuți? Și cîtă generozitate din partea tatălui și a fraților ei să împrumute bani unor oameni refuzați de banchierii fără inimă! Lucia vedea în tatăl și în frații ei niște cetățeni model. Și dovada acestui lucru o constituiau înșiși prietenii pe care și-i alesese tatăl ei. O dată pe săptămînă Angelo Carmine oferea un mare dineu la vilă și, vai!, ce oameni de frunte se așezau la masa lui. Primarul și cîțiva consilieri municipali și judecători, iar alături de aceștia vedete de cinema, cîntăreți de operă și, adeseori, șeful poliției și un înalt prelat. De cîteva ori pe an își făcea apariția la aceste dineuri însuși guvernatorul.

Lucia ducea o viață idilică, populată de petreceri, rochii frumoase și bijuterii, mașini și slujitori și prieteni de mare rang. Și într-o zi de februarie, cînd își sărbătorea împlinirea a douăzeci și trei de ani, totul s-a sfîrșit abrupt.

A început destul de inofensiv. Doi oameni au venit la vilă să discute cu tatăl ei. Unul dintre cei doi era prietenul casei, directorul poliției, iar al doilea era adjunctul lui.

- Iertați-mă, *Padrone*, se scuzase directorul poliției, dar comisarul mi-a cerut să îndeplinesc o formalitate stupidă. Îmi cer de o mie de ori iertare, dar dacă o să aveți bunavoința să mă însoțiți pînă la comisariat, o să am eu grijă să vă întoarceți acasă la timp ca să vă puteți bucura de aniversarea fiicei dumneavoastră.

- Nici o problemă, răspunsese Carmine jovial. Un om trebuie să-și facă datoria. Rînji. Noul ăsta comisar al nostru care a fost numit de președinte este - cum spun americanii - un copoi la pîndă, nu?

- Mă tem că așa e, oftă directorul poliției. Dar nu vă faceți griji. Dumneavoastră și cu mine am mai văzut băgăreți de-alde ăștia venind și plecînd așa cum au venit, nu, *Padrone*?

Au rîs amîndoi și au plecat împreună la poliție.

Angelo Carmine nu s-a întors acasă pentru petrecerea din ziua aceea și nici în ziua următoare. De fapt, nu s-a mai întors acasă deloc. Statul a ridicat o sută de acuzații împotriva lui, printre care se numărau asasinat, trafic de droguri, proxenetism, incendiere premeditată și nenumărate alte delictive. Eliberarea pe cautiune i-a fost refuzată. O rețea de polițiști i-a desființat organizația criminală. Carmine contase pe relațiile lui puternice din Sicilia să anuleze toate acuzațiile care i se aduceau. Dar în toiu noapții a fost transportat la Roma și închis la Regina Coeli. A fost băgat într-o celulă strîmtă, cu ferestre zăbrelete, care conținea un pat, un calorifer și un closet turcesc. Era scandalos! O insultă care depășea orice imaginație!

La început a fost convins că avocatul lui, Tommaso Contorno, o să-l elibereze imediat.

Cînd Contorno l-a vizitat la vorbitorul închisorii, Carmine s-a stropsit la el:

- Mi-au închis bordelurile, mi-au stopat operațiunile cu droguri și cunosc totul în legătură cu afacerile mele de împrumuturi. Cineva a vorbit. Descoperă cine este și adu-mi limba ticălosului.

- Nu te îngrijora, *Padrone*, îl liniști Contorno. O să-l găsim.

Dar optimismul lui s-a dovedit fals. Pentru a-și ocroti martorii, statul a refuzat categoric să le divulge numele pînă în ziua procesului.

Cu două zile înainte de proces, Angelo Carmine și ceilalți membri ai Mafiei au fost transferați la Prigione Rebibia, o închisoare de maximă securitate, la doisprezece kilometri de Roma. Tribunalul din apropiere fusese fortificat ca un bunker. Cei o sută șizeci de membri acuzați ai Mafiei au fost aduși la tribunal printr-un tunel subteran, cu cătușe la mîini și lanțuri la picioare, și apoi închiși în treizeci de cuști de oțel și sticlă impermeabilă la gloanțe. Gărzi înarmate supravegheau interiorul și exteriorul tribunalului, iar spectatorii erau percheziționați la intrare.

Cînd Angelo Carmine a fost introdus în tribunal, inima i-a îresăltat de bucurie pentru că în scaunul judecătoresc era instalat Giovanni Buscetta, un judecător care în ultimii cincisprezece ani fusese pe statul lui de plată și care era un musafir frecvent al casei lui. În acea clipă, Carmine a știut că o să se facă dreptate.

Procesul a început. Angelo Carmine era convins că *omertà*, legea siciliană a tăcerii, o să-l ocrotească. Dar spre marea lui mirare, martorul principal al acuzării nu a fost altul decît Benito Patas, garda de corp. Patas fusese atîta amar de vreme în slujba familiei Carmine și membrii acesteia avuseseră atîta încredere în el, încît i se îngăduise să ia parte la întrunirile unde se discutau cele mai confidențiale chestiuni de afaceri. Și cum aceste afaceri constau în cele mai ilegale activități, Patas putuse furniza poliției o bogăție de informații. Cînd poliția îl prinsese pe Patas imediat după ce-l omorîse cu sînge rece pe noul amant al prietenei lui, l-a amenințat cu închisoarea pe viață, iar Patas a acceptat, de nevoie, să ajute poliția în construirea procesului Carmine, în schimbul micșorării pedepsei. Acum, Angelo Carmine, nevenindu-i să-și creadă

urechilor, stătea în boxă și-l asculta pe Patas dezvăluind cele mai ascunse secrete ale organizației. Și Lucia participase zi de zi la proces, ascultând cum omul care fusese amantul ei îi distrugea pe tatăl și pe frații ei.

Mărturia depusă de Benito Patas a deschis zăgazurile. De îndată ce a început ancheta comisariului, s-au ivit zeci de victime dispuse să povestească ce-au pățit de pe urma lui Angelo Carmine și a găliganilor lui. Mafia se vîrîse cu forța în afacerile lor, îi șantajase, le forțase fiicele să se prostitueze, îi ucisese sau îi schingiuise pe cei dragi lor, vînduse droguri copiilor lor. Lista grozăviilor era nesfîrșită.

Și mai grave erau depozițiile așa-zișilor *pentiti*, membrii Mafiei care se căiau și care hotărîseră să vorbească.

I se dăduse voie Luciei să-și viziteze tatăl la închisoare.

Angelo Carmine o întîmpinase cu jovialitate. O strînsese în brațe și-i șoptise:

- Nu-ți face griji, *faccia d'angelo*. Judecătorul Giovanni Buscetta e asul pe care-l țin în mîncă. Cu-noaște toate chichițele legii. Și o să le folosească pentru a obține achitarea fraților tăi și a mea.

Dar Angelo Carmine se dovedise un profet fals.

Opinia publică era prea scandalizată de excesele Mafiei și, la sfîrșitul procesului, judecătorul Giovanni Buscetta, un viclean animal politic, i-a condamnat pe ceilalți membri ai mafiei la lungi ani de temniță, iar Angelo Carmine și fiii săi au luat pedeapsa cea mai grea permisă de legea italiană: închisoare pe viață, comutabilă în detenție pe douăzeci și opt de ani.

Pentru Angelo Carmine echivala cu o condamnare la moarte.

Întreaga Italie a exultat de bucurie. În sfîrșit, dreptatea triumfase. Dar pentru Lucia era un coșmar dincolo de orice închipuire. Cei trei oameni care însemnau tot ce avea ea pe lume, fuseseră osîndiți la iad. I s-a îngăduit încă o dată Luciei să-și viziteze tatăl în celulă. Schimbarea care se petrecuse cu el peste noapte îi frînse inima. În cîteva zile, devenise un moșneag. Trupul i se împutinase iar obrajii rumeni, sănătoși, căpătaseră o culoare pămîntie.

- M-au trădat, gemu el. M-au trădat cu toții. Judecătorul Giovanni Buscetta - era omul meu, Lucia!

Eu l-am făcut bogat, iar el m-a răsplătit în felul ăsta. Și Patas! l-am fost ca un tată. Ce se întîmplă cu lumea asta? Ce s-a întîmplat cu onoarea lor? Doar sînt sicilieni, ca mine.

Lucia luă mîna tatălui ei în mîinile ei și-i spuse cu voce scăzută:

- Și eu sînt siciliana, tată. Ai să fii răzbunat. Ji-o jur pe viața mea.

- Cu viața mea s-a zis, urmă Angelo Carmine. Dar tu ai viitorul în față. Dețin un cont cu număr la Zurich. La banca Len. Acolo sînt mai mulți bani decît ai putea cheltui în zece vieți. Îi șopti un număr la ureche. Pleacă din blestemata asta de Italie, la banii din Elveția și trăiește-ți viața!

-Tată... Lucia îl strînse la piept. ,

- Dacă ai vreodată nevoie de un prieten, poți avea încredere în Dominic Durell. Sîntem ca frații.

Locuiește în Franța, la Beziers, lîngă granița cu Spania.

- O să țin minte.

- Promite-mi că pleci din Italia.

- Da, tată. Dar mai înainte am niște socoteli de reglat.

A fi mușcată de setea de răzbunare e una; a ticlui o metodă ca să te răzbuni e altceva. Era singură, și nu avea să-i fie ușor. Lucia se gîndi la expresia italiană *Rubare il mestiere* - să furi meseria cuiva. „Trebuie să procedez așa cum ar proceda ei”, își spuse.

La cîteva săptămîni după condamnarea tatălui și fraților ei, Lucia Carmine își făcu apariția la locuința judecătorului Giovanni Buscetta. Chiar judecătorul îi deschise ușa.

Se uită la Lucia cu surprindere. O văzuse de multe ori cînd venise în vizită la casa Carmine, dar niciodată nu avuseseră multe să-și spună unul altuia.

- Lucia Carmine! Ce cauți aici? N-ar fi trebuit să...

- Am venit să vă mulțumesc, înălțimea voastră. Judecătorul o privi bănuitor.

- Să-mi mulțumești pentru ce? Lucia îl privi drept în ochi.

- Pentru că i-ați demascat pe tatăl și pe frații mei, arătînd ce erau de fapt. Eu am fost o inocentă, care a' trăit într-o casă de grozăvii. N-am avut idee ce monștri erau...

Izbucni în plîns.

Judecătorul șovăi o clipă, apoi o bătu pe umăr:

- Haide, haide! Vino înăuntru să iei un ceai.

- Mul... mulțumesc.

Cînd stăteau așezați unul în fața celuilalt în camera de zi, judecătorul Buscetta îi spuse:

- N-aș fi crezut că gîndești așa despre tatăl tău. Impresia mea era că sînteți foarte uniți.

- Numai pentru că habar n-aveam cum erau în realitate el și frații mei. Cînd am aflat... se cutremură. Nu puteți ști ce a însemnat pentru mine. Am vrut să plec de acasă, dar nu exista nici o cale de scăpare pentru mine.

- Nu am știut. Îi mîngîie mîna. Te-am judecat greșit, draga mea.

- Eram îngrozită de tatăl meu. Vorbea cu un ton pătimaș.

Judecătorul Buscetta observă, și nu pentru prima oară, ce femeie frumoasă era Lucia. Purta o rochie simplă, neagră, care-i reliefa curbele corpului voluptuos. Judecătorul se uită la sîni ei rotunzi

și observă cât de mult se dezvoltase.

„Ar fi amuzant să mă culc cu fiica lui Angelo

Carmine, își spuse în sinea lui. El nu mă poate atinge cu nimic. Ticălosul credea că m-a cumpărat, dar eu am fost mal șmecher ca el. Lucia probabil că e virgină. Aș putea s-o învăț câteva lucruri la pat”.

O îngrijitoare mai vîrstnică aduse o tavă cu serviciul de ceai și un platou cu prăjituri. Le așează pe o măsuță.

- Să torn? întrebă femeia.

- Lăsați-mă pe mine, se oferi Lucia. Vocea ei era caldă și plină de făgăduințe. Judecătorul Buscetta îi zîmbi.

- Poți pleca, îi spuse el femeii de serviciu.

- Da, domnule.

Judecătorul o urmări pe Lucia ducîndu-se la măsuța pe care fusese așezată tava, și turnînd cu grijă ceaiul pentru el și pentru ea.

- Lucia, am o presimțire că noi doi putem deveni buni prieteni, își încercă șansele Giovanni Buscetta.

Lucia îi dăruie un zîmbet seducător:

- Aș fi încîntată, înălțimea voastră.

- Giovanni,... te rog.

- Giovanni. Lucia îi întinse ceașca. Și-o înălță pe a ei, ca pentru un toast: Pentru moartea ticăloșilor! Zîmbind, Buscetta își înălță și el ceașca:

- Pentru moartea ticăloșilor!

Luă o înghițitură de ceai și se strîmbă - avea un gust amar.

- E prea...?

- Nu, nu. E bun, draga mea. Lucia își înălță din nou ceașca:

- Pentru prietenia noastră.

Luă și ea o înghițitură, iar el o imită:

- Pentru...

Buscetta nu și-a mai isprăvit toastul. A fost cuprins de un spasm subit și a simțit în inimă arsura unui fier înroșit. Și-a încleștat pieptul cu mâinile.

- Oh, Dumnezeule! Cheamă un doctor!

Lucia rămase locului, sorbindu-și liniștită ceaiul și privindu-l pe judecător cum se împleticea și se prăbușea la pămînt. Zăcu un timp, zvîcnind din toate mădulele, apoi se liniști.

- Asta-i primul din ei, tată! spuse Lucia.

Benito Patas stătea în celula lui, făcînd pasiențe, cînd gardianul îl anunță: - Ai o vizită conjugală.

Benito rînji cu toată gura.

În urma informațiilor pe care le furnizase, i se acordase un statut special, cu multe privilegii, printre care se numărau și vizitele conjugale. Patas avea vreo șase gagici, care-și alternau vizitele. Se întreba care dintre ele o fi venit azi.

Se studie în oglinjoara care atîrna pe peretele celulei, își unse părul cu puțină pomadă, apoi îl netezi, după care îl urmă pe gardian pe coridor, îndreptîndu-se spre sectorul unde erau camerele particulare.

Gardianul îi făcu semn să intre. Patas păși țațoș în încăpere, vibrînd de nerăbdare. Dar se opri locului, surprins.

- Lucia! Ce dracu' faci aici? Cum ai intrat?

- Le-am spus că sîntem logodiți, Benito, răspunse Lucia suav.

Purta o rochie de mătase roșie, decoltată, care i se lipea de trup.

Benito Patas se dădu îndărăt:

- Leși de aici!

- Dacă așa dorești, bine. Dar mai întîi trebuie să ascuți ce vreau să-ți spun. Cînd te-am văzut ridicîndu-te și depunînd mărturie împotriva tatălui și a fraților mei, te-am urît. Aș fi vrut să te omor. Se apropie mai mult de el. Dar pe urmă mi-am dat seama că ceea ce făceai tu era un act de bravură. Ai avut curajul să te ridici în picioare și să spui adevărul. Tata și frații mei nu erau oameni răi, dar făceau fapte rele și tu ai fost singurul suficient de puternic ca să se ridice împotriva lor.

- Lucia, crede-mă, poliția m-a obligat să... încep Benito.

- Nu trebuie să-mi explici, spuse ea cu blîndețe. Nu mie. Îți aduci aminte de prima dată cînd am făcut dragoste? Încă de pe atunci am știut că sînt îndrăgostită de tine și că o să fiu întotdeauna.

- Lucia, n-aș fi făcut niciodată ce am...

- *Caro*, vreau să uităm ce s-a întîmplat. E un fapt împlinit. Acum, lucrul cel mai important sîntem tu și cu mine.

Acum era foarte aproape de el și Benito îi aspira parfumul părului. Minteia lui era pradă confuziei.

- Vorbești... vorbești serios?

- Mai serios decît am vorbit vreodată. Și de asta am venit azi aici, ca să ți-o dovedesc. Ca să-ți arăt că sînt a ta. Și nu numai prin cuvinte.

Degetele ei trăgeau în jos bretelele rochiei și, o clipă mai tîrziu, rochia îi alunecă pe jos. Era goală.

- Acum mă crezi? Dumnezeule, ce frumoasă era!

- Da, te cred.

Vocea îi suna îngroșată.

Lucia se apropie și mai mult și trupul ei se lipi de al lui.

- Dezbracă-te, șopti ea. Repede!

Îl privi pe Patas în timp ce se dezbrăca. Când rămase gol, o luă de mână și o conduse spre patul îngust, aflat într-un colț. Nu-și bătu capul cu preambuluri. Într-o clipă se trînti peste ea, îi desfăcu picioarele și o pătrunse adînc, în timp ce pe față i se așternu un zîmbet arogant.

- E ca pe vremuri, șopti el îngîmfat. N-ai putut să mă uiți, nu-i așa?

- Nu, îi marmură ea în ureche. Și știi de ce n-am putut să te uit?

- Nu, *mi amore*. Spune-mi.

- Pentru că sînt siciliana, ca și tatăl meu,

își duse mîna la ceafă și scoase un ac lung, împodobit, înfipt în păr.

Benito Patas simți ceva înjunghiindu-l sub coastă, în stînga, și durerea cruntă îl făcu să deschidă gura ca să țipe, dar gura Luciei i-o închise cu o sărutare; iar cînd trupul lui Benito se zvîrcoli și se crispa peste ea, Lucia avu un orgasm.

Cîteva minute mai tîrziu era complet îmbrăcată și cu acul înfipt din nou în păr. Benito zăcea sub pătură, cu ochii închiși. Lucia bătu în ușa celei și-i zîmbi gardianului care i-o deschise ca să-i dea drumul afară.

- A adormit, șopti ea.

Gardianul se uită la tîna frumoașă și zîmbi.

- Se vede că l-ai stors de tot.

- Sper, răspunse Lucia.

Simpla îndrăzneală a celor două omoruri zgudui întreaga Italie. Frumoașă fiică a unui mafiot își răzbunase tatăl și frații, iar impresionabilul public italian o ridica în slăvi, intervenind pentru salvarea ei. Firește, însă, poliția adoptase alt punct de vedere. Lucia Carmine asasinase un judecător respectabil și după aceea comisese o a doua crimă, chiar între zidurile închisorii. În ochii lor, faptul că-și bătuse joc de poliție era la fel de grav ca și crimele propriu-zise. Ziarele se amuzau din plin pe seama poliției.

- Îi vreau capul! urlă comisarul către adjunctul său. Și-l vreau azi.

Vînătoarea s-a intensificat, în timp ce obiectul acestei atenții speciale se ascundea în casa lui

Salvatore Giuseppe, unul din oamenii lui Angelo Carmine care reușise să scape de furtună.

La început, singurul gînd al Luciei fusese să răzbune onoarea tatălui și a fraților ei. Nu se îndoise nici un moment că va fi prinsă și fusese pregătită să se sacrifice. Totuși, cînd izbutise să iasă din închisoare și să fugă, gîndurile ei s-au mutat de la răzbunare la supraviețuire. Acum după ce îndeplinisese ce avusese de îndeplinit, viața devenise din..nou prețioasă. „N-am de gînd să-i las să pună mîna pe mine, își spunea ea. Niciodată!”

Salvatore Giuseppe și soția lui au făcut ce-au putut ca s-o deghizeze pe Lucia, l-au decolorat părul, i-au înnegrit dinții, i-au cumpărat ochelari și haine care-i veneau prost.

Salvatore examina cu un ochi critic rezultatul strădaniilor lor:

- Nu-i rău, spunea el. Dar nu-i de ajuns. Trebuie să te scoatem din Italia. Va trebui să pleci undeva unde fotografia ta nu-i pe prima pagină a tuturor ziarelor. Undeva unde să poți sta ascunsă cîteva luni...

Și Lucia își aduse aminte:

„Dacă vreodată ai nevoie de un prieten, poți avea încredere în Dominic Durell. Sîntem ca frații.

Locuiește în Franța, la Beziers, lîngă granița cu Spania”.

- Știi unde mă pot duce, spuse Lucia. O să am nevoie de un pașaport.

- Am să-ți fac rost.

Douăzeci și patru de ore mai tîrziu, Lucia examina un pașaport emis pe numele Lucia Roma, cu o fotografie sub noua ei înfățișare.

- Și unde vrei să pleci?

- Tata are în Franța un prieten care o să mă ajute.

- Dacă vrei, pot să te însoțesc pînă la graniță, se oferă Salvatore.

Amîndoi știau cît de primejdios putea fi un asemenea lucru.

- Nu, Salvatore. Ai făcut destul pentru mine. Trebuie să plec singură.

A doua zi dimineața Salvatore Giuseppe a închiriat un Fiat pe numele Lucia Roma și i-a înmînat Luciei cheile.

- Fii prudentă, o sfătui el.

- N-avea grijă. M-am născut sub o zodie norocoasă. Nu-i spunea așa tatăl ei?

La granița dintre Italia și Franța mașinile care așteptau să treacă în Franța înaintau încet, într-o coadă lungă. Pe măsură ce se apropia de ghișeu de control, Lucia era tot mai nervoasă. Probabil că era căutată la toate punctele de ieșire din țară. Dacă o prindeau, știa bine că urma să fie condamnată la închisoare pe viață. „Mai bine mă omor”, își spunea ea.

Ajunsese la ghișeu de control.

- Pașaportul, *signorina*.

Lucia prezentă pe fereastra mașinii pașaportul ei negru. Cînd îl luă în mână, ofițerul îi aruncă Luciei o privire și xleîndată văzu o expresie de nedumerire ivindu-se pe față lui. Se uită de cîteva ori de la

pașaport la fața ei și invers, dar de astă dată cu mai multă atenție.

Lucia își simți corpul încordându-i-se.

- Ești Lucia Carmine, îi spuse ofițerul.-

Capitolul noua

- Nu! strigă Lucia.

Obrajii i se făcuseră albi ca varul. Se uită în jur, să descopere vreo cale de fugă. Nu exista nici una.

Și, deodată, spre uimirea ei, ofițerul îi zîmbi. Se aplecă spre ea și îi șopti:

- Tatăl dumitale a fost bun cu familia mea, *sig-norina*. Poți să treci. Noroc!

Lucia se simțea ametejită de ușurare.

- *Grazie*.

Apăsă pe accelerator și străbătu cei douăzeci și cinci de metri pînă la granița franceză. Grănicerul francez se mîndrea a fi un cunoscător în materie de femei frumoase, dar femeia din mașina care se oprise în fața lui nu era, în mod cert, frumoasă. Avea un păr cenușiu, ochelari cu lentile groase, dinți pătați și era îmbrăcată șleampăt.

„De ce dracu' italienele astea nu pot arătata fel de atrăgător ca franțuzoaicele?” gîndi el cu dezgust. Puse ștampila pe pașaportul Luciei și îi făcu semn să treacă.

Șase ore mai tîrziu se afla la Beziers.

Telefonul răspunse chiar de la primul apel și o voce plăcută rosti: „Alo!”

- Cu Dominic Durell, vă rog,

- Aici e Dominic Durell. Cine întreabă?

- Lucia Carmine. Tatăl meu mi-a spus...

- Lucia! Vocea era plină de căldură. Speram să capăt vești despre tine.

- Am nevoie de ajutor.

- Poți să te bizui pe mine.

Inima Luciei se însenină. Era prima veste bună pe care o auzise de multă vreme încoace, și, brusc, își dădu seama cît de epuizată moralicește era.

- Am nevoie de un loc unde să mă ascund de poliție.

- Nici o problemă. Soția mea și cu mine cunoaștem un loc perfect, unde vei putea rămîne cît vei dori.

Era aproape prea frumos ca să fie adevărat.

- Îți mulțumesc.

- Unde ești, Lucia?

- Sînt...

În clipa aceea auzi în telefon declicul unui aparat polițienesc de emisie-recepție, care apoi se opri pe dată.

- Lucia...

În mintea ei se declanșa un semnal de alarmă. Lucia... unde ești? Vreau să vin să te iau.

„De ce să existe în casa aceea un aparat de emisie-recepție?” se întrebă Lucia. Și apoi l se răspunsese de la prima sonerie a telefonului. De parcă cineva se așteptase să sune.

- Lucia... mă auzi?

Știu, cu absolută certitudine, că omul de la celălalt capăt al firului era un polițist. Deci copoi erau pe urmele ei. Telefonul fusese interceptat.

- Lucia...

Puse receptorul în furcă și ieși repede din cabina telefonică. „Trebuie să plec imediat din Franța”, își spuse ea. Se reîntoarse în mașină și scoase o hartă din compartimentul pentru mănuși. Granița spaniolă se găsea la o distanță de numai cîteva ore. Așeză harta la ioc și o porni în direcția sud-vest spre San Sebastián.

Abia la granița spaniolă lucrurile începură să meargă prost.

Lucia îi înmîină ofițerului de la vamă pașaportul.

Acesta îi aruncă o privire superficială și dădu să i-l restituie, dar ceva păru să-l facă să șovăie. Se uită mai atent la Lucia și expresia feței i se schimbă.

- Un moment, vă rog. Trebuie să mă duc înăuntru să ștampilez pașaportul.

„M-a recunoscut”, își spuse Lucia cu disperare.

Îl văzu intrînd în ghereta unde era biroul și arătînd pașaportul ei altui ofițer. Amîndoi discutau aprins. Nu avea nici o scăpare. Deschise portiera mașinii și ieși afară. Un grup de turiști germani care tocmai își terminaseră formalitățile vamale se urcau cu multă larmă într-un autocar, aflat lîngă mașina Luciei. Pe cartonul lipit pe fereastra din față a autocarului scria MADRID.

- *Achtung!* striga ghidul. *Schnell!*

Lucia se uită spre gheretă. Grănicerul care-i luase pașaportul urla într-un telefon.

- Toată lumea în mașină, *bine!*

Fără să stea pe gînduri, Lucia se alătură grupului de turiști care rîdeau și sporovăiau și urcă în autocar, ferindu-se ca ghidul să-i vadă fața. Se așeză pe un loc în fundul autocarului, ținîndu-și tot timpul capul în piept. „Pleacă odată!” se ruga în gînd. „Acum!”

Pe fereastră, Lucia văzu că un alt grănicer venise lîngă cei doi și toți trei examinau pașaportul ei.

Ca un răspuns parcă la rugăciunea Luciei, ușa autocarului se închise și motorul prinse viață. O clipă mai târziu autocarul ieșise din San Sebastián și se îndrepta spre Madrid. Ce se va întâmpla când grănicerii vor constata că și-a abandonat mașina? Prima lor presupunere va fi că s-a dus la toaletă. Vor aștepta un timp, pe urmă vor trimite pe cineva să o caute. A doua lor mișcare va fi cercetarea zonei, gândind că s-a ascuns pe undeva în jur. Între timp, zeci de mașini și de autobuze vor fi trecut granița. Poliția nu va avea habar unde a dispărut sau în ce direcție a luat-o.

Turiștii din autocar petreceau, fără îndoială, o vacanță fericită. „Și de ce nu? se gândi Lucia cu amărăciune. Doar n-au poliția pe urme. Oare a meritat să-mi risc întreaga mea viață?” Revăzu cele întîm-plate, retrăind în minte scenele cu judecătorul Buscetta și cu Benito.

„Lucia, am o presimțire că tu și cu mine am putea deveni buni prieteni... Pentru moartea ticăloșilor!”

Și Benito Patas: „E ca pe vremuri. N-ai putut să mă uiți, nu-i așa?”

Și i-a făcut pe cei doi trădători să plătească pentru păcatele săvârșite împotriva familiei ei. „A meritat?” Cei doi trădători erau morți, dar tatăl și frații ei aveau să sufere pentru tot restul vieții lor.

„Da, își spuse Lucia. A meritat!”

Cineva din autocar începu să cînte un cîntec german, și ceilalți îi ținură isonul.

„*In Munchen ist ein Hofbrau Haus, ein, zwei, sufa...*”

„Cu grupul ăsta am să fiu în siguranță o bucată de vreme, își spuse Lucia. Și ce urmează să fac mai departe, am să hotărâsc cînd o să ajung la Madrid”.

Dar n-a mai ajuns la Madrid.

Cînd intrară în orașul fortificat Avila, autocarul se opri, conform programului, pentru o pauză de gustări și pentru ceea ce ghidul numea delicat „alte nevoi”.

- *Alle raus vom bus*, le strigă el.

Lucia rămase pe locul ei, privind pasagerii care se ridicau și se înghesuiau la ușa autocarului. „Sînt mai în siguranță dacă rămîn înăuntru”, își spuse ea. Dar ghidul o observă.

- Coborîți, *Fräulein*, nu rămînem aici decît cincisprezece minute.

Lucia ezită, apoi se ridică în silă și se îndreptă spre ușă.

Cînd trecu pe lîngă ghid, acesta îi spuse:

- *Warten sie, bitte!* Așteptați puțin. Dumneavoastră nu faceți parte din acest grup.

Lucia îi răspunse cu un zîmbet cald:

- Nu. Dar știți, mașina mea s-a defectat la San Sebastian și cum e foarte important pentru mine să ajung la Madrid, am...

- *Nein!* răcni ghidul. Așa ceva nu se poate. Asta e o excursie particulară.

- Știu, răspunse Lucia, dar, vedeți, trebuie...

- Asta trebuie s-o aranjați cu compania turistică din München.

- Nu pot. Sînt în mare grabă și...

- *Nein, nein.* Ar însemna să-mi pricinuiți necazuri la firmă. Vă rog să plecați, că dacă nu, chem poliția.

- Dar...

Ghidul era de neînduplecat. Douăzeci de minute mai târziu, Lucia privea din urmă autocarul înaintînd pe șoseaua ce ducea la Madrid. Era naufragiată, fără pașaport și aproape fără bani și, probabil, la ora aceasta căutată de polițiile a vreo șase țări pentru a fi arestată sub acuzația de crimă.

Se uită de jur împrejur. Autocarul staționase în fața unei clădiri circulare, cu o firmă pe care se putea citi: *Estación de autobuses*.

„Aici aș putea lua un autobuz”, se gândi ea. Intră în stație. Era o clădire spațioasă, cu pereți de marmură și, de jur împrejur, se înșirau ghișee de bilete, fiecare dintre ele indicînd cîte o direcție: Segovia... Muño-galindo... Valladolid... Salamanca... Madrid. Scări rulante duceau la subsol, de unde plecau autobuzele. Mai exista și o *pastelería*, unde se vindeau gogoși, dulciuri și sandvișuri învelite în hîrtie cerată, iar Lucia își dădu brusc seama că era lihnită de foame.

„Mai bine să nu cumpăr nimic, își suse ea, pînă nu văd cît costă un bilet de autobuz”.

Se îndreptă spre ghișeul cu firma Madrid, cînd văzu doi polițiști în uniformă intrînd grăbiți în stație. Unul din ei ținea în mînă o fotografie. Se duseră de la un ghișeu la altul, arătîndu-i funcționarului respectiv fotografia.

„Pe mine mă caută, se gândi Lucia. Blestematul ăla de ghid a raportat despre mine”.

O familie de pasageri nou-sosiți urcau pe scara rulantă, venind de la subsol. Cînd se îndreptară spre ușă, Lucia se amestecă printre ei și reuși să iasă. O porni pe străzile pietruite din Avila, impunîndu-și să nu se grăbească, pentru a nu atrage atenția asupra ei. Coti pe Caile de la Madre Soledad, cu clădirile ei din granit și balcoane din fier forjat negru și cînd ajunse în Piaza de la Santa, se așeză pe o bancă într-un părculeț și încercă să se gîndească la o soluție. La vreo sută de metri mai încolo, ședeau pe bănci cîteva femei și cîteva perechi, încălzindu-se la soarele după-amiezei. La un moment dat, apărură o mașină de poliție. Se opri la capătul parcului și doi polițiști coborîră din ea. Se îndreptară spre una dintre femeile singure și începură să-i pună întrebări. Inima Luciei începu să bată cu putere.

Se sili să se ridice fără grabă, cu inima zvîcnindu-i nebunește, și se îndepărtă de polițiști mergînd cu pași rari. Străduța pe care ieși se numea, în mod incredibil, „*Strada vieții și a morții*”. „Mă

întreb dacă o fi un semn", își spuse Lucia.

În piaza erau doi lei de piatră, arătînd foarte vii, cu limbile scoase afară, și imaginația înfierbîntată a Luciei o făcu să aibă impresia că sînt gata să sară la ea. În fața ei se înălța o catedrală care avea sculptat pe fațadă un medalion înfățișînd o față tînără și un craniu rînjind. Pînă și văzduhul părea încercat de moarte. Lucia auzi un dangăt de clopot și privi în direcția, sunetului, dincolo de poarta orașului. În depărtare, pe un deal, se vedeau zidurile unei mănăstiri. Rămase locului, privind-o fix.

- De ce ai venit la noi, copila mea? o întrebă cu voce blîndă Preacuvioasa maică stareță Betina.

- Am nevoie de un loc de refugiu.

- Și ai hotărît să alegi refugiul Domnului? „întocmai!" își spuse Lucia în sinea ei.

- Da, răspunse cu glas tare. Apoi începu să improvizeze: Asta mi-am dorit dintotdeauna - să mă dedic vieții spirituale.

- În sufletele noastre dorim cu toții acest lucru, nu-î așa, copila mea?

„Doamne, mă crede cu adevărat", se gîndi Lucia, fericită.

Preacuvioasa maică stareță continuă:

- Trebuie să înțelegi însă că ordinul Cistercian este cel mai strict dintre toate, copila mea. Sîntem complet izolate de lumea din afară.

Cuvintele maicii starețe sunau ca o dulce muzică în urechile Luciei.

- Cele ce intră între aceste ziduri se leagă să nu le mai părăsească niciodată.

- N-o să vreau să le părăsesc niciodată, o asigură Lucia. „Oricum, nu în următoarele cîteva luni", adăugă ea în gînd.

Maica stareță se ridică:

- E o hotărîre importantă. Te sfătuiesc să pleci acum și să te gîndești bine înainte de a te hotărî. Lucia simți că șansa îi scăpa printre degete și intră în panică. Nu avea unde să se ducă. Unica ei speranță era să se îngroape dincolo de zidurile mănăstirii.

- M-am gîndit bine, răspunse cu repeziciune. Credeți-mă, Preacuvioasă maică, nu mă gîndesc la nimic altceva. Vreau să renunț la lumea de afară. O privi pe maica stareță drept în ochi. Doresc să mă aflu aici mai curînd decît în orice alt loc.

Vocea ei vibra de sinceritate.

Maica stareță era nedumerită. Femeia din fața ei avea un aer de instabilitate și de impulsivitate care o punea pe gînduri. Și totuși ce altă soluție mai bună ar fi putut exista pentru ea decît să vină aici și să-și calmeze spiritul prin meditație și prin rugăciune?

- Ești catolică? -Da.

Maica stareță luă în mîna un condei cu pană, de modă veche.

- Spune-mi numele tău, copilă.

- Mă cheamă Lucia Car... Lucia Roma.

- Părinții tăi sînt în viață?

- Numai tata.

- Cu ce se ocupă?

- A fost om de afaceri. S-a retras.

Lucia își aminti cît de palid și de devastat arătase tatăl ei ultima dată cînd îl văzuse, și simți un junghi în inimă.

- Mai ai frați sau surori?

- Doi frați.

- Și ei cu ce se ocupă?

Lucia își spuse că trebuia să profite la maximum de situație.

- Sînt preoți, răspunse.

- Frumos!

Catehismul a ținut trei ore. La sfîrșit, maica Betina îi spuse:

- Am să-ți găsesc un pat pentru noaptea asta. Mîine dimineață vei începe instruirea și cînd ai s-o sfîrșești, dacă îți vei păstra hotărîrea, vei putea intra în ordin. Dar te previn, ți-ai ales o cărare foarte grea.

- Credeți-mă, răspunse Lucia cu sinceritate. N-am de ales.

Briza de noapte era caldă și plăcută, și adia foșnitor prin poiană. Lucia adormi în cele din urmă!

Visă că se găsea la o petrecere într-o vilă frumoasă, împreună cu tatăl și frații ei. Toată lumea se distra de minune, pînă cînd un străin pătrunse în cameră și strigă:

- Cine e aici?

Apoi toate luminile se stinseră și o lanternă puternică îi lumină fața. Se trezi și se ridică în lumina care o orbea.

În poiană se găseau vreo șase bărbați, care le încercuiseră pe călugărițe. Lucia nu le putea desluși decît vag siluetele.

- Cine sînteți? întrebă din nou străinul. Avea o voce adîncă și aspră.

Mintea Luciei era în plină alertă. Căzuse în cursă.

Dar dacă oamenii ăștia ar fi fost într-adevăr polițiști ar fi știut cine sînt călugărițele. Și ce căutau noaptea în pădure?

Lucia riscă:

- Sîntem călugărițe de la mănăstirea din Avila. Ne-au atacat niște oameni ai stăpînirii și...

- Am auzit, o întrerupse omul.

Celelalte surori se treziseră și priveau îngrozite.

- Și cine... cine ești dumneata? întrebă Megan.

- Numele meu este Jaime Miro.

Erau șase bărbați, îmbrăcați în pantaloni din bumbac aspru, jachete de piele, maiouri cu gulere pe gât, pantofi de pînză cu talpă de sfoară și tradiționalele berete basce. Erau înarmați din greu, și în lumina clar-obscură a lunii aveau înfățișări demonice. Doi dintre ei păreau să fi fost crunt bătuți. Omul care-și spusese Jaime Miro era înalt și subțire, cu ochi negri aprigi.

- Se poate să fi fost urmărite, la aruncă o privire în jur, spuse el, adresîndu-i-se unuia dintre oamenii lui.

-Și.

Lucia își dădu seama că răspunsul venise din partea unei femei. O urmări cum se strecura fără zgomot printre copaci.

- Și ce-ai de gînd să facem cu ele? întrebă Ricardo Mellado.

- *Nada* - nimic, răspunse Jaime Miro. Le lăsăm aici și noi mergem mai departe.

- Jaime, sînt surori întru Hristos, protestă unul dintre oameni.

- Atunci să aibă Hristos grijă de ele, răspunse răstit Jaime Miro. Noi avem treburile noastre.

Călugărițele stăteau acum în picioare, așteptînd. Iar bărbații se strînseseră în jurul lui Jaime și discutau aprins.

- Nu le putem lăsa să fie prinse. Acoca și oamenii lui sînt pe urmele lor.

- Sînt și pe urmele noastre, *amigo*.

- Surorile n-or s-o scoată la capăt fără ajutorul nostru.

Jaime Miro răspunse pe un ton categoric:

- Nu. N-o să ne riscăm viețile noastre pentru ele. Avem și așa destule belele pe cap.

Felix Carpio, unul dintre aghiotanții lui Miro, interveni:

- Le-am putea escorta o parte din drum, Jaime. Atîta cît să le scoatem din zona asta. Se întoarse spre călugărițe: în ce direcție mergeți?

Vorbi Teresa, cu o lumină celestă în ochi:

- Eu am o misiune sfîntă. Există la Mendavia o mănăstire care ne va oferi adăpost.

- Le-am putea însoți pînă acolo, stăruie Felix Carpio. Mendavia e în drumul nostru spre San Sebastián.

Jaime se întoarse furios către el:

- Nesăbuitule! De ce nu ridici o pancartă pe care să scrii unde mergem, ca să poată vedea toată lumea?

- Am vrut să spun numai...

- *Mierda!* Vocea îi era plină de scîrbă. Acum nu mai avem încotro. Va trebui să le luăm cu noi.

Dacă pune Acoca mîna pe ele, o să le facă să vorbească. Și dacă le luăm cu noi or să ne împiedice la drum și or să ne încetinească mersul, ușurîndu-i lui Acoca și măcelarilor lui hăituiala.

Lucia asculta numai cu o ureche. Crucea de aur se afla la o distanță atît de mică de ea, încît o lăsa să întindă mîna. „Dar cu afurisiții ăștia! își spuse ea. Ai nimerit și tu momentul, Dumnezeuule. Ce ciudat simț al umorului ai, Doamne!”

- În ordine, hotărî Jaime Miro. O să ne descurcăm cum o să putem. O să le conducem pînă la mănăstire și o să le lăsăm acolo, dar nu putem merge cu toții împreună, ca o trupă de circ. Li se adresează călugărițelor cu o voce din care nu-și putu stăpîni furia: Măcar știe vreuna dintre voi unde e Mendavia?

Surorile se uitară una la cealaltă.

- Nu știm exact, răspunse Graciela.

- Și atunci cum dracu' vreți să ajungeți acolo?

- Domnul ne va călăuzi, spuse sora Teresa.

Un altul dintre oamenii lui Miro, Rubio Arzano, rînji:

- Aveți noroc. Apoi, arătînd cu capul către Jaime: Domnul în persoană a coborît din ceruri să vă călăuzească, soră.

Jaime îi aruncă o privire care îi închise gura.

- O să ne despărțim, hotărî el. Vom lua trei drumuri diferite.

Scoase o hartă dintr-un rucsac și oamenii se ghemuiră pe jos, luminînd harta cu lanternele.

- Mănăstirea din Mendavia e aici, la sud-est de

Logroño. Eu am s-o iau spre nord, prin Valladolid, și pe urmă urc la Burgos. Urmări cu degetul pe hartă, apoi se întoarse spre Rubio, un lungan cu o înfățișare plăcută: Tu iei drumul spre Olmedo, pînă la Peñafiel și Aranda de Duero.

- În regulă, *amigo*.

Jaime Miró se concentra din nou asupra hărții. Pe urmă își ridică privirea spre Ricardo Mellado, unul dintre cei doi cu fața tumefiată de lovituri.

- Ricardo, tu te îndrepti spre Segovia, pe urmă iei drumul de munte pînă la Cerezo de Abajo, și apoi mergi la Soria. Ne vom întîlni cu toții la Logroño. Dădu harta deoparte. Logroño e la două sute zece kilometri de aici. Făcu un calcul în tăcere. Ne vom reîntîlni peste șapte zile, urmă el. Feriți-vă de șoselele principale.

- Și unde ne întâlnim la Logroño? întrebă Felix.
- Săptămîna viitoare joacă la Logroño Circul Japon, interveni Ricardo.
- Bine. Ne întâlnim acolo. La spectacolul de dimineață.
- Și cu cine or să călătorească maicile? întrebă Felix Carpió.
- Le despărțim.

Lucia hotărî că era timpul să pună capăt la toate acestea.

- *Señor*, pentru că soldații sînt pe urmele dumneavoastră, poate că noi am fi în mai mare siguranță dacă mergem singure.

- Dar n-am fi noi în siguranță, soră, ripostă Jaime. Pentru că știți prea multe despre planurile noastre.

- Și în plus, interveni omul căruia i se spunea Rublo, n-ați avea nici o șansă să ajungeți. Noi cunoaștem ținutul. Sîntem basci și oamenii din nord ne sînt prieteni. Gr să ne ajute și or să ne ascundă de soldații naționaliști. Voi, singure, n-o să puteți răzbi pînă la Mendavia.

„Nici n-am de gînd să ajung la Mendavia, idio-tule!”, îi spuse Lucia în gînd. Jaime Miro mormăi posomorit:

- Foarte bine, atunci s-o pornim la drum. Vreau ca pînă în zori să fim departe de aici.

Sora Megan îl asculta liniștită pe omul care dădea dispoziții. Era aspru și arogant, dar, într-un anumit fel, radia un reconfortant aer de forță.

Jaime se uită la sora Teresa, arătînd cu degetul spre Tomâs Sanjuro și Rubio Arzano:

- Aceștia doi vor răspunde de dumneata.

- Dumnezeu răspunde de mine, replică ea.

- Sigur, răspunde Jaime sec. Presupun că așa ați ajuns aici.

Rubio se apropie de Teresa:

- Eu sînt Rubio Arzano, la dispoziția dumneavoastră, soră. Cum vă numiți?

- Sînt sora Teresa. Lucia interveni cu iuțeală:

- Am să merg și eu cu sora Teresa.

Sub nici un chip nu avea de gînd să-i lase să o separe de crucea de aur. Jaime încuviință:

- Bine. Apoi arată spre Graciela: Pe asta o s-o ia Ricardo.

Logroño. Eu am s-o iau spre nord, prin Valladolid, și pe urmă urc la Burgos. Urmări cu degetul pe hartă, apoi se întoarse spre Rubio, un lungan cu o înfățișare plăcută: Tu iei drumul spre Olmedo, pînă la Peñafiel și Aranda de Duero.

- în regulă, *amigo*.

Jaime Miró se concentra din nou asupra hărții. Pe urmă își ridică privirea spre Ricardo Mellado, unul dintre cei doi cu fața tumefiată de lovituri.

- Ricardo, tu te îndrepti spre Segovia, pe urmă iei drumul de munte pînă la Cerezo de Abajo, și apoi mergi la Soria. Ne vom întâlni cu toții la Logroño. Dădu harta deoparte. Logroño e la două sute zece kilometri de aici. Făcu un calcul în tăcere. Ne vom reîntîlni peste șapte zile, urmă el. Feriți-vă de șoselele principale.

- Și unde ne întâlnim la Logroño? întrebă Felix.

- Săptămîna viitoare joacă la Logroño Circul Japon, interveni Ricardo.

- Bine. Ne întâlnim acolo. La spectacolul de dimineață.

- Și cu cine or să călătorească maicile? întrebă Felix Carpió.

- Le despărțim.

Lucia hotărî că era timpul să pună capăt la toate acestea.

- *Señor*, pentru că soldații sînt pe urmele dumneavoastră, poate că noi am fi în mai mare siguranță dacă mergem singure.

- Dar n-am fi noi în siguranță, soră, ripostă Jaime. Pentru că știți prea multe despre planurile noastre.

- Și în plus, interveni omul căruia i se spunea Rubio, n-ați avea nici o șansă să ajungeți. Noi cunoaștem ținutul. Sîntem basci și oamenii din nord ne sînt prieteni. Or să ne ajute și or să ne ascundă de soldații naționaliști. Voi, singure, n-o să puteți răzbi pînă la Mendavia.

„Nici n-am de gînd să ajung la Mendavia, idio-tule!”, îi spuse Lucia în gînd. Jaime Miró mormăi posomorit:

- Foarte bine, atunci s-o pornim la drum. Vreau ca pînă în zori să fim departe de aici.

Sora Megan îl asculta liniștită pe omul care dădea dispoziții. Era aspru și arogant, dar, într-un anumit fel, radia un reconfortant aer de forță.

Jaime se uită la sora Teresa, arătînd cu degetul spre Tomâs Sanjuro și Rubio Arzano:

- Aceștia doi vor răspunde de dumneata.

- Dumnezeu răspunde de mine, replică ea.

- Sigur, răspunde Jaime sec. Presupun că așa ați ajuns aici.

Rubio se apropie de Teresa:

- Eu sînt Rubio Arzano, la dispoziția dumneavoastră, soră. Cum vă numiți?

- Sînt sora Teresa. Lucia interveni cu iuțeală:

- Am să merg și eu cu sora Teresa.

Sub nici un chip nu avea de gînd să-i lase să o separe de crucea de aur. Jaime încuviință:

- Bine. Apoi arată spre Graciela: Pe asta o s-o ia Ricardo.
- *Bueno*, se declară de acord Ricardo Mellado. Femeia pe care Jaime o trimisese în recunoaștere se reîntoarce ia grup.
- Nici un pericol, anunță ea.
- Bun. Jaime se uită la Megan. Dumneata, soră, vii cu noi.
Megan aprobă din cap. Jaime Miró o fascina, iar femeia din grup o intriga. Era brună și aprigă, cu trăsături acviline, de pasăre de pradă. Gura ei părea o rană roșie. Emană un aer de intensă sexualitate. Femeia se îndreaptă spre Megan.
- Eu sînt Amparo Jirón. Dacă ai să-ți ții gura, soră, n-o să avem nici un necaz.
Jaime Miró le spuse celorlalți:
- Să plecăm! Deci, la Logroño peste șapte zile. Nu scăpați maicile din ochi.
Sora Terfsa și omul care se numea Rubio Arzano porniseră să coboare cărarea. Lucia veni în fugă după ei. Văzuse că Rubio Arzano își vîrîse o hartă în rucsac. „Cînd o să adoarmă am să i-o iau”, își propuse Lucia.
Și astfel începu fuga lor de-a lungul Spaniei.

Capitolid zece

Miguel Carillo era nervos. De fapt, Miguel Carillo era foarte nervos. Nu fusese o zi prea bună pentru el. Dimineața care începuse atât de bine, cînd le întîlnise pe cele patru călugărițe și le convinsese că și el era călugăr, sfîrșise cu doborîrea lui pe podea, inconștient, cu mîinile și picioarele legate. Acum zăcea pe jos în prăvălia de confecții.
L-a descoperit soția patronului. Era o femeie mai în vîrstă, solidă, cu mustăți și o fire sucită. Se uită în jos la el, așa cum zăcea legat fedeleș, și exclamă:
- *Madre de Dios!* Cine ești? Ce cauți aici?
Carillo făcu apel la tot farmecul lui:
- Slavă Domnului că ai venit, *señorita*. Nu întîlnise în viața lui pe cineva care să arate mai puțin a *señorita*, dar voia s-o flateze. Am încercat să mă eliberez din legăturile astea, ca să pot folosi telefonul și să chem poliția.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
Se zbătu puțin, ca să se poată așeza într-o poziție mai confortabilă.
- Explicația e simplă, *señorita*. Sînt călugărul Gonzales. Vin de la o mănăstire de lîngă Madrid. Tocmai treceam pe lîngă frumoasa dumneavoastră prăvălie cînd am văzut doi tineri pătrunzînd înăuntru prin efracție. Ca om al Domnului, era de datoria mea să-i opresc. Am intrat și eu sperînd să-i conving că apucaseră pe o cale greșită, dar ei m-au doborît la pămînt și m-au legat. Acum, dacă vreți să fiți bună să-mi desfaceți legăturile...
- *Mierda!*
Miguel Carillo se holbă la ea:
- Ce-ați spus?
- Cine ești?
- V-am spus, sînt...
- Ești cel mai nerușinat mincinos pe care l-am întîlnit vreodată.
Se apropie de veșmintele lepădate de călugărițe.
- Ce-i cu astea?
- Ah, astea! Cei doi tineri erau deghizați în călugărițe, înțelegeți, și...
- Aici sînt patru haine. Spuneai că au fost doi tineri.
- Așa-i. Ceilalți doi au venit mai tîrziu.
Femeia se îndreaptă spre telefon.
- Ce faceți?
- Chem poliția.
- Nu-i necesar, vă asigur. De îndată ce-mi des-faceți legăturile, mă duc direct la postul de poliție să raportez toată întîmplarea.
Femeia se uită încă o dată în jos la el:
- Ești descheiat la pantaloni, părinte.
Poliția s-a arătat și mai puțin înțelegătoare decît femeia. Carillo a fost luat la întrebări de către patru membri ai Guardia Civil. Uniformele lor verzi și pălăriile negre din imitație de piele, care le copiau pe cele din secolul al XVIII-lea, erau menite să inspire spaimă în întreaga Spanie, și își operară efectul magic și asupra lui Carillo.
- Îți dai seama, corespunzi întocmai descrierii unui om care a omorît un preot în nord.
Carillo oftă:
- Nu mă surprinde, am un frate geamăn, fie ca Cerul să-l pedepsească. Din cauza lui am intrat la mănăstire. Sărmana noastră mamă...
- Scutește-ne.
Un uriaș cu o față cicatrizată intră în încăpere. - Bună ziua, domnule colonel Acoca.
- Ăsta-i omul?
- Da, domnule colonel. Datorită veșmintelor de călugărițe pe care le-am găsit aici în prăvălie,

alături de el, ne-am gândit că poate v-ar interesa să-l interogați chiar dumneavoastră.

- Da. Mă interesează foarte mult.

Colonelul Ramon Acoca se apropie de nefericitul Carillo.

Acesta îi dăruie colonelului zîmbetul său cel mai cuceritor:

- Mă bucur că ai venit, domnule colonel. Mă aflu într-o misiune pentru mănăstirea mea și e foarte important să ajung cât mai repede cu putință la Barcelona. Așa cum am încercat să le explic acestor amabili domni, sînt victima unui concurs de împrejurări, numai pentru că am încercat să fac pe bunul samaritean.

Colonelul aprobă din cap cu simpatie:

- Dacă te grăbești, o să mă străduiesc să nu-ți răpesc timpul.

- Vă mulțumesc, domnule colonel, răspunse Carillo radios.

- Am să-ți pun cîteva întrebări simple. Dacă răspunzi sincer, totul o să iasă bine. Dacă ai să mă minți, o să ai de suferit.

- Oamenii lui Dumnezeu nu mint, răspunse Carillo justițiar.

- Mă bucur să aud lucrul ăsta. Povestește-mi despre cele patru călugărițe.

- Nu știu nimic despre patru căi...

Pumnul care-l pocni în gură avea încheieturi de oțel și sîngele îi țîșni împrôșcînd camera.

- Dumnezeule! Ce faceți? gîfii Carillo. Colonelul Acoca își repetă întrebarea:

- Spune-mi despre cele patru călugărițe.

- Nu știu...

Pumnul izbi din nou în gura lui Carillo, sfărîmîndu-i cîțiva dinți.

Carillo se îneca și își scuipa propriul sînge.

- Nu mai dați! Eu...

- Spune-mi despre cele patru călugărițe. Vocea lui Acoca era blîndă și agreabilă.

- Eu... Carillo văzu pumnul înălțîndu-se din nou. Da! Eu... eu... Cuvintele porniră să i se

rostogolească din gură. Erau în Villacastin, fugiseră de la mănăstire. Vă rog, nu mai dați în mine!

- Zi-i înainte!

- Le-am... le-am spus că am să le ajut. Trebuiau să-și schimbe îmbrăcămintea.

- Așa că ai comis o spargere la magazin.

- Nu. Eu... da. Am... eie au furat niște rochii, pe urmă m-au doborît la pămînt și m-au abandonat.

- Au spus în ce direcție merg?

Un ciudat simț al demnității puse subit stăpînire pe Carillo: -Nu.

Faptul că nu le-a spus ofițerilor despre Mendavia nu pornea din dorința lui de a proteja călugărițele.

Nu se sinchisea nici cît negru sub unghie de călugărițe. Era reacția lui la ce-i făcuse colonelul: îi ruinașe fața. Avea să fie foarte greu să-și mai cîștige existența după ce or să-l elibereze din închisoare.

Colonelul Acoca se adresă oamenilor din Guardia Civil:

- Vedeți ce mare lucru e puterea de convingere?

Trimiteteți-! la Madrid sub acuzația de omor.

Lucia, sora Teresa, Rubio Arzano și Tomâș Sanjuro se îndreptau spre nord, în direcția Olmedo, ocolind drumurile principale și străbătînd lanurile de grîu. Treceau pe lîngă turme de oi și de capre și inocența peisajului pastoral alcătuia un contrast ironic cu primejdia gravă care îi pîndea. Mergeau mai cu seamă noaptea, iar în zori căutau adăpost în cîte un loc izolat printre dealuri.

La un moment dat, Rubio Arzano le spuse;

- Orașul Olmedo e chiar în fața noastră. O să ne oprim în locul ăsta de aici pînă se lasă seara.

Amîndouă arătați obosite și aveți nevoie de somn.

Sora Teresa era complet epuizată fizic. Dar trecea printr-o tulburare emoțională mult mai îngrijorătoare decît istovirea fizică. Simțea că pierde contactul cu realitatea. Starea aceasta începuse odată cu dispariția prețioaselor ei mătănii. Le pierduse - sau i le furase cineva? Nu era sigură. Mătăniile fuseseră alinarea ei vrerne de mai mulți ani decît își putea aduce aminte. Cîte mii de *Ave Măria*, și de *Tatăl Nostru* și de *Slăvită fii Regină Sfintă*, rostise înșirînd mătăniile? Deveniseră parte din ea însăși, siguranța ei, care acum îi lipsea.

Le pierduse oare la mănăstire în timpul atacului? Dar avusese într-adevăr loc un atac? Totul îi părea acum atît de ireal. Nu mai putea distinge între realitate și imaginație. Pruncul pe care-l văzuse. Să fi fost într-adevăr copilășul lui Monique? Sau Dumnezeu îi juca ei farse? Totul era atît de nebulos. Și pe vremuri, în tinerețe, totul fusese atît de clar. În tinerețe...

Capitolul unsprezece

Eze, Franța 1924

Pe cînd avea doar opt ani, cea mai mare fericire din viața Teresei De Fosse i-o dăruise biserica. Era ca o flacără sacră care o atrăgea spre căldura ei. Se ducea la Chapelle des Penitents Blancs, se ruga la catedrala din Monaco și la Notre Dame Bon Voyage din Cannes, dar cel mai des participa la slujbele religioase ale bisericii din Eze. Teresa locuia într-un castel pe un deal care domina orașelul medieval Eze, lîngă Monte Carlo, avînd la poale Coasta de Azur. Orașelul era cocoțat sus pe o

stîncă și Teresa avea impresia că de acolo poate privi întreg universul. În vîrf era o mănăstire, iar pe clinele dealului se revărsau în cascadă căsuțele, pînă ia albastra Mediterană de jos.

Monique, sora cu un an mai mică a Teresei, era frumusețea familiei. Chiar din copilărie s-a putut prevedea că Monique va deveni o femeie superbă. Avea trăsături fine, ochi albaștri scînteietori, și o degajată siguranță de sine care se potrivea cu înfățișarea ei.

Teresa era rățușca cea urîță. Adevărul este că părinții se simțeau stînjiți de fiica mai mare. Dacă Teresa ar fi avut o urîțenie normală, ar fi putut-o trimite la un chirurg plastic care să-i fi scurtat nasul, sau să-i fi făcut o bărbie mai proeminentă, ori să-i fi aranjat ochii. Dar problema consta în faptul că toate trăsăturile Teresei erau strîmbe. Nimic nu era la locul potrivit, de parcă ar fi fost o actriță care-și trucase fața pentru a stîrni rîsul.

Dar dacă Dumnezeu o frustrase în ce privește înfățișarea, o compensase în schimb binecuvîntînd-o cu un dar ieșit din comun. Teresa avea o voce de înger. Fusesse remarcată încă de prima dată cînd cîntase în corul bisericii. Enoriașii ascultaseră uimiți tonurile pure, cristaline ale fetei. Și pe măsură ce creștea, vocea ei devenea și mai frumoasă. La biserică susținea toate partiturile de solo. Și acolo, la biserică, simțea și ea că aparține cuiva. Dar, în afara bisericii, Teresa era neobișnuit de timidă și complexată de chipul ei.

La școală, Monique era cea acaparată de prieteni.

Băieții și fetele se întreceau să-i fie alături, voiau să se joace cu ea, să fie văzuți împreună cu ea.

Era invitată la toate petrecerile. O invitau și pe Teresa, numai că de ea își aminteau mai tîrziu, îndeplinindu-și doar o obligație socială. Și Teresa era dureros de conștientă de acest fapt. Lucrurile se petreceau astfel:

- Ascultă, Renée. Nu o poți invita numai pe una din fetele De Fosse, fără cealaltă. Ar fi nepolitic.

Monique se rușina de sora ei urîță. Avea senzația că urîțenia Teresei se reflectă într-un fel și asupra ei.

Părinții se purtau cuviincios cu fiica mai mare. Își îndeplineau cu grijă îndatoririle, dar, în mod evident, Monique era cea pe care o adora. Teresa era lipsită de singurul lucru după care tînjea: dragostea.

Era un copil ascultător, binevoitor, gata să intre oricui în voie, învăța bine și iubea muzica, istoria și limbile străine. La școală era foarte silitoare. Profesorii, servitorii casei și, în general, oamenii din oraș o compătimeau. Așa cum a spus odată un negustor cînd Teresa ieșise din prăvălia lui:

„Dumnezeu a avut o clipă de neatenție cînd a creat-o pe fata asta”.

Unicul loc unde Teresa găsea iubire era biserică. Preotul o iubea și Isus o iubea. Se ducea în fiecare dimineață la slujbă și refăcea cele paisprezece opriri din drumul crucii. Cînd îngenunchea în biserică rece, boltită, simțea prezența Domnului. Și cînd cînta în biserică, Teresa era inundată de speranță, de o mare așteptare. Simțea că urma parcă să i se întîmple ceva minunat. Era unicul lucru care-i făcea viața suportabilă.

Teresa nu-și destăinuia niciodată suferințele în fața părinților sau a surorii, pentru că nu dorea să-i împovăreze cu negazurile ei. Și păstra numai pentru ea marea taină: cît de mult o iubea Dumnezeu și cît îl iubea ea pe Dumnezeu.

Teresa o adora pe sora ei Monique. Se jucau împreună pe terenurile care înconjurau castelul și întotdeauna o lăsa pe Monique să cîștige jocurile. Explorau locuri tainice, coborînd treptele abrupte tăiate în stîncă muntelui, pînă jos, în orașelul Eze, și hoinăreau pe străduțele strimte ale acestuia, populate de prăvălii, urmărind artizanii care-și vindeau marfa în stradă.

Cînd fetele se apropiara de vîrsta de zece ani, prezicerile localnicilor se adevăriră. Monique se făcu din ce în ce mai frumoasă și băieții roiau în jurul ei, în timp ce Teresa avea foarte puțini prieteni și ședea în casă, cosînd sau citînd, ori mergea la cumpărături prin orașel. Într-o zi, trecînd prin fața sufrageriei, Teresa îi auzi pe tatăl și pe mama ei discutînd despre ea:

- O să rămînă fată bătrînă. O s-o purtăm toată viața în spate.

- Ba o să găsească și ea pe cineva. Are o fire foarte blîndă.

- Nu asta caută tinerii din ziua de azi. Vor o femeie de care să se bucure la pat.

Teresa fugi, refuzînd să mai audă.

Teresa cînta la biserică duminicile, și acest lucru a fost la originea unei întîmplări menite să-i schimbe întreaga viață. Din congregație făcea parte o anumită doamnă Neff, mătușa unui regizor de la postul de radio din Nisa.

Într-o duminică dimineață, doamna Neff o opri pe Teresa și-i vorbi:

- Drăguța mea, îți irosești viața aici. Ai o voce extraordinară. Ar trebui s-o folosești.

- O folosesc. Eu...

- Nu mă refer la... asta, răspunse doamna aruncînd o privire de jur împrejurul bisericii. Mă gîndesc că ar trebui să-ți folosești vocea profesional. Eu mă mîndresc că recunosc o voce bună atunci cînd o aud. Vreau să te asculte nepotul meu. El te poate introduce la radio. Te interesează?

- Nu... nu știu.

Însuși gîndul o înspăimînta pe Teresa.

- Discută cu familia ta.

- Cred că-i o idee minunată, fu de părere mama ei.

- S-âr putea să fie un lucru bun pentru tine, se declară de acord și tatăl ei.

Numai Monique avea rezerve.

- Tu nu ești o profesionistă, comentă ea. S-ar putea să te faci de rîs.

Dar nu această teamă o îndemna pe Monique să-și descurajeze sora. Ci dimpotrivă, teama că s-ar fi putut ca Teresa să reușească. Monique era cea care fusese dintotdeauna în primul plan. „Nu-i drept, se gîndea ea, ca Dumnezeu să-i fi dat Teresei asemenea dar. Și dacă ar ajunge vestită? Eu aș rămîne pe de lături, ignorată”.

Astfel încît Monique încerca să-și convingă sora să nu se ducă la audiție.

Dar în următoarea dimineață de duminică, doamna Neff o opri iar pe Teresa și îi spuse:

- Am discutat cu nepotul meu. A acceptat să-ți acorde o audiție. Te așteaptă miercuri la ora trei.

Și așa se făcu că miercurea următoare o Teresă foarte emoționată veni la postul de radio Nisa și se întîlni cu regizorul.

- Eu sînt Louis Bonnet, îi spuse el răstit. Pot să-ți acord cinci minute.

Înfățișarea fizică a Teresei îl confirmă cele mai rele temeri. Mătușa lui îi mai trimisese înainte și alte „talente”. „Pe asta am s-o sfătuiesc să rămînă la cratiță”, își spuse- regizorul. Dar știa bine că n-o s-o facă. Mătușa lui era foarte bogată, și el era singurul ei moștenitor.

Teresa îl urmă pe Louis Bonnet printr-un coridor îngust într-un mic studio de radiodifuziune.

- Ai cîntat vreodată ca profesionistă? o întrebă.

- Nu, domnule.

Bluza îi era muiată de transpirație.

„De ce m-am lăsat convinsă să vin aici?” se întreba Teresa. Era cuprinsă de panică, gata s-o ia la fugă.

Bonnet o așeză în fața unui microfon.

- N-am azi un pianist la dispoziție, îi spuse el, așa încît ai să cîntîl neacompaniată, a *cappella*. Știi ce înseamnă a *cappella*?

. - Da, domnule.

- Minunat.

Regizorul se întrebă, și nu pentru prima oară, dacă mătușa lui o fi fiind destul de bogată ca să merite să-și piardă el timpul cu toate audițiile astea de noi talente.

- Eu voi sta în cabina de control. Ai timp pentru un singur cîntec.

- Domnule... ce să...?

Dar regizorul plecase. Teresa era singură în studio, zgîindu-se la microfonul din fața ei. Habar nu avea ce să cînte. Mătușa regizorului îi spusese doar atît:

- Du-te și întîlnește-l. Stația de radio are un program muzical în fiecare sîmbătă seara și...

„Trebuie să ies de aici!” își spuse Teresa, , Vocea lui Louis veni de nicăieri:

- Să știi că nu pot să-mi pierd toată ziua...

- Îmi pare rău. Nu pot...

Dar regizorul era hotărît s-o pedepsească pentru că-l făcea să-și piardă vremea.

- Doar crteva note, stăruie el.

Atîta doar cît să-i poată raporta mătușii lui cum se făcuse de rîs fata pe care i-o trimisese. Poate că asta o s-o convingă să nu-l mai năpăstuiască cu protejatele ei.

- Aștept, urmă el.

Se lăasă pe speteaza fotoliului și își aprinse o țigară Gitane. Mai avea încă patru ore de lucru pînă la sfîrșitul zilei. Yvette o să-l aștepte. Va avea timp să se oprească pentru o scurtă vizită la apartamentul ei, înainte de a se duce acasă la soție. Poate că o să aibă timp și s-o...

Și în clipa aceea auzi și nu-și putu crede urechilor. Era o voce atît de pură și atît de dulce încît se simți străbătut de fiori. Era o voce care vibra de doruri și dorințe, o voce care-ți vorbea de singurătate și disperare, de iubiri irosite și de visuri moarte. îi dădură lacrimile. Vocea deșteptase în el emoții pe care le crezuse demult înghețate. Tot ce putu să gîndească în sinea lui a fost: „Isuse, unde a stat fata asta pînă acum?”

Un inginer de sunet intrase întîmplător în cabina de control și rămăsese locului, ascultînd, ca hipnotizat. Ușa era deschisă și oamenii din studio începură să se adune, atrași de voce. Stăteau cu toții nemișcați ascultînd glasul sfîșietor al unei inimi ce plîngea după iubire. Ascultau într-o liniște încremenită.

Cînd cîntecul se sfîrși, urmă o lungă tăcere, știrbită în cele din urmă de cuvintele unei femei:

- Oricine e, n-o lăsați să plece.

Louis Bonnet o zbughi din cabina de control în studio. Teresa se pregătea de plecare.

- Îmi pare rău dacă a fost prea lung, spuse ea. Știți, eu niciodată...

- Așază-te, Măria.

- Teresa.

- Scuză-mă. Respiră adînc. Noi avem o emisiune muzicală în fiecare sîmbătă seara.

- Știu. O urmăresc,

- Ți-ar plăcea să participi la ea?

Teresa se uită la el fix, incredințată că nu auzise bine.

- Vreți să spuneți... că doriți să mă angajați?

- Chiar din această săptămînă. Începem de la salariul minim. Îți vom face o mare reclamă.

Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. „Mă vor plăti ca să cânt”, se gândi ea.

7 Or să te plătească? Cît? o întrebă Monique.

- Nu știi. Nu-mi pasă. „Lucrul cel mai important este că cineva mă vrea și pe mine”, se gândi ea, aproape gata să rostească cuvintele cu glas tare, dar se înfrînă.

- Asta-i o veste minunată. Deci vel cânta la radio! spuse tatăl ei.

Mama ei își și făcea planuri:

- O să avem noi grijă ca toate cunoștințele noastre să te asculte, o să le trimitem scrisori în care o să le spunem cît ești de bună.

Teresa se uită la Monique, așteptînd ca aceasta să replice: „Nu-i nevoie să le spuneți voi. Teresa e bună”.

Dar Monique nu scoase o vorbă. „O răstorn eu repede”, își spunea în gând.

Dar greșea.

Sîmbătă seara, la stația de radio, Teresa era cuprinsă de frică.

- Crede-mă, o încuraja Louis Bonnet, e perfect normal. Toți artiștii au trac.

Erau așezați în cămăruța verde folosită de interpreți.

- Ai să fii o adevărată revelație.

- Am să fiu bolnavă.

- N-ai timp. Peste două minute ești în emisie. Teresa repetase în acea după-masă împreună cu mica orchestră care urma să o acompanieze. Repetiția fusese extraordinară. Scena de pe care se difuza era înțesată, de personalul stației, care auzise despre fata cu o voce incredibilă. Ascultaseră într-o tăcere împietrită în timp ce Teresa repeta cîntecele pe care urma să le cînte în emisie. Nici unul dintre ei nu se îndoia că asista la nașterea unei mari vedete.

- Păcat că nu-i mai drăguță, comentase un director de scenă, dar la radio asta n-are importanță. Concertul Teresei din acea seară a fost superb. Chiar și ea era conștientă că niciodată nu cîntase mai bine. Și cine știe unde ar putea-o duce acest lucru? Ar putea să ajungă celebră și să aibă bărbați la picioare, bărbați care s-o imploră să se mărite cu ei.

Așa cum o implorau pe Monique.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Monique îi spuse: - Sînt fericită pentru tine, surioară, dar nu te îmbăta cu apă rece. Lucrurile de felul ăsta niciodată nu durează.

„Ba ăsta o să dureze, se gîndi Teresa fericită. În sfîrșit sînt și eu o persoană, sînt cineva”.

Luni dimineața, sună un telefon interurban pentru Teresa.

- Cred că e o farsă, o avertiză tatăl ei. Spune că e Jacques Raimu.

„Cel mai important regizor din Franța”, se gîndi Teresa luînd receptorul. -Alo?

- Domnișoara De Fosse? -Da.

- Teresa De Fosse? -Da.

- Aici e Jacques Raimu. Am ascultat emisiunea dumneavoastră la radio sîmbătă seara. Sînteți exact ceea ce-mi trebuie.

- Nu... nu înțeleg.

- Pun în scenă o piesă la *Comedia Franceză*, un musical. Săptămîna viitoare încep repetițiile.

Eram în căutarea cuiva cu o voce ca a dumneavoastră. De fapt, ca să fiu sincer, nu cred că mai există cineva cu o voce ca a dumneavoastră. Cine este agentul dumneavoastră?

- Agentul? Eu... eu nu am un agent.

- Atunci am să vin eu la dumneavoastră să redactăm un contract.

- *Monsieur Raimu...* eu... eu nu sînt prea drăguță. Era dureros pentru ea să spună așa ceva, dar știa

că e necesar. „Nu trebuie să-și facă false speranțe”, se gîndi Teresa. Raimu rîse:

- Ai să fii, după ce încapi pe mîna mea. Teatrul e un creator de iluzii. Machiajul de scenă poate face adevărate vrăjitorii.

- Dar...

- Ne vedem mîine.

Era un vis care încununa o fantezie. Să joci într-o piesă regizată de Raimu!

- Eu am să stabilesc cu el termenii contractului, declară tatăl Teresei. Cînd ai de-a face cu oameni de teatru trebuie să fii foarte atent.

- Trebuie să-ți luăm o rochie nouă, spuse mama ei. Am să-l invit la masă.

Monique nu scoase o vorbă. Ceea ce se întîmpla era de nesuportat pentru ea. Ar fi fost de neconceput ca sora ei să devină vedetă. Poate că exista o cale să...

Monique aranja lucrurile în așa fel încît ea să fie prima pe care s-o vadă Raimu în acea după-masă, cînd sosi la vila De Fosse. Fu întîmpinat de o fată tînăară atît de frumoasă, încît inima îi sări din loc. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albă, care-i punea perfect în valoare formele.

„Dumnezeule! se gîndi el. O asemenea fromusețe și o asemenea voce! E desăvîrșită. Va ajunge un mare star!”

- Nu pot să vă spun cît de fericit sînt să vă cunosc, i se adresă Raimu.

Monique îi zîmbi călduros:

- Eu sînt fericită să vă cunosc. Sînt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnule Raimu.

- Bun. Atunci o să colaborăm bine. Am adus scenariul cu mine. E o poveste frumoasă de dragoste și

cred că...

În acea clipă intră Teresa în încăperea. Purta o rochie nouă, dar arăta prost în ea. Când îl văzu pe Jacques Raimu se opri:

- O, bună ziua, nu știam că ai sosit. Vreau să spun că... ai venit mai devreme.

Raimu îi aruncă o privire întrebătoare lui Monique.

- V-o prezint pe sora mea, Teresa.

Amîndouă fură izbite de schimbarea care interveni în expresia feței lui Raimu. Trecu de la șoc la dezamăgire, apoi la dezgust.

- Dumneata ești cîntăreața?

- Da.

Raimu se întoarse spre Monique:

- Și dumneata?

- Sînt sora Teresei.

Raimu o examina din nou pe Teresa, apoi clătină din cap:

- Îmi pare rău, spuse el, ești prea... căuta un cuvînt... ești prea tînră. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc deîndată la Paris.

Surorile îl urmăriră îndreptîndu-se spre ușă și ieșind.

„Am reușit, își spuse Monique jubilînd. Am reușit”.

Teresa nu s-a mai prezentat la radio. Louis Bonnet a implorat-o să se întoarcă, dar fusese prea adînc rănită.

„Cum ar putea cineva care o vede pe sora mea să mă mai vrea pe mine? își spunea ea. Sînt atît de urîtă”.

Cît o mai avea de trăit n-o să poată uita expresia feței lui Jacques Raimu. ,

„Eu sînt de vină pentru că îmi fac visuri prostești, se muștra Teresa. Și Dumnezeu a vrut să mă pedepsească pentru asemenea deșertăciune”.

După această întîmplare, Teresa nu a mai cîntat decît la biserică și a devenit mai rezervată ca oricînd.

În următorii zece ani, frumoasa Monique a respins mai bine de o duzină de cereri în căsătorie.

Fuse cerută de fiul primarului, al bancherului, al doctorului, de fiii negustorilor din oraș.

Pretendenții ei se înșirau de la proaspeți absolvenți de școală la oameni copti, plini de succes, de patruzeci, cincizeci de ani. Bogați și săraci, frumoși și urîți, cultivați și necultivați. Și la toți Monique le răspundea *non*.

- De fapt, ce cauți? o întrebă tatăl ei nedumerit.

- Tată, toți bărbații de aici sînt plicticoși. Eze e un orașel atît de nesofisticat! Prințul visurilor mele trebuie să **fie** la Paris.

Drept care, tatăl ei, conștiincios, o trimise la Paris. Și, după ce se mai gîndi, o trimise și pe Teresa cu ea. Cele două fete traseră la un mic hotel de pe Bois de Boulogne.

Fiecare dintre surori a văzut un alt Paris. Monique a participat la baluri de binefacere, la dineuri strălucitoare și a luat ceaiul cu tineri aristocrați. Teresa a vizitat *Dome des Invalides* și muzeul *Louvre*. Monique s-a dus la cursele de cai de la Longchamp și la galele de la *Malmaison*. Teresa s-a dus să se roage la **catedrala Nofre Dame** și s-a plimbat pe aleea umbrită de copaci a Canalului St. Martin. Monique a fost invitată la barul *Maxim* și la *Moulin Rouge*, în timp ce Teresa hoinărea pe cheirile Senei, pe lîngă anticari și vînzătoarele de flori, și se oprea la *Basilica St. Denis*.

Teresei i-a plăcut Parisul, dar în ce-o privea pe Monique, vizita a fost un eșec.

Cînd s-au întors acasă, Monique a declarat:

- Nu pot găsi nici un bărbat cu care să vreau să mă mărit.

- N-ai întîlnit pe nimeni care să te intereseze? o întrebă tatăl ei.

- Nu. A fost un tînr care m-a invitat la cină la *Maxim*. Tatăl lui e proprietarul unor mine de cărbuni.

- Și cum arată tînrul? interveni mama ei.

- A, e bogat, frumos, politicos și mă adoră.

- Ți-a cerut să te măriți cu el?

- Din zece în zece minute. Pînă la urmă am refuzat să-l mai văd.

Mama o măsură pe Monique cu uimire.

- De ce?

- Pentru că nu poate vorbi decît despre cărbune: cărbune bituminos, cărbune moale, cărbune negru, cărbune cenușiu. Plicticos, plicticos, plicticos!

În anul următor, Monique ceru să se reîntoarcă la Paris.

- Am să-mi fac bagajele, spuse Teresa. Monique clătină din cap.

- Nu, de data asta cred că o să plec singura. Așa încît, Monique plecă la Paris și Teresa rămase acasă. Se ducea în fiecare dimineață la biserică și se ruga ca sora ei să-și întîlnească prințul așteptat. Și într-o bună zi se petrecu un miracol. Un miracol, pentru că i s-a întîmplat Teresei.

Numele lui era Raoul Giradot.

Se dusese într-o duminică la biserică Teresei și o auzise cîntînd. În viața lui nu mai auzise asemenea glas. „Trebuie s-o Cunosc”, își spusese.

Luni dimineața, la o oră matinală, Teresa se duse la magazinul general din orașel să cumpere un material de rochie. Raoul Giradot se găsea îndărătul tejghelei.

O văzu pe Teresa intrînd și fața i se lumină.

- Vocea! exclamă el. Teresa se uită la el, fisticită.

- Ce... ce ați spus?

- Te-am auzit cîntînd la biserică. Ești extraordinară.

Era un bărbat chipeș, înalt, cu ochi negri inteligenți, scăpărători, și cu buze frumoase, senzuale.

Avea treizeci și ceva de ani, cu un an sau doi mai mult decît Teresa.

Biata fată fu atît de năucită de înfățișarea tînarului, încît nu putu decît să se bîlbîie. Se uita la el, și inima-i bătea să-i spargă pieptul.

- Mul... mulțumesc. Aș... aș... aș vrea trei metri de muslin, vă rog.

- Cu mare plăcere. Vino pe aici, îi răspunse Raoul zîmbind.

Brusc, devenise foarte greu pentru Teresa să se concentreze asupra cumpărăturii pe care voia s-o facă. Era copleșită de prezența tînarului, de farmecul și frumusețea lui, de aura de masculinitate care-l înconjura.

Cînd, în sfîrșit, Teresa se hotărî ce să cumpere și Raoul îi împacheta materialul, cuteză și ea să vorbească:

- Ești... ești nou pe aici, nu-i așa?

- *Oui*. Am sosit la Eze acum cîteva zile. Mătușa mea e proprietara acestui magazin, și cum are nevoie de un ajutor, m-am gîndit să lucrez un timp pentru ea.

„Cît de lung e un timp?” se pomeni Teresa între-bîndu-se.

- Ar trebui să-ți faci o profesie din cînt, o sfătui Raoul.

Teresa își reaminti expresia zugrăvită pe fața lui Raimu, cînd dăduse cu ochii de ea. Nu, n-o să mai riște niciodată să se expună în public.

- Mulțumesc, bîigui ea.

Raoul era mișcat de stinghereala și timiditatea ei, și încerca să închege o conversație.

- N-am mai fost pînă acum la Eze. E un orașel frumos.

- Da, murmură Teresa.

- Te-ai născut aici? -Da.

- Și îți place orașul? -Da.

Teresa își luă pachetul și o zbughi pe ușă.

A doua zi, găsi un pretext ca să se ducă din nou la magazin. Jumătate din noapte repetase în gînd ce avea să-i spună lui Raoul:

„Mă bucur că îți place Eze”.

„Știi, mănăstirea a fost zidită în secolul al paisprezecelea...”

„Ai fost vreodată la Saint-Paul-de-Vince? E o capelă frumoasă acolo...”

„Îmi place Monte Carlo, dumitale nu? E minunat că e atît de aproape de noi. Uneori, eu și cu sora mea mergem acolo cu mașina, pe Grande Corniche, și ne ducem la amfiteatrul Fort Antoine. Îl cunoști? E marele teatru în aer liber...”

„Știai că Nisa se numea pe vremuri Nikaia? A, nu știai? Da, așa se numea. Cu mult timp în urmă au fost acolo grecii. La Nisa e un muzeu în care se păstrează relicve ale oamenilor cavernelor care au locuit acolo cu mii de ani în urmă. Nu-i interesant?”

Teresa era pregătită cu zeci de asemenea subiecte. Din nefericire însă, în momentul în care intră în magazin și-l văzu pe Raoul, totul îi zbură din minte. Pur și simplu se zgîia la el, incapabilă să scoată un cuvînt.

- *Bonjour*, i se adresă Raoul voios. Mă bucur să te revăd, *mademoiselle* De Fosse.

- *M-mergi*. Se simțea ca o idioată. „Am treizeci de ani, își spunea ea, și mă port ca o școlăriță stupidă. Trebuie să încetez!”

Dar nu putea înceta.

- Și cu ce te pot servi astăzi?

- Mai... mai îmi trebuie niște muslin.

Era ultimul lucru care-i trebuia. Îl urmări pe Raoul care se duse să ia balotul de material. Îl așeză pe tejghea și începu să măsoare.

- Cîți metri mai dorești?

Dădu să-i răspundă „doi”, dar cuvintele care-i ieșiră din gură au fost:

- Ești căsătorit?

Se uită la ea cu un zîmbet învăluitoare.

- Nu. Încă n-am avut această fericire.

„O s-o ai, gîndi Teresa. De îndată ce Monique se întoarce de la Paris”.

Era convinsă că Monique o să-l adore pe omul ăsta. Se potriveau de minune. Numai gîndul la reacția pe care o va avea Monique cînd o să-l vadă o umplea pe Teresa de fericire. Va fi minunat să-l aibă pe Raoul Giradot în chip de cumnat. A doua zi, Teresa trecu prin fața magazinului. Raoul o zări și ieși imediat în stradă.

- Bună ziua, *mademoiselle*. Tocmai voiam să-mi iau o pauză. Dacă ești liberă, n-ai vrea să luăm ceaiul împreună?

- Eu... eu... da, mulțumesc.

În prezența lui avea limba legată, și totuși nici că s-ar fi putut să fie cineva mai agreabil decît

Raoul. Făcea tot ce-i sta în putință ca să creeze o atmosferă destinsă și, curînd, Teresa se pomeni

povestindu-i acestui străin lucruri despre care nu discutase cu nimeni niciodată. Vorbea despre singurătate.

- Mulțimile te pot face să te simți singur, spuse Teresa. Eu întotdeauna mă simt ca o insulă într-o mare de oameni.

- Te înțeleg, răspunse el zîmbindu-i.

- O, dar dumneata trebuie să ai o groază de prieteni.

- Cunoștiște. De fapt, pdăte oare cineva să aibă într-adevăr mulți prieteni?

Teresa încerca senzația că-i vorbește imaginii ei din oglindă. Ceasul de pauză se scurse repede și curînd sosi timpul ca el să se reîntoarcă la lucru.

Cînd se ridică să plece, Raoul o întrebă:

- Vrei să iei mîine prînzul cu mine?

Voia să fie amabil cu ea, desigur. Teresa știa bine că nici un bărbat n-ar putea vreodată să se lase atras de ea. Mai cu seamă un bărbat atît de minunat ca Raoul Giradot. Era sigură ca Raoul' se arăta amabil față de toată lumea.

- Mi-ar face multă plăcere, răspunse Teresa.

A -doua zi, cînd s-a întîlnit cu Raoul, acesta i-a spus ștremgărește:

- Mi-am luat toată după-masa liberă. Dacă nu ești prea ocupată, ce-ar fi să plecăm la Nisa?

Străbătură La Moyenne Corniche, în- mașina lui decapotabilă; orașul se întindea la picioarele lor ca un covor fermecat. Teresa se lăsă pe speteaza scaunului gîndind: „în viața mea n-am fost atît de fericită!" Și apoi, cuprinsă de un sentiment de vinovăție, adăugă în gînd: „Sînt fericită pentru Monique".

Monique urma să se întoarcă a doua zi de la Paris. Raoul avea să fie darul Teresei pentru sora ei. Era îndeajuns de realistă încît să știe că toți Raoului din lume nu erau de nasul ei. Suferise destul în viață și învățase de multă vreme să facă deosebirea între ceea ce era real și ceea ce era imposibil. Bărbatul frumos de lîngă ea, care conducea mașina, era un vis imposibil la care nici măcar nu îndrăznea să se gîndească.

Luară prînzul în sala *Chantecher* de la hotelul

Negresco din Nișa. A fost un prînz extraordinar, dar după aceea Teresa n-a fost în stare să-și amintească ce mîncase. Avea impresia că ea și Raoul nu se opriseră nici o clipă din vorbă. Aveau atît de multe să-și spună! El era spiritual și fermecător și părea s-o găsească pe Teresa interesantă - într-adevăr interesantă. Îi cerea părerea asupra multor lucruri și asculta cu atenție răspunsurile ei. Și aveau aceleași păreri asupra majorității problemelor. S-ar fi zis că erau suflete gemene. Și dacă Teresa încerca unele regrete pentru cele pe urmau să se întîmple, făcea tot ce putea ca să îl le alunge din minte.

- Ai vrea să vii mîine seară să iei masa la castel? Sora mea se întoarce de la Paris. Aș vrea mult s-o cunoști.

- Aș fi încîntat să vin, Teresa.

În ziua următoare, cînd Monique reveni acasă, Teresa se grăbi să o întîmpine la ușă.

În ciuda hotărîrii ei de a nu vorbi, nu se putu împiedica să n-o întrebe:

- Ei, ai cunoscut vreun bărbat interesant la Paris? Și își ținu respirația de emoție pînă veni răspunsul surorii ei:

- Aceiași tineri* plicticoși.

Așadar, Dumnezeu luase hotărîrea finală.

- Am invitat pe cineva astă-seară la masă, o anunță Teresa. Cred că o să-ți placă.

„Nimeni nu trebuie să-și dea seama cît de mult țin eu la el", își spuse Teresa.

În acea seară, exact la șapte și jumătate, valetul îl conduse pe Raoul Giradot în sufrageria unde se găseau Teresa, Monique și părinții lor.

- Mama și tatăl meu. *Monsieur* Raoul Giradot.

- Încîntat de cunoștiștă. Teresa trase adînc aer în plămîni.

- Și sora mea, Monique.

- Îhcîntată.

Monique îl privi cu o expresie politicoasă, dar nimic mai mult.

Teresa se uită la Raoul așteptîndu-se să-l vadă uimit de frumusețea lui Monique.

- Îmi pare bine, răspunse tînărul cu formală curtoazie.

Teresa aștepta, cu răsuflarea tăiată, declanșarea scîntellor între cei doi. Dar Raoul se uita la ea.

- Arăți minunat în seara asta, Teresa, îi spuse. Fata roși și se bîlbîi:

- Mu... mulțumesc.

Tot ce s-a întîmplat în acea seară a fost invers decît s-a așteptat ea. Planul Tereței de a-i face pe Monique și pe Raoul să se cunoască, să-i vadă căsătorindu-se, să-l aibă pe Raoul cumnat - nimic din toate acestea nu a prins să se înfiripe. În mod incredibil, atenția lui Raoul era concentrată asupra Teresei. Părea că un vis imposibil era gata să se adeverească. Se simțea ca Cenușăreasa, numai că ea era sora urîtă și prînzul o alesese pe ea. Nu putea fi adevărat, dar uite că se întîmpla, și Teresa se lupta să-i reziste lui Raoul și farmecului acestuia, pentru că era conștientă că e prea frumos ca să fie adevărat și avea groază de noi suferințe. În toți acești ani își înăbușise toate sentimentele, pentru a se apăra de durerea pricinuită de respingeri. Dar Raoul era irezistibil.

- Am auzit-o pe fiica dumneavoastră cîntînd, li se adresă Raoul părinților ei. E un adevărat miracol!

Teresa roși.

- Toată lumea e încântată de vocea Teresei, interveni Monique cu suavitate.

Era o seară amețitoare, dar partea cea mai bună abia urma.

La sfârșitul cinei, Raoul le spuse părinților Teresei:

- Locul ăsta e fermecător. Apoi, întorcându-se către Teresa: Vrei să-mi arăți grădina?

Teresa se uită la Monique, încercând să-i ghicească sentimentele, dar aceasta părea complet indiferentă.

„Trebuie să fie surdă, mută și oarbă”, se gândi Teresa.

Și apoi își aminti de câte ori plecase Monique la Paris, la Cannes, la St. Tropez, în căutarea prințului ei fermecat, pe care însă nu-l găsisese niciodată.

„Deci lucrul ăsta nu s-a întâmplat din vina bărbaiților, ci din vina surorii mele. Nu știe ce vrea”.

Teresa îi răspunse lui Raoul:

- Cu mare plăcere.

În grădină, nu se îndură să renunțe cu totul la planul ei.

- Cum o găsești pe Monique? îl întrebă.

- Pare foarte drăguță. Dar întrebă-mă cum o găsesc pe sora ei.

Și o luă pe Teresa în brațe și o sărută. Teresa nu mai trăise o asemenea experiență pînă atunci. Nu se putea compara cu nimic altceva. Tremura în brațele lui Raoul și se gîndea: „îți mulțumesc, Dumnezeu. Oh, îți mulțumesc!”

- Vrei să iei masa cu minf. mîine seară?

- Da, gîfii Teresa. O, da!

Cînd cele două surori rămaseră singure, Monique comentă:

- Pare într-adevăr să te placă.

- Și eu cred, răspunse Teresa cu sfială.

- Ție îți place? -Da.

- Mă rog, fii atentă, soră mai mare, rîse Monique. Nu-ți pierde capul.

„Prea tîrziu, își spuse Teresa neputincioasă. Prea tîrziu!”

După acea seară, Teresa și Raoul se întîlniră în fiecare zi. De obicei, îi însoțea și Monique. Toți trei se plimbau pe faleză și pe plajele de la Nisa, și se amuzau în hotelurile elegante. Luau prînzul într-un încîntător bistro din Cap d'Antibes, și după-masă vizitau capela *Matisse* din Vence. Luau cina la *Château* deja Chèvre d'Or și la fabuloasa *La Ferme St. Michel*. Într-o dimineață, la ora cinci, toți trei se duseră la tîrgul țaranilor, desfășurat pe străzile din Monte Carlo, și cumpărară pîini proaspete, legume și fructe.

Duminicile, cînd Teresa cînta la biserică, Raoul și Monique veneau s-o asculte și după aceea Raoul o strîngea în brațe și îi spunea:

- Ești un adevărat miracol. Aș putea să-mi petrec tot restul vieții ascultîndu-te.

La o lună după ce se cunoscuseră, Raoul o ceru în căsătorie:

- Sînt convins că ai putea să te măriți cu orice bărbat ai dori, Teresa, dar aș fi onorat dacă m-ai alege pe mine.

O cumplită frîntură de secundă, Teresa crezu că își bate joc de ea, dar înainte de a-i fi putut răspunde, el continuă:

- Iubita mea, trebuie să-ți mărturisesc că am cunoscut multe femei, dar tu ești cea mai sensibilă, cea mai talentată, cea mai caldă...

Fiecare dintre cuvintele lui suna ca o dulce muzică în urechile Teresei. Îi venea să rîdă, îi venea să plîngă. „Doamne, ce blîncucîntare, gîndea ea, să iubești și să fii iubită!”

- Vrei să te căsătorești cu mine?

Expresia feței ei a ținut locul răspunsului.

După plecarea lui Raoul, Teresa zbură în bibliotecă unde sora, mama și tatăl ei își luau cafeaua.

- Raoul m-a cerut în căsătorie!

Fața îi strălucea toată și aproape că radia un soi de frumusețe.

Părinții o priviră uluiți. Monique fu cea care vorbi:

- Teresa, ești convinsă că nu umblă după averea familiei noastre?

A fo»t ca o palmă primită în obraz.

- Nu vreau să fiu rea, continuă Monique, dar toate par să se fi întîmplat atît de repede.

Teresa era. Însă hotărîtă ca nimic să nu-i umbrească bucuria.

- Știu că vrei să mă ocrotești, îi răspunse surorii ei, dar Raoul are bani. Tatăl lui i-a lăsat o mică moștenire și el nu se rușinează să-și cîștige existența. Teresa luă mîna surorii ei și o imploră: Te rog, bucură-te pentru mine, Monique. N-am crezut că voi cunoaște și eu vreodată asemenea sentiment. Sînt atît de fericită, că aș putea să mor.

Și atunci toți trei o îmbrățișară pe rînd și-i spuseră cît de bucuroși erau și începură să facă pianuri de nuntă.

A doua zi, în zori, Teresa se duse la biserică și se rugă în genunchi: „îți mulțumesc, Părinte slăvit. Îți mulțumesc că mi- ai dăruit atîta fericire. Voi face tot ce-mi va sta în putință să mă arăt vrednică de iubirea Ta și a lui Raoul. Amin”. >

Teresa se duse, plutind de fericire, la magazinul general și i se adresă lui Raoul:

- Vă rog, domnule, aș dori să cumpăr material pentru o rochie de mireasă.

Raoul rîse și o luă în brațe:

- Ai să fii o mireasă frumoasă.

Și Teresa știa că vorbea cu sinceritate. Acesta era miracolul.

Cununia fu proiectată pentru o lună mai târziu, la biserica din orașel. Monique, firește, urma să fie domnișoară de onoare.

Vineri după-masă, la ora cinci, Teresa vorbi cu Raoul pentru ultima oară. Sîmbătă dimineață la orele douăsprezece și jumătate, în timp ce stătea în sacristie așteptîndu-l pe Raoul care întîrziase o jumătate de oră, preotul veni lîngă ea. O luă de braț și o conduse mai la o parte, iar Teresa se miră de agitația lui. Inima începu să-i bată cu putere.

- Ce este? S-a întîmplat ceva rău? I s-a întîmplat ceva lui Raoul?

- Oh, scumpa mea, rosti preotul. Sărmana, scumpa mea Teresa.

Panica începu să pună stăpînire pe ea.

- Ce e, părinte? Spuneți-mi!

- Tocmai... mi... mi s-a comunicat acum cîteva clipe. Raoul...

- A avut un accident? E rănit?

- Giradot a părăsit orașul azi dimineață în zori.

- Ce-a făcut? Atunci probabil că a survenit o urgență care l-a determinat să...

- A plecat cu sora ta. Au fost văzuți urcîndu-se în trenul de Paris.

Încăperea începu să se învîrtească cu ea. „Nu, își spuse Teresa. Nu trebuie să leșin. Nu trebuie să mă pun în postura asta în fața lui Dumnezeu”.

Despre ce a mai urmat, Teresa nu avea decît o amintire înceteșată. Îl auzise, ca de la mare depărtare, pe preot anunțîndu-i pe oaspeți că nunta nu va mai avea loc, și auzise vag larma din biserică.

Mama Teresei o strînse în brațe și-i spuse:

- Biata mea Teresa. Cum e posibil ca propria ta soră să fi fost atît de crudă! Îmi pare atît de rău!

Dar Teresa deveni brusc calmă. Ea știa să dea o aparență normală tragediei.

- Liniștește-te, mamă. Nu-l condamn pe Raoul că s-a îndrăgostit de Monique. Orice alt bărbat s-ar fi îndrăgostit de ea. Ar fi trebuit să știu că nici un bărbat nu mă poate iubi pe mine.

- Nu-i adevărat, strigă tatăl ei. Ești de zece ori mai bună decît Monique.

Dar compasiunea lui venea cu ani și ani prea târziu.

- Vă rog, aș vrea să merg acasă.

Își croiră drum prin mulțime. Oaspeții din biserică se dădură în lături ca să-i lase să treacă, privind în tăcere în urma lor.

Cînd se întoarseră la castel, Teresa le spuse, liniștită, părinților ei:

- Nu vă îngrijorați din pricina mea. Vă făgăduiesc că totul o să fie bine.

Apoi urcă în camera tatălui ei, îi luă briciul și își tăie venele.

Capitolul doisprezece

Cînd Teresa deschise ochii, medicul familiei și preotul stăteau lîngă patul ei.

- Nu! strigă ea. Nu vreau să mă întorc la viață! Lăsați-mă să mor! Lăsați-mă să mor!

- Sinuciderea e un păcat mortal, grăi preotul. Viața ta e dăruită de Dumnezeu, Teresa. Numai El poate hotărî cînd să ți-o ia. Ești tînără, ai o viață întregă înaintea ta.

- Și ce să fac cu ea? hohoti în plîns Teresa. Să¹ sufăr și mai mult? Nu pot îndura suferința mea de acum. Nu o pot îndura.

- Isus a îndurat suferința și a murit pentru mîntuirea noastră, răspunse preotul cu blîndețe. Nu-l întoarce spatele.

Doctorul isprăvi s-o consulte.

- Ai nevoie de repaos. I-am spus mamei tale să te țină pe un regim ușor. Care nu include lama briciului, adăugă el, amenințînd-o cu degetul.

În dimineața următoare, Teresa coborî din pat. Cînd intră în salon, mama ei exclamă alarmată:

- Ce cauți aici? Doctorul a spus să...

- Trebuie să mă duc la biserică, răspunse Teresa cu un glas răgușit. Trebuie să stau de vorbă cu Dumnezeu.

Mama ei șovăi:

- Bine, atunci vin și eu cu tine.

- Nu. Trebuie să mă duc singură.

- Dar... .

Tatăl ei făcu un semn de încuviințare.

- Las-o să se ducă.

Urmăriră amîndoi silueta vlăguită ieșind din casă.

- Ce-o să se întîmple cu ea? întrebă mama.

- Dumnezeu stie.

Intră în biserica familiară, se duse la altar și îngenunche.

- Am venit în casa Ta să-ți spun ceva, Doamne. Te disprețuiesc. Te disprețuiesc pentru că ai făcut ca să mă nasc urîtă. Te disprețuiesc pentru că ai făcut ca sora mea să se nască frumoasă. Te

disprețuiesc pentru că ai lăsat-o să-mi răpească unicul bărbat pe care l-am iubit. Scurp pe Tine! Ultimele cuvinte fură rostite cu un glas atît de puternic încît cei aflați în biserică întoarseră capetele. Teresa se ridică și ieși, împleticindu-se.

Niciodată n-ar fi crezut Teresa că poate exista o asemenea durere. Îi era cu neputință să se gîndească la altceva. Nu putea mînca și dormi. Lumea îi părea învăluită în pîclă și foarte îndepărtată. Amintirile i se succedau prir\ minte ca secvențele unui film.

Își amintea de ziua cînd ea, Raoul și Monique se plimbaseră de-a lungul plajei din Nisa.

- E o zi bună pentru înot, spusese Raoul.

- Mi-ar plăcea și mie, replicase Monique, dar nu putem. Teresa nu știe să înoate.

- Duceți-vă voi doi, n-am nimic împotriva. Vă aștept la hotel.

Și fusese atît de bucuroasă că Raoul și Monique se înțelegeau bine.

Într-o zi luaseră prînzul la un han micuț din Cagnes. Patronul le recomandase:

- Avem azi niște raci delicioși.

- Eu o să iau, spusese Monique. Biata Teresa nu poate. Racii o fac să-și verse mațele.

St. Tropez

- Duc dorul călăritului, spusese Raoul. Acasă obișnuiam să călăresc în fiecare zi. Vrei să facem împreună o partidă de călărie, Teresa?

- Eu... eu nu știu să călăresc, Raoul.

- Pot să vin eu cu tine, intervenise Monique. Ador călăritul.

Și călăriseră împreună întreaga dimineață.

Existaseră o sută de indicii, și ea nu-și dăduse seama de nici unul. Fusese oarbă pentru că voise să fie oarbă. Privirile pe care le schimbau între ei Monique și Raoul, atingerile întîmplătoare de mîini, șoaptele, rîsetele!

„Cum am putut fi atît de proastă?”

Noaptea, cînd Teresa reușea în sfîrșit să ațipească, era muncită de visuri. De fiecare dată era alt vis, dar de fapt același vis.

Raoul și Monique erau într-un tren, goi, și făceau dragoste, iar trenul traversa un podeț peste un canion, podețul se rupea și toți pasagerii se prăbușeau în moarte.

Raoul și Monique se aflau într-un hotel, goi în pat, Lui Raoul îi scăpa o țigară din mînă și întreaga încăpere lua foc, iar ei doi ardeau de vii. Țipetele lor o deșteptau pe Teresa.

Raoul și Monique se prăbușeau din vîrfu! unui munte, se înecau într-un rîu, mureau într-un accident de avion.

Mereu era alt vis.

Mereu același vis.

Mama și tatăl Teresei erau sperați. O vedeau pe fiica lor topindu-se pe picioare și nu o puteau ajuta cu nimic. Și după un timp, dintr-odată, Teresa începu să mănînce. Mînca întruna. Se părea că oricît mînca, tot nu se sătura. Își recapătă greutatea pierdută, apoi începu să se tot îngrașe, pînă cînd corpul îi deveni greoi.

Cînd mama și tatăl ei încercau să-i vorbească despre suferințele prin care trecea, le răspundea:

- Acum sînt bine. Nu vă faceți griji din cauza mea.

Teresa își reluă viața dinainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Reîncepu să meargă în oraș, să facă cumpărături și să-și vadă de toate treburile, ca în trecut. În fiecare seară lua masa cu mama și cu tatăl ei, apoi citea sau cosea. Își zidise în jurul ei o fortăreață emoțională și era hotărîtă ca nimeni să nu i-o străpungă. „Nici un bărbat nu se va mai uita vreodată la mine. Niciodată!”

În aparență, Teresa era bine. Înlăuntrul ei însă, se cufundase într-un abis de adîncă, disperată singurătate. Chiar cînd era înconjurată de oameni, ea ședea pe un scaun singuratic, într-o încăpere singuratică, într-o casă singuratică, într-o lume singuratică.

La un an și ceva după ce Raoul o părăsise, tatăl Teresei își făcea bagajele să plece la Avila.

- Am niște afaceri de pus la punct acolo, Îi spuse el Teresei. Dar după ce le închei, o să fiu liber. Ce-ar fi să vii și tu cu mine? Avila e un oraș fascinant, O să-ți facă bine să mai ieși puțin din mediul ăsta.

- Nu, tată, mulțumesc.

Tatăl schimbă o privire cu soția lui și oftă:

- Foarte bine.

În momentul acela intră în cameră valetul:

- Scuzați-mă, domnișoară De Fosse. Tocmai a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră.

Chiar înainte de a fi deschis plicul, Teresa avu premoniția unui lucru îngrozitor care o pîndea. *

Scrisoarea cuprindea următoarele:

Teresa, iubita mea Teresa,

Dumnezeu știe că nu mai am dreptul să te numesc iubita mea, după oribila nedreptate pe care ți-am făcut-o, dar îți făgăduiesc că-mi voi răscumpăra greșeala, chiar dacă pentru aceasta va trebui să ispășesc tot restul vieții mele. Nici nu știu de unde să încep.

Monique a fugit și m-a lăsat cu fetița noastră în vîrstă de două luni. Ca să fiu sincer, e o ușurare pentru mine să-ți mărturisesc că din ziua în care te-am părăsit am trăit un adevărat iad. Nu am să înțeleg niciodată de ce am făcut ceea ce am făcut. S-ar zice că Monique a aruncat asupra-mi un soi de vrajă, dar de la bun început am știut că, însurîndu-mă cu ea, săvîrșesc o teribilă greșeală. Tu

ești aceea pe care am iubit-o întotdeauna. Acum știu că singurul loc în care aș putea cunoaște și eu fericirea este numai alături de tine. Când vei primi această scrisoare, eu voi fi deja în drum spre tine.

Te iubesc, Teresa, și te-am iubit întotdeauna. De dragul vieții pe care o vom petrece de aci înainte împreună, te implor să mă ierți. Doresc...

Nu putu să sfârșească lectura scrisorii. Gîndul de a-l vedea din nou pe Raoul, împreună **cu** copilășul lui și al lui Monique, era de neconceput, de-a dreptul obscen.

Aruncă scrisoarea cu un gest isteric. ^

- Trebuie să plec de aici! țipă ea. **Încă** în seara asta. Vă rog... vă rog...

Părinților ei le-a fost cu neputință să o calmeze.

- Dacă Raoul vine aici, ar trebui măcar să stai de vorbă cu el, îi propuse tatăl ei.

- Nu! Dacă-l văd, îl omor! îl prinse pe tatăl ei de braț, **în** timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, la-mă cu fine, tată! îl imploră.

Ar fi fost gata să plece oriunde, numai să scape de acasă.

Și astfel, în acea seară, Teresa și tatăl ei plecară la Avila.

Tatăl Teresei era disperat de nefericirea fiicei lui.

Nu era el o fire compătimitoare, dar în ultimul an Teresa îi cucerise admirația prin purtarea ei curajoasă. Înfruntase cu capul sus clevețirile orașului și nu se lamentase niciodată. Tatăl ei se simțea neajutorat, incapabil să o consoleze.

Își aduse aminte de alinarea pe care Teresa o găsisese cîndva în biserică și, cînd ajunseră la Avila, îi spuse:

- Părintele Berrendo, preotul de aici, e un vechi prieten al meu. S-ar putea să-ți fie de ajutor. Vrei să stai de vorbă cu el?

-Nu.

Teresa nu mai voia să aibă de-a face cu Dumnezeu sub nici un chip.

Rămase singură în camera de hotel, în timp ce tatăl ei își văzu de treburile lui. Cînd se întoarse, o găsi așezată pe același scaun și privind la pereți.

- Teresa, te rog, vezi-l pe părintele Berrendo. -Nu.

Era complet neputincios. Teresa refuza să iasă din camera de hotel, și refuza să se întoarcă la Eze. Ca o ultimă resursă, îi ceru preotului să vină să o vadă.

- Tatăl tău mi-a spus că pe vremuri te duceai în mod regulat la biserică.

Teresa se uită în ochii preotului cu o înfățișare firavă și-i răspunse cu răceală:

- Nu mă mai interesează. Biserica nu are nimic să-mi ofere.

Părintele Berrendo zîmbi:

- Biserica are ceva de oferit oricui, copila mea.

Biserica ne oferă speranță și visuri...

- În ce privește visurile, mi-am luat porția. Nu mai vreau.

Preotul îi luă mîinile în mîinile lui subțiri și observă pe încheieturi cicatricele lamei de brici, șterse ca niște amintiri îndepărtate.

- Dumnezeu nu gîndește așa. Vorbește-I și El îți va răspunde.

Teresa ședea nemișcată, cu ochii ațintiți pe pereți, și cînd, în cele din urmă, preotul plecă, nici măcar nu observă.

A doua zi dimineața, Teresa intră în biserică rece, boltită și, aproape instantaneu, vechea, familiară senzație, de seninătate îi-învăluși făptura. Ultima dată cînd intrase într-o biserică îl blestemase pe Dumnezeu. Se simți năpădită de o adîncă rușine. Nu Dumnezeu. o trădase, ci propria ei slăbiciune.

- Iartă-mă, Doamne, murmură ea. Am păcătuit. Am trăit în ură. Ajută-mă! Te rog ajută-mă!

Ridică privirea și-l văzu pe părintele Berrendo. După ce își termină rugăciunile, părintele o conduse în cămăruța lui din spatele sacristiei.

- Nu știu ce să fac, părinte. Nu mai cred în nimic. Mi-am pierdut credința.

Vocea îi vibra de deznădejde.

- Cînd erai copilă ai crezut?

- Da. Cu tărie.

- Atunci credința e încă în tine, copila mea. Credința e reală și permanentă. Orice altceva e vremelnice.

În acea zi, au stat de vorbă cîteva ceasuri. Tîrziu, după-masă, cînd reveni la hotel, tatăl ei îi spuse:

- Trebuie să mă întorc la Eze. Ești pregătită să vii cu mine?

- Nu, tată. Lasă-mă să mai stau aici un timp. Tatăl ei șovăi:

- Crezi că ai să te simți bine?

- Da, tată. Îți promit.

Teresa și părintele Berrendo s-au întîlnit în fiecare zi. Preotul o îndrăgise. Nu vedea în ea o femeie grasă și urîță, ci un spirit frumos, nefericit. Vorbeau despre Dumnezeu și despre creație și despre sensul vieții și, încetul cu încetul, aproape fără voie, Teresa începu să cunoască din nou liniștea.

Ceva ce-i spusese într-o zi părintele Berrendo avusese un adînc ecou în ea:

- Copila mea, dacă nu crezi în lumea de aici, atunci încearcă să crezi în lumea de dincolo. Crede în lumea în care Isus așteaptă să te primească.

Și pentru prima oară din ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta ei, Teresa începu să se simtă iarăși împăcată. Biserica redeveni limanul ei, așa cum fusese și în trecut. Dar ea trebuia să se gândească la viitor.

- Nu am unde să mă duc.

- Poți să te întorci acasă.

- Nu. Acolo nu mă mai pot duce. Niciodată nu voi mai putea da ochi cu Raoul. Nu știu ce să fac. Vreau să mă ascund și nu există nici un loc unde m-aș putea ascunde.

Părintele Berrendo rămase un lung timp tăcut. În cele din urmă, vorbi:

- Ai putea rămîne aici.

Teresa se uită mirată de jur împrejurul cămăruței.

- Aici?

- Mănăstirea Cisterciană e în apropiere. Părintele se înclină spre ea. Dă-mi voie să-ți vorbesc despre mănăstire. E o lume în lume, o lume în care toți își închină viața lui Dumnezeu. E un loc de reculegere și de seninătate.

Inima Teresei începu să se înalțe.

- Pare minunat, spuse ea.

- Trebuie să-ți atrag atenția. Este unul dintre ordinele cele mai severe din lume. Cine este admis în acest ordin face un legământ de castitate, de tăcere și de supunere. Nimeni din cei ce intră acolo nu mai poate părăsi mănăstirea.

La auzul acestor cuvinte, Teresa se simți străbătută de un fior de bucurie.

- Nu voi dori niciodată să părăsesc mănăstirea. Părinte, este întocmai ceea ce am căutat. Disprețuiesc lumea în care trăiesc.

Dar părintele Berrendo încă nu avea cugetul împăcat. Știa că Teresa va avea de înfruntat o viață total diferită de tot ce cunoscuse pînă atunci.

- Nu există întoarcere de acolo.

- Nu o să vreau să mă întorc.

A doua zi dimineată părintele Berrendo o conduse pe Teresa la mănăstire ca să o cunoască pe maica stareță Betina. Apoi le lăasă împreună, să vorbească între ele.

În momentul în care Teresa a intrat în mănăstire, a știut. „În sfîrșit, s-a gîndit ea cu bucurie. În sfîrșit!”

Imediat după întrevvedere cu maica stareță, Teresa le-a telefonat mamei și tatălui ei.

- Am fost atît de îngrijorată, îi spuse mama. Cînd vii acasă?

- Sînt acasă.

Ritualul a fost oficiat de episcopul de Avila: „*Creatorule, Doamne Dumnezeule, pogoară binecuvîntatea Ta asupra roabei Tale, și întărește-o cu virtute divină ca să-și poată păstra credința întregă și fidelitatea neștirbită*”. Iar Teresa răspunse:

„*Am părăsit împărăția acestei lumi și toate podoabele lumești în schimbul iubirii pentru Domnul nostru Isus Hristos*”.

Episcopul făcu semnul crucii asupra ei.

- Amin.

- Amin.

- Te cunun cu Isus Hristos, fiul Părintelui nostru Suprem. Drept care primește harul Sfîntului Duh, astfel încît să fii chemată mireasa Domnului și, dacă-l vei sluji cu credință, să fii încununată în veci. Episcopul se ridică în picioare.

- Fie ca Dumnezeu, Părintele Atotputernic, creatorul cerului și pămîntului, care a binevoit să te aleagă pentru o cununie, precum cea a Preasfîntei Fecioare, mama Domnului nostru Isus Hristos - *ad beatæ Mariæ, matris Domini nostrî, Jesu Christi, consortium* - să pogoare harul Său asupra-ți, astfel încît alături de Domnul și de îngerii Săi să te poți păstra neîntinată și neprihănită, să-ți respecti țelul, iubirea și castitatea, și să fii răbdătoare pentru a ajunge vrednică de a primi cununa binecuvîntării Sale, prin același Hristos, Domnul nostru. Dumnezeu să-ți dea tărie cînd te simți plăpîndă, să-ți dăruiască putere în slăbiciune, să-ți domolească și să-ți stăpînească mintea prin cucernicie și să-ți călăuzească drumurile. Amin.

Acum, cu treizeci de ani mai tîrziu, zăcînd în pădure și privind cum răsare soarele, sora Teresa se gîndea: „Am intrat la mănăstire din motive greșite. Nu căutam refugiu la Dumnezeu ci fugeam de lume. Dar Dumnezeu mi-a citit inima”.

Avea șaiszeci de ani și ultimii treizeci de ani fuseseră cei mai fericiți din viața ei. Și acum fusese zvîrlită din nou cu brutalitate în lumea de care fugise. Iar mintea ei îi juca feste ciudate.

Nu mai era sigură de ce era real și de ce era ireal. Trecutul și prezentul păreau să se amestece într-o învălmășeală ciudată, năucitoare. „De ce mi se întîmplă mie toate astea? Ce are de gînd Dumnezeu cu mine?”

Cctpitoíut treisprezece

Pentru sora Megan, călătoria era o aventură. Se obișnuise cu noile priveliști și noile sunete care o împresurau, și viteza cu care se adapta o surprindea și pe ea.

Tovarășii de drum î se păreau fascinanți. Amparo Jirón era o femeie dîrză și calmă, care le ținea cu

uşurinţă piept celor doi bărbaţi, dar care, în acelaşi timp, avea o vădită feminitate. Félix Carpió, omul aspru cu o barbă roşcată şi o cicatrice pe faţă, părea prietenos şi binevoitor. Dar cel mai copleşitor din grup era Jaime Miró. Omul acesta radia o forţă dinamică şi o încredere nestrămutată în cauza lui, care-i evoca lul Megan fanatismul călugăriţelor din mănăstire.

Cînd începuseră călătoria, Jaime, Amparo şi Felix cărau pe umeri saci de dormit şi puşti.

- Daţi-mi şi mie să duc unul din sacii de dormit, le ceru Megan.

Jaime Miro se uită cu mirare la ea, apoi înalţă din umeri:

- Foarte bine, soră.

Îi dădu un sac. Era mai greu decît îşi închipuise, dar Megan nu se plînsese. „Atîta timp cît voi fi alături de ei, trebuie să împart cu ei şi greutatea”, îşi spunea ea.

Megan avea impresia că mergeau de o veşnicie, poticnindu-se prin beznă, plesniţi de ramurile copacilor, zgîriaţi de mărarclniş, muşcaţi de insecte, căjăuţi doar de lumina lunii.

„Cine sînt oamenii ăştia? se întreba ea, Şi de ce oare sînt hăituiţi?” întrucît şi ea şi celelalte călugăriţe erau urmărite, Megan încerca un sentiment de solidaritate faţă de noii ei tovarăşi de drum.

Cei trei vorbeau puţin, dar din cînd în cînd aveau unele conversaţii criptice.

- La Valladolid e totul pus la punct?

- E în ordine, Jaime. Ne întîlnim cu Rubio şi cu Tomâs la bancă în timpul luptei de tauri.

- Bine. Trimiteţi-i vorbă şi lui Largo Cortez să ne aştepte. Dar nu-i daţi o întîlnire la dată fixă.

- *Comprendo*.

„Cine să fi fost Largo Cortez şi Rubio şi Tomâs?” se întreba Megan. Şi ce avea să se întîmple la bancă în timpul luptei de tauri? La un moment dat fu pe punctul de a-i întreba, dar pe urmă se răzgîndi. „Am senzaţia că nu le-ar plăcea deloc să-i iau la întrebări”, îşi spuse ea.

Puţin înaintea zorilor, adierea le aduse miros de fum, venind din vale.

- Aşteptaţi aici, le şopti Jaime. Nu faceţi nici un zgomot.

Aşteptară în tăcere în timp ce el îşi croi drum spre liziera pădurii, făcîndu-se apoi nevăzut.

- Ce este? întrebă Megan.

- Taci! şuieră Amparo Jiron.

Un sfert de oră mai tîrziu, reapăru Jaime.

- Soldaţi! îi anunţă el. O să-i ocolim.

Se retraseră, mergînd vreo jumătate de kilometru îndărăt, apoi începură să se furişeze cu grijă prin pădure, pînă ajunseră la un drum lăturalnic.

Cîmpul se aşternea în faţa lor, mustind de aromele finului cosit şi ale fructelor pîrgulte.

Pînă la urmă, curiozitatea lui Megan îi birui precauţia.

- De ce vă caută armata? întrebă ea.

- Să zicem că nu ne avem bine cu ei, răspuse Jaime.

Şi Megan trebui să se mulţumească cu acest răspuns. „Deocamdată”, îşi spuse ea. Era hotărîtă să afle mai multe despre omul ăsta.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd ajunseră într-o poiană adăpostită, Jaime le spuse:

- A răsărit soarele. Rămînem aici pînă la căderea întunerului. Se uită la Megan. În noaptea asta va trebui să mergem mai repede.

- Foarte bine, replică ea încuviinţînd din cap. Jaime luă sacii de dormit şi-i despături. Felix Carpio i se adresă lui Megan:

- la sacul meu, soră. Eu sînt obişnuit să dorm pe pămîntul gol.

- E al dumitale, se împotrivi Megan. N-aş putea...

- Pentru numele lui Dumnezeu! o repezi Amparo. Virî-te în sac! Nu vreau să ne împiedici pe toţi să dormim cînd ai să începi să te văicăreşti că te muşcă păianjenii.

În tonul ei era o ostilitate pe care Megan nu o putea înţelege.

Fără să mai scoată o vorbă, se virî în sacul de dormit. „Ce o roade oare?” se întrebă ea uitîndu-se la Amparo. Apoi îl urmări pe Jaime care-şi despături sacul la cîtiva metri de ea şi intră în el. Amparo Jiron se strecură în sac, lîngă el.

„Acum înţeleg”, îşi spuse Megan.

Jaime îi aruncă o privire şi i se adresă:

- Ai face mai bine să dormi. Ne aşteaptă un drum lung.

Megan fu deşteptată de un geamăt. S-ar fi zis că cineva trecea printr-o cumplită durere. Se ridică în capul oaselor, îngrijorată. Gemetele veneau din sacul de dormit al lui Jaime. „Se vede că-i bolnav”, fu primul ei gînd.

Gemetele deveniră mai puternice şi Megan auzi glasul lui Amparo:

- Oh, da, da! Mai adînc, *querido*. Mai tare! Da! Acum, acum!

Megan simţi sîngele năvălindu-i în obraji. Încercă să-şi astupe urechile, să nu mai audă zgomotele obscene, dar era cu neputinţă. Şi atunci se întrebă cum ar fi dacă Jaime Miro ar face dragoste cu ea.

Instantaneu, îşi făcu semnul crucii şi începu să se roage:

„Iartă-mă, Părinte sfînt. Fă ca gîndurile mele să se îndrepte numai către Tine. Fă ca spiritul meu să

Te caute și să-și găsească izvorul și binele numai în Tine."

Și icnetele obscene continuau. În cele din urmă, când Megan își spunea că nu va fi în stare să mai rabde o secundă în plus, gemetele încetară. Dar erau alte sunete care-i împiedicau somnul. Foșnetele pădurii o împresurau. O întreagă cacofonie de țipete ale păsărilor ce se împerecheau, de țîrîit de greieri, de ronțăieli ale animalelor mici, de mîrîieli guturale ale animalelor mai mari. Megan uitase cît de zgomotoasă poate fi lumea de afară, li era dor de minunata tăcere a mănăstirii. Și, spre propria ei uimire, îi era dor pînă și de orfelinat. Teribilul, fantasticul orfelinat...

Capitolul paisprezece

Avila 1957

O porecliseră „Megan teroarea”.

O porecliseră „Megan diavolul cu ochi albaștri”.

O porecliseră „Megan imposibila”.

Avea zece ani.

Fusese adusă la orfelinat cînd era un bebeluș părăsit în pragul casei unui fermier și a soției acestuia, care nu aveau mijloace s-o crească.

Orfelinatul era o clădire austeră, cu două etaje, văruiată în alb și plasată la periferia orașului Avila, în cartierul săracilor, dincolo de Piaza de Santo Vicente.

Era condus de Mercedes Angeles, un soi de amazoană cu un fel de a fi aspru, ce dezmințea căldura resimțită față de copiii încredințați ei.

Megan avea o înfățișare diferită de a celorlalți copii, o străină cu păr blond și ochi albaștri strălucitori, în "puternic contrast cu ochii negri și părul negru al colegilor ei. Dar de la bun început, Megan s-a deosebit de ei și în multe alte privințe. Era un copil teribil de independent cu tendințe dominatoare, o turbulentă. Ori de cîte ori se iscau neplăceri la orfelinat, Mercedes Angeles știa că Megan se afla la originea lor. De-a lungul anilor, Megan a fost capul unor răzmerițe provocate de calitatea mîncării, a încercat să organizeze copiii într-un fel de uniune, a găsit mijloace inventive pentru a tortura supraveghetoarele, a încercat în vreo șase rînduri să evadeze din orfelinat. Inutil să-mai spunem că era extrem de populară printre copii. Deși era mai mică decît mulți dintre ei, cu toții ascultau de ea. Era un conducător înnăscut. Iar copiii mai mici îi cereau să le istorisească povești. Avea o imaginație dezlănțuită.

- Megan, cine au fost părinții mei?

- A, tatăl tău a fost un priceput hoț de bijuterii. Odată s-a cățărat pe acoperișul unui hotel, în toiul nopții, ca să fure un diamant ce aparținea unei actrițe celebre. Și tocmai cînd își vîra diamantul în buzunar^ actrița s-a trezit. A aprins lumina și l-a văzut.

- L-a dat pe mîna poliției?

- Nu. Era un bărbat foarte frumos.

- Și atunci ce s-a întîmplat?

- S-au îndrăgostit unul de celălalt și Srau căsătorit.

Pe urmă te-ai născut tu.

- Dar de ce m-au trimis la orfelinat? Nu mă iubeau?

Asta era întotdeauna partea cea mai dificilă.

- Bineînțeles că te-au iubit. Dar... mă rog... au plecat la ski în Elveția și au fost omorîți de o groaznică avalanșă.

- Ce înseamnă o groaznică avalanșă?

- Asta-i cînd o bucată uriașă de zăpadă se rostogolește deodată și te îngroapă.

- Și au murit și mama și tata?

- Da. Și ultimele lor cuvinte au fost că te iubesc pe tine. Dar cum nu exista nimeni care să-ți poarte de grijă, ai fost trimisă la orfelinat.

Megan era la fel de preocupată ca și ceilalți copii să descopere cine erau părinții ei, și noaptea, înainte de a adormi, își depăna singură povești:

„Tatăl meu a luptat în Războiul Civil. Era căpitan și foarte viteaz. A fost rănit în luptă, și mama era infirmiera care l-a îngrijit. S-au căsătorit și el s-a întors pe front și a fost omorît. Mama era prea săracă pentru a mă crește, așa încît a trebuit să mă părăsească la o casă de fermă, deși acest lucru i-a sfișiat inima”.

Și Megan plîngea de mila viteazului ei tată mort și a mamei ei cu inima zdrobită.

Sau:

„Tatăl meu a fost un toreador. Unul dintre cei mai mari. ^Era răsfățatul Spaniei. 'Toată lumea îl adora. Mama mea era o frumoasă dansatoare de flamenco. S-au căsătorit, dar el a fost ucis într-o zi de un taur uriaș, primejdios. Și mama a fost nevoită să renunțe la mine”.

„Tatăl meu a fost un spion dibaci dintr-o țară străină...”

Fanteziile se împleteau la nesfîrșit...

În orfelinat erau treizeci de copii, de la nou-născuți abandonți, pînă la adolescenți de paisprezece ani. Majoritatea erau spanioli, dar pe lîngă aceștia se mai găseau copii din vreo șase alte țări, drept care Megan începu să vorbească fluent cîteva limbi străine. Dormea în aceeași cameră cu alte

douăsprezece fete. Și noaptea, târziu, se înfiripau discuții despre păpuși și rochii și, pe măsură ce fetele creșteau, despre sex. Curînd acesta deveni principalul subiect de conversație.

- Am auzit că doare tare.

- Nu-mi pasă. Eu abia aștept s-o fac.

- Eu am să mă mărit, dar n-am să-l las niciodată pe soțul meu să-mi facă asta. Cred că-i un lucru murdar.

Într-o noapte, cînd toată lumea dormea, Primo Conde, unul dintre băieții din orfelinat, se furișă în dormitorul fetelor și veni lîngă patul lui Megan.

- Megan, șopti el. Fata se trezi pe dată.

- Primo? Ce s-a întîmplat?

Băiatul sughița de plîns, pârînd speriat.

- Pot să vin în patul tău?

- Da. Dar liniștește-te.

Primo avea treisprezece ani, aceeași vîrstă ca și Megan, dar era mic pentru vîrsta lui și fusese un copil chinuit. Avea coșmaruri îngrozitoare și adeseori se trezea în mijlocul nopții, țipînd. Ceilalți copii îl torturau, dar Megan îl ocrotea întotdeauna.

Primo se urcă în pat alături de ea și Megan îi simți lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Îl strînse la piept.

- Totul e bine, murmură ea. E bine.

Îl legăna ușurel și sughițurile de plîns ale băiețușului se potoliră. Trupul îi era lipit de al ei și Megan îl simți excitîndu-se din ce în ce mai tare.

- Primo...

- Îmi pare rău. Nu-i... nu-î vina meăT Erectia lui îi împungea trupul.

- Te iubesc, Megan. Tu ești singurul om pe care-l iubesc în toată lumea asta.

- Dar încă n-al ieșit în lume.

- Te rog să nu rîzi de mine.

- Nu rid.

- Să știi că nu te am decît pe tine.

- Știu.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, Primo.

- Megan, ai vrea să-mi dai voie să fac dragoste cu tine? Te rog.

-Nu.

Urmă o tăcere.

- Îmi pare rău că te-am supărat. Mă duc înapoi în patul meu.

Vorbea cu durere în glas. Dădu să plece.

- Stai puțin. Megan îl ținea strîns lipit de ea, dorind să-i domolească suferința și simțindu-se și ea excitată.

- Primo, nu... nu pot să te las să faci dragoste cu mine, dar pot să fac ceva ca să te simți mai bine. Vrei?

- Da, murmură băiatul.

Era îmbrăcat într-o pijama. Megan îi trase șnurul cu care îi erau legați pantalonii și își vîrî mîna înăuntru. „E bărbat”, se gîndi ea. Îi luă sexul în mîna și începu să-l mîngîie.

Primo gemu și șopti:

- O, e minunat! Iar un minut mai târziu adăugă: Doamne, cît de iubesc, Megan!

Și trupul ei luase foc, și dacă în acel moment Primo i-ar fi spus: „Vreau să fac dragoste cu tine”, ar fi acceptat.

Dar el stătea acolo, tăcut și, cîteva minute mai târziu, se întoarse în patul lui.

În acea noapte Megan nu mai putuse închide ochii. Și niciodată nu-i mai îngădui lui Primo să vină în patul ei.

Ispita era prea mare.

Din cînd în cînd cîte un copil era chemat în biroul directoarei pentru a întîlni un eventual părinte adoptiv. Era întotdeauna un moment de mare emoție pentru copii, deoarece însemna o șansă de a evada din mohorîta rutină a orfelinatului, o șansă de a dobîndi un cămin adevărat, de a aparține cuiva.

De-a lungul anilor, Megan urmări cum alți orfani erau adoptați. Se duceau în familii de comercianți, de fermieri, de bancheri, de prăvăliași. Dar acest lucru li se întîmpla întotdeauna altor copii și niciodată el. Pentru că reputația ei o preceda. Îi auzise uneori pe eventualii părinți adoptivi discutînd între ei:

- E o fetiță foarte drăguță, dar am aflat că e dificilă.

- Nu-i cea care luna trecută a strecurat pe șest doisprezece cîini în orfelinat?

- Se spune că e o instigatoare. Mă tem că n-o să se înțeleagă cu copiii noștri.

Nu aveau habar cît de adulată era Megan de ceilalți copii.

Părintele Berrendo venea la orfelinat o dată pe lună ca să stea de vorbă cu copiii, iar Megan

aștepta cu nerăbdare vizita lui. Ea era o cititoare devorantă, iar Mercedes Angeles și preotul aveau grijă să- i procure întruna cărți. Cu preotul putea discuta anumite lucruri pe care n-ar fi îndrăznit să

le discute cu nimeni altcineva. Părintele Berrendo era cel căruia familia de fermieri îi încredințase copilul găsit în prag.

- De ce nu m-au păstrat ei? îl întrebase Megan odată.

- Ar fi dorit foarte mult să te păstreze, Megan, dar erau bătrâni și bolnavi, îi răspunsese preotul cu blîndețe.

- De ce credeți că părinții mei adevărați m-au abandonat la ferma aceea?

- Sînt convins că au făcut-o pentru că erau săraci și nu-și puteau permite să te țină..

Pe măsură ce creștea, Megan devenea tot mai credincioasă, Aspectele intelectuale ale bisericii catolice erau cele care o tulburau. Citise *Les Confessions* ale Sfîntului Augustin, scrierile sfîntului Francisc de Assisi, ale lui Thomas More, Thomas Merton și ale multor alora. Megan se ducea regulat la biserică; îi plăceau ritualurile solemne, slujbele, împărtășaniile, benedicțiunile. Și mai mult decît orice îi plăcea minunatul simțămînt de seninătate pe care-l încerca de fiecare dată în biserică.

- Vreau să devin catolică, îi spuse într-o zi părintelui Berrendo.

Acesta din urmă îi luă mîna și îi răspunse cu un licăr șiret în ochi:

- Poate că asta și ești, Megan, dar e mai bine să ne verificăm presupunerile:

- Crezi în Dumnezeu Atotputernicul, creatorul cerului și pămîntului?

-Cred.

- Crezi în Isus Hristos, unicul Său fiu, care s-a născut pentru a ne mîntui prin suferință?

- Cred.

- Crezi în Sfîntul Duh, în Sfînta Biserică Catolică, în comuniunea sfinților, în izbăvirea păcatelor, în învierea trupului și în viața veșnică?

- Cred.

Preotul îi suflă ușor peste față:

„*Exi ab ea, spiritus immunde*. Dă-te în lături duh necurat și lasă loc Duhului Sfînt, alinătorul. Îi suflă din nou peste față: Megan, primește prin această suflare Duhul cel bun și primește binecuvîntarea Domnului, Pacea fie cu tine”.

La cincisprezece ani Megan se făcuse o fată frumoasă cu păr lung, blond și un ten alb care o deosebea și mai mult de majoritatea colegelor ei.

Într-o bună zi, fu chemată în biroul lui Mercedes Angeles. Părintele Berrendo era de față.

- Bună ziua, părinte.

- Bună ziua, draga mea Megan.

- Mă tem că s-a ivit o problemă, Megan, îi spuse Mercedes Angeles.

- Da?

Megan își storcea creierii să-și aducă aminte ce pozna mai făcuse. Directoarea continuă:

- Aici, în orfelinat, există o limită de vîrstă, anume la cincisprezece ani, pe care tu tocmai i-ai împlinit.

Firește, Megan cunoștea demult această regulă. Dar încercase să nu se gîndească la ea, să și-o scoată din minte, pentru că refuza să înfrunte faptul că ea nu avea nici un loc unde să se poată duce, că nimeni nu o voia, și că urma să fie o dată în plus abandonată.

- Tre... trebuie să plec de aici?

Buna amazoană era mîhnită, dar nu avea de ales.

- Va trebui să ne supunem regulilor. Am putea să-ți găsim o slujbă ca fată în casă.

Lui Megan îi pierise graiul.

Atunci interveni părintele Berrendo:

- Unde ai vrea tu să te duci?

În timp ce se gîndea Sa un răspuns, îi veni o idee. Există un loc unde să se poată duce.

Încă de la vîrsta de doisprezece ani, Megan contribuise la costurile întreținerii ei în orfelinat făcînd mici comisioane în oraș și livrări de mărfuri. Pe unele dintre acestea le executase și pentru mănăstirea Cisterciană. Îi preda adeseori mărfuri Preacuvioasei maici starețe Betina. Megan furișase ocheade și văzuse maicile rugîndu-se sau plimbîndu-se pe coridoare și percepuase acel atotcuprinzător simțămînt de seninătate pe care-l radiau călugărițele. Rîvnise la acea bucurie care părea să se degaje din atitudinea maicilor. Pentru ea, mănăstirea părea a fi o casă a iubirii. Și maica stareță o îndrăgea pe fetișcana inteligentă și, de-a lungul anilor, avuseseră multe convorbiri.

- De ce intră oamenii la mănăstire? o întrebase odată Megan.

- Oamenii vin la noi din multe motive. Cei mai mulți vin ca să-și închine viața lui Dumnezeu. Dar unii vin pentru că și-au pierdut speranța. Și noi le dăm speranță. Alții vin pentru că nu mai au nici o rațiune de existență. Și noi îi învățăm că Dumnezeu e rațiunea. Unii vin pentru că fug de lume. Alții vin pentru că se simt însingurați și înstrăinați și vor să aparțină de ceva sau undeva.

Această din urmă observație atinsese o coardă sensibilă la tînăra fată. „Eu n-am aparținut niciodată de nimic, își spusese Megan, lată șansa mea”.

- Cred că mi-ar plăcea să Intru la mănăstire, le răspunse Megan celor doi.

Șase săptămîni mai tîrziu, făcea legămîntul.

Și, în cele din urmă, Megan găsise lucrul după care tînjise atîta amar de vreme. Aparținea cuiva.

Acestea erau surorile ei, familia pe care n-o avusese niciodată, și cu toatele erau una și aceeași

sub oblăduirea Părintelui ceresc.

La mănăstire, Megan lucra ca bibliotecară. Era fascinată de străvechiul limbaj al semnelor pe care-
foloseau surorile când doreau să comunice cu maica stareță. Existau 472 de semne, destul ca să-și
poată comunica între ele tot ce aveau nevoie să exprime.

Când era rîndul unei surori să ștergă praful în lungile coridoare, maica Betina își întindea mîna
dreaptă cu podul palmei înainte și sufla peste dosul palmei. Dacă vreo călugăriță avea febră, se
ducea la maica stareță și își apăsa vîrfurile degetului arătător și al mijlociului pe încheietura mîinii
stîngi. Dacă o cerere trebuia să fie amînată, maica stareță Betina își ținea pumnul drept în fața
umărului drept și îl mișca ușor în față și în spate. „Mîine”, voia să spună.

Într-o dimineață de noiembrie, Megan a fost introdusă în ritualurile morții. O călugăriță era pe
moarte, drept care o toacă de lemn a fost bătută în incinta mănăstirii, semnalul de începere a unui
ritual neschimbat din anul 1030. Toate călugărițele care au putut răspunde chemării s-au grăbit să
îngenuncheze în infirmerie pentru miruire și pentru psalmi. Pentru a semnala că sosise momentul
ultimelor sacramente, maica stareță își întinse mîna stîngă cu palma în sus și, cu degetul mare al
mîinii drepte, trăsă semnul crucii pe palmă.

Și, în cele din urmă, s-a comunicat și semnul morții: o soră își duse vîrfurile degetului mare al mîinii
drepte sub bărbie pe care o împinse ușor în sus.

După ce se rostiră cele din urmă rugăciuni, trupul neînsuflețit fu lăsat singur timp de un ceas,
pentru ca sufletul să se poată desprinde în pace. La piciorul patului ardea marea lumînare pascală,
în suportul ei de lemn, simbolul creștin al luminii eterne.

Infiriera spălă trupul și o îmbrăcă pe călugărița moartă în veșmintele ei, cu scapularul negru
peste tunică albă, ciorapi aspri și sandalele lucrate de mînă. Una dintre maici aduse din grădina
flori proaspete și le împleti într-o coroană. După ce călugărița moartă a fost înveșmîntată, o
procesionă alcătuită din șase maici purtă trupul neînsuflețit în biserică și-l așeză pe un catafalc
înfășurat în alb, cu fața spre altar. Nu avea să fie lăsată singură în fața lui Dumnezeu: două
călugărițe se așezară în stranele lor, de o parte și de alta a moartei, și rămaseră de veghe întreaga
zi și întreaga noapte rugîndu-se, în timp ce lumînarea pascală pîlpîia lîngă catafalc.

A doua zi după-amiază, după slujba de requiem, călugărița moartă a fost purtată de către maici
prin mănăstire, în micul cimitir privat, înconjurat de ziduri, unde călugărițele, pînă și în moarte,
rămîneau îngrodite.

Surorile, trei și trei, coborîră cu grijă în groapă cadavrul susținut de benzi late din pînză albă.
Datina cisterciană cerea ca morții să zacă descoperiți în pămînt, îngropați fără cosciug. Ca un ultim
ritual împlinit pentru sora lor, două călugărițe porniră să presare țărîna peste trupul nemișcat, după
care se întoarseră toate în biserică să rostească psalmii de penitență. De trei ori implorară mila
Domnului pentru sufletul surorii lor.

Domine miserere super peccatrice.

Domine miserere super peccatrice.

Domine miserere super peccatrice.

Deseori, însă, tînașă Megan era invadată de melancolie. E drept că mănăstirea îi dăruia seninătate,
totuși nu era pe deplin împăcată. S-a fi zis că o parte din ea lipsea. O încercau doruri care ar fi
trebuit să fie de mult uitate. Se surprindea gîndindu-se la prietenii pe care-i lăsase la orfelinat și
întrebîndu-se ce s-o mai fi întîmplat cu ei. Și se mai întreba ce se întîmplă și cu lumea de afară, o
lume la care renunțase, o lume în care existau muzică și dans și rîs.

Megan se duse și-i povesti toate acestea soriei Betina.

- Din cînd în cînd, trecem cu toatele prin asemenea momente, o liniști ea pe Megan. Biserica
numește acest lucru *aceda*. E o boală spirituală, un instrument al Satanei. Nu fi îngrijorată, copilă. O
să-ți treacă.

Și i-a trecut.

Dar ce nu i-a trecut era dorința adînc înrădăcinată de a ști cine au fost părinții ei. „N-am să aflu
niciodată! își spunea Megan cu disperare. Cel puțin nu în viața asta”.

CapitoCuC cincisprezece

New York 1976

Reporterii adunați în fața clădirii cenușii a hotelului *Waldorf Astoria* din New York urmăreau parada
de celebrități în toalete de seară care coborau din limuzine, intrau pe ușile rulante și se îndreptau
spre sala mare de bal de la etajul trei. Oaspeții veneau din lumea întregă.

Aparatele de fotografiat își scăpărau blitzurile și reporterii li se adresau personalităților:

- Domnule vicepreședinte, sînteți bun să priviți în partea asta?

- Domnule guvernator Adams, încă o poză, vă rog.

Veniseră senatori și reprezentanți din diferite țări străine, magnați ai afacerilor, vedete. Și se
adunaseră cu toții acolo să aniverseze cea de a șaiszecea zi de naștere a doamnei Ellen Scott. În
realitate, toate aceste onoruri nu se îndreptau atît de mult către Ellen Scott cît către operele
filantropice ale *Uzinelor Scott*, unul dintre ceje mai puternice trusturi din lume. Uriașul, tentacularul
imperiu cuprindea companii petroliere, uzine metalurgice, sisteme de comunicație și bănci. Toate

sumele realizate în această seară aveau să fie folosite pentru donații filantropice internaționale. Trustul Scott avea ramificații în toate părțile lumii. Cu douăzeci și șapte de ani în urmă, președintele său, Milo Scott, murise subit în urma unui atac de cord, iar soția sa, Ellen, preluase conducerea gigantului conglomerat. În anii ce urmaseră, ea se dovedise a fi o strălucită femeie de afaceri, și reușise să tripleze capitalul și investițiile companiei.

Marea sală de bal a hotelului *Waldorf Astoria* era o încăpere uriașă, decorată în bej și auriu, având la un capăt o estradă acoperită cu un covor roșu. Sala era înconjurată de o galerie de treizeci și trei de loji, fiecare dintre ele iluminată de un candelabru.

În loja din centrul galeriei ședea oaspetele de onoare. Erau prezenți pe puțin șase sute de invitați, care luau cina la măsuțe ce scîntelau de argintărie.

După terminarea dineului, guvernatorul statului New York urcă pe estradă:

- Doamnelor vicepreședinte, doamnelor și domnilor, -onorați oaspeți, ne-am adunat cu toții aci în această seară cu un singur țel: acela de a omagia o femeie remarcabilă și marea ei generozitate care s-a făcut simțită de-a lungul anilor. Ellen Scott este genul de persoană care ar fi putut reuși în orice domeniu. Ar fi putut să fie un mare om de știință sau medic. Ar fi izbutit să fie și o politiciană de renume și, trebuie să vă mărturisesc, dacă Ellen Scott s-ar decide să candideze pentru președinția Statelor Unite, eu aș fi primul care ar vota-o. Desigur, nu la alegerile imediat următoare, ci la cele care vor mai veni.

Rîsete și aplauze în sală.

- Dar Ellen Scott este mult mai mult decît o femeie cu o minte strălucită. E o făptură umană caritabilă, plină de compasiune, care nu ezită nici o clipă să se implice în problemele ce frămîntă lumea noastră de azi.

Discursul se mai prelungi vreo zece minute, dar Ellen Scott nu-l mai ascultă. „Cît de greșit e, își spuse ea, cu oboseală. Cît de greșiți sînt cu toții. Trustul Scott nici măcar nu este al meu. Milo și cu mine l-am furat. Iar eu m-am făcut vinovată de o crimă și mai mare. Dar nu mai are importanță. Cel puțin nu acum. Pentru că eu o să mor în curînd”.

Îi reveniră în minte cuvintele exacte ale doctorului cînd l-a citit rezultatul analizei, care era condamnarea ei la moarte.

- Îmi pare extrem de rău, doamnă Scott, dar nu văd cum aș putea să vă fac cunoscută această veste într-un mod mai delicat. Cancerul s-a întins în tot sistemul limfatic. Este inoperabil.

Ellen simțise o greutate de plumb în stomac.

- Cît... cît mai am de trăit? Doctorul șovăise:

- Poate că un an.

„Nu-l destul, își spusese ea. Nu-mi ajunge pentru toate cîte le am de făcut”. Cu glas tare, îi ceru medicului:

- Să nu spui nimănui despre lucrul ăsta, doctore.

- Bineînțeles că nu.

- Îți mulțumesc, doctore.

Nu-și mai amintea cum plecase de la Centrul Medical Presbiterian Columbia sau de drumul de întoarcere acasă în mașină.

Unicul ei gînd era: „Trebuie s-o gădesc înainte să mor”.

Guvernatorul își încheie discursul:

- Doamnelor și domnilor, este o onoare și un privilegiu pentru mine să v-o prezint pe doamna Ellen Scott.

Ellen se ridică în picioare, în ovațiile oaspeților, apoi se îndreptă spre estradă: o femeie slabă, cu păr cărunt și o spinare foarte dreaptă, îmbrăcată elegant și degajînd o vitalitate pe care, în realitate, nu o mai simțea. „Cine se uită la mine, se gîndi ea, vede lumina îndepărtată a unei stele care a apus demult. De fapt, eu nu mai sînt aici”.

Așteptă ca aplauzele să se stingă. „Aplaudă un monstru, își spuse ea. Ce-ar face cu toții dacă ar cunoaște adevărul?”

Dar cînd vorbi, vocea îi sună ferm:

- Doamnelor vicepreședinte, domnilor senatori, domnule guvernator Adams...

„Un an? grăiau gîndurile în mintea ei. Mă întreb pe unde o fi, dacă măcar e încă în viață. Trebuie s-o descopăr”.

Își ținu discursul, rostind automat toate lucrurile la care se așteptau cei de față.

- Accept bucuroasă acest omagiu, adresat nu mie ci tuturor aceluia care s-au străduit să ușureze povara celor ce s-au născut mai puțin norocoși decît noi...

Gîndurile ei se întoarseră îndărăt cu patruzeci și doi de ani, la Gary, în statul Indiana...

La optsprezece ani, Ellen Dudash era muncitoare la secția de piese auto a filialei *Uzinelor Scott* din Gary. Era o fată atrăgătoare, expansivă, populară printre colegii ei de muncă. Într-o zi, Milo Scott veni să facă o inspecție la fabrică. Ellen fu aleasă să-l escorteze și să-i arate atelierele.

- Hei! Ce plească pe tine, Ellie! Poate c-ai să te măriți cu fratele patronului și noi toți o să lucrăm pentru tine.

- Bine, răspunse Ellen Dudash rîzînd. Asta o să fie cînd o face plopul mere și răchita micșunele.

Milo Scott era cu totul altfel decît se așteptase Ellen. Un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt și zvelt. „Nu arată deloc rău”, își spusese ea. Era timid și aproape deferent.

- Foarte amabil din partea dumitale, domnișoară Dudash, că-ți dai osteneala să mă conduci. Sper că nu te rețin de la iucru.

- Ba sper să mă rețineți, rîse Ellen.

Milo Scott era genul de om căruia îi puteai vorbi cu ușurință.

„Nici nu-mi vine să cred că glumesc cu fratele patronului, își spunea Ellen. Doamne, cînd am să le povestesc mamei și tatei!”

Milo- părea sincer interesat de muncitori și de problemele lor. Ellen îl conduse în secția unde se montau angrenajele de viteză, în sala de asamblare a caroseriilor, în departamentul de ambalaj și expediție, iar Milo părea realmente interesat.

- E un proces vast, nu-i așa, domnișoară Dudash? „Toate astea sînt ale lui, și cască gura la ele ca un

copil aiurit, gîndi Ellen. Mare-i grădina ta, Doamne!”

Accidentul s-a petrecut cînd s-au întors în secția, de asamblare. Un vagonet suspendat pe un cablu și ^supraîncărcat cu bare de metal; se rupse și încărcătura de oțel se rostogoli pe jos. Milo Scott se afla chiar sub el. Ellen văzu ce se întîmplă cu o fracțiune de secundă înainte de prăbușire și, fără să stea pe gînduri, îl trase pe Milo din drum. Două dintre barele grele o loviră înainte ca să se fi putut feri, și o doborîră la pămînt, inconștientă.

Se trezi în rezerva unui spital. Camera era literalmente ticsită de flori, Cînd Ellen deschise ochii și privi în jur la marea de flori, își spuse: „Am murit și am intrat în rai”.

Era înconjurată de orhidee, trandafiri, crini, crizanteme și alte flori rare pe care nici nu le putea măcar recunoaște.

Brațul drept îi era prins în ghips, coastele îi erau bandajate și dureroase.

O infirmieră intră în cameră:

- A, te-ai deșteptat, domnișoară Dudash. Am să-l anunț pe domnul doctor.

- Unde... unde sînt?

- La Blake Center... e un spital particular.

Ellen privi în jur la camera spațioasă. „N-am să reușesc în veci să plătesc toate astea”, își spuse ea.

- Am notat toate telefoanele pe care le-ai primit.

- Ce telefoane?

- Presa încearcă de zor să facă un interviu cu dumneata. Au telefonat și prietenii dumitale. Domnul Scott a telefonat de mai multe ori...

„Milo Scott”.

- E teafăr?

- Poftim?

- Nu a fost rănit în accident?

- Nu. A trecut pe aici și azi-dimineață, dar încă dormeai.

- A venit să mă vadă pe mine?

- Da. Infirmiera privi de jur-împrejurul camerei. Cele mai multe din florile astea au fost trimise de el, adăugă.

„De necrezut!”

- Mama și tatăl dumitale se găsesc în sala de așteptare. Te simți destul de zdravănă ca să-i vezi?

- Sigur că da.

- îi trimit înăuntru.

„Doamne! În viața mea n-am fost atît de extraordinar tratată într-un spital!” se gîndi Ellen.

Mama și tatăl ei intrară în rezervă și se apropiară de pat. Amîndoi se născuseră în Polonia și engleza lor era șovăielnică. Tatăl lui Ellen era mecanic, un tip ursuz, morocănos, de vreo cincizeci de ani, iar mama ei era o țărăncă gureșă și inimoasă din nordul Europei.

- Ți-am adus niște supă, Ellen.

- Mămico... aștia hrănesc oamenii în spitale.

. - Nu te hrănesc ei în spital cu o supă ca a mea. Mănînc-o și-ai să te îndrăvenești văzînd cu ochii.

- Ai văzut ziaru'? o întrebă tatăl el. Ți l-am adus.

îi dădu un ziar. Titlul de frunte anunța cu litere mari:

O MUNCITOARE DE FABRICĂ ÎȘI RISCĂ VIAȚA PENTRU A-ȘI SALVA PATRONUL.

Citi relatarea de două ori.

- Ai făcut o ispravă curajoasă ca să-l salvezi. „Curajoasă? Prostii! își spuse Ellen. Dacă aș fi avut timp de gîndire m-aș fi salvat pe mine. A fost cel mal tîmpit lucru pe care l-am făcut vreodată. Val de mine, puteam să fiu omorîată!”

Mai tîrziu, în acea dimineață, Milo Scott veni s-o vadă pe Ellen. îl adusesese un nou buchet de flori.

- Astea sînt pentru dumneata, rosti el cu stîngăcie. Doctorul mi- a spus că ai să te faci bine. Nu... nu știu cum să-ți exprim recunoștința mea.

- N-aveți de ce.

- A fost cel mai curajos act pe care l-am văzut vreodată. Mi-ai salvat viața.

Ellen încercă să se miște, dar fu săgetată de un junghi puternic în braț.

- Te simți bine?

- Sigur că da. Avea impresia că o lovesc ciocane în coaste. Ce-a spus doctorul că am?

- Un braț fracturat și trei coaste rupte.

Nici c-ar fi putut să-i dea o veste mai proastă. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Ce s-a întâmplat?

Cum ar fi putut să-i spună? N-ar face decât să rîdă de ea. Economisise bani pentru o mult rîvnită vacanță la New York, împreună cu cîteva fete din fabrică. Țasta fusese visul ei. „Și acum, își spunea Ellen, n-am să mai pot lucra o lună de zile sau mai bine. S-a zis cu vacanța în Manhattan!”

Ellen lucrase de la vîrsta de cincisprezece ani. Fusese întotdeauna o fire puternic independentă, și se întreținuse singură, dar acum își spunea: „Poate că dacă-mi este atît de recunoscător, o să plătească o parte din costul spitalului. Dar să fiu a naibii dacă am să i-o cer eu”. Începuse să se simtă amețită. „Se vede că-i efectul medicamentelor”, se gîndi ea.

Rosti somnoroasă:

- Vă mulțumesc pentru florile, domnule Scott. Îmi pare bine că v-am cunoscut. „În legătură cu plata spitalului am să-mi fac griji mai tîrziu”, se consolă ea.

Ellen Dudash adormi.

În dimineața următoare intră în rezervă un domn înalt, cu o înfățișare distinsă.

- Bună dimineața, domnișoară Dudash. Cum vă simțiți azi?

- Mai bine, mulțumesc.

- Eu sînt Sam Norton, șeful serviciului de Public-Relations de la *Uzinele Scott*.

- A! Nu-l văzuse niciodată pînă atunci. Locuiți aici?

- Nu. Am venit cu avionul de la Washington.

- Ca să mă vedeți pe mine?

- Ca să vă ajut. ,

- Să mă ajutați în ce?

- Presa așteaptă afară, domnișoară Dudash. Și cum nu cred că ați mai ținut vreodată o conferință de presă, m-am gîndit că poate o să aveți nevoie de oarecare ajutor.

- Ce vor de la mine?

- În primul rînd, vă vor cere să le povestiți cum și de ce l-ați salvat pe domnul Scott.

- O, asta e ușor. Dacă aș fi stat să mă gîndesc, aș fi fugit cît mă țineau picioarele ca să-mi salvez pielea mea.

Norton se uită la ea cu ochi mari:

- Domnișoară Dudash... în locul dumneavoastră nu cred că aș spune așa ceva.

- De ce nu? Țasta-i adevărul.

Norton nu se așteptase la una ca asta. Se părea că fata nu-și dădea deloc seama de situația ei. Ceva însă o rodea pe Ellen, care hotărî să scoată lucrurile la lumină.

- O să-l vedeți pe domnul Scott?

- Da.

- Vreți să-mi faceți o favoare?

- Dacă pot, sigur.

- Știu că nu el e vinovat de accident și că nu el mi-a cerut să-l împing într-o parte ca să-l feresc, dar... Puternica vîină de independență din firea ei o făcu să ezite. O, n-are importanță.

„Aha, își spuse Norton, acum începe. Oare ce recompensă o să încerce să stoarcă de la el? O să vrea oare bani? Sau o slujbă mai bună? Ce oare?”

- Spune, domnișoară Dudash. Și Ellen își dădu drumul:

- Adevărul este că eu nu am mulți bani, și am să pierd o parte din salariu din cauza spitalizării, și nu cred că-mi pot permite să achit toate facturile spitalului. Nu vreau să-l plictisesc pe domnul Scott, dar dacă ar putea să-mi aranjeze să primesc un împrumut, cu timpul l-aș putea restitui.

Ellen văzu expresia de pe fața lui Norton și o interpretează greșit.

- Îmi pare rău, probabil v-am făcut impresia că aș fi materialistă. Dar știți, eu am niște bani puși deoparte pentru o călătorie... și spitalizarea asta îmi dă totul peste cap. Respiră adînc. Dar asta nu-i problema domnului Scott. O să mă descurc eu..

Lui Sam Norton îi venea s-o sărute. „De cînd oare n-am mai întîlnit adevărata inocență? se întrebă el. Uite, asta-i suficient ca să-mi restabilească încrederea în omenire”.

Se așeză lîngă pat și renunță la goma lui profesională. Îi luă mîna.

- Ellen, am o presimțire că tu și cu mine vom fi buni prieteni. Te asigur că nu trebuie să-ți faci griji din cauza banilor. Dar primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm e conferința de presă. Vrem să ieșim cu succes din treaba asta, așa încît... se opri din vorbă. Am să fiu sincer. Misiunea mea este să fac ca *Uzinele Scott* să iasă bine din treaba asta. Înțelegeți?

- Cred că da. Vreți să spuneți că n-ar suna bine dacă aș mărturisi că, de fapt, n-am ținut cu orice preț să-i salvez pe Milo Scott. Ar suna mai bine dacă aș spune ceva de felul ăsta: „Sînt atît de fericită să lucrez la *Uzinele Scott*, încît cînd am văzut că Milo Scott e în primejdie, am știut că trebuie să încerc să-l salvez, chiar cu prețul vieții mele”.

- Așa da. Ellen rîse.

- O.K., dacă asta vă folosește. Dar pe dumneavoastră nu vreau să vă înșel, domnule Norton. Nu știu ce m-a făcut să procedez astfel.

Norton zîmbi.

- Țsta va jămîne secretul nostru. Acum dau drumul leilor.

Au fost peste douăzeci de reporteri și fotografi de la stațiile de radio, de la ziare și reviste. Era o poveste-bombă și presa intenționa să o exploateze la maximum. Nu se întîmplă în fiecare zi ca o muncitoare drăguță să-și riște viața pentru a-l salva pe fratele patronului ei. Și faptul că acesta era marele Milo Scott nu dăuna deloc bombeii.

- Domnișoară Dudash - cînd ați văzut toate fiarele acelea rostogolindu-se care a fost primul dumneavoastră gînd?

Ellen se uită la Sam Norton cu o față serioasă și răspunse:

- M-am gîndit: „Trebuie să-l salvez pe domnul Scott. Nu mi-ăș ierta-o niciodată dacă ar fi omorît”.

Conferința de presă s-a desfășurat fără incidente și cînd Sam Norton a observat că Ellen începe să obosească, li se adresă celorlalți:

- Asta a fost tot, doamnelor și domnilor. Vă mulțumesc foarte mult.

- M-am descurcat bine? Îl întrebă Ellen după aceea.,

- Ai fost grozavă. Acum încearcă să dormi. Dormi agitat. Visă că se afla în holul giganticului *Empire State Building*, dar paznicii nu-i dădeau voie să se urce pînă în vîrf, pentru că nu avea destui bani să cumpere un bilet.

Milo Scott veni în acea după-masă să-i facă o vizită. Ea auzise că locuința lui era la New York.

- Am aflat că a ieșit foarte bine conferința de presă. Ești o adevărată eroină.

- Domnule Scott... trebuie să vă spun ceva. Nu sînt o eroină. Nu am stat să mă gîndesc că trebuie să vă salvez. Pur... pur și simplu am făcut-o..

- Știu. Sam Norton mi-a povestit.

- Mă rog, în cazul ăsta...

- Ellen, există mai multe feluri de eroism. Dumneata nu te-ai gîndit că trebuie să mă salvezi, dar ai făcut-o instinctiv, în loc să te salvezi pe dumneata.

- Eu... eu am vrut doar să știți.

- Sam mi-a mai spus că ești necăjită din cauza -facturilor de spitalizare.

- Mă rog...

- Vor fi achitate toate. Cît despre îngrijorarea dumitale că pierzi o parte din salariu... zîmbi...

domnișoară Dudash, nu cred că- ți dai seama cît de mult îți datorez.

- Nu-mi datorăți nimic.

- Doctorul mi-a spus că mîine vei putea părăsi* spitalul. Îmi dai voie să te invit la masă?

„Nu înțelege, își spuse Ellen. Eu n-am nevoie de acte de binefacere din partea lui. Și nici de mila lui”. Cu glas tare rosti:

- Am vorbit serios cînd v-am spus că nu-mi datorăți nimic. Vă mulțumesc pentru achitarea notelor de spital. Sîntem chit.

- Bun. Acum pot să te invit la masă?

Țsta a fost începutul. Milo Scott a rămas o săptămîină în Gary și s-a întîlnit cu Ellen seară de seară.

Mama și tatăl ei o avertizară:

- Ai grijă. Marii patroni nu ies în oraș cu muncitoarele din fabrică decît cînd vor ceva de la ele.

În primele seri, Ellen avu o atitudine foarte prudentă, dar Milo o făcu să-și schimbe impresia. Tot timpul se comporta ca un gentleman perfect și, în cele din urmă, Ellen avu revelația: „li place într-adevăr să fie alături de mine”.

În timp ce Milo era timid și rezervat, Ellen se arăta directă și deschisă. Toată viața lui, Milo fusese înconjurat de femei a căror ambiție arzătoare era să facă parte din puternica dinastie Scott. Toate își jucaseră jocurile lor calculate. Ellen Dudash era prima femeie total onestă pe care o întîlnise Milo vreodată. Spunea tot ce gîndea. Era inteligentă, frumuseică și, mai mult ca orice, amuzantă. La sfîrșitul săptămîinii se îndrăgostiseră unul de celălalt.

- Vreau să mă căsătoresc cu tine, îi spuse Milo. E unicul meu gînd. Vrei să fii soția mea?

-Nu.

Nici Ellen nu se mai putea gîndi la altceva. Dar adevărul este că era speriată. În măsura în care în America se poate vorbi de regalitate, familia Scott era cea mai apropiată de aceasta. Se bucură de faimă, de avere, de putere. „Eu nu aparțin Cercurilor lor, își spunea Ellen. N-aș reuși decît să mă fac de rîs. Și să-l fac de rîs și pe Milo”. Totuși știa că poartă o bătălie pierdută.

Au fost cununați 'de un judecător de pace din Greenwich, Connecticut, și apoi plecară la New York, în Manhattan, ca Ellen să-și poată cunoaște cumnații.

Byron Scott își întîmpină fratele cu:

- Ce dracu' te-ai apucat să faci? Te-ai însurat cu o tîrjă poloneză? Ți-ai ieșit din minți?

Susan Scott se arată la fel de necruțătoare:

- Desigur că s-a măritat cu Milo ca să-i pape banii. Și cînd o să vadă că n-are bani, o să putem aranja anularea căsătoriei. Mariajul ăstan-o să dureze.

Dar o subestima total pe Ellen Dudash.

- Fratele și cumnata ta mă urăsc^ dar eu nu m-am măritat cu ei. M-am măritat cu tine. Însă nu vreau să mă pun între tine și Byron. Dacă situația asta te face nefericit, Milo, spune numai și eu plec imediat.

Dar Milo își luă soția în brațe și-i șopti:

- Te ador, și cînd Byron și Susan or să te cunoască mai bine, or să te adore și ei.

Ellen se lipi de el și se gîndi: „Cît de naiv este! Și cît de mult îl iubesc!”

Byron și Susan nu se manifestau cu ostilitate față de noua lor cumnată. O tratau cu superioritate. Pentru ei, Ellen avea să rămînă întotdeauna fetișcana poloneză ere a lucratînr-unadintrefabricile lor.

Ellen a studiat, a citit și a învățat. Urmărea atent cum se îmbrăcau soțiile prietenilor lui Milo, și le copia. Era hotărîtă să devină o soție potrivită pentru Milo Scott și, cu timpul, a izbutit. Dar nu și în ochii cumnatului și cumnatei ei. Și, treptat, naivitatea ei se prefăcu în cinism. „Cei bogați și puternici nu sînt chiar atît de minunați, și spunea ea. Tot ce vor și urmăresc nu este decît să devină și mai bogați și mai puternici”.

Ellen se arăta foarte protectoare față de Milo, dar nu putea face decît prea puțin pentru el. *Uzinele Scott* erau unul dintre puținele trusturi de proprietate privată din lume, și-i aparțineau în întregime lui Byron. Milo, fratele mai tînăr, era doar salariatul lui Byron, care nu-l lăsa niciodată să uite acest lucru. Se purta meschin cu fratele lui. Milo avea parte de toate muncile neplăcute, și nu i se acorda niciodată mînă liberă.

- De ce suportîți toate astea, Milo? Tu n-ai nevoie de el. Am putea pleca de aici. Ai putea să lucrezi pe cont propriu.

- Nu pot părăsi *Uzinele Scott*. Byron are nevoie de mine.

Dar, cu timpul, Ellen înțelese adevărata rațiune. Milo era slab. Avea nevoie să se sprijine de cineva puternic. Și Ellen a știut atunci că Milo nu va avea niciodată curajul să părăsească *Uzinele*.

„Foarte bine, își spuse ea cu îndîrjire. Într-o zi compania va fi a lui. Byron nu poate să trăiască la infinit. Milo este unicul său moștenitor”.

Cînd Susan Scott anunță că este însărcinată, vestea fu o cumplită lovitură pentru Ellen. „Copilul ăsta o să moștenească totul”, se gîndi ea.

Și cînd se născu copilul, Byron declară:

- E fată, dar am s-o învăț să conducă compania. „Ticălosul!” se gîndi Ellen. I se sfișia inima pentru Milo.

Dar Milo n-a spus decît:

- Vai ce copil frumos!

Capitolul șaisprezece

Pilotul de la Lockheed Lodestar era îngrijorat. - Ne încercuiește un front atmosferic. Nu-mi place deloc cum arată. Preia tu comanda, i se adresă el copilului.

Apoi ieși din carlingă și întră în cabina avionului.

În afară de pilot și de copilul. erau cinci pasageri la bord: Byron Scot, strălucitul, dinamicul fondator și conducător al *Uzinelor Scott*; atrăgătoarea sa soție, Susan; fetița lor de un ari, Patricia; Milo Scott, fratele mai mic al lui Byron; și soția acestuia, Ellen. Zburau de la Paris la Madrid, într-unui din avioanele companiei. Faptul că aduseseră și fetița cu ei se datora unui impuls de ultim minut al lui Susan.

- Nu-mi place să fiu atîta timp departe de ea, îi spuăse aceasta soțului ei.

- Te temi că o să ne uite? o tachinase Byron. Foarte bine. O luăm cu noi.

Acum că se încheiase cel de-al doilea război mondial, *Uzinele Scott* se dezvoltaseră rapid, acoperind piața europeană. Byron Scott urma să investigheze la Madrid posibilitățile înființării unei noi uzine de oțel.

Pilotul se apropie de el:

- Scuzați-mă, domnule. Intrăm într-un front de nori încărcăți de electricitate. Arată destul de primejdios. NU ați dori să ne întoarcem?

Byron privi pe hublou. Zburau într-o masă densă de nori cumulus și la fiecare cîteva secunde îi ilumina cîte un fulger îndepărtat.

- În seara asta am o întrunire la Madrid. Nu poți să ocolești furtuna?

- O să încerc. Dacă nu reușesc, va trebui să întorc avionul.

- În ordine, încuviință Byron.

- Sînteți buni să vă fixați centurile de siguranță? Pilotul se întoarse grăbit în carlingă.

Susan auzise discuția. Luă fetița și o strînse la piept, regretînd că o luase cu ei. „Trebuie să-i cer lui Byron să-i spună pilotului să întoarcă”, se gîndi ea.

- Byron...

Brusc pătrunseră în inima furtunii și avionul porni să se scuture în sus și în jos, prins de vîntul vijelios.

Zgîlțîirea devenea tot mai violentă. Ploaia plesnea geamurile. Furtuna obturase orice vizibilitate.

Pasagerii aveau senzația că navigau pe o mare înfuriată. Byron desprins receptorul interfonului:

- Unde ne găsim, Blake?

- La cincizeci și cinci de mile nord-vest de Madrid, deasupra orașului Avila.

Byron privi din nou pe hublou.

- Renunțăm în seara asta la Madrid. întoarce și să ieșim dracului de aici.

- Roger!

Hotărîrea fusese luată cu o fracțiune de secundă prea târziu. Când pilotul dădu să încline avionul, un pisc de munte i se năluци brusc în față. Nu a mai fost timp să evite ciocnirea. O despicare bubuitoare și cerul explodează deasupra lor în timp ce avionul se înfipse în coasta muntelui, desfăcîndu-se în bucăți, împrăștiind frînturi de fuselaj și de aripi pe platoul înalt. După izbire, urmă o tăcere nefirească, ce păru să fi durat o eternitate. Tăcere care fu știrbită de pîriitul flăcărilor ce începuseră să lingă trenul de aterizare al avionului.

- Ellen..,

Ellen Scott deschise ochii. Zăcea sub un copac. Soțul ei era aplecat peste ea și-i plesnea ușor obrazii. Când își dădu seama că trăiește, rosti:

- Slavă Domnului.

Ellen se ridică, amețită, cu tîmplele zvîcnindu-i, și cu dureri în toți mușchii. Se uită în jur la piesele dezagregate ale ceea ce fusese cîndva un avion plin de oameni și se cutremură.

- Ceilalți? întrebă cu o voce răgușită.

- Morți cu toții. Se uită la soțul ei.

- Oh, Dumnezeu! Nu!

Dar el dădu din cap, cu o față crispată de durere.

- Byron, Susan, copilul, piloții, toți morți.

Ellen Scott închise iar ochii și rosti în gînd o rugăciune. „De ce, oare, eu și Milo am fost cruțați?” se întrebă ea. îi venea greu să gîndească limpede. „Trebuie să coborîm să aducem ajutoare. Dar e prea târziu. Au murit toți”. Pur și simplu nu-î venea a crede. Fuseseră atît de plini de viață pînă acum cîteva minute...

- Poți să te ridici în picioare?

- Cred... cred că da.

Milo o ajută să se ridice. O cuprinse un val de amețeaală amestecată cu greață și rămase nemișcată, așteptînd să-i treacă.

Milo se întoarse ca să se uite la avion. Flăcările începeau să se întetească.

- Să ne depărtăm de locui ăsta, spuse el. Blestemăția asta poate să explodeze în orice clipă.

Se îndepărtară în tăcere și rămaseră să se uite la avionul care ardea. Un moment mai târziu, urmă explozia, rezervoarele de benzină se făcură țandări și restul avionului fu înghițit de flăcări.

- E un miracol că am scăpat cu viață, spuse Milo. Ellen continuă să privească avionul în flăcări.

Ceva

îi rîciia mintea dar încă nu izbutea să formuleze un gînd clar. I se învălmășea prin minte ceva în legătură cu *Uzinele Scott*. Și, deodată, știu.

- Milo? -Da.

De fapt nici nu era în stare s-o asculte.

- E mîna destinului.

Fervoarea din glasul ei îl făcu s-o privească. -Ce?

- *Uzinele Scott*... acum îți aparțin ție.

- Nu înț...

- Milo, Dumnezeu ți le-a lăsat ție. Vocea ei vibra de o intensitate arzătoare. Toată viața ai trăit în umbra fratelui tău mai mare.

Acum putea gîndi clar, coerent,- și uitase de capul care-i bubuia și de celelalte dureri.

- Ai lucrat timp de douăzeci de ani pentru Byron, urmă Ellen, și i-ai edificat compania. Rolul tău în succesul trustului e la fel de mare ca și al lui... dar te-a răsplătit vreodată pentru tot ce-ai făcut? Nu. întotdeauna era compania lui, succesul lui, profiturile lui. Ei bine, acum ai... ai și tu în sfîrșit o șansă să iei ce ți se cuvine.

Milo se uită la ea, îngrozit.

- Ellen, cadavrele lor sînt încă... cum poți măcar gîndi în felul ăsta...?

- Știu. Dar nu noi i-am ucis. Acum a venit rîndul nostru, Milo. În sfîrșit am intrat și noi în ce-i al nostru. Nici un moștenitor care ar putea pretinde compania nu mai e în viață. E a noastră! A ta! În clipa aceea se auzi un plîns de copil. Ellen și Milo se uitară unul la celălalt, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

- Patricia! Trăiește. Ah, Dumnezeu mare! Găsiră copilul lîngă un tufiș. Prin nu știu ce minune, era nevătămată.

Milo o luă în brațe cu blîndețe.

- Ssst! E în ordine, scumpo, șușoti el. O să fie bine, ai să vezi.

Ellen stătea lîngă el, cu o expresie șocată.

- Ai... ai spus că a murit.

- Probabil că era în stare de Inconștiență. Ellen se uită lung la copii.

- Ar fi trebuit să moară împreună cu ceilalți, rosti ea cu o voce strangulată.

Milo o privi scandalizat:

- Ce-ai spus?

- Testamentul lui Byron îi lasă totul Patriciei. Pe tine te așteaptă douăzeci de ani în care să-i fii tutore, pentru ca după aceea, cînd o să ajungă majoră, să te trateze la fel de meschin cum te-a tratat și taică-său. Asta dorești?

Milo rămase tăcut.

- Nu o să ne mai întâlnim niciodată cu o șansă ca asta.

Se uita la copil, cu o lucire sălbatică în priviri, pe care Milo nu i-o mai văzuse niciodată. S-ar fi zis că dorește să...

„Nu-i în toate mințile, își spuse Milo. A suferit un șoc”.

- Pentru Dumnezeu, Ellen, strigă el. La ce te gîndești?

Ellen își măsură lung soțul, și lucirea sălbatică din ochi i se stinse.

- Nu știu, răspunse calm. Apoi, după o pauză, adăugă: Există ceva ce am putea face. O putem lăsa undeva, Milo. Pilotul spunea că sîntem lîngă Avila. Aici trebuie să fie o mulțime de turiști. Nu există nici o rațiune ca cineva să facă legătura între copil și accidentul de avion.

Milo clătină din cap.

- Prietenii știu că Byron și Susan au luat-o pe Patricia cu ei.

Ellen se uită la avionul care ardea.

- Asta nu-i o problemă. Au murit cu toții arși. O să organizăm aici o slujbă mortuară.

- Ellen, protestă Milo. Nu putem face una ca asta. Nu o să reușim vreodată să ștergem orice urmă.

- Aici a fost mîna lui Dumnezeu. Am și reușit. Milo privi copilul.

- Dar e atrt de...

- O să-i meargă bine, încercă Ellen să-l domolească. O s-o lăsăm la o fermă frumoasă, afară din oraș. Cineva o s-o adopte și o să crească mare și o să aibă o viață fericită aici.

- Nu pot! Nu pot s-o fac! izbucni Milo.

- Dacă mă iubești cu adevărat, ai să faci asta pentru noi doi. Ai de ales, Milo. Ori mă vrei pe mine, ori vrei să-ți petreci restul vieții salahorind pentru copilul fratelui tău.

- Ellen, te rog, eu...

- Mă iubești?

- Mai mult decît viața mea.

- Atunci dovedește-mi-o.

Coborîră cu grijă coasta muntelui, în beznă, șfi-chiuți de vînt. Deoarece avionul se prăbușise, într-o zonă înaltă, împădurită, zgomotele fuseseră înăbușite și orășenii din vale încă nu știau nimic de cele întîmplate.

Trei ore mai tîrziu, Ellen și Milo ajunseră la o fermă mică din împrejurimile orașului Avila. încă nu se luminase de zi.

- O s-o lăsăm aici, șopti Ellen. Milo făcu o ultimă încercare:

- Ellen, n-am putea să...

- Las-o! răspunse ea cu îndîrjire.

Fără să mai rostească un cuvînt, Milo așeză fetița în pragul casei de fermă. Purta doar o cămășuță de noapte roz, ruptă, și era învelită într-o pătură.

Milo se uită un răstimp lung la Patricia, cu ochii plini de lacrimi, apoi o așeză în prag. Șopti:

- Să ai o viață frumoasă, scumpa mea.

Țipetele copilului o treziră din somn pe Asunciop Moras. O ch'pă, încă nedezmeticită, se gîndi că aude behăitul unei capre sau al unui miel. „Cum o fi scăpat din țarc?” se întrebă ea.

Bombănind, se sculă din patul cald, își trase pe ea un capot vechi, decolorat, și se duse la ușă.

Cînd văzu pe jos copilașul care țipa și se zvîrcolea, exclamă un „*Madre de Dios!*” și strigă după bărbatul ei.

Luară copilul în casă și se holbară la el. Fetița nu contenea să țipe și începuse să se învinețească.

- Trebuie s-o ducem la spital.

O înfășurară repede într-o a doua pătură, o încărcară în camioneta lor și o transportară la spital. Se așezară cuminți pe o bancă de pe coridorul lung și așteptară ca cineva să se ocupe și de ei. O jumătate de oră mai tîrziu, apără un doctor și luă copilașul să-l examineze.

Gînd se întoarse, le spuse:

- Are pneumonie.

- O să trăiască? Doctorul ridică din umeri.

Milo și Ellen Scott intrară, împleticindu-se, în postul de poliție din Avila.

Sergentul de serviciu se uită la cei doi turiști uzi leoarcă.

- *Buenos dias*. Pot să vă ajut cu ceva?

- A avut loc un accident îngrozitor, îl informă Milo. Avionul nostru s-a prăbușit în munți și...

O oră mai tîrziu, o echipă de salvare urca pe munte. Cînd sosiră la locul accidentului nu mai putură vedea nimic decît rămășițele carbonizate, încă mocninde, ale unui avion și ale pasagerilor săi.

Ancheta asupra accidentului de avion, condusă de autoritățile spaniole, a fost superficială.

- Pilotul n-ar fi trebuit să încerce să zboare pe o asemenea furtună. Accidentul se datorează greșelii pilotului, a sunat concluzia.

Nu a existat nici un motiv ca cineva din Avila să asocieze prăbușirea avionului cu copilașul părăsit în pragul unei case de fermă. .

Totul se terminase.

Totul abia începea.

Milo și Ellen au organizat o slujbă de pomenire pentru Byron, soția sa Susan, și fiica lor, Patricia.

Cînd s-au întors la New York, au făcut o a doua slujbă religioasă, la care au participat prietenii coplejiți de durere ai familiei Scott.

- Ce tragedie cumplită! Și sărmana Patricia! v. ^Da, răspuse Ellen-cu mîhnire. Singurul lucru bun este că s-a întîmplat atît de repede, încît nici unul dintre ei nu a suferit.

Marea finanța a fost zguduită de moartea lui Byron Scott. Acțiunile *Uzinelor Scott* au scăzut vertiginos. Dar Ellen Scott nu s-a speriat. Îl asigura mereu pe soțul ei:

- Nu te necăji. Or să urce din nou. Tu ești mult mai priceput decît Byron. Sub el, compania a dat îndărăt. Tu ai s-o faci să meargă.Înainte, Milo.

Milo o strînse în brațe.

- Nu știi ce m-aș face fără tirv?. Ellen zîmbi.

- Nici nu-i nevoie să știi. De acum înainte vom avea tot ce am visat pe lume.

Îl strînse la piept și se gîndi:

„Cine ar fi crezut vreodată că Ellen Dudash, o fată provenită dintr-o familie poloneză săracă, din Gary, Indiana, o să ajungă să spună cîndva: De acum înainte vom avea tot ce am visat pe lume?”

Așa gîndea într-adevăr.

Fetița a rămas zece zile la spital, zbătîndu-se între viață și moarte, și cînd a ieșit din pericol, părintele Berrendo s-a dus să-i viziteze pe fermier și pe nevasta lui.

- Am vești bune pentru voi, le spuse el bucuros. Fetița se va însănătoși.

Soții Moras schimbă între ei o privire stingherită.

- Mă bucur pentru ea, replică fermierul, evaziv. Părintele Berrendo radia de fericire.

- E un dar venit de la Dumnezeu.

- Sigur că da, părinte. Dar nevastă-mea și cu mine am stat de vorbă și am ajuns la concluzia că Dumnezeu a fost prea darnic cu noi. Darul pe care ni l-a trimis are nevoie de hrană. Și noi nu ne putem îngădui să i-o dăm.

- Dar e un copiii atît de drăgălaș, stăruie părintele Berrendo. Și...

- De acord. Dar nevastă-mea și cu mine sîntem bătrîni și bolnavi, și nu ne putem lua răspunderea de a crește un copil. Dumnezeu va trebui să-și ia darul înapoi.

Și astfel s-a făcut că fetița care nu avea nicăieri unde să se ducă, a fost trimisă la orfelinatul din Avila.

. Milo și Ellen erau așezați în biroul avocatului lui Byron Scott, pentru citirea testamentului. În afară de cei trei, nu mai era nimeni de față. Ellen trepida de o nerăbdare aproape insuportabilă. Cîteva cuvinte scrise pe o foaie de hîrtie aveau să-i facă pe ea și pe Milo bogați, dincoace de orice închipuire.

„O să cumpărăm tablouri de mari maeștri și un teren în Southharrington și un castel în Franța. Și ăsta va fi doar începutul”, își făgăduia Ellen.

Avocatul începu să vorbească .și Ellen își concentra atenția asupra lui. Cu luni înainte, văzuse o copie a testamentului lui Byron și, deci, știa ce conține.

„În cazul în care soția mea și cu mine am deceda, las moștenire *Uzinele Scott* în întregime unicului meu copil, Patricia, și îl numesc pe fratele meu, Milo, ca administrator al întregii mele averi, pînă ce Patricia va atinge majoratul și va putea prelua....

„Ei, acum lucrurile s-au cam schimbat”, își spuse Ellen.

Avocatul, Lawrence Gray, declară pe un ton solemn:

- A fost o lovitură cumplită, pentru noi toți. Știu cît de mult ți-ai iubit fratele, Milo, cît despre copilășul acela adorabil... Dădu din cap. Mă rog, viața trebuie să meargă înainte. Poate nu ești la curent cu faptul că fratele dumitale și-a modificat testamentul. N-am să vă plictisesc cu detaliile juridice. Am să vă citesc numai esențialul.

Răsfoi filele testamentului și găsi paragraful pe care îl căuta:

- Amendez acest testament în sensul că, fiica mea, Patricia, va primi suma de cinci milioane de dolari, plus o rentă anuală de un milion de dolari, pe tot restul vieții ei. Întreg stocul de acțiuni al *Uzinelor Scott* aflat pe numele meu îi va reveni fratelui meu, Milo, ca recompensă pentru serviciile devotate și valoroase pe care le-a adus companiei de-a lungul anilor.

Milo simți că biroul se învîrtește cu el. Domnul Gray ridică privirea:

- Nu te simți bine?

„Dumnezeule mare, gîndi el, ce-am făcut? I-am luat dreptul convenit prin naștere, și nici măcar nu era necesar. Acum am putea să i-l restituim”.

Se întoarse să spună ceva, dar privirea din ochii lui Ellen îl îngheță.

- Trebuie să se poată face ceva, Ellen. Nu o putem lăsa pe Patricia acolo. Mai ales în condițiile actuale.

Se găseau în apartamentul lor de pe Fifth Avenue și se îmbrăcau pentru un dineu de binefacere.

- Este exact ceea ce nu trebuie să facem, ripostă Ellen. Decît dacă vrei s-o aduci înapoi aici și să le explici tuturor de ce am declarat noi că a murit arsă în accidentul de avion.

Milo nu putea răspunde nimic. După un moment de gîndire, adăugă:

- Bine. Atunci o să-i trimitem bani în fiecare lună ca să poată...

- Nu fi idiot, Milo. Îi vorbea pe un ton răstit. Să-i trimiți bani? Ca poliția să înceapă să cerceteze de ce îi trimite cineva bani și să ajungă la noi? Nu. Dacă te roade conștiința, vom face mari donații filantropice din partea Companiei. Scoate-ți copilul din minte, Milo. A murit. Îți amintești?

Îți amintești... Îți amintești... Îți amintești?
Cuvintele se reverberau în mintea doamnei Ellen Scott în timp ce se uita la lumea adunată în marea sală de bal a hotelului *Waldorf Astoria*, terminându-și discursul. Urmară noi ovajii ale asistenței ridicată în picioare.

„Vă ridicați în picioare pentru o femeie moartă”, se gândi ea..

În acea noapte iarăși o împresurare fantomele. Crezuse că le-a exorcizat de multă vreme. La început, după slujba de pomenire pentru cumnatul și cumnata ei și pentru Patricia, vizitatorii nocturni se iviseră în dese rînduri. Cețuri palide pluteau în jurul patului ei și glasuri înăbușite îi șopteau în urechi. Se trezea, cu inima bătîndu-i nebunește, dar constata că nu era nimic de văzut. Lui Milo nu-i spusese un cuvînt despre toate acestea. El era un om slab și se temea să nu-l sperie și să-l determine să comită cine știe ce act nesăbuit, ceva care ar fi adus prejudicii companiei. Dacă adevărul ar fi ieșit la iveală, scandalul ar fi distrus *Uzinele Scott*, și Ellen era hotărîtă ca așa ceva să nu se întîmple niciodată. Drept care, îndura în tăcere prezența fantomelor, pînă cînd, în cele din urmă, acestea se spulberară și îi dădură pace.

Acum însă, în noaptea de după banchet, reveniră. Se trezi, se ridică în capul oaselor, și privi în jur. Camera era pustie și liniștită, dar Ellen știa că fantomele fuseseră acolo. Ce încercau să-l spună? Știau oare că în curînd va pătrunde și ea în lumea lor?

Se sculă din pat și intră în saionul spațios, împodobit cu mobilă antică, a frumoasei case din oraș pe care o cumpărase după moartea lui Milo. Privi de jur împrejurul încăperii elegante și gândi: „Bietul Milo!” Nu avusese timp să se bucure de beneficiile rezultate în urma morții fratelui său. Murise de un atac de inimă la un an după prăbușirea avionului, iar Ellen Scott preluase compania și o condusese cu o competență și o eficiență care catapultaseră *Uzinele Scott* în rîndul celor mai proeminente companii internaționale.

„Compania aparține familiei Scott, își spuse Ellen. Nu am de gînd să o las pe mîna unor străini necunoscuți”.

Acest lucru o făcu să se gîndească la Byron și la fiica lui. Moștenitoarea de drept a tronului care-i fusesse furat. Oare gîndurile lui Ellen erau amestecate cu spaime? Să fi fost oare dorința unei ispășiri înainte de moarte?

Ellen Scott rămase întreaga noapte în salon, privind în gol, meditănd și croind planuri. Cît trecuse de atunci? Douăzeci și opt de ani. Patricia trebuie să fi fost acum o femeie în toată firea, presupunînd că mai era în viață. Cum s-o fi desfășurat viața ei? Se măritase oare cu un fermier sau cu vreun negustor din sat? O fi avînd copii? Oare mai locuia la Avila, sau se mutase în alt loc?

„Trebuie s-o găsesc, își spuse Ellen. Și încă repede. Dacă Patricia e în viață, trebuie s-o vad, să stau de vorbă cu ea. Să pun, în sfîrșit, lucrurile la punct. Banii pot transforma minciunile în adevăruri. Am să găsesc eu o cale să rezolv situația fără ca ea să afle ce s-a întîmplat în realitate”.

A doua zi dimineată Ellen îl chemă pe Alan Tucker, șeful securității *Uzinelor Scott*. Era un fost detectiv, trecut de patruzeci de ani, un bărbat slab, cu un început de chelie și o față gălbejită, foarte muncitor și cu o minte strălucită.

- Vreau să plec într-o misiune pentru mine.

- Da, doamnă Scott.

Ellen îl studie o clipă, întrebîndu-se cît de mult i-ar putea dezvălui.

„Nu-i pot spune nimic, hotărî ea. Atîta timp cît mai trăiesc, refuz să mă pun pe mine sau compania în primejdie. Întîi s-o găsească pe Patricia, și pe urmă am să vad eu cum mă descurc cu ea”.

Se aplecă în față și-i vorbi:

- Acum douăzeci și opt de ani, un copil orfan a fost abandonat în pragul unei case de fermă din vecinătatea orașului Avila, în Spania. Vreau să descoperi unde se găsește acea fată azi și să mi-o aduci aici cît mai repede cu putință.

Fața lui Alan Tucker rămăsese impasibilă. Doamnei Scott nu-i plăcea să vadă emoții la salariații ei.

- Bine, doamnă. Plec mîine.

CapitoCut șaptesprezece

Colonelul Rămân Acoca era bine dispus. Toate piesele se aranjau, în sfîrșit, la locul lor. O ordonanță intră în birou și anunță:

- A sosit domnul colonel Sostelo.

- Să poftească.

„N-o să mai am nevoie de el, își spuse Acoca. Poate să se ducă înapoi la soldații lui de plumb”.

Colonelul Fal Sostelo intră în birou.

- Domnule colonel...

- Domnule colonel.

„Ce ironie, se gîndi Sostelo. Avem amîndoi același

rang, dar uriașul ăsta cu fața cicatrizată deține puterea de a rîi minimaliza. Pentru că el are legături cu OPUS MUNDO.

Pentru Sostelo era o decădere faptul că trebuia să răspundă la ordinele lui Acoca, de parcă ar fi fost un subaltern lipsit de importanță. Dar își înfrîna simțămintele.

- Ați dorit să mă vedeți?

- Da. Acoca îi făcu semn să ia loc. Stați jos. Am vești noi pentru dumneavoastră. Jaime Miro a luat călugărițele cu el.

- Cum?

- Da. Călugărițele călătoresc cu Miro și cu oamenii lui. I-a divizat în trei grupuri.

- De... de unde știți acest lucru?

Ramon Acoca se lăsă pe speteaza scaunului.

- Jucați șah, domnule colonel? -Nu. '

- Păcat. E un joc foarte educativ. Ca să fii un bun jucător, trebuie să te transpui în gândirea adversarului. Jaime Miro și cu mine jucăm șah împreună.

Fal Sostelo îl privea fix pe colonelul Acoca. -Nu pot să înțeleg cum de...

- N-o luați chiar literal, domnule colonel. De fapt nu folosim o tablă de șah. Ne folosim mințile. Cred că eu îl înțeleg pe Jaime Miro mai bine decât oricine altcineva. Știu cum lucrează mintea lui. Am știut că va face să sară în aer digul de la Puente la Reina. Acolo am capturat doi dintre oamenii lui și numai printr-un noroc neașteptat Mirp a reușit să ne scape din mână. Am mai știut că va încerca să-i salveze pe cei doi oameni, și Miro știa că eu știu. Acoca ridică din umeri. Nu m-am așteptat însă că se va folosi de alergările de tauri ca să-i ajute pe oamenii lui să evadeze.

În glasul colonelului Acoca se simțea o notă de admirație. .

- Vorbiți de parcă l-ați...

- Admira? îi admir gândirea. Pe om îl disprețuiesc.

- Și cunoașteți direcția pe care a luat-o Miro?

- Se îndreaptă spre nord. Până în trei zile îl prind. . Colonelul Sostelo se uita la el cu gura căscată.-

- Și, în sfârșit, am să-l fac șah mat, continuă Acoca.

E drept că Ramon Acoca îl înțelegea pe Jaime Miro și felul în care lucra mintea lui, dar acest lucru nu-l era suficient. El voia o limită de certitudine, care să-i asigure victoria, și o găsisse.

- Cum?

- Chiar unul dintre teroriștii lui Miro este informatorul meu, mărturisii colonelul Acoca.

Rubio, Tomàs și cele două călugărițe ocoleau orașele și mergeau numai pe drumuri lăturalnice, trecînd pe lîngă sate vechi, cu turme de oi și de capre care pășteau, în timp ce ciobanii ascultau muzică sau meciuri de fotbal la tranzistor. O plastică juxtapunere de trecut și prezent. Dar Lucia numai la asta nu se gîndea. Se ținea scai de sora Teresa, așteptînd să i se ivească un prilej de a pune mîna pe cruce, ca apoi s-o șteargă. Dar cei doi bărbați nu îe slăbeau o clipă -erau întruna în preajma lor. Rubio Arzano se dovedea cel mai atent dintre cei doi: un bărbat înalt, cu un fizic plăcut și o fire veselă. „Un țăran cu o gîndire simplă", îl etichetă Lucia. Tomàs Sanjuro era slab și chel. „Arată mai curînd ca un vînzător de pantofi decît ca uri terorist. O să-mi fie ușor să-i duc pe ăștia doi", își spuse ea.

Străbăteau cîmpurile din nordul orașului Avila, mergînd numai noaptea, răcoriți de vîntul care sufla dinspre munții Guadarrama. Cîmpiile, scaldate în clarul de lună, erau de o pustietate spectrală.

Treceau pe lîngă *granjas* de secară, pe lîngă măslini, pe lîngă vil și lanuri de porumb și se hrăneau cu cartofi, salată verde, fructe din pomi și ouă și găini șterpelite de prin cotețe.

- Cîmpiile Spaniei sînt o uriașă piață alimentară, comentă Rubio Arzano.

Tomàs Sanjuro rînji:

- Și totul e pe gratis.

Sora Teresa nu-și dădea seama de nimic din ce o înconjura. Unicul gînd care o obseda era cum să ajungă la mănăstirea din Mendayia. Crucea era grea, din ce în ce mai grea, dar n-ar fi lăsat-o din mîini în ruptul capului.

„În curînd, își spunea ea, vom ajunge acolo. Leșim din grădina Gethsemani și scăpăm de vrăjmași, îndreptîndu-ne spre noul cămin pe care El ni l-a pregătit".

- Ce-ai spus? întrebă Lucia.

Sora Teresa nu știa că vorbise cu glas tare.

- Ni... nimic, bîgii ea.

Lucia o măsură cu atenție. Bătrîna părea absentă și dezorientată, inconștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Lucia făcu semn cu capul spre pachetul învelit în pîfiză pe care-l purta sora Teresa.

- Cred că-i foarte greu, îi spuse ea pe un ton compătimitor. N-ai vrea să mi-l dai să-l mai car și eu? Sora Teresa încleșta pachetul la piept.

- Isus a purtat o povară și mai grea. Pot să car și eu asta pentru El. În evanghelia după Luca se spune: „*Dacă vreun om va veni după mine, să se lepede de el însuși, să-și poarte crucea zi de zi și să mă urmeze*". Am să-mi port și eu crucea, adăugă cu îndărătnicie.

Tonul ei avea o rezonanță ciudată.

- Soră, te simți bine?

- Desigur.

Dar sora Teresa era departe de a se simți bine. Nu putuse dormi deloc. Era amețită și avea febră. Mintea îi juca din nou feste. „Nu trebuie să mă îmbolnăvesc, se gîndea ea. Sora Betina o să mă

mustre". Dar sora Betina nu era acolo. Totul părea atît de confuz. Și cine erau bărbații ăștia? „Nu trebuie să mă încred în ei, își spunea sora Teresa. Ce vor de la mine?"

Rubio Arzano încercase să lege o conversație cu ea, ca s-o facă să se simtă în largul ei:

- Probabil că ți se pare straniu, soră, să te găsești

din nou în lume. Cît timp ai stat la mănăstire? „De ce vrea să știe?" se întrebă Teresa.

- Treizeci de ani, răspunse cu glas tare.

- Mamă, mamă, asta nu-i glumă. De unde ești?

Îi venea greu să rostească pînă "și numele orașului.

- Eze.

Rubio Arzano se lumină la față.

- Eze? Am petrecut odată o vacanță acolo. O vară întregă. E un oraș frumos. Îl cunosc bine. Țin minte...

„Îl cunosc bine. Cît de bine? Oare îl cunoaște pe Raoul? Raoul l-o fi trimis la mine?"

Și, deodată, adevărul i se lumină ca un trăsnet. Străinii ăștia fuseseră trimiși ca să o aducă înapoi la Eze, la Raoul Gradot. O răpiseră. Dumnezeu o pedepsea pentru că-l părăsise pe copilașul lui Monique. Acum era convinsă că pruncul pe care-l văzuse în piața satului Villacastin era copilul surorii ei. „Dar nu se poate să fi fost! Asta s-a întîmplat acum treizeci de ani, mormăi Teresa. Toți mă mint".

Rubio Arzano o urmărea, atent la mormăielile ei.

- S-a întîmplat ceva, soră? Sora Teresa se feri de el. -Nu.

Acum îi dibuise. N-o să-i lase ea să o ducă înapoi la Raoul și la copil. Ea trebuia să ajungă la mănăstirea Mendavia, să predea crucea de aur, și după aceea Dumnezeu o s-o ierte pentru cumplitul păcat pe care l-a săvîrșit. „Dar trebuie să fiu vicleană, își spuse ea. Nu trebuie să-i las să știe că le-am ghicit secretul".

Ridică privirea spre Rubio și-i spuse:

- Mă simt foarte bine.

Tot mergînd prin cîmpurile uscate, arse de soare, ajunseră într-un cătun unde tărăncile; îmbrăcate în straie negre, spălau rufele la un izvor adăpostit de un acoperiș susținut de patru pari vechi de lemn. Apa curgea într-un jgheab lung de lemn și de acolo se scurgea pe jos, astfel încît era mereu proaspătă, iar femeile frecau rufele pe niște bolovani și apoi le clăteau în apa curgătoare.

„Ce priveliște pașnică!" se gîndi Rubio. Îi aducea aminte de ferma pe care o părăsise. „Asta era Spania pe vremuri. Nu tu bombe, nu tu ucideri. Oare o să mai cunoaștem vreodată pacea?"

- *Buenos días.*

- *Buenos días.*

- Am putea să tragem și noi o dușcă de apă? Drumul face sete.

- Desigur. Vă rog, beți. Apa era rece și înviorătoare.

- *Graciaș. Adios.*

- *Adios.*

Pe Rubio nu-l trăgea inima să mai plece.

Cele două femei și cei doi bărbați care le escortau porniră mai departe, pe lîngă arbori de plută și măslini, trăgînd adînc în piept aerul de vară încărcat de miremele strugurilor copti și portocalelor. Treceau prin livezi de meri, de cireși, de pruni și pe lîngă ferme unde răsunau piuitul puilor, grohăitul porcilor, behăitul caprelor.

Rubio și Tomâs mergeau înainte, vorbind liniștit între ei.

„Vorbesc despre mine, își spunea sora Teresa. Ei cred că nu le cunosc planurile".

Veni mai aproape de ei, ca să poată trage cu urechea la ce-și spuneau.

- ... o recompensă de cinci sute de mii de pesetas pe capetele noastre. Desigur că pentru Jaime colonelul Acoza ar plăti și mai mult, dar nu-i vrea capul, li vrea *cojones*, coaiele.

Cei doi rîseră.

Pe măsură ce-i auzea vorbind, convingerea sorei Teresa devenea tot mai fermă.

„Oamenii ăștia sînt niște ucigași în slujba Satanei, soli ai diavolului trimiși să mă osîndească pe mine la focul veșnic al iadului. Dar Dumnezeu e mai puternic decît ei. N-o să le îngăduie să mă ducă înapoi, acasă".

Raoul Giradot era lîngă ea, zîmbind cu surîsul acela pe care i-l cunoștea atît de bine. „Vocea!" „Ce-ați spus?"

„Te-am auzit cîntînd ieri la biserică. Ești extraordinară", s

„Cu ce pot să te servesc?" -

„Aș vrea trei metri de muslin, vă rog".

„Cu mare plăcere. Vino pe aici... Mătușa mea e proprietara acestui magazin și cum are nevoie de un ajutor, m-am gîndit să lucrez un timp pentru ea".

„Sînt convins că ai putea să te măriți cu orice bărbat ai dori, Teresa, dar aș fi onorat dacă m-ai alege pe mine".

Era atît de frumos! .

„N-am cunoscut niciodată o fată ca tine, iubita mea".

Raoul o lua în brațe și o săruta.

„Ai să fii o mireasă frumoasă".

„Dar acum sînt mireasa lui Hristos. Nu mă mai pot întoarce la Raoul”.

Lucia o pîndea îndeaproape pe sora Teresa.

„N-o să reziste, îşi spunea ea. Îi cedează nervii. În curînd va trebui să pun mîna pe crucea asta”.

Se lăsase întunericul cînd în depărtare se contura oraşul Olmedo.

Rubio se opri.

- Aici trebuie să fie soldaţi. Mai bine s-o luăm peste deal şi să ocolim oraşul.

Părăsîră. drumul mare şi cîmpiile, îndreptîndu-se spre dealurile care străjuiau oraşul Olmedo.

Soarele aluneca îndărătul culmilor şi cerul începuse să se întunece.

- Nu mai avem' decît cîteva mile de mers, le asigură Rubio Arzano. După aceea ne vom putea odihni.

Se căţăraseră pe o spinare înaltă de deal, cînd Tomâs Sanjuro ridică brusc o mîină:

- Staţi așa, murmură el.

Rubio se apropie de el şi împreună păşiră tiptil pînă la marginea culmii şi se uitară jos în vale.

- *Mierda!* şopti Rubio. E un piuton întreg. Trebuie să ne pitim toată noaptea aici sus. Probabil că în zori or să decampeze şi atunci o să ne putem mişca şi noi. Se întoarse spre Lucia şi spre sora Teresa, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea: Va trebui să ne petrecem noaptea aici. Şi nu trebuie să facem nici un zgomot. Jos în vale sînt soldaţi şi nu dorim să ne descopere.

Era cea mai bună veste pe care o putea primi Lucia. „E perfect, ”îşi spuse ea. Peste noapte, o s-o întind cu cruce cu tot. Şi ei n-or să îndrăznească să mă urmărească din cauza soldaţilor”. Pentru sora Teresa, însă, vestea avea un cu totul alt înţeles. Îl auzise pe cei doi bărbaţi spunînd că un oarecare colonel Acoca era pe urmele lor. „Îl numeau pe colonelul Acoca duşmanul lor, se gîndi ea. Dar adevăraţii duşmani sînt oamenii ăştia, așa încît colonelul Acoca trebuie să fie apărătorul meu. Slavă Ție, Doamne, că mi l-ai trimis pe colonelul Acoca”.

Bărbatul cel înalt, care se numea Rubio, îi vorbea:

- Înţelegi, soră? Trebuie să fim cu toţii cît mai liniştiţi.

- Da, înţeleg.

„Înţeleg eu mai multe decît îţi închipui tu”, îşi spuse în gînd sora Teresa. Țştia habar n-aveau că Dumnezeu îi îngăduise ei să citească în inimile lor ticăloase.

Tomâs Sanjuro li se adresă celor două surori cu blîndeţe:

- Îmi dau seama "cît de neplăcute trebuie să vi se pară toate astea, dar nu vă necăjiţi. O să avem noi grijă să ajungeţi cu bine la mănăstire.,

„Vrea să spună la Eze, se gîndi Teresa, Cît e de viclean! Foloseşte cuvintele mieroase ale diavolului. Dar Dumnezeu e în mine şi El mă călăuzeşte”.

Țtia ea ce are de făcut. Dar trebuia să fie prudentă.

Cei doi bărbaţi întinseră sacii de dormit pentru femei, unul lîngă celălalt.

- Şi acum, la amîndoua v-ar prinde bine să trageţi un pui de somn.

Femeile se virîră în sacii de dormit nefamiliari. Noaptea era nespus de clară şi cerul smălţuit de stele scilpitoare. Lucia privi stelele şi se gîndi fericită: „Peste cîteva ceasuri am să fiu pe drumul meu spre libertate. De îndată ce or să adoarmă cu toţii”. Căscă. Nu-şi dăduse seama cît de ostentată era. Călătoria lungă, anevoioasă şi încordarea emoţională o sleiseră. Pleoapele îi cădeau grele.

„Trebuie să mă odihnesc un pic”, se gîndi ea.

Şi adormi.

Sora Teresa zăcea lîngă Lucia, complet trează, luptîndu-se cu demonii care încercau să pună stăpînire pe ea, să-i osîndească sufletul la chinurile iadului.

„Trebuie să fiu puternică, îşi spunea. Domnul mă pune la încercare. Am fost izgonită numai pentru a putea să regăsesc drumul spre El. Şi oamenii ăştia încearcă să mă oprească. Nu trebuie să-i las”.

La patru dimineaţa, sora Teresa se sculă în tăcere şi privi în jur. Tomâs Sanjuro dormea buştean ia cîteva metri depărtare. Lunganul oacheş, care-şi zicea Rubio, stătea de veghe la marginea luminişului, cu spatele spre ea. Îi vedea silueta profilată pe copaci.

Fără să facă cel mai mic zgomot, sora Teresa se ridică în picioare. Şovăi o clipă, cu gîndul la cruce.

„Să o car cu mine? Dar am să mă întorc foarte curînd aici. Trebuie să găsesc un loc unde să o ascund în siguranţă pînă vin înapoi”. Se uită spre sora Lucia care dormea. „Da, o să se afle în siguranţă alături de sora mea întru Dumnezeu”, hotărî ea.

Se strecură tiptil lîngă sacul de dormit al Luciei şi introduse cu grijă înăuntru crucea învelită în pînză. Lucia, adormită adînc, nu se clinti. Sora Teresa se întoarse şi se înfundă în pădure, dincolo de raza vizuală a lui Rubio Arzano, apoi începu să-şi croiască drum în vale, spre tabăra ostaşilor.

Clina dealului era abruptă şi alunecoasă de rouă, dar Dumnezeu îi dădu aripi şi sora Teresa coborî dealul în goană, fără să se împiedice sau să cadă, grăbindu-se să-şi găsească salvarea.

Din întunericul din faţa ei, se materializa brusc silueta unui bărbat.

- Cine e acolo? strigă o voce.

- Sora Teresa.

Se apropie de santinelă, care purta o uniformă militară şi ţintea o puşcă spre ea.

- De unde vii, bătrîno? întrebă ostaşul. Teresa se uită la el cu ochi strălucitori.

- Dumnezeu m-a trimis. Santinela se holbă la ea.

- Nu zău?

- Da. M-a trimis să-l văd pe colonelul Acoca. Ostaşul clătină din cap.

- Du-te și spune-i lui Dumnezeu că nu prea ești genul colonelului Acoca. *Adiós, señora.*

- Nu înțelegi. Sînt sora Teresa de la mănăstirea Cisterciană. Am fost luată prizonieră de Jaime Miró și de oamenii lui.

Văzu expresia de uimire care se așternu pe fața soldatului.

- Ești... ești de la mănăstire?

- Da. ^

- De la mănăstirea din Avila?

- Da, răspunse Teresa cu nerăbdare.

Ce-l apucase pe omul ăsta? Nu-și dădea seama cît era de important să o salveze de oamenii aceia răi?

Soldatul îi răspunse cu precauție:

- Colonelul nu-i acum aici, soră... Era o lovitură neașteptată pentru ea.

-... dar este colonelul Sostelo. Te pot conduce la el.

- Va putea să mă ajute?

- Da, sînt sigur. Urmează-mă, te rog. Santinelei nu-i venea a crede ce noroc dăduse peste el. Colonelul Fal Sostelo trimisese escadroape de soldați în tot ținutul ca să le caute pe cele patru călugărițe, dar fără nici un rezultat. Și acum una dintre ele picase din senin și se predase chiar în mîinile lui. Colonelul o să fie încîntat.

Ajunseră la cortul unde colonelul Fal Sostelo și unul dintre secunzii lui scrutau o hartă. Cei doi ridicară ochii cînd intră santinela escortînd o femeie.

- Scuzați-mă, domnule colonel. Dînsa e sora Teresa de la mănăstirea Cisterciană.

Colonelul Sostelo se zgîi la ea, nevenindu-i să creadă. Toată energia lui se concentrase în ultimele trei zile pe găsirea lui Jaime Miro și a călugărițelor și acum, chiar în fața lui, se găsea una dintre ele. Exista, într-adevăr, un Dumnezeu în cer.

- Așază-te, soră.

„Nu-i timp de așa ceva”, se gîndi Teresa. Trebuie să-l facă să înțeleagă cît de urgent e totul.

- Trebuie să ne grăbim. Încearcă să mă ducă înapoi la Eze.

Colonelul rămase nedumerit.

- Cine încearcă să te ducă la Eze?

- Oamenii lui Jaime Miro.

- Soră... știi cumva unde se găsesc oamenii ăștia?

- Sigur că da, răspunse sora Teresa nerăbdătoare. Se întoarse și arătă cu degetul: Sînt sus, în dealurile astea și se ascund de voi.

Capitolul optsprezece

Alan Tucker sosi la Avila a doua zi după discuția cu Ellen Scott. Fusese un zbor lung cu avionul și Tucker ar fi trebuit să se simtă istovit, dar, dimpotrivă, era foarte stîrnit. Ellen Scott nu era o femeie cu toane absurde. „îndărătul povestei ăsteia se ascunde ceva foarte ciudat, își spuse Alan Tucker, și am o presimțire că, dacă o să-mi joc bine cărțile, chestiunea o să fie extrem de profitabilă pentru mine”.

Trase la hotelul *Cuatro Postes* și-l întrebă pe funcționarul de la recepție:

- Există vreo redacție de ziar prin apropiere? '

- În josul străzii, *señor*. La două intersecții mai jos, pe stînga. Nu se poate să vă scape.

- Mulțumesc.

- *De nada.*

Coborînd strada principală și privind orașul care se trezea după pauza de prînz, Tucker se gîndea la fata misterioasă pe care fusese trimis să o aducă. Probabil că era vorba de o chestiune foarte importantă. Dar *de ce* importantă? Auzea în memorie cuvintele lui Ellen Scott:

- Dacă e în viață adu-mi-o. Nu trebuie să discuți cu nimeni despre această chestiune.

- Nu, doamnă. Dar fetei ce să-i spun?

- Pur și simplu că un prieten al tatălui ei dorește s-o cunoască. Va veni.

Tucker găsi redacția ziarului. Înăuntru, i se adresă unuia din cei vreo șase redactori care lucrau îndărătul meselor de scris.

- *Perdone*, aș vrea să-l văd pe redactorul șef. Omul arătă spre un birou.

- Acolo înăuntru, *señor*.

- *Gracias.*

Intră pe ușa deschisă. Un om de vreo treizeci și cinci de ani ședea în spatele unui birou, citind de zor o copie tipografică.

- Scuzați-mă, spuse Tucker. Pot să vă vorbesc un moment?

Omul se uită la el.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- Caut o *señorita*. Redactorul zîmbi:

- Așa ceva căutăm cu toții, *señor*.

- A fost abandonată, în fragedă copilărie, la o casă de fermă din vecinătatea acestui oraș. Zîmbetul se stinse.

- A, a fost abandonată?

-Da. -

- Și încercați s-o găsiți? --Da.

- Cîți ani au trecut de atunci, *señor*?

- Douăzeci și opt. Tînărul înălță din umeri.

- Asta-i înainte de-a veni eu aici.

„Poate că lucrurile n-or să meargă chiar atît de ușor”, se gîndi Tucker.

- Ați putea să-mi indicați pe cineva capabil să mă ajute?

Redactorul șef se lăsă pe speteaza scaunului, reflectînd.

- Da, pot. Vă sfătuiesc să stați de vorbă cu părintele Berrendo.

Părintele Berrendo ședea în biroul lui, cu o învelitoare pe genunchii osoși, și îl asculta pe străin.

După ce Alan Tucker îi explică pentru ce se găsea acolo, părintele Berrendo îi spuse:

- Și de ce doriți să dezgropați această chestiune, *señor*? S-a petrecut cu atîta vreme în urmă. Ce interes aveți?

Tucker ezită, alegîndu-și cu grijă cuvintele:

- Nu am libertatea de a vă spune. Pot doar să vă asigur că nu doresc să-i fac vreun rău fetei. Dacă mi-ați putea indica numai unde se găsește casa de fermă la care a fost lăsată...

Casa de fermă. Părintele Berrendo se simți năpădit de amintirile zilei în care soții Moras veniseră la el, după ce internaseră fetița la spital.

- Cred că moare, părinte. Ce să facem? Părintele Berrendo îi telefonase prietenului său, Don Morago, șeful poliției.

- Cred că fetița a fost abandonată de niște turiști care au vizitat Avila. Ai putea investiga la hoteluri și la hanuri să află dacă cineva a venit cu un copil și a plecat fără el? .

Poliția controla formularele de înregistrare pe care sînt obligate să le completeze toate hotelurile, dar nu ajunse la nici un rezultat.

- S-ar zice că bebelușul a picat din cer, comentase Don Morago.

Și n-avea idee cît de aproape de adevăr era. Cînd părintele Berrendo dusese copilul la orfelinat, Mercedes Angeles îl întrebuse:

- Are vreun nume?

- Nu știu.

- N-a existat vreo păturică sau altceva cu un nume pe el?

- Nu.

Mercedes Angeles se uită la copilașul din brațele preotului.

- Bine, va trebui să-i dăm un nume, nu-i așa?

Citise de curînd o povestire romantică și-i plăcuse numele eroinei.

- Megan, spuse ea. O s-o botezăm Megan.

Și paisprezece ani mai tîrziu părintele Berrendo o dusese pe Megan la mănăstirea Cisterciană.

Și acum, după atîția ani, străinul acesta o căuta.

„Viața se desfășoară întotdeauna în cerc, se gîndi părintele Berrendo. Și iată că, în chip misterios, cercul se întregește și pentru Megan. Nu, nu Megan. Asta-i numele care i s-a dat la orfelinat”.

- Luați loc, *señor*, spuse părintele Berrendo. Sînt multe de povestit.

Și-i povesti totul.

După ce preotul își încheie relatarea, Alan Tucker rămase tăcut, dar mintea lui lucra cu febrilitate.

Probabil că exista o rațiune serioasă pentru care Ellen Scott se interesa de un copil abandonat la o casă de fermă din Spania, cu douăzeci și opt de ani înainte. O femeie care [acum.se](#) numea Megan, din cîte spunea preotul.

„Spune-i că un prieten al tatălui ei dorește să o cunoască”.

Dacă-și amintea el bine, Byron Scott, soția lui și fetița lor muriseră într-un accident de avion, cu mulți ani înainte, undeva în Spania. Să fi existat vreo legătură? Alan Tucker se simți din ce în ce mai ațîțat.

- Părinte... aș vrea să mă duc la mănăstire să o văd. E foarte important.

Preotul clătină din cap. * - Mi-e teamă că ați ajuns prea tîrziu. Mănăstirea a fost atacată acum două zile de către agenți ai puterii

Alan Tucker făcu ochi mari.

- Atacată? Ce s-a întîmplat cu călugărițele?

- Au fost arestate și transportate la Madrid. Alan Tucker se ridică în picioare.

- Vă mulțumesc, părinte.

Se gîndea să ia primul avion spre Madrid. Dar părintele Berrendo continuă:

- Patru dintre călugărițe au fugit. Sora Megan e una dintre acestea.

Lucrurile se complica din ce în ce.

- Și unde e acum?

- Nimeni nu știe. Poliția și armata le caută, pe ea și pe celelalte.

- Înțeleg.

În alte împrejurări, Alan Tucker i-ar fi telefonat lui Ellen Scott și ar fi informat-o că lucrurile s-au împotmolit. Dar toate instinctele lui de detectiv îl spuneau că era vorba de ceva care merita o investigație mai amănunțită.

O chemă la telefon pe Ellen Scott.

- Doamnă Scott, a survenit o complicație.

Și îi repetă discuția pe care o purtase cu preotul.

Urmă o lungă tăcere.

- Și nimeni nu știe unde se găsește? întrebă Ellen

Scott.

- Ea și celelalte călugărițe au fugit, dar nu se vor putea ascunde multă vreme. Poliția și jumătate din armata spaniolă le caută. Când vor ieși la suprafață, voi fi și eu acolo.

Altă tăcere.

- Tucker, chestiunea asta e foarte Importantă pentru mine.

- Da, doamnă Scott.

Alan Tucker se întoarse la redacția ziarului. Avea noroc. Redacția era încă deschisă. I se adresa redactorului șef:

- Aș vrea să arunc o privire prin dosarele dumneavoastră, dacă se poate.

- Vă interesează ceva anume?

- Da. Un accident de avion care s-a petrecut aici.

- Cu cât timp în urmă, *senor*?

- Cu douăzeci și opt de ani. În o mie nouă sute patruzeci și opt.

Lui Alan Tucker îi trebui doar un sfert de oră ca să găsească articolul pe care-l căuta. Titlul îi sări în ochi.

I 'AMILIA UNUI INDUSTRIAȘ OMORÎTĂ

ÎNTR-UN ACCIDENT DE AVION 1 Octombrie 1948. Byron Scott, președintele trustului **Uzinele** Scott, soția sa Susan și unica lor fiică, în vîrstă de un an, Patricia, au murit arși într-un accident de avion...

„Am dat peste lozul cel mare!” își spuse Tucker, simțind cum i se accelerează pulsul. Dacă este ceea ce cred eu că este, mă îmbogățesc... mă îmbogățesc de-adevăratelea...”

Capitolul nouăsprezece

Era în pat, goală, și simțea organul sexual, în-vîrtoșat, al lui Benito Patas apăsîndu-i vintrele. Trupul îl era inundat de plăcere și se trase mai mult spre el, mișcîndu-și șoldurile, lăsîndu-se în voia căldurii care-i îi prinsese măruntaiele. Începu să-i mîngîie sexul, ca oă l excite. Dar ceva nu era în regulă. „Pe Patas l-am omorît, se gîndi ea. E mort”.

Lucia deschise ochii și se ridică, tremurînd, în copul oaselor, privind sălbatic în jur. Benito nu era «colo. Se găsea în pădure, într-un sac de dormit. Dar i iva tare îi apăsa pulpele. își vîrî mîna în interiorul sacului și scoase afară crucea învelită în pînză. Se uită la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor. „Dumnezeu a săvîrșit un miracol pentru mine”, se gîndi.

Lucia nu avea idee cum de ajunsese crucea în sacul ei de dormit, dar nici nu-i păsa. În sfîrșit, se afla în mîinile ei. Acum nu-i mai rămînea decît să scape de sub supravegherea celorlalți. Se strecură afară din sac, și privi spre locul unde dormise sora Teresa. Aceasta dispăruse. Lucia scrută întunericul și cu greu desluși silueta lui Tomâs Sanjuro, la marginea luminișului, cu spatele spre ea. Nu știa însă unde e Rubio. „N-are importanță, își spuse. E timpul să o șterg de aici”.

Începu să se îndepărteze spre cealaltă margine a luminișului, opusă lui Sanjuro, mergînd aplecată, ca să nu fie zărită.

Și în clipa aceea se dezlănțui iadul.

Colonelul Fal Sostelo trebuise să ia o decizie de urgență. Primul ministru în persoană îi dăduse dispoziții să colaboreze strîns cu colonelul Ramon Acoca pentru capturarea lui Jaime Miro și a călugărițelor. Dar destinul îl favorizase aducîndu-i pe tavă una dintre călugărițe. De ce să împartă succesul cu colonelul Acoca, cînd putea să-i prindă singur pe teroriști și să-și asume întreaga glorie?

„Dă-l în mă-sa pe colonelul Acoca, își spunea Fal

Sostelo. Victoria asta e a mea. Poate că organizația OPUS MUNDO o să mă folbsească pe mine de acum înainte în locul lui Acoca, cu toate aiurelile lui cu jocul de șah și transpunerea în mintea altora. Zău așa, e timpul să-i servesc o lecție uriașului ăluia cu fața pocită”.

Colonelul Sostelo dădu ordine speciale oamenilor

săi:

-Nu luați prizonieri. Aveți de-a face cu teroriști, împușcați-i!

Maiorul Ponte șovăi;

- Domnule colonel, dar printre oamenii lui Miro sînt amestecate și călugărițele. Să nu...?

- Să-i lăsăm pe teroriști să se ascundă după fustele călugărițelor? Nu, nu ne putem lua riscuri. Sostelo alese o duzină de ostași care să-l însoțească în raidul asupra teroriștilor și avu grijă să fie înarmați pînă în dinți. Urcară fără zgomot, în întuneric, clina dealului. Luna se ascunsese pe după nori. Aproape că nu se vedea nimic.

„Foarte bine. N-or să ne vadă venind”, se gîndi colonelul.

Cînd ostașii ajunseră sus, colonelul Sostelo strigă de dragul forme:

- Aruncați armele! Sînteți încercuiți! Dar din aceeași suflare ordonă: Foc! Trageți!

O duzină de puști automate împrôscară luminișul cu gloanțe.

Tomâs Sanjuro nu avu nici o șansă. O grindină de gloanțe îi ciurui pieptul și muri chiar înainte de a fi căzut la pămînt. Rubio Arzano se găsisse la cealaltă margine a poienii cînd se pornise focul. îl văzu pe Sanjuro căzînd și se repezi ca un vîrtej să ridice pușca pentru a răspunde la împușcături, dar se opri. Poiana era învăluită într-un întuneric de smoală și soldații trăgeau orbește. Dacă ar fi tras și el, și-ar fi dezvăluit poziția.

Spre uimirea lui, o vîzu pe Lucia ghemuită la cîțiva pași mai încolo.

- Unde-i sora Teresa? o întrebă.

- A... a plecat.

- Lasă-te la pămînt, o sfătui Rubio.

Pe urmă o apucă pe Lucia de mînă și o porniră spre pădure, mergînd în zigzag, îndepărtîndu-se astfel de focul inamicilor. Gloanțele șuierau primejdios în jurul lor, în timp ce alergau, dar cîteva momente mai tîrziu se găsiră la adăpost, printre copaci. Totuși, continuara să fugă.

- Ține-te de mine, soră.

Auzeau în spate răpăitul gloanțelor dar, treptat, acesta se stinse. Era cu neputință să urmărești pe cineva în tenebrele pădurii.

Rubio se opri ca s-o lase pe Lucia să-și tragă răsuflarea.

- Deocamdată ne-au pierdut urma, îi spuse el. Dar încă nu putem rămîne locului.

Lucia gîfîia.

- Vrei să te odihnești un minut...?

- Nu, răspunse ea. Era epuizată, dar nu avea de gînd să se lase prinsă. Nu acum cînd crucea era în posesia ei. E în ordine, îl asigură ea. Să plecăm de aici!

Colonelul Fal Sostelo înfrunta un dezastru. Un terorist fusese ucis, dar Dumnezeu știe cîți alții scăpaseră. Nu pusese mîna pe Jaime Miro și nu capturase decît una dintre călugărițe. Știa că va trebui să-l informeze pe colonelul Acoca asupra celor întîmplate, și această perspectivă îl indispunea rău.

Al doilea telefon pe care Alan Tucker i-l dădu lui Ellen Scott fu și mai neliniștitor decît primul.

- Am dat peste niște informații interesante, doamnă Scott, îi spuse el cu precauție.

-Da?

- Am scotocit aici prin arhivele unui ziar, în speranța de a dobîndi mai multe informații asupra fetei. -Și?

Ellen se oțeli ca să audă ceea ce știa că va urma. Tucker răspunse pe un ton indiferent:

- Se pare că fetița a fost abandonată la vremea accidentului dumneavoastră de avion.

Tăcere. Tucker continuă:

- Accidentul în care au murit cumnatul dumneavoastră, soția lui și fetița lor, Patricia.

„Șantaj!” își spuse Ellen Scott. Altă explicație nu exista. Deci, descoperise.

- E adevărat, răspunse ea pe un ton la fel de indiferent. Ar fi trebuit să-ți menționez lucrul ăsta. Am să-ți explic totul cînd ai să te întorci. Mai ai ceva știri despre fată?

- Nu. Dar nu se mai poate ascunde multă vreme. Toată țara o caută.

Convorbirea se încheie.

Allan Tucker rămase locului, privind receptorul mort din mîna lui. „Are sînge rece doamna asta, se gîndi el cu admirație. Mă întreb cum se va simți cînd va afla că o să aibă un partener în afaceri?”

„Am făcut o greșală trimițîndu-l pe el, își spuse Ellen Scott. Acum va trebui să-l opresc să mai acționeze”. Și atunci ce să facă în legătură cu fata? „Călugăriță! continuă ea să-și spună. Dar nu pot s-o judec pînă nu o cunosc!”

Secretarul ei o chemă prin interfon:

- Sînteți așteptată la întrunirea Consiliului de Administrație, doamnă Scott.

-Vin acum.

Lucia și Rubio continuau să străbată pădurea, împiedicîndu-se și alunecînd, luptîndu-se cu ciaturile de copaci, cu mărăcinișurile și cu gizele. Dar fiecare

pas îi îndepărta de urmăritorii lor. în cele din urmă, Rubio spuse:

- Ne putem opri aici. N-or să ne mai găsească. Ajunseseră sus, în munți, în inima unei păduri dese.

Lucia se întinse pe jos, încercînd să-și recapete suflul. Revedea în minte scena teribilă la care fusese martoră cu puțin timp înainte. Tomâs împușcat mortal fără nici un avertisment. „Și ticăloșii ăia aveau de gînd să ne omoare pe toți”, își spuse ea. Faptul că era încă în viață se datora numai bărbatului care se așezase alături de ea.

Îl urmări pe Rubio în timp ce acesta se ridica în picioare ca să cerceteze zona din jur.

- Putem petrece restul nopții aici, soră.

- Foarte bine.

Lucia ar fi vrut să meargă mai departe, dar era conștientă că are nevoie de odihnă.

- În zori o pornim din nou.

Simțea un mare gol în stomac. Chiar în clipa când **ie** gîndea la acest lucru, Rubio îi spuse:

- Cred că ți-o fi foame. Mă duc să caut ceva de îmbucat. Nu ți-e teamă să rămii singură?

- Nu. E în ordine.

Omul se lăsă pe vine, lîngă ea.

- Te rog să nu fii speriată. Îmi dau seama cît de ȳ trebuie să-ți fie să te găsești iar în lume după toți aceia de mănăstire. Totul trebuie să-ți pară foarte

Ktr.

Lucia ridică privirea spre el și rosti pe un ton ntutru:

- O să încerc să mă obișnuiesc.

- Ești foarte curajoasă, soră. Se ridică în picioare. Mă întorc îndată.

Îl urmări pe Rubio care dispăru printre copaci. Era timpul să ia o hotărîre și avea două alternative: să fugă acum, să încerce să ajungă în orașul cel mai apropiat și să negocieze crucea de aur pentru un pașaport și o sumă de bani suficientă ca să ajungă în Elveția, sau să rămînă cu omul ăsta pînă cînd aveau să fie la adăpost de soldați. „Cea de a doua soluție e mai sigură”, se gîndi Lucia.

Auzi un zgomot în pădure și se întoarse brusc. Era Rubio. Se apropie de ea, zîmbind. Își ținea în mînă bereta care era burdușită de roșii, struguri și mere.

Se așeză pe pămînt, lîngă ea.

- Micul dejun. Puteam să aduc și un pui frumos, rotofei, care mi- era la îndemînă, dar m-am temut că focul pe care ar fi trebuit să-l aprindem ca să-l gătim ar fi atras atenția asupra noastră. E o fermă chiar la poalele muntelui.

Lucia se uită la conținutul beretei:

- E grozav, sînt lihnită. Rubio îi dădu un măr:

- Încearcă-l pe ăsta.

Se înfruptară din belșug și Rubio vorbea de zor, dar Lucia, absorbită de propriile ei gînduri, nu-l asculta.

- Zici că ai stat zece ani la mănăstire, soră? Lucia se trezi din reverie.

- Ce-ai spus?

- Ai fost zece ani la mănăstire?

- Ah, da.

Rubio clătină din cap.

- Atunci habar n-ai de ce s-a petrecut pe lume în tot timpul ăsta.

- Hm... nu.

- În ultimii zece ani lumea s-a schimbat mult, soră. -Da?

- *Si*, răspunse Rubio de bună-credință. Franco a murit.

- Nu mai spune!

- Da, anul trecut.

„Și l-a numit pe Don Juan Carlos moștenitorul lui”, adăugă Lucia în gînd.

- N-o să-ți vină să crezi, dar un om a pășit pentru prima dată pe Lună. E adevărul adevărat.

- Zău?

„De fapt, doi oameni, se gîndi Lucia. Cum îi chema? Neil Armstrong și Buzz Nu-mai-știi-cum”.

- Da. Din America de Nord. Și există acum un avion de pasageri care zboară mai repede decît viteza sunetului.

-Incredibil.

„Abia aștept să zbor cu un Concorde”, se gîndi

Lucia.

Rubio era îneîntat ca un copil să o pună la curent cu evenimentele mondiale.

- A avut loc o revoluție în Portugalia, iar în Statele Unite, președintele lor, Nixon, a fost amestecat într-un mare scandal și a trebuit să-și dea demisia.

„Rubio e o dulceăță”, își spuse Lucia.

Scoase un pachet de țigări Ducados, confecționate din tutunul tare al Spaniei.

- Sper că nu te supără dacă fumez o țigară, soră.

- Nu, fumează, te rog.

Îl urmări aprinzîndu-și țigara și cînd fumul îi atinse nările simți o dorință disperată să fumeze și ea.

- Te superi dacă încerc și eu o țigară? O privi surprins.

- Vrei să încerci să fumezi o țigară?

- Doar ca să văd și eu ce înseamnă a fuma, răspunse Lucia cu grabă.

- O, desigur.

Îi întinse pachetul. Lucia luă o țigară, o puse între buze și Rubio i-o aprinse. Trase adînc în piept și cînd fumul îi umplu plămînii, se simți fericită.

Rubio o privea descumpănit.

Lucia tuși.

- Vasăzică ăsta-i gustul de țigară.

- Îți place?

- Nu prea, dar...

Lucia trase încă un fum adânc, îndestulător. Dumnezeu, cât îi lipsiseră țigările! Dar știa că trebuie să se supravegheze. Nu voia să-i trezească bănuiele. Așa încît stinse țigara pe care o ținea între degete cu o stîngăcie simulată. Zăcuse în mănăstire doar cîteva luni și totuși Rubio avea dreptate. I se părea ciudat să se afle din nou în lume. Se întrebă cum s-or fi simțind Megan și Graciela. Și ce s-o fi întîmplat cu sora Teresa? Să fi fost capturată de soldați?

Începeau s-o întepe ochii. Fusese o noapte lungă, plină de tensiuni.

- Cred că aș putea trage un pui de somn.

- Nu-ți face griji, soră. Te veghez eu.

- Mulțumesc, răspunse zîbindu-i. Cîteva minute mai tîrziu, dormea dusă.

Rubio Arzano rămase un timp privind-o și gîndind: „N-am mai cunoscut niciodată o femeie ca asta”. Era spiritualizată pentru că își închinase viața lui Dumnezeu și totuși, în același timp, avea ceva foarte lumesc în ea. Și în noaptea asta dăduse dovadă de curajul unui bărbat. „Ești o femeie foarte specială, îi spuse în gînd Rubio Arzano, privind-o cum doarme. Surioară a lui Hristos!”

Capitolul douăzeci

Colonelul Fal Sostelo își aprinse cea de-ă zecea țigară. „Nu pot să mai amîn, hotărî el. Veștile proaste trebuie comunicate cât mai repede cu putință”. Trase în piept cîteva înghițituri adînci de aer, ca să se calmeze, apoi formă un număr de telefon. Cînd la celălalt capăt al firului îi răspunse Ramon Acoca, îl înștiință:

- Domnule colonel, aseară am organizat un raid într-o tabără de teroriști unde am fost informat că s-ar găsi Jaime Miro, și m-am gîndit că ar trebui să luați cunoștință de acest lucru.

Urmă o tăcere primejdioasă.

- L-ai prins? Nu.

- Ai organizat operațiunea fără să mă consulți în prealabil.

- Nu a fost timp să...

- Dar a fost timp să-l lași pe Mira să fugă. Vocea colonelului Acoca clocotea de furie. Ce te-a determinat să organizezi această magnific executată operațiune?

Colonelul Sostelo înghiți în sec.

- Am capturat una dintre călugărițele de la mănăstire. Ea ne-a condus la Miro și la oamenii lui. Unul dintre ei a fost omorît în cursul atacului.

- Dar toți ceilalți au scăpat?

- Da, domnule colonel

- Și unde-i călugărița acum? Sau ai lăsat-o și pe î ia să fugă?

Tonul lui era usturător.

- Nu, domnule colonel, răspunse Sostelo cu luțea. E aici, în tabăra noastră. Am interogat-o și...

- Încetează! Am s-o interoghez eu. Într-o oră sînt •colo. Vezi s- o ții pînă ajung.

Acoca trînti receptorul în furcă.

Exact peste un ceas, colonelul Ramon Acoca sosi tabăra unde fusese reținută sora Teresa. Era însoțit i doisprezece oameni din GOE.

- Aduceți călugărița aici! ordonă el.

Sora Teresa fu condusă în cortul Cartierului General, unde o aștepta Acoca. Cînd sora intră în cort, colonelul se ridică politicos în picioare și-i zîmbi.

- Sînt colonelul Acoca.

„în sfîrșit!” se gîndi sora Teresa.

- Știam că veți veni, rosti ea cu glas tare. Dumnezeu mi-a spus- o.

- Zău? replică Acoca dînd din cap cu bunăvoință. Bine. Vă rog să luați loc, soră.

Dar sora Teresa era prea nervoasă ca să poată sta jos.

- Trebuie să mă ajutați, începu ea.

- O să ne ajutăm reciproc, o asigură colonelul. Ați fugit din mănăstirea Cisterciană din Avila, așa-i?

- Da. A fost îngrozitor. Toți bărbații aceia! Făceau fărădelegi profanatoare și... Vocea i se gîtui.

„Și tîmpenii, se gîndi Acoca. V-am lăsat pe tine și pe celelalte să ne scăpați!”

- Și cum ați ajuns aici, soră? întrebă el.

- Dumnezeu m-a adus aici. Mă supune la încercări așa cum l-a supus și...

- Dar pe lîngă Dumnezeu nu v-au mai adus și niște oameni, soră? își continuă cu răbdare colonelul Acoca interogatoriul.

- Ba da. M-au răpit. A trebuit să fug de sub supravegherea lor.

- Și i-ați spus colonelului Sostelo unde îi poate găsi pe oamenii aceia?

- Da. Pe cei rău. Raoul e îndărățul tuturor acestor fărădelegi, știți. Mi-a trimis o scrisoare în care spunea...

- Soră, omul pe care-l căutăm noi în mod special este Jaime Miro. L-ați văzut?

Sora Teresa se cutremură:

- Da. Oh, da. El...

Colonelul Acoca se înclină în față.

- Foarte bine. Acum trebuie să-mi spuneți unde îl pot găsi.

- El și ceilalți sînt în drum spre Eze. Colonelul se încruntă, nedumerit..

- Spre Eze? în Franța?

Răspunsul soriei Teresa se pierdu într-o bîlbîială dementă:

- Da. Monique l-a părăsit pe Raoul și el i-a trimis pe oamenii ăștia să mă răpească din cauza copilășului, ca să-l...

Colonelul încercă să-și stăpînească enervarea crescîndă.

- Miro și oamenii lui se îndreaptă spre nord. Eze e la răsărit.

- Nu trebuie să-i lăsați să mă ducă înapoi la Raoul. Nu vreau să-l mai văd cît oi trăi. Cred că mă înțelegeți. N-aș putea să dau ochii cu el...

Colonelul Acoca îl tăie brutal vorba:

- Nu-mi pasă de Raoul ăsta. Trebuie să știu unde **H** pot găsi pe Jaime Miro.

V-am spus. Mă așteaptă la Eze. Vrea să... Minți! Cred că încerci să-l acoperi pe Miro. Soră, Du vreau să-ți fac rău, așa încît te mai întreb o dată: Undo este Miro?

Sora Teresa îl privi neputincioasă:

- Nu știu, murmură ea. Aruncă o privire sălbatică în jur. Nu știu.

- Acum cîteva clipe spuneai că e la Eze. Vocea colonelului șuiera ca șfichiul biciului.

- Da. Dumnezeu mi-a spus.

Colonelul Acoca se săturase. În mod clar, femela era sau nebună sau o actriță strălucită. În orice caz, îl îngreșoșa toată vorbăria asta despre Dumnezeu.

Se întoarse spre Patricio Arietta, aghiotantul lui.

- Memoria călugăriței are nevoie să fie stimulată. Duceți-o în cortul intendenței. Poate că tu și oamenii tăi o s-o faceți să-și amintească unde e Jaime Miro.

- Da, domnule colonel.

Patricio Arietta și oamenii săi făcuseră parte din grupul care atacase mănăstirea din Avila. Se simțeau răspunzători de evadarea celor patru călugărițe. „Bine, poate că acum ne vom putea răscumpăra greșeala”, își spuse Arietta. Se întoarse către sora Teresa: .

- Vîno cu mine, soră.

- Da. „Fii binecuvîntat Isuse, îți mulțumesc!” rosti ea în gînd. Apoi începu iar să îngăime: Plecăm? N-o să-i lăsați să mă ducă înapoi la Eze, nu-i așa?

- Nu, o asigură Arietta, Nu te duci la Eze. „Colonelul are dreptate, își spuse el. Se joacă cu noi. Bine, o să-i arătăm noi alte jocuri. Mă întreb dacă o să zacă liniștită sau o să țipe?”

Cînd ajunseră în cortul intendenței, Arietta îi spuse:

- Soră, îți mai oferim o ultimă șansă. Unde e Jaime Miro?

„Parcă m-au mai întrebat lucrul ăsta, se gîndi sora Teresa. Sau m-au întrebat altceva? Oare aici sau... vai ce confuz e totul!”

- Miro m-a răpit ca să mă ducă la Raoul pentru că Monique l-a părăsit și el s-a gîndit...

- *Bueno!* Ți-ai făcut-o singură, răspunse Arietta. Să vedem dacă nu-ți putem împrăști memoria.

- Da. Vă rog, totul e atît de încîlcit.

Șase din oamenii lui Acoca pătrunseseră în cort, împreună cu cîteva dintre soldații în uniformă ai colonelului Sostelo.

Sora Teresa își înălță privirea spre ei și clipi ametețită.

- Oamenii ăștia or să mă ducă la mănăstire?

- Mai mult de atît, rînji Arietta. Or să te ducă în rai, soră.

Oamenii se apropiară, încercuind-o.

- Ce rochie frumoasă porți, spuse unul dintre soldați. Ești sigură că ești călugăriță, scumpo?

- Da, răspunse ea. Raoul îi spunea „scumpo”. Oare omul ăsta să fi fost Raoul? Știți, urmă cu glas lare, a trebuit să ne schimbăm hainele ca să scăpăm de soldați.

Dar și ăștia erau soldați. Cît de încîlcit era totul! Unul dintre bărbați o îmbrînci pe Teresa pe pat.

- Nu ești tu o frumusețe, dar să vedem cum arăți pe sub rochia asta.

- Ce faceți?

Soldatul se aplecă și-i sfîșie partea de sus a bluzei, în timp ce un altul îi rupse cămașa.

- N-arată rău la corp pentru o bătrînă, așa-i băieți?

Teresa scoase un țipăt. Șe uită la cercul de bărbați care o împrejmua. „Dumnezeu o să-i trăsnească și or să cadă morți pe loc, se gîndi ea. Nu o să le îngăduie să mă atingă pentru că eu sînt roaba Lui. Eu sînt una cu Domnul și mă adăp la izvorul Lui de puritate”.

Unul dintre soldați își desfăcu centironul. O clipă mai tîrziu, Teresa simți niște mîini brutale despărțindu-i picioarele, și cînd soldatul se trînti peste ea, simți carnea lui vîrtoasă pătrunzîndu-i măruntaiele. Scoase un nou țipăt:

- Acum, Doamne! Pedepsește-i în clipa asta! Așteptă să audă bubuitul trăsnetului și să vadă

fulgerul pîrjolitor care avea să-i nimicească pe toți.

Un al doilea soldat se cațără peste ea. O ceață roșie împăienjeni ochii Teresei. Aștepta ca Dumnezeu să-i trăsnească, aproape fără să-și dea seama de bărbații care o devastau. Nici nu mai simțea durere.

Locotenentul Arietta stătea în picioare, lângă pat. După fiecare om care-și termina treaba cu ea, o întreba:

- Ei, soră, încă nu ți-e de ajuns? Toate astea se pot opri în orice clipă dorești. Nu ai decît să-mi spui unde se găsește Jaime Miro.

Dar sora Teresa nici nu-l mai auzea. Țipa în mintea ei: „Nimicește-i cu puterea Ta, Doamne! Șterge-i de pe fața pămîntului așa cum i-ai șters pe ticăloșii din Sodoma și Gomora”.

Incredibil, Dumnezeu nu răspundea rugilor ei. Nu era cu puțință, pentru că Dumnezeu se afla pretutindeni. Și atunci, sora Teresa știu. Cînd cel de-al șaselea bărbat îi sfîrtecă măruntaiele, avu marea revelație: Dumnezeu nu o asculta, pentru că Dumnezeu nu exista. În tot acest amar de ani se amăgise singură venerînd o putere supremă, pe care o slujise cu credință. Dar nu exista nici o putere supremă. „Dacă Dumnezeu ar fi existat, m-ar fi mîntuit!” își spunea ea.

Ceața sîngerie l se ridică de pe ochi și, pentru primă oară, izbuti să vadă limpede tot ce o înconjura. Mai erau în cort cel puțin o duzină de soldați care-și așteptau rîndul s-o violeze. Locotenentul Arietta rătăcea lângă pat, urmărind scena. Soldații, așezați la coadă, erau în uniformă; nesinchisindu-se măcar să se dezbrace. Cînd unul dintre ei se ridica de pe ea, următorul o încăleca și, după o clipă, o pătrundea.

„Nu există Dumnezeu, dar există Satana, și aștia sînt slugile lui, își spuse sora Teresa. Și trebuie să piară! Cu toții!”

Cînd ostașul, se afundă în ea, sora Teresa îi omulse pistolul de la brîu și, înainte ca vreunul din cei rîo față să poată reacționa, îl ținti spre Arietta. Glonțul îi lovi în gît. Sora Teresa întoarse apoi pistolul spre ceilalți soldați și continuă să tragă. Patru dintre ei se prăbușiră, înainte ca ceilalți să se poată dezmetici și să înceapă să tragă în ea. Le venea greu s-o imnorească, din cauza soldatului trîntit peste ea.

Sora Teresa și siluitorul ei muriră în aceeași clipă.

Capitolul douăzeci și unu

Jaime Miro deschise ochi-i brusc, trezit de o mișcare la marginea poienii. Se strecură afară din sacul de dormit și se ridică în picioare, cu arma în mînă. Cînd se apropie, o văzu pe Megan în genunchi, închinîndu-se. Miro rămase locului, studiind-o. Ima? ginea acestei femei atrăgătoare rugîndu-se în pădure, în toiul nopții, era de o frumusețe nepămînteană, și Miro se pomeni că-l irită. „Dacă Felix Carpio n-ar fi ciripit că sîntem în drum spre San Sebastiân, n-ar fi trebuit să-mi iau pe cap povara surorilor ăstora”, își spuse el.

Era imperios necesar să ajungă la San Sebastiân cît mai curînd cu puțință. Colonelul Acoca și oamenii săi erau pe urmele lor și ar fi fost destul de greu să se strecoare chiar și singur prin rețeaua ostașilor. Dar acum că i se mai adăugase și pacostea acestei femei care-i încetinea fuga, pericolul era de zece ori mai mare. "

Furios, se îndreptă spre Megan, și glasul îi răsună mai aspru decît intenționase:

- Ți-am spus să dormi! Nu vreau ca mîine să fim nevoiți să ne încetinim mersul din cauza dumatiale.

Megan ridică ochii și îi răspunse calm:

- îmi pare rău dacă te-am mîniat.

- Soră, eu îmi păstrez mînta pentru lucruri mai importante. Femeile de felul dumatiale cel mult mă irită. Vă petreceți viața ascunse pe după ziduri înalte de piatră, așteptînd un bilet gratuit de călătorie pe lumea cealaltă. Îmi întoarceți stomacul pe dos, cu toatele!

- Pentru că credem în lumea cealaltă/

- Nu, soră. Pentru că nu credeți în lumea asta. Fugiți de ea!

- Ca să ne rugăm pentru voi ceilalți. Ne petrecem viețile rugîndu-ne pentru voi toți.

- Și credeți că rugile voastre or să soluționeze problemele lumii?

În timp, da.

- Nu există timp. Dumnezeul vostru nu vă poate mi/i rugile din cauza bubuielilor tunurilor și a țipetelor i i'piiilor sfîșiați de bombe.

- Dacă ai credință...

- O, eu am multă credință, soră. Cred în cauza pentru care lupt. Cred în oamenii mei și în armele mele. Dar nu pot crede în oamenii care pășesc peste ape. Dacă ești încredințată că Dumnezeul dumatiale ne ascultă acum, cere-i să ne ducă mai repede la mănăstirea Mendavia ca să pot scăpa de voi.

Era furios pe el însuși pentru că își ieșise din fire. Nu era vina ei că biserica stătuse cu mîinile în sîn în timp ce falangistii lui Franco torturaseră și siluieră și-i omorîseră pe basci și pe catalani. „Și nu e vina ei, își spuse în continuare Jaime Miro, că familia mea s-a numărat printre victime”. Jaime fusese pe atunci un copil andru, dar era o amintire care va rămîne pe veci împlîntată în mintea lui. Fusese trezit în miezul nopții de vuietul bombelor care cădeau. Picau din cer ca niște mortale flori de sunet, sădindu-și pretutindeni sămînța năruirii.

- Jaime, scoală-te! Repede!

Spaima care se simțea în glasul tatălui său i se părea băiatului mai înfricoșătoare decât teribilul bubuit al bombardamentului aerian.

Guernica era un punct de rezistență al bascilor și generalul Franco hotărâse să-l transforme într-un obiectiv-lecție: „Distrugeți-l!”

Temuta legiune nazistă Condor, asistată de șase avioane italienești, întreprinsese un atac concentrat și agresorii se arătau necruțători. Populația orașului încerca să se ferească de ploaia mortală care pica din **cer**, dar nu exista nici o scăpare.

Jaime, mama lui, tatăl și cele două surori mal mari fugiră laolaltă cu ceilalți.

- La biserică! Îi îndrumă tatăl lui Jaime. N-or să cuteze să bombardeze biserica.

Avea dreptate. Toată lumea știa că biserica era de partea lui Caudillo și rămânea oarbă în fața tratamentului barbar la care erau supuși inamicii acestuia.

Familia Miro se îndreptă spre biserică, croindu-și drum prin mulțimile cuprinse de panică.

Băiatul strângea cu furie mîna tatălui său și se străduia să ignore zgomotele îngrozitoare din jur. Își aducea aminte de o vreme cînd tatăl lui nu era speriat și nu încerca să fugă.

- Tată, o să fie război? Îl întrebuse o dată, în trecut.

- Nu, Jaime. Nu-i decât flecăreală de ziare. Singurul lucru pe care-l cerem noi guvernului este o anumită independență rezonabilă. Bascii și catalanii **cer** dreptul de a folosi propria lor limbă, de a avea lteagul lor și de a respecta sărbătorile lor. Sîntem o naționalitate încheată. Și spaniolii n-or să lupte niciodată împotriva spaniolilor.

Jaime fusese prea tînr pe atunci ca să poată înțelege dar, desigur, erau mult mai multe chestiuni în **Joc** și nu numai soarta bascilor și a catalanilor. Era vorba de un conflict ideologic cu rădăcini adînci între guvernul republican și naționaliștii de dreapta, și ceea **ce** fusese ia început o scînteie de vrajbă se prefăcuse eurînd într-o conflagrație ce scăpase de sub control și •trăsese în focar vreo șase puteri străine.

Cînd forțele superioare ale lui Franco îi înfrîn-seseră pe republicani și naționaliștii puseseră mîna pe putere în Spania, Franco își întorsese atenția spre intransigenții basci:

- Pedepsiți-i!

Un nucleu format din conducătorii basci puse bazele organizației ETA, o mișcare menită să ducă la întemeierea unui stat autohton basc, și i se ceru și tatălui lui Jaime să li se alăture.

- Nu, răspunsesse acesta. Nu-i drept. Noi trebuie să dobîndim ceea ce ni se cuvine numai prin mijloace pașnice. Războiul nu rezolvă nimic.

Dar șoimii se dovediră mai puternici decât porumbelii și ETA deveni în curînd o forță de temut.

Jaime avea prieteni ai căror părinți erau membri ETA și asculta adeseori istorisiri despre isprăvile lor eroice.

- Tatăl meu, împreună cu un grup de prieteni ai lui, au bombardat Cartierul General al Guardia Civil, îi povestea cîte un băiat.

Sau:

- Ai auzit despre furtul de la banca din Barcelona? Tatăl meu l-a pus la cale. Acum își pot cumpăra arme ca să-i bată pe fasciști.

Dar tatăl lui Jaime repeta întruna:

- Violența e un mijloc greșit. Noi trebuie să adoptăm calea negocierilor.

- Am făcut să sară în aer una din fabricile lor din Madrid. De ce nu-i și tatăl tău alături de noi? E laș?

- Nu-ți pleca urechea la ce spun prietenii tăi, Jaime, îl sfătuia tatăl lui. Ce fac ei sînt adevărate acte criminale.

- Franco a ordonat executarea a doisprezece basci fără ca măcar să-i judece. Noi punem la cale o grevă generală. Are de gînd tatăl tău să ni se alăture?

- Tată...?

- Jaime, noi sîntem cu toții spanioli. Nu trebuie să îngăduim nimănui să ne dividă.

Și băiatul se simțea împărțit între cele două tendințe. „Să aibă dreptate prietenii mei? Oare tata e un laș?” Dar Jaime credea în tatăl lui.

Și apoi a venit Armageddonul. Lumea se prăbușea în jurul lui. Străzile din Guernica erau un furnicar de oameni care răcneau, încercînd să se apere de furia fatală a bombelor. Totul, clădiri, statui, trotuare, explodau în torente de beton și de sînge.

Jaime, împreună cu părinții și surorile lui, izbutiră să ajungă la biserică, singura clădire din piață rămasă încă în picioare. Vreo duzină de oameni băteau cu pumnii în ușa.

- Dați-ne drumul înăuntru! Pentru numele lui Dumnezeu, deschideți!

- Ce se întîmplă? Întrebă tatăl lui.

- Preoții au zăvorît biserica. Nu ne lasă să intrăm.

- Să spargem ușa! -Nu!

Jaime se uită surprins la tatăl său.

- N-o să intrăm prin efracție în casa Domnului, răspunse tatăl lui. El ne va ocroti oriunde ne-am afla. Prea tîrziu - escadronul de falangiști apărură de după colț și deschise focul de mitraliere asupra lor, secerînd ceata de oameni neînarmați - bărbați, femei și copii - care se prăbușiră în piață. În chiar clipa cînd simți gloanțele sfîșiindu-i carnea, tatăl lui Jaime își înșfacă fiul și-l împinse într-un loc mai ferit, apărîndu-l cu trupul lui de rafala mortală.

După atac, o tăcere lugubră păru să fi înfășurat lumea. Zgomotele mitralierelor și al pașilor în fugă și al țipetelor se stinseseră ca prin farmec. Jaime deschise ochii și zăcu nemișcat un lung răstimp, simțind peste el greutatea tatălui său, ca învăluirea unei pături ocrotitoare. Tatăl, mama și surorile lui muriseră, împreună cu alte sute de oameni. Și în fața mormanului de cadavre se înălțau porțile ferecate ale bisericii.

Târziu, în acea noapte, Jaime reuși să se strecoare afară din oraș, și peste două zile, când ajunse la Bilbao, se înrola în ETA. Ofițerul care făcea recrutările se uitase la el și-i spusese:

- Ești prea tânăr. ca să intri în mișcare, fiule. Ar trebui să mergi la școală.

- Voi veți fi școala mea, răspunse calm Jaime Miro.. Mă veți învăța să lupt ca să răzbum asasinarea familiei mele.

Niciodată nu a privit îndărăt. Se lupta pentru el și pentru familia lui, iar faptele sale deveniră legendare.

Jaime plănuia și înfăptuia atacuri cutezătoare împotriva fabricilor și băncilor și lua asupra-i execuțiile opresorilor. Când vreunul din oamenii lui era capturat, întreprindea misiuni primejdioase pentru a-l salva.

Când Jaime auzise despre înființarea organizației GOE în scopul urmăririi bascilor, zîmbise rostind:

- Foarte bine. înseamnă că ne-au remarcat.

Nu-și punea niciodată întrebarea dacă neînfricarea lui și riscurile pe care și le lua erau în vreun fel legate de strigătele: „Tatăl tău e un laș” pe care le auzise în copilarie sau dacă prin vitejia lui încerca să-și dovedească ceva lui sau altora. Era de ajuns că-și vădea întruna curajul, și că nu se temea să-și primejduiască viața pentru cauza în care credea.

Și acum, pentru că unul din oamenii lui își dăduse frîu liber la gură, Jaime se pomenise cu o călugăriță în cârcă.

„E o ironie a soartei că biserica ei se găsește acum de partea noastră. Dar asta s-a întâmplat prea târziu, doar dacă biserica ar putea aranja o a doua înviere care să-i readucă la viață pe părinții mei și pe surorile mele”, își spunea el cu amărăciune.

Înaintau noaptea prin pădure și clarul de lună arginta frunzișul. Evitau orașele și șoselele importante, atenți la orice semn de pericol. Jaime nici nu o lua în seamă pe Megan. Mergea înainte cu Felix, discutînd cu acesta despre întâmplări din trecut, iar Megan se simțea intrigată. Nu întâlnise în viața ei un om ca Jaime Miró. Avea atîta siguranță de sine! „Dacă există cineva care să mă poată duce la Mendavia, își spunea ea, Jaime Miro este acela”.

Au existat momente când lui Jaime i s-a făcut milă de călugăriță sau când a admirat-o chiar, fără voie, pentru felul în care se descurca în această călătorie grea. Se întrebă cum o scoteau ceilalți la capăt cu poverile lor trimise de Dumnezeu.

El, cel puțin, o avea pe Amparo Jirón. Care, noaptea, îi aducea mare mîngîiere. „E la fel de devotată cauzei ca și mine, își spunea Jaime. Ea are motive chiar mai puternice decît ale mele ca să urască guvernul”.

Întreaga familie a lui Amparo fusese nimicită de trupele naționaliste. Era o femeie de o înverșunată independență și extrem de pasională.

Zorii îi prinseră în apropiere de Salamanca, pe malurile râului Tormes.

- Aici vin tineri din întreaga Spanie ca să urmeze cursurile universității, îi explică Felix lui Megan. Se spune că e cea mai bună universitate din țară.

Jaime nu asculta. Toate gândurile lui erau concentrate pe următoarea mișcare. „Dacă aș fi eu viătorul, se întreba el, unde mi- aș instala capcana?”

Se întoarse spre Felix:

- O să ocolim Salamanca. Chiar în afara orașului e un *parador*. O să ne oprim acolo.

Parador era un han mic, izolat de traficul turistic. Cîteva trepte de piatră duceau la holul principal, străjuit de un antic cavaler în armură.

Cînd micul grup se apropie de intrare, Jaime se adresă celor două femei:

- Așteptați aici!

Apoi îi făcu un semn lui Felix Carpió și cei doi dispărură.

- Unde se duc? întrebă Megan.

Amparo Jirón îi aruncă o privire disprețuitoare:

- Poate că s-au dus să-l caute pe Dumnezeuul tău.

- Sper să-L găsească, răspunse Megan cu calm. Zece minute mai târziu, bărbatii reapărură.

- Totul e în ordine, îi spuse Jaime lui Amparo. Tu și sora o să împărțiți o cameră. Felix va dormi cu mine.

Îi întinse o cheie, dar Amparo îi răspunse bosumflată:

- *Querido*, vreau să dorm cu tine, nu cu...

- Fă așa cum îți spun. Și ține-ți ochii pe ea.-

- *Bueno*, răspunse Amparo întorcîndu-se spre

Megan. Soră, vino cu mine.

Megan o urmă pe Amparo în holul *parador*-ului și apoi sus pe scări. Camera era una din cele douăzeci înșirate de-a lungul coridorului cenușiu și pustiu de la etaj. Amparo deschise ușa și cele două femei intrară. Era o cămăruță mică, ponosită, sărăcăcios mobilată, cu podea de lemn, pereți văruiți, un pat, o canapeluță, o masă de toaletă pricăjită și două scaune.

Megan se uită de jur-împrejur și exclamă:

- Ce frumos e!

Amparo X '-p se întoarse spre ea fufioasă, gândind că vorbește ci? ironie.

- Cine dracu' te crezi ca să te plîngi de...

- E atît de spațioasă, continuă Megan.

Amparo se uită o clipă la ea, apoi izbucni în rîs. Bineînțeles că, în comparație cu chiliile de la mănăstire, camera i se părea spațioasă.

Amparo începu să se dezbrace.

Megan nu se putu împiedica s-o privească. Era, de fapt, prima dată cînd o vedea bine pe Amparo Jirón, la lumina zilei. Era o femeie frumoasă, în felul ei pămîntesc. Avea păr roșu, o piele albă, sîni plini, un mijloc subțire și șolduri care se legănau cînd se mișca.

Amparo observă că o urmărește.

- Soră... vrei să-mi răspunzi la o întrebare? De ce intră cineva la mănăstire?

Îi era lesne să răspundă:

- Ce poate fi mai minunat decît să te dedici gloriei Domnului?

- Aș putea să-ți înșir pe loc o mie de alte lucruri mai minunate. Amparo se îndreptă spre pat și se așeză pe el. Dumneata poți să dormi pe canapea. Din cîte am auzit eu despre mănăstiri, Dumnezeuul vostru vă cere să evitați confortul. Megan zîmbi:

- Nu are importanță. Eu trăiesc într-un confort lăuntric.

În camera de la capătul coridorului, Jaime Miro se întinse pe pat. Felix Carpio se străduia să se instaleze pe canapea. Amîndoi erau complet îmbrăcați. Jaime își așeză pușca sub pernă. Arma lui Felix zăcea pe măsuta mică, șubredă, de lîngă pat.

- Ce le-o fi îndemnînd să facă asta? se întrebă Felix cu cjas tare.

- Să facă ce, *amigo*?

- Să se îngroape pe viață într-o mănăstire, ca niște prizoniere.

Jaime Miró înălță din umeri.

- Întreab-o pe soră. Ce bine ar fi fost dacă am fi călătorit singuri. Nu-mi place chestia asta.

- Jaime, Dumnezeu o să ne răsplătească pentru fapta bună pe care o facem.

- Chiar crezi în aiurelile astea? Mă faci să rîd. Felix nu mai lungi vorba. Avea prea mult tact pentru a discuta cu Jaime despre catolicism. Cei doi rămaseră tăcuți, fiecare preocupat de propriile lui gînduri.

Felix Carpio își spunea: „Dumnezeu ni le-a scos pe surori în cale. Avem datoria de a le conduce la mănăstire, în siguranță”.

Jaime se gîndea la Amparo. O dorea pătimaș. „Blestemata asta de călugăriță!” își spuse. Dădu să-și tragă pătura pe el, cînd își aduse aminte că mai are ceva de făcut.

În holul mic, întunecos, de sub scară, funcționarul de la recepție stătea liniștit, așteptînd să se asigure că noii oaspeți dormeau. Inima îi bătea cu furie cînd puse mîna pe receptor și formă un număr:

O voce somnoroasă răspunse:

- Comandamentul poliției.

Funcționarul îi comunică în șoaptă nepotului său:

- Florian, îi am aici pe Jaime **Mira** și trei dintre oamenii lui. Nu te tentează onoarea de a-i captura tu?

Capitolul douăzeci și doi

La nouăzeci de mile spre răsărit, într-o zonă împădurită din drumul spre Penafiel, Lucia Carmine dormea. Rubio Arzano o privea, nevenindu-i "s-o trezească. „Doarme ca un înger”, își spunea el. Dar aproape că se crăpase de ziuă, era momentul de a se pune în mișcare. Rubio se aplecă peste ea și-i murmură blînd la ureche:

- Soră Lucia... Lucia deschise ochii.

- E timpul s-o pornim la drum.

Fata căscă și se întinse lenevos. Bluza i se descheiase și se zăreau parțial sînil. Rubio își feri iute privirea. „Trebuie să-mi controlez gîndurile. E mireasa lui Isus”.

- Soră...

- Da?

- Mă... mă întreb dacă pot să-ți cer o favoare. Aproape că roșise.

- Da?

- A... a trecut multă vreme de cînd nu m-am mal rugat. Dar am fost crescut în religia catolică. Ai vrea să spui o rugăciune?

Era ultimul lucru la care se așteptase. „Cîtă vreme a trecut de cînd nu m-am mai rugat nici eu?” se întrebă Lucia. Mănăstirea nu conta. În timp ce celelalte surori se închinau, mintea ei era ocupată să făurească planuri de evadare.

- Eu... eu nu...

- Sînt convins că ne-ar face pe amîndoi să ne simțim mai bine.

Cum ar fi putut să-i explice că nu-și amintea nici o rugăciune?

- Eu... hm...

Ba da! Exista o rugăciune pe care și-o amintea. De pe vremea când era o fetiță îngenunchată la marginea patului, cu tatăl ei alături, așteptând șă o culce. încet, încet, cuvintele *Psalmului douăzeci și trei* îi reveniră în minte:

- *Domnul este păstorul meu; nu o să fiu lipsită de îndrumare. El mă călăuzește spre plaiuri înverzite; el mă îndrumă pe lângă ape domoale. El îmi înviorează sufletul; el mă conduce pe calea cea dreaptă, întru gloria numelui Său...*

Amintirile îi inundară mintea.

Ea și tatăl ei stăpâniseră lumea. Și ce mîndru de ea era!

„Te-ai născut sub o stea norocoasă, *faccia d'angelo*”.

Și auzind asemenea cuvinte, Lucia se -simțise într-adevăr norocoasă și frumoasă. Nimic nu ar fi putut s-o atingă vreodată. Nu era ea frumoasa fiică a lui Angelo Carmine?

- *Și cu toate că străbat valea umbrelor morții, nu mă tem de vreun rău...*

Răii erau vrăjmașii tatălui și fraților ei. Și ea îi făcuse să plătească.

- *Pentru că Tu îmi ești alături; toiagul Tău și sceptrul Tău îmi dau puteri...*

„Unde a fost Dumnezeu când am avut atîta nevoie de putere?”

- *Tu așterni o masă înainte-mi, de față cu vrăjmașii mei; Tu mi-ai miruit creștetul cu ulei; cupa mea se revarsă...*

Acum rostea cuvintele mai rar și glasul îi scăzuse pînă la șoaptă. Ce s-a întîmplat, se întreba ea, cu fetița în rochie albă de la prima comuniune? Viitorul ei fusese atît de aurit. Ceva n-a mers bine. Totul. „Mi-am pierdut tatăl și frații și pe mine”.

La mănăstire nu se gîndise niciodată la Dumnezeu. Dar acum, aici, sub cerul liber, lîngă acest țaran simplu... „Ai vrea să spui o rugăciune?”

Lucia continuă:

- *Bunătatea și mila Ta mă vor însoți în toate zilele vieții mele; și voi sălășlui pe vecie în Casa Domnului.*

Rubio o urmărea, mișcat:

- îți mulțumesc, soră.

Lucia dădu din'cap, neslmțindu-se în stare să vorbească. „Ce s-o fi întîmplat cu mine?” se întrebă ea.

- Ești gata, soră?

Se uită la Rubio Arzan și răspunse:

- Da, sînt gata.

Cinci minute mai tîrziu, se aflau pe drum.

Îl prinse o subită ploaie torențială și se adăpostiră într-o colibă părăsită. Ploaia bătea ca niște pumni mînioși în acoperișul și în pereții colibei.

- Crezi că furtuna asta o să se potolească vreodată?

Rubio zîmbi.

- Nu-i o furtună adevărată, soră. E ceea ce noi, bascii, numim o *sirimih*. O să se oprească la fel de repede cum s-a pornit. Pămîntul e cam uscat. Are nevoie să bea ploaie.

- Zău?

- Da. Eu sînt fermier.

„Se și vede”, se gîndi Lucia.

- Iartă-mă, soră, dar dumneata și cu mine avem multe lucruri în comun.

Lucia se uită pe fereastră la iarba udă și își spuse: „Asta o să fie ziua”. Apoi rosti cu glas tare:

- Crezi?

- Da. Cred într-adevăr că, din multe puncte de vedere, a trăi la o fermă seamănă cu a trăi la mănăstire.

Lucia nu reușea să vadă legătura.

- Nu înțeleg.

- Ei bine, soră, la mănăstire te gîndești mult la Dumnezeu și la minunile Lui. Nu-i așa?

- Da.

- într-un anumit sens, ferma este Dumnezeu. Ești înconjurat numai de creație. De toate lucrurile care cresc din glia Domnului, fie că-i grîu sau măslini sau struguri - totul vine de la Dumnezeu, nu-i așa? Acestea sînt minuni, și le vezi înfăptuindu-se zi de zi, și pentru că tu le ajuți să se înfăptuiască, faci și tu parte din minune.

Lucia simți nevoia să zîmbească în fața entuziasmului care vibra în glasul lui. Brusc, ploaia se opri.

- Acum putem merge mai departe, soră.

- Curînd ajungem la rîul Duero, o anunță Rubio. Cascada Peñafiel e chiar în fața noastră. Vom

merge la Aranda de Duero și apoi la Logroño unde ne înfîlnim cu ceilalți.

„Tu ai să te duci în locurile astea, gîndi Lucia. Și-ți clorose noroc. Eu am să fiu în Elveția, prietene". Auziră zgomotul cascadei cu o jumătate de oră înainte de a fi ajuns la ea. Cascada Penafiel oferea o priveliște magnifică, așa Cum se prăvălea în rîul repede de ia poale. Iar vuietul era aproape asurzitor.

- Vreau să mă scald, spuse Lucia. Avea senzația că trecuseră ani de cînd nu mai făcuse o baie.

Rubio Arzano căscă ochii la ea:

- Aici?

„Nu, idlotule, la Roma".

- Da, răspunse cu glas tare.

- Ai grijă. Rîul e umflat de ploaie.

- Fii liniștit.,

Lucia rămase locului, așteptînd răbdătoare.

- A! Mă îndepărtez cît te dezbraci.

- Dar rămîi prin apropiere, se grăbi ea să adauge. Probabil că pădurea mișuna de sălbăticiuni. Cînd Lucia începu să se dezbrace, Rubio se duse

mai departe cu cîțiva metri și se întoarse cu spatele.

- Nu te îndepărta prea mult, soră, îi strigă el. Rîul e înșelător.

Lucia așeză în iarbă crucea înfășurată în pînză, într-un loc de unde o putea vedea tot timpul. Aerul răcoros al dimineții îi mîngîia trupul. Cînd fu complet dezbrăcată, păși în apă. Era rece și înviorătoare. Se întoarse și văzu că Rubio nu-și schimbase poziția, privind cu îndărătnicie în direcția opusă. Zîmbi în sinea ei. Toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse și-ar fi desfătat ochii cu ea.

' Înainta spre locuri tot mai adîrici, evitînd bolovanii presărați pretutindeni, și începu să se stropească cu apă, simțind cum torentul îi biciuia picioarele.

La cîțiva metri mai încolo, apele purtau ia vale un copăcel smuls. Cînd se întoarse să se uite la el, Lucia își pierdu echilibrul și alunecă, țipînd. Căzu, izbindu-se cu capul de un bolovan.

Rubio se întoarse spre ea și privi îngrozit cum apele urlătoare o tîrau în jos pe Lucia.

Capitolul douăzeci și trei

Cînd sergentul Florian Santiago de la postul de poliție din Salamanca repuse receptorul în furcă, mîlunile îi tremurau de emoție. „îi am aici pe Jaime Miro și trei dintre oamenii lui. Nu te tentează onoarea de a-i captura tu?"

Guvernul pusese o recompensă substanțială pe capul iui Jaime Miro, și acum răufăcătorul basc era în mîna lui. Bani de recompensă aveau să-i schimbe întreaga viață. Își va putea permite să-și trimită copiii la o școală mai bună, va putea să-i cumpere soției lui o mașină de spălat rufe și amantei lui niște bijuterii.

Desigur, va trebui să-i dea și unchiului său ceva din

bani.....O să-i dau douăzeci la sută, își propuse

Santiago. Sau poate zece la sută".

Cunoștea bine reputația lui Jaime Miro și n-avea de gînd să-și riște viața în încercarea de a-l captura pe terorist. „N-au decît alții să înfrunte pericolul, și eu să pun mîna pe bani..."

Ședea la birou, frămîntînd în minte care ar fi calea cea mai bună de rezolvare a situației. îi veni pe dată în gînd numele colonelului Acoca. Toată lumea știa că între colonel și terorist se ducea o luptă pe viață și pe moarte. Și apoi, colonelul avea la dispoziție întreaga GOE. Da, așa trebuia să procedeze.

Ridică receptorul și, zece minute mai tîrziu, vorbea cu însuși colonelul.

- Sînt sergentul Florian Santiago și vă vorbesc de la postul de poliție din Salamanca. Am dat de urma lui Jaime Miro.

Acoca se strădui să-și mențină vocea calmă:

- Ești sigur?

- Da, domnule colonel. Se găsește la Parador Nacional Raimuhdo de Borgon, chiar la marginea orașului. Își petrece noaptea acolo. Unchiul meu lucrează la recepție. Chiar el mi-a telefonat. Miro e însoțit de încă un bărbat și de două femei.

- Unchiul dumitale e sigur că e Miro?

- Da, domnule colonel. Miro și ceilalți dorm în două camere din capătul coridorului de la etajul doi.

- Sergent, ascultă-mă cu atenție, răspunse Acoca. iu să te duci imediat la *parador* și să suprave-

■ hezi ieșirile pentru ca nimeni să nu poată pleca.

Pînă-ntr-o oră voi fi și eu acolo. Nu intra înăuntru. Și caută să nu fii văzut. E clar?

- Da, domnule colonel. Plec imediat. Apoi, după o clipă de șovăire, adăugă: Domnule colonel, banii de recompensă...

- Cînd îl prindem pe Miro sînt ai-dumitale. -Vă mulțumesc, domnule colonel. Sînt...,

- Pleacă!

- Da, domnule.

Florian Santiago lăasă din nou receptorul în furcă. Se simțea ispitit să-și cheme amanta și să-i spună senzaționalele noutăți, dar hotărî că lucrul ăsta poate să mai aștepte. O să-i facă surpriza mai

tîrziu. Pentru moment, avea o misiune de îndeplinit.

Chemă pe unul dintre polițiștii de serviciu: - Rămii la biroul meu. Eu am o misiune. Mă întorc peste câteva ore.

„Și cînd mă întorc, o să fiu un om bogat, continuă el în gînd. Primul lucru pe care am să-l cumpăr o să fie o mașină nouă - un Seat. Albastru. Nu, poate că alb”.

Colonelul Ramon Acoca lăasă receptorul din mîna și rămase nemișcat, dînd frîu liber creierului să viseze. De astă dată n-o să-i mai scape. Va fi ultima mișcare din jocul de șah dintre cei doi adversari. Va trebui să procedeze cu mare grijă. Probabil că Miro își are antenele lui.

Acoca își chemă aghiotantul:

- Da, domnule colonel?

- Adună douăzeci dintre cei mai buni țintași. Să fie echipați cu arme automate. În cincisprezece minute plecăm spre Salamanca.

- Da, domnule colonel.

Nu, nu mai există nici o cale de scăpare pentru Miro. Colonelul plănuia atacul în minte. *Parador-ul* va fi încercuit de un cordon de soldați care se vor mișca iute și fără zgomot. „Un atac pe furiș, înainte ca măcelarul ăsta să aibă vreo șansă de a-mi omorî oamenii. O să-i ucidem în somn”.

Un sfert de oră mai tîrziu, aghiotantul se întoarce: - Sîntem gata de plecare, domnule colonel.

Sergentul Santiago nu pierdu timpul. Chiar și fără avertizarea colonelului, n-ar fi avut de gînd să se lase văzut de teroriști. Dar acum, supunîndu-se ordinelor lui Acoca, se piti în umbră, la douăzeci de metri depărtare de intrarea în han, de unde putea să vadă bine ușa. Aerul nopții era destul de răcoros, dar gîndul la recompensă îl încălzea pe Santiago. Se întreba dacă cele două femei or fi fost drăguțe și dacă împărțeau paturile cu bărbații. Dar de un singur lucru era sigur Santiago: peste câteva ceasuri or să zacă morți cu toții.

Camionul militar intră fără zgomot în oraș și se îndreaptă spre *parador*.

Colonelul Acoca aprinse o lanternă și studie harta; cînd ajunseră la un kilometru depărtare de han, ordonă:

- Ne oprim aici! Restul drumului îl parcurgem pe jos. Păstrați tăcerea!

Santiago habar nu avea de apropierea soldaților, pînă cînd un glas nu-i șopti la ureche, făcîndu-l să tresară puternic:

- Cine ești?

Se întoarce și se pomeni față-n față cu colonelul Ramón Acoca. „Dumnezeule, ce înfricoșător arată!” gîndi el.

- Sînt sergentul Santiago, domnule colonel.

- A ieșit vreo persoană din han?

- Nu, domnule, sînt cu toții înăuntru și probabil că dorm buștean.

Colonelul se întoarce spre aghiotantul său:

- Jumătate din oameni să înconjoare hanul. Dacă cineva încearcă să iasă, au libertatea să tragă. Ceilalți vof veni cu mine. Fugarii se găsesc sus, în două camere de la capătul coridorului. Să mergem!

Santiago îi urmări pe colonel și pe oamenii săi intrînd pe ușa din față, mișcîndu-se fără zgomot. Se întrebă dacă vor avea loc multe împușcături. Și se mai întrebă dacă unchiul lui nu ar putea cumva să cadă victimă împușcăturilor. Ar fi păcat. Pe de altă parte, însă, ar însemna să nu mai împartă recompensa cu nimeni.

Cînd colonelul și oamenii lui ajunseră sus, Acoca murmură:

- Nu vă luați riscuri. Deschideți focul de îndată ce-i zăriți.

- Domnule colonel, doriți să merg eu înaintea dumneavoastră ca să vă acopăr? întrebă aghiotantul.
-Nu.

Acoca voia să-și ofere plăcerea de a-l ucide pe Jaime Miro cu mîna lui.

La capătul coridorului se găseau cele două camere în care dormeau Miró și oamenii săi. Acoca dispuse șase dintre oameni în fața uneia dintre uși și șase în fața celeilalte.

-Acum! ordonă el.

Era momentul pe care-l așteptase cu ardoare. La semnalul dat de el, soldații împinseră simultan, cu o lovitură de picior, ambele uși și năvăliră în camere cu arma în mîna. Și rămaseră prostiți în mijlocul camerelor goale, privind la așternuturile răvășite.

- Împrăștiați-vă! Repede! Jos după ei! zberă Acoca.

Soldații cercetară toate camerele hanului spărgînd uși, deșteptînd oaspeții înspăimîntați. Jaime Miro și însoțitorii lui nu erau nicaieri de găsit. Colonelul coborî ca o vijelie ca să-l ia la rost pe funcționarul de ție. Dar în hol nu se găsea nimeni.

- Hei! strigă el. Hei!

Nici un răspuns. Lașul se ascundea.

Unul dintre soldați se uită îndărătul tejghelei.

- Domnule colonel...

Acoca se apropie și se uită în jos. Funcționarul legat fedeleș și cu un căluș în gură zăcea ghemuit lîngă perete. Pe piept îi atîrna un cartonaș pe care scria: „RUGĂM NU DERANJAȚI”.

Capitolul douăzeci și patru

Rubio Arzano o privea îngrozit pe Lucia dispărând sub apele furioase, trasă în jos de curent. Într-o frîntură de secundă, se porni să alerge în josul malului, sărind peste buturugi și tufișuri. La prima cotitură a râului, zări trupul Luciei venind spre el. Sări în apă, înotă cu forță ca să o poată ajunge, luptînd împotriva curentului, puternic. Era aproape imposibil. Se simțea tîrît îndărăt. Lucia se găsea doar la trei metri depărtare de el, dar parcă s-ar fi aflat la kilometri distanță. Făcu un ultim efort eroic și îi înșfacă un braț, simțind cum îi alunecă degetele. O ținea într-o încleștare mortală, în tîfnă ce cu celălalt braț înota îndărăt spre țărnam.

Cînd ajunse, în sîrșit, la mal, o trase în iarbă, și rămase trîntit pe jos, luptînd să-și recapete suflarea. Lucia zăcea inconștientă și nu respira. Rubio o întoarse cu fața în jos, se urcă peste ea și începu să-i apese cu putere plămîinii. Se scurse un minut, se scurseră două, și chiar în clipa cînd începu să-și piardă nădejdea, un șuvoi de apă țîșni din gura ei, și fata scoase un geamăt. Rubio rosti o rugăciune de mulțumire.

Continuă să o apese, ceva mai ușor, pînă cînd îi simți bătăile regulate ale inimii. Cînd Lucia începu să tremure de frig, Rubio se repezi la un tufiș și se întoarse cu pumnii plini de frunze. Le împrăstie peste ea și începu să-i usuce trupul frecîndu-i-l cu frunze. Și el era ud și înfrigurat, hainele-i erau leoarcă, dar nici că-i păsa. Fusese cuprins de groază la gîndul că sora Lucia o să moară. Acum, cînd îi freca ușor trupul gol cu frunze uscate, gînduri rușinoase îi năpădiră mintea: „Are un corp de zeiță, își spunea, lartă-mă, Doamne, știu că-Ți aparține Ție și că n-am voie să nutresc asemenea gînduri păcătoase...”

Lucia se trezea treptat sub frecușul frunzelor. Se afla pe plajă, cu Ivo, și limba lui moale îi lingea trupul. „Ah, da, rosti ea în gînd. Ah, da, nu te opri, *caro*...” Se simți excitată chiar înainte de a deschide ochii.

Cînd căzuse în rîu, ultimul gînd al Luciei fusese că o să moară. Dar uite că era vie, și se pomeni privind la fața omului care-i salvase viața. Fără o clipă de gîndire, întinse brațele și-l trase pe Rubio peste ea. O expresie profund șocată se ivi pe fața bărbatului.

- Soră, protestă el. Nu putem... -Ssst!

Buzele ei le supseră pe ale lui, înfometate și imperioase, limba ei îi explora gura. Era prea mult pentru Rubio.

- Repede, îi șopti Lucia. Repede!

Îl privi în timp ce-și dezbrăca nervos hainele ude. „Merită o răsplată, își spuse ea. Și merit și eu”.

Rubio se apropie șovăielnic de ea, bîiguind:

- Soră, nu trebuie să...

Dar Lucia nu avea chef de conversație. Îl simți împreunîndu-și trupul cu al ei, într-un ritual fără de timp și fără de gîndire, și se dăruie glorioaselor senzații care o inundară. Erau cu atît mai dulci cu cît aripa morții trecuse atît de aproape de ea.

Rubio se dovedea a fi un amant surprinzător, tandru și aprig în același timp. Avea o vulnerabilitate care o uimi pe Lucia. Iar ochii îi erau scâlțați de o asemenea duioșie, încît simți că i se pune un nod în gît.

„Sper că găliganul ăsta nu s-a îndrăgostit de mine, își spuse ea. Nu mai știe ce să facă pentru a-mi fi pe plac. Oare cînd s-a mai sinchisit vreun bărbat să-mi placă?” se întrebă ea. Și se gîndi la tatăl ei. Și se întrebă ce părere ar fi avut acesta despre Rubio Arzano. Apoi își puse întrebarea de ce oare se întreba dacă tatălui ei i-ar fi plăcut Rubio Arzano. „Se vede că ml am pierdut mințile. Omul ăsta e un simplu fermier. Și eu sînt Lucia Carmine, fiica lui Angelo Carmine.”

Viața lui Rubio nu are nici în clin nici în mîinecă cu viața mea. Ni s-au încrucișat drumurile printr-un accident stupid al soartei”.

Rubio o ținea în brațe și repeta întruna:

- Lucia. Lucia mea!

Și strălucirea ochilor lui dezvăluia tot ceea ce simțea.

„E atît de scump!” se gîndi Lucia. Și apoi: „Ce dracu' se întîmplă cu mine? De ce mă gîndesc măcar la el? Eu mă ascund de poliție și...” Bruscu își aduse aminte de crucea de, aur și simți că i se taie răsufarea. „Dumnezeule mare! Cum am putut să uit măcar o singură clipă de ea?”

Se ridică în grabă.

- Rubio, am lăsat un... un pachet pe malul râului. Vrei să mi-l aduci, te rog? Adu-mi și hainele mele.

- Desigur. Într-un minut.

Lucia rămase în așteptare, înnebunită la gîndul că se putuse întîmplă ceva cu crucea. Dacă dispăruse? Dacă a venit cineva și a șterpelit-o?

Se simți cuprinsă de o imensă ușurare cînd îl văzu pe Rubio întorcîndu-se cu pachetul înfășurat în pînză sub braț.

„Nu trebuie s-o mai scap din ochi”, își spuse.

- Mulțumesc, Rubio.

Își luă hainele din mîna lui. Se uită la el, și-i spuse:

- De fapt, pentru moment n-am nevoie de ele.

Mîngîierea soarelui pe trupul gol o făcea pe Lucia să se simtă languroasă și încălzită, și îi făcea bine

să se cuibărească în brațele lui Rubio. S-ar fi zis că descoperiseră împreună o oază de pace. Primejdiiile prin care trecuseră păreau a se găsi la o depărtare de ani-lumină.

- Vorbește-mi despre ferma ta, murmură ea lenevos.

Fața bărbatului se luminează și în glasul lui răzbi o notă de mândrie.

- Era o fermă mică în împrejurimile unui sat de lângă Bilbao. Aparținuse familiei mele de generații întregi.

- Și ce s-a întâmplat cu ea? Rubio se întunecă la față.

- Pentru că sînt basc, guvernul din Madrid mi-a impus niște impozite suplimentare. Cînd am refuzat să le plătesc, mi-au confiscat ferma. Atunci l-am întîlnit pe Jaime Miro. M-am însoțit cu el ca să lupt împotriva guvernului, pentru drepturile mele. Am o mamă și două surori și, într-o bună zi, am să le restitui ferma (o care o s-o conduc eu.

Lucia se gîndi la tatăl și la cei doi frați ai ei închiși pe viață în temniță.

- Te simți apropiat de familia ta? Rubio îi dăruie un zîmbet cald.

- Bineînțeles. Familia e prima noastră dragoste, nu așa?

„Așa e, gîndi Lucia. Și eu n-o s-o mai văd niciodată pe a mea".

Povestește-mi despre familia ta, Lucia. Erai

apropiată de ea înainte de a fi intrat la mănăstire? Discuția lua o întorsătură periculoasă.

„Ce pot să-i spun? se întrebă ea. Că tatăl meu e un mafiot. Că el și cei doi frați ai mei sînt arestați pentru crimă?"

- Da, rosti cu glas tare. Eram foarte legați.

- Cu ce se ocupă tatăl tău?

- E... e om de afaceri.

- Mai ai frați, surori?

- Am doi frați. Lucrează pentru el.

- Lucia, de ce ai intrat la mănăstire?

„Fiindcă sînt urmărită de poliție pentru asasinarea a doi oameni. Trebuie să opresc această conversație", se gîndi Lucia. Cu glas tare îi răspunse:

- Am simțit nevoia să fug de lume. „Asta-i destul de aproape de adevăr", își spuse ea.

- Simțeați că lumea... era prea copleșitoare pentru tine?

- Așa ceva.

- Nu am dreptul să-ți spun acest lucru, Lucia, dar sînt îndrăgostit de tine.

- Rubio...

- Vreau să mă căsătoresc cu tine. Niciodată în viața mea nu i-am mai spus vreunei femei vorbele astea.

Cuvintele lui erau mișcătoare și foarte serioase. „Nu știe să joace, își spuse Lucia. Trebuie să am grijă să nu-l rănesc. Dar ce idee, fiica lui Angelo Carmfne să fie soția unui fermier!" Aproape că izbucni în rîs.

Rubio îi înțelese greșit zîmbetul.

- Nu voi mai trăi ascunzîndu-mă. Guvernul va trebui să facă pace cu noi. Și atunci am să mă întorc la ferma mea. *Querida* - vreau să-mi petrec restul vieții făcîndu-te fericită. Vom avea mulți copii și fetele vor semăna cu tine...

„Nu pot să-l las s-o ia razna, se gîndi Lucia. Trebuie să-l opresc!" Dar, într-un fel, nu se simțea în stare s-o facă. Continua să-l asculte pe Rubio zugerînd tablouri idilice în legătură cu viața lor conjugală, și se trezi aproape dorind ca lucrurile să se întîmple așa. Obosise să se tot ascundă. Ar fi fost minunat să ajungă la un liman unde să se simtă în siguranță și unde cineva care o iubea să aibă grijă de ea. „Probabil că am înnebunit" își spuse.

- Să nu vorbim acum despre toate astea, îl leperă Lucia. Trebuie să plecăm.

Călătoreau spre nord-est, urmărind malurile ^crpuite ale rîului Duero, ce străbăteau un ținut deluros, cu copaci de un verde luxuriant. Se opriră în pitorescul sat Villalba de Duero, ca să cumpere pîine, brînză și vin, și organizară un picnic romantic într-o poiană cu iarbă deasă.

Lucia se simțea mulțumită alături de Rubio. Bărbatul acesta degaja o forță calmă care îl dădea și o putere. „Nu mi se potrivește mie, își spunea, dar mii o bună zi o s-o facă foarte fericită pe femeia care o oă aibă norocul să-l întîlnească".

După ce isprăviră de mîncat, Rubio îi spuse:

- Următorul oraș e Aranda de Duero. Un oraș mare. Ar fi mai bine să-l ocolim, ca să evităm soldații și forțele GOE.

Era momentul adevărului, momentul de a-l părăsi. Lucia așteptase să ajungă într-un oraș mare pentru a-și traduce planul în practică. Rubio Arzano și ferma lui nu erau decît visuri. Adevărata realitate o constituia doar evadarea în Elveția. Știa bine cît de mult o să-l îndurereze, și nu se putu uita în ochii lui cînd îi spuse:

- Rubio, aș vrea să intrăm în oraș. Rubio se încruntă.

- Ar putea fi foarte periculos, *querida*. Soldații...

- N-or să ne caute acolo. Își făcu iute un plan în gînd: Știi, am nevoie să-mi schimb îmbrăcămîntea. Nu pot merge în halul ăsta.

Ideea de a pătrunde în oraș îl necăjea rău pe Rubio, dar tot ce spuse fu:

- Dacă așa dorești tu...

În depărtare se profilau zidurile și clădirile din Aranda de Duero, ca un munte înălțat de mîna omului, retezat de pămînt.

Rubio mai încercă o dată:

- Lucia, ești sigură că trebuie să intri în oraș?

- Da, sînt sigură.

Traversară împreună podul lung care ducea la strada principală, Avenida Castilia, și se îndreptară spre centrul orașului. Trecură pe lîngă o fabrică de zahăr, pe lîngă biserici, magazine de păsări vii; aerul era îngroșat de o mare varietate de mirosuri. Prăvăliile și blocurile de apartamente mărgineau strada. Cei doi mergeau încet, grijulii să nu atragă atenția asupra lor. În cele din urmă, spre ușurarea ei, Lucia zări ceea ce căutase tot timpul: o firmă pe care scria *CASA DE EMPEÑOS*

- o casă de amanet. Dar nu scoase o vorbă.

Ajunseră în piața orașului, cu prăvăliile, dughenile și barurile ei, și trecură pe lîngă „*Taberna Cueva*”, cu lojheaua-i lungă și mesele de lemn. Înăuntru era un tonomat, iar de bîrnele de stejar ale tavanului atîrnau halci de jambon și cununi de usturoi. Lucia își dădu soama de șansa care i se oferea.

- Rubio, mi-e sete. Putem intra aici? -Desigur.

O luă de braț și o conduse înăuntru.

În jurul barului se înghesuiau vreo șase bărbați, i Lucia și Rubio se așezară la o măsuță pitită într-un colț.

- Ce-ai vrea să bei, *querida*?

- Comandă-mi un pahar de vin, te rog. Mă întorc Imediat. Am ceva de luat.

Se ridică și ieși în stradă, lăsîndu-l pe Rubio să se uite după ea cu gura căscată. Odată în stradă, Lucia no întoarse și porni grăbită spre *Casa de Empeños*, ltrîngînd cu putere la piept pachetul ei învelit în pînză. Po trotuarul de peste drum văzu o ușă cu o firmă nmigră pe care scria cu litere albe: POLICÍA. O privi o

1 simțînd cum i se accelerează bătăile inimii, apoi Undi de ea și intră în prăvălia de amanet.

Un bărbat pipiriu cu un cap mare ședea îndărătul tejghelei, abia vizibil.

- *Buenos días, señorita.*

- *Buenos días, señor.* Am un obiect pe care aș dori să-l vînd.

Era atît de nervoasă, încît trebuia să-și strînga genunchii unul lîngă celălalt ca să-i împiedice să tremure.

-*Si?*

Lucia dezveli crucea de aur și i-o arătă.

- V-ar interesa s-o cumpărați?

Cămătarul luă crucea în mîini și Lucia văzu licărul care i se aprinse în ochi.

- Pot să vă întreb de unde aveți acest obiect?

- Mi l-a lăsat moștenire un unchi care a murit de curînd.

Gîtul îi era atît de uscat încît de-abia putea vorbi. Omul își plimba degetele pe cruce, și o întorcea încet cînd pe o parte cînd pe alta.

- Și cît vreți pe ea? Visul ei devenea realitate.

- Vreau două sute cincizeci de mii de pesetas. Cămătarul se încruntă și clătină din cap.

- Nu. Nu valorează mai mult de o sută de mii de pesetas.

- Mi-aș vinde mai curînd trupul.

- Hai să zicem că aș putea să urc pînă la o sută cincizeci de mii de pesetas.

- Mai curînd aș topi-o și aș lăsa aurul să se scurgă în canal.

- Două sute de mii de pesetas. Este ultima mea ofertă.

Lucia îi luă crucea din mîini.

- Mă exploatați lasînge, dar am să accept, îi văzu bucuria zugrăvită pe față.

- *Bueno, señorita.*

Întinse mîna să ia crucea, dar Lucia o trase spre ea.

- Am de pus o condiție.

- Ce condiție, *señorita*?

- Mi s-a furat pașaportul. Am nevoie de un pașaport nou ca să pot pleca să-mi vizitez mătușa îndoliată.

Cămătarul o studia acum îngîndurat. Încuviință din

cap: *

- înțeleg.

- Dacă mă puteți ajuta în această problemă, crucea este a dumneavoastră.

Omul oftă:

- E greu de procurat azi un pașaport, *señorita*. Autoritățile sînt foarte vigilente.

Lucia îl privi, fără să scoată un cuvînt.

- Nu văd cum v-aș putea ajuta, continuă cămătarul.

- Vă mulțumesc, *señor*.

Se îndreptă spre ușă. Când o văzu punînd mîna pe clanță, cămătarul o opri:

- *Momentito!*

Lucia se întoarse spre el.

- Tocmai mi-a venit o idee. Am un văr care uneori !• ocupă cu chestiuni delicate de felul ăsta. Un văr Cil departe, înțelegeți?

Înțeleg.

- Aș putea sta de vorbă cu el. Când aveți nevoie de acest pașaport? -Azi.

Capul mare se înclină încet.

- Și dacă pot să aranjez lucrul ăsta, facem tîrgul?

- În clipa în care capăt pașaportul.

- De acord. Veniți aici diseară la opt și-1 veți găsi pe vărul meu.

Inima Luciei bătea gata să-i spargă pieptul.

- Mulțumesc, *señor*.

- Nu vreți să lăsați crucea aici ca să fie în siguranță?

- E în deplină siguranță la mine.

- Bine, atunci ne vedem la ora opt. *Hasta luego*. Lucia ieși din prăvălie. Evită cu grijă postul de poliție și se îndreptă spre *taberna*, unde o aștepta Rubio. Iși încetini pașii. În sfîrșit, izbutise. Cu banii luați pe cruce va putea pleca în Elveția, spre libertate. Ar fi trebuit să se simtă fericită, și totuși era ciudat de deprimată.

„Ce se întîmplă cu mine? se întrebă ea. Sînt pe cale de a-mi împlini visul. Rubio o să mă uite. O să găsească altă femeie”.

Apoi își aduse aminte de expresia ochilor lui cînd îi spusese: „Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Niciodată în viața mea nu i-am spus vreunei femei vorbele astea”.

„Să-l ia naiba, se gîndi Lucia. Nu el e problema mea”.

CapitoCul douăzeci și cinci

Ziarele deveniseră frenetice. Titlurile bombă se succedau rapid. Atacul asupra mănăstirii, arestarea în masă a călugărițelor pentru a-i fi adăpostit pe teroriști, evadarea a patru călugărițe, împruscarea a cinci soldați de către o călugăriță, înainte ca aceasta să fi fost împruscată și omorîta la rîndul ei. Emisiunile internaționale ale posturilor de radio și televiziune luaseră foc.

Reporterii din lumea întreagă sosiseră la Madrid și plmul ministru Leopold Martinez, în strădania de a calma spiritele, acceptase să organizeze o conferință de presă. Aproape cincizeci de reporteri din toate colțurile globului se adunară în biroul său. Ministrul era flancat de coloneii Ramón Acoca și Fal Sostelo. Primul ministru văzuse în acea zi titlul tipărit cu majuscule în ediția de după-masă a ziarului *Times* din Londra:

TERORIȘTII ȘI CĂLUGĂRIȚELE ÎNȘALĂ VIGILENȚA ARMATEI ȘI POLIȚIEI SPANIOLE.

Un reporter de la *Paris Match* puse întrebarea:

- Domnule prim-ministru, aveți idee unde se găsesc acum călugărițele evadate?

Primur ministru Martínez răspunse:

- Colonelul Acoca e însărcinat cu operațiunile de investigare. îl las pe el să vă răspundă.

Acoca luă cuvîntul:

- Avem motive să credem că maicile sînt în mîna teroriștilor basci. Și cu regret trebuie să mărturisim că, potrivit dovezilor de care dispunem, maicile colaborează cu teroriștii.

Reporterii notau totul cu febrilitate.

- Deținem informații că sora Teresa lucra mîină în mîină cu Jaime Miró. Sub pretextul de a ne ajuta să dăm de urma lui Miró, a pătruns într-o tabără militară și a ucis cinci soldați înainte de a putea fi oprită. Pot să vă asigur că armata și organizația GOE nu precupețesc nici un efort pentru a-i aduce pe criminali în fața justiției.

- Și ce-i cu călugărițele care au fost arestate și duse la Madrid?

- Ancheta este în curs, sînt supuse !a interogatorii, răspunse Acoca.

Primul ministru aștepta cu nerăbdare să pună capăt conferinței. îi venea greu să-și stăpînească enervarea. Imposibilitatea de a localiza călugărițele și de a-i captura pe teroriști crea guvernului - și lui însuși - o imagine de incapacitate și de prostie, iar presa profita din plin de situație.

- Ne puteți spune cîte ceva despre biografiile celor patru călugărițe care au fugit, domnule prim-ministru? întrebă un reporter de la *Oggi*.

- Regret. Nu vă pot oferi nici o informație în plus. Vă repet, doamnelor și domnilor, că guvernul face tot ce-i stă în putință pentru a le găsi pe călugărițe.

- Domnule prim-ministru, există unele relatări cu privire la brutalitatea atacului asupra mănăstirii din Avila. Sînteți bun să lămuriți această chestiune?

Pentru Martinez acest punct era vulnerabil întrucît era adevărat. Colonelul Acoca își depășise grosolan autoritatea. Dar cu colonelul avea să se răfuiască el mai tîrziu. În clipa de față era necesar

să dea dovadă de unitate. Se întoarse spre colonel și rosti suav:

- Domnul colonel vă poate răspunde la această înbrebare.

- Și eu am auzit asemenea zvonuri neîntemeiate, ripostă colonelul. Faptele au decurs foarte simplu. Am primit informații concrete cum că teroristul Jaime Miro și doisprezece dintre oamenii săi se ascund în mănăstirea Cisterciană și că sînt înarmați pînă în dinți, în momentul cînd am descins noi la mănăstire, teroriștii fugiseră.

- Domnule colonel, nouă ne-au parvenit informații că unii dintre oamenii dumneavoastră au molestat...

. - Asta este o acuzație calomnioasă... Intervenii primul ministru Martinez:

- Vă mulțumesc, doamnelor și domnilor. Aceasta este tot. Veți fi informați asupra oricăror evoluții ulterioare.

După ce reporterii pleacă, primul ministru li se adresează coloneilor Acoca și Sostelo:

- Ne fac să arătăm ca niște barbari în ochii omenirii.

Pe Acoca primul ministru nu-l interesa cîtăși de puțin. El nu era preocupat decît de un telefon primit în toiul nopții.

- Colonelul Acoca?

Vocea îi era foarte familiară. Pe dată se trezi complet.

- Da, domnule.

- Ne dezamăgești. Speram să vedem pînă acum unele rezultate.

- Domnule, ne apropiem din ce în ce. Colonelul constatase că transpira din greu. Vă mai cer puțină răbdare. Nu vă voi dezamăgi.

Își ținuse răsufarea, în așteptarea răspunsului.

- Ai depășit timpul.

Telefonul amuțise.

Colonelul Acoca lăsase receptorul în furcă și rămăsese locului, adînc frustrat. „Unde e ticălosul ăla de Miro?”

Capitolul douăzeci și șase

„O omor, își spunea Ricardo Mellado. Aș putea s-o strîng de gît, așa, cu mîinile goale, sau s-o arunc în prăpastie, sau pur și simplu s-o împrusc. Nu, cea mai mare plăcere ar fi, cred, s-o strîng de gît”. Sora Graciela era cea mai exasperantă ființă umană pe care o întîlnise vreodată. Se dovedea absolut imposibilă. La început, cînd Jaime Miró i-o dăduse în grijă, Ricardo Mellado fusese încîntat. Adevărat, era călugăriță, dar în același timp era frumusețea cea mai răpitoare pe care o văzuse vreodată. Hotărîse să încerce s-o cunoască, să afle de ce ferecase pe viață, îndărătul zidurilor, atîta comoară de frumusețe. Sub fusta și bluza pe care le purta sora, Ricardo putea desluși curbele sinuoase, tinerești, ale femeii. „O să fie o călătorie foarte interesantă”, își spusese Ricardo. Dar lucrurile luaseră o întorsătură cu totul neașteptată. Problema era că sora Graciela refuza să-i vorbească. De cînd porniseră împreună la drum, nu scosese o vorbă, și ce-l deruta mai mult pe Ricardo era faptul că nu părea supărată, speriată sau întristată. Absolut deloc. Pur și simplu se retrăgea în adîncurile ei și părea total nefinteresată de el și de tot ce o înconjura, înaintaseră într-un ritm susținut, străbătînd drumuri lăturalnice arse de arșiță și prăfoase, trecînd pe lîngă lanuri de secară ce se unduiau în soare, pe lîngă cîmpuri de orz și de ovăz și pe lîngă vii. Ocoleau satele și mergeau paralel cu ogoarele de floarea-soarelui, care-și întorceau fețele galbene, lătărețe, spre astrul de foc.

Cînd traversară rîul Moros, Ricardo o întrebă:

- Nu vrei să te odihnești puțin, soră? Tăcere.

Se apropiară de Segovia înainte de a se îndrepta spre nord-est, către munții Guadarrama cu diademe de zăpadă pe piscuri. Ricardo se străduia să poarte o conversație politicoasă, dar totul era în van.

- În curînd ajungem la Segovia, soră. Nici o reacție.

„Oare cu ce am ofensat-o?” se întreba Ricardo.

- Ți-e foame, soră? Nici un răspuns.

Ca și cum el nici nu s-ar fi găsit acolo. În viața lui nu se simțise atît de frustrat.

„Poate că femeia e înapoiată la minte, încerca Ricardo să se consoleze. Asta trebuie să fie motivul. Dumnezeu i-a dăruit o frumusețe nepămînteană și pe urmă a pedepsit-o cu o minte de copil”. Dar nici el nu credea lucrul ăsta.

Cînd ajunseră în împrejurimile Segoviei, Ricardo observă că orașul era aglomerat, ceea ce însemna că Guardia Civil era mai vigilentă ca oricînd.

În momentul cînd se apropiară de Plaza del Conde de Cheste, văzu cîțiva soldați care veneau în direcția lor.

- Ține-mă de mîină, soră. Trebuie s-o facem pe îndrăgostiții care au ieșit să facă o plimbare, șopti Ricardo.

Graciela îl ignoră.

„Isuse, gîndi Ricardo. Poate că-i surdo-mută”. Brusc, o luă de mîină, dar subita și violenta ei

rezistență îl uimi. își retrase mîna, ca mușcat de șarpe. Gărzile se apropiau din ce în ce de ei. Ricardo se aplecă spre Graciela:

- Nu trebuie să fii supărată pe mine, spuse el cu glas tare. Și sora mea gîndește la fel. Aseară, după-masă, cînd a dus copiii la culcare, am auzit-o spunînd că ar fi mai bine dacă bărbații n-ar rămîne în preajma voastră, fumînd trabucuri rău-mirositoare și povestind istorioare în timp ce voi, femeile, vreți să rămîneți între voi. Pun rămășag...

Gărzile trecuseră de ei. Ricardo se întoarse să se uite la Graciela. Fața ei era golită de orice expresie. Tînărul începu să-l blesteme pe Jaime în sinea lui pentru că nu-i dăduse în grijă pe oricare alta dintre mame. Asta era făcută din piatră și nu exista o daltă destul de tare pentru a putea pătrunde dincolo de exteriorul ei înghețat.

Păstrîndu-și întreaga modestie, Ricardo știa totuși că era un bărbat atrăgător pentru femei. Multe dintre ele îi confirmaseră acest lucru. Avea o piele deschisă la culoare, era înalt, bine clădit, cu un nas de patrician, o față inteligentă și un șirag de dinți albi, perfecți. Provenea dintr-o familie proeminentă de basci. Tatăl lui era bancher în ținutul de nord al bascilor și se îngrijise ca Ricardo să primească o educație corespunzătoare. Urmase universitatea din Salamanca și tatăl lui sperase ca fiul să i se alătore în afacerile familiei.

Cînd Ricardo terminase universitatea, începuse să lucreze în banca tatălui său, dar cujînd se lăsase prins de problemele poporului basc. Începuse să ia parte la mitinguri și, în scurt timp, devenise unul dintre i nnducătorii ETA. Tatăl său, aflînd despre activitățile fiului, îl chemase în biroul său uriaș, panelaț, și-i ținuse o predică:

- **Și** eu sînt basc, Ricardo, dar sînt și om de nfaceri. Nu se poate să ne distrugem propriul nostru cuib încurajînd o revoluție în țara în care ne cîștigăm existența.

- Tată, nimeni dintre noi nu dorește să răstoarne guvernul. Noi nu cerem decît libertate.

Opresiunea pe care o exercită guvernul asupra bascilor și catalanilor este de nesuportat.

Domnul Mellado tatăl se lăsase pe speteaza fotoliului, și își studiase fiul.

- Prietenul meu, primarul, a avut ieri o discuție foarte civilizată cu mine. Mi-a sugerat că ar fi spre binele tău să nu mai iei parte la întruniri. Ar fi preferabil să-ți cheltuiești energia în afacerile de bancă.

-Tată...

- Ascultă-mă, Ricardo. În tinerețe aveam și eu sîngele înfierbîntat. Ești logodit cu o fată frumoasă. Sper că veți avea o droaie de copii. Bătrînul își flutură mîna, arătînd spre bogăția care îi înconjura. Și ai ce să aștepți de la viitor...

- Tată, dar nu înțelegi că...

- Eu judec mai limpede decît tine, fiule. Și viitorul tău socru e nemulțumit de activitățile tale. Și n-ai vrea să se întîmple ceva care să împiedice căsătoria. E clar?

- Da, tată.

În sîmbăta următoare Ricardo Mellado fu arestat în timp ce conducea o întrunire de protest într-o sală din Barcelona. Refuză să-l lase pe tatăl lui să-l elibereze pe cauțiune, dacă nu se învoia să achite cauțiunea și pentru ceilalți demonstranți care fuseseră arestați. Tatăl se împotrivi. Cariera lui Ricardo se spulberă, ca și logodna lui. Toate acestea se petrecuseră cu .cinci ani în urmă. Cinci ani de primejdii, în care scăpase ca prin urechile acului. Cinci ani de luptă pătimașă pentru o cauză în care credea cu ardoare. Și acum era un evadat, urmărit de poliție, escortînd de-a lungul Spaniei o călugăriță mută și înapoiată.

- O luăm pe aici, îi spuse sorei Graciela. Avea grijă să nu-i mai atingă brațul.

Cotiră din strada principală în Calle de San Valentin. La colț se afla un magazin unde se vindeau instrumente muzicale.

- Am o idee, spuse Ricardo. Așteaptă-mă aici, soră. Mă întorc imediat.

Intră în magazin și se adresă unui vînzător tînăr dindărătul tejghelei.

- *Buenos dias*. Cu ce pot să vă servesc?

- Vreau să cumpăr două ghitare. Vînzătorul zîmbi.

- Aveți noroc. Tocmai am primit niște ghitare *Ramírez*. Sînt cele mai bune.

- Nu-mi trebuie un instrument de asemenea înaltă calitate. Prietena mea și cu mine sîntem doar amatori.

- Cum doriți, *señor*. Ce-ați spune de astea? Vînzătorul se îndreptă spre un colț unde erau expuse vreo douăsprezece ghitare.

- Puteți lua două *Konos* cu cinci mii de pesetas bucata.

- Nu-i ce-mi trebuie. Ricardo alese două ghitare ieftine. Cred că astea îmi convin, spuse el.

Cîteva momente mai tîrziu, Ricardo ieși în stradă cu cele două instrumente sub braț. Aproape că sperase să n-o mai găsească pe sora Graciela, dar iat-o pe trotuar, așteptîndu-l cu răbdare. Ricardo dezveli una dintre ghitare și i-o întinse Gracielei.

- **Tîrie-o**, soră. Puneți-o pe umăr. Graciela făcu ochii mari.

- Nu-i nevoie să și cînti la ea, îi explică el. Totul e să creăm o aparență.

Îi împinse ghitara, pe care ea o luă în silă. Apoi porniră pe străduțele înguste și șerpuite din Segovia, pe sub uriașul viaduct construit cu veacuri în urmă de romani.

Ricardo își încercă din nou norocul cu ea:

- Vezi viaductul ăsta, soră? Pietrele nu sînt legate cu ciment între ele. Legenda spune că ar fi fost clădit de diavol cu două mii de ani în urmă, punînd piatră peste piatră, fără nici un liant decît magia diavolului care le ține laolaltă.

Se uită la ea să-i vadă reacția. Nimic.

„S-o ia dracu', își spuse Ricardo Mellado. Eu mă dau bătut".

Tot orașul era împînzit de membri din Guardia Civil și, ori de cîte ori treceau pe lîngă ei, Ricardo se prefăcea că poartă o discuție serioasă cu Graciela, evitînd însă orice contact fizic.

Numărul de polițiști și de soldați părea a fi în continuă creștere, dar Ricardo se simțea oarecum în siguranță. Desigur că militarii căutau o călugăriță în văluri și un grup de oameni ai lui Jaime Miro, așa încît nu aveau motiv să suspecteze doi tineri turiști cu ghitara pe umăr.

Lui Ricardo îi era foame și, cu toate că sora

Graciela nu rostise o* vorbă, avea convingerea că și | ea era flămîndă. Ajunseră în dreptul unei mici cafenele.

- Soră, o să ne oprim aici să mîncăm ceva. Graciela rămase locului, privindu-l.

- Bine, fă cum dorești, adăugă el cu un oftat. ~ Ricardo intră în cafenea. Un moment mai tîrziu, îl urmă și Graciela.

După ce se așezară, Ricardo o întrebă;

- Ce-ai vrea să comanzi, soră? Nici un răspuns. Era înnebunitoare. Ricardo îi ceru chelneriței;

- Două *gazpachos* și de două ori *chorizbs*.

Cînd sosiră supele și cîrnații, Graciela mîncă tot ce l se puse în față. Ricardo observă că mîncă automat, fără plăcere, de parcă îndeplinea o îndatorire. Bărbații de la celelalte mese îi aruncau priviri lungi, și Ricardo n-ar fi putut șă-i condamne. „Ar fi nevoie de un Goya în tinerețea lui ca să-i poată prinde frumusețea", cîjîdea el.

• În ciuda purtării mofluzi a Gracielei, Ricardo simțea un nod în gît ori de cîte ori se uita la ea, și se muștra singur spunîndu-și că e un idiot romantic. Femeia asta era "o enigmă îngropată îndărătul unui zid Impenetrabil. Ricardo Mellado cunoscuse la viața lui duzini de femei frumoase, dar nici una dintre ele nu-l Impresionase în felul acesta. Frumusețea Gracielei avea o notă aproape mistică. Ironia consta în faptul

I î ĩ nu avea habar de ce s-o fi ascunzînd dincolo de cla uluitoare. Să fi fost inteligentă sau proastă? ! „! '.per să fie proastă, plictisitoare și frigidă, își spunea

Ricardo, altmînteri n-aș putea suporta s-o pierd. De parcă aș putea vreodată s-o am! Ea aparține lui Dumnezeu". își feri privirea, ca și cum s-ar fi temut că Graciela i-ar putea ghici gîndurile.

Cînd sosi momentul de plecare, Ricardo achită nota și se ridică. În timpul călătoriei observase că sora Graciela începuse să șchiopăteze ușor. „Va trebui să găsesc un mijloc de transport, își spuse el. Mai avem încă un drum lung de făcut".

O porniră în josul străzii, spre capătul cel mai îndepărtat al orașului, pe Manzanares el Real și, la un moment dat, întîlniră o caravană de țigani. Era alcătuită din patru căruțe viu colorate, trase de cai. În fundul căruțelor stăteau femeile și copiii, toți în costume țigănești.

- Așteaptă puțin, soră. O să încerc să-i conving să ne ia și pe noi. Se apropie de conducătorul primei căruțe, un om voinic, costumat din cap pînă în picioare în haine țigănești, inclusiv cerceii din urechi.

- *Buenas tardes, señor*. N-ați vrea să aveți amabilitatea de a ne lua pe mine și pe logodnica mea într-o căruță?

Țiganul privispre locul unde se afla Graciela.

- Se poate. Încotro mergeți?

- Spre munții Guadarrama.

- Pot să vă duc pînă la Cerezo de Abajo.

- Ne-ar prinde foarte bine. Mulțumim.

, Ricardo strînse mîna țiganului și-i strecură niște bani.

- Urcați în ultima căruță.

- *Gracias*.

Ricardo se întoarse ia Graciela:

- Țiganii ăștia s-au învoit să ne ducă pînă ia Cerezo de Abajo. O să călătorim în ultima căruță.

O clipă, fu convins că o să refuze. Dar o văzu șovăind, apoi îndreptîndu-se spre ultima căruță.

Înăuntru se aflau vreo șase țigani, care se traseră deoparte pentru a le face lor loc. Cînd se urcară, Ricardo dădu să o ajute pe soră să se cațare, dar în clipa în care îi atinse brațul, Graciela îl îmbrînci cu o furie care-l luă prin surprindere. „Fire-ai a dracului să fii!" îi spuse el în gînd. Dar o frîntură de secundă zări piciorul gol al Gracielei în timp ce se urca în căruță și nu se putu împiedica să gîndească: „Are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată".

Se așezară cît mai comod cu putință pe fundul de lemn tare al căruței și lunga călătorie începu.

Graciela ședea într-un colț, cu ochii închiși, și buzele i se mișcau într-o rugăciune mută. Ricardo nu și putea lua ochii de la ea.

Pe măsură ce orele înaintau, soarele deveni un cuptor încins, care-și trimitea arșița asupra lor, pîrjolind pămîntul, iar cerul era de un albastru intens, fără pic de nor. Din timp în timp, cînd căruța străbătea cîmpiile, păsări uriașe zburau peste capetele lor. „*Buitre leonado*", se gîndi Ricardo.

Vulturii grifoni de culoarea leilor.

Tîrziu, după-masă, caravana se opri și conducătorul se apropie de căruța lor.

- Numai pînă aici vă putem duce, spuse el. Noi ■.ergem în direcția Vinveias. „Cu totul altă direcție”.
- în ordine, răspuse Ricardo. Mulțumim.

Dădu să întindă mîna ca s-o ajute pe Graciela să coboare, dar pe dată se răzgîndi. Se întoarse spre conducătorul țiganilor:

- Ți-am fi foarte îndatorați dacă ne-ai vinde niște hrană, logodnicei mele și mie.

Omul se adresă uneia dintre femei, spunîndu-i ceva într-o limbă străină și, cîteva minute mai tîrziu, Ricardo primi două pachete cu merinde.

- *Muchas gracias*. Scoase n'ște bani. Țiganul îl privi lung.

- Dumneata și sora ați plătit de acum pentru mîncare.

„Dumneata și sora”. Așadar știa. Și totuși Ricardo nu avea senzația că ar fi în primejdie. Țiganii erau la fel de prioniți de guvern ca și bascii sau catalanii.

- *Vayan con Dios*.

Ricardo rămase nemișcat, urmărind caravana care se pierdea în depărtare, apoi se întoarse spre Graciela. Aceasta îl privea tăcută, impasibilă.

- Nu va trebui să mai suportți multă vreme compania mea, o asigură el. În curînd vom ajunge la Logroño. Acolo ai să-ți întîlnești prietenele și o să plecați împreună la mănăstirea Mendavia.

Nici o reacție. Ca și cum i-ar fi vorbit unui zid de piatră. „Ba chiar îi vorbesc unui zid de piatră”, își spuse el.

Căruța îi lăsase într-o vale pașnică, bogată în livezi de meri, peri și smochini. Puțin mai încolo, curgea rîul Duraton, colcîind de păstrăvi grași. În trecut, Ricardo pescuise adeseori prin coclaurile astea. Ar fi fost un loc ideal de înnoptare și de odihnă, dar înaintea lor se așternea încă un drum lung.

Se răsuci ca să se uite la munții Guadarrama, culmile care se profilau în zare. Zona îi era familiară. Existau mai multe drumuri care străbăteau munții. Cabras, cărarea caprelor sălbatice și a lupilor, drumul cel mai scurt, pe care Ricardo l-ar fi ales dacă ar fi fost singur. Dar avînd-o alături pe sora Graciela, hotărî să aleagă drumul cel mai sigur.

- Ei, ar fi bine să pornim la drum, spuse el. Ne așteaptă un urcuș greu.

Nu voia sub nici un chip să rateze întîlnirea cu ceilalți la Logroño. Iar soră asta mută să-i mai cadă și altcuiva în cîrcă!

Sora Graciela aștepta ca Ricardo să-i arate drumul. El începu să urce. Cînd porniră pe cărarea abruptă, Graciela alunecă pe grohotiș și Ricardo întinse instinctiv mîna ca s-o susțină. Dar ea se feri de mîna lui și reuși să-și recapete singură echilibrul. „Bine, își spuse el furios. N-ai decît să-ți rupi gîtul!”

Urcau de zor, către piscul mirific care li se înălța în față. Cărarea devenea din ce în ce mai strimță și mai abruptă, iar aerul rece se subția. Mergeau înspre răsărit, străbătînd o pădure de pini. În fața lor se așternea un sat, un feș de liman pentru skiori și alpinști. Ricardo știa că acolo i-ar fi așteptat mîncare gătită, căldură și odihnă. Era foarte îmbietor. „Dar prea primejdios”, hotărî el. Era locul ideal pentru o capcană a lui Acoca. Se întoarse iar spre sora Graciela:

- O să ocolim satul. Poji să mai urci puțin înainte de a ne odihni?

Se uită la el și, în chip de răspuns, porni mai departe la drum.

Această duritate inutilă îl ofensa pe Ricardo, care își spuse: „Slavă Domnului că la Logrono scap de ea. Dar de ce oare mă întristează gîndul ăsta?”

Ocoliră satul, mergînd la liziera pădurii și, în scurt timp, ieșiră din nou pe cărare, urcînd mereu.

Respirația li se îngreuna și drumul era tot mai povîrnit. Cîndjăcură o cotitură, descoperiră un cuib de vulturi gol. Dădură ocol unui al doilea sat de munte, tihnit și pașnic în soarele după-amiezii, și poposiră la marginea lui, lîngă un izvor unde își astîmpărară setea cu apa rece ca gheața.

Odată cu lăsarea șerii ajunseră într-un loc stîncos, vestit pentru peșterile sale. Din acest punct, drumul începea să coboare.

„De aici încolo va fi mai ușor, gîndi Ricardo. Greul a trecut”.

Auzijjî bîzîit slab deasupra capului. Ridică ochii să vadă de unde vine. Un avion militar apăru brusc deasupra crestei muntelui, zburînd în direcția lor.

- Jos! strigă Ricardo. Culcă-te la pămînt! Graciela continuă să meargă. Avionul descrie

cîteva cercuri și începu să se lase în jos.

- Culcă-te la pămînt! zberă Ricardo.

Sări și o trînti pe jos, trupul lui aflîndu-se peste al ei. Ce s-a întîmplat în următorul moment l-a luat prin totală surprindere. Brusc, Graciela începu să urle isteric, zberîndu-se nebunește sub el. „Îl lovea în testicule, îi zgîria fața, încercînd să-i scoată ochii. Și striga o serie de cuvinte obscene care îl șocară cumplit pe Ricardo, un torent de înjurături murdare care îl asaltară. Nu-i venea a crede că acele cuvinte ordinare țîșneau din gura aceea frumoasă și inocentă.

Încercă să-i prindă mîinile ca să se apere de unghiile ei rîciitoare. Se zvîrcolea ca o pisică sălbatică.

- Oprește-te! răcni el. N-am de gînd să-ți fac nici un rău. A apărut un avion militar de vînătoare. S-ar putea să ne fi reperat. Trebuie să plecăm imediat de "aici.

O ținu imobilizată la pămînt pînă ce zvîrcoiie isterice se potoliră. Graciela scotea niște sunete

stranii, gîtuite, și Ricardo își dădu seama că erau sughițuri de plîns. În ciuda experienței lui eu femeile, se simțea complet descumpănit. Zăcea peste o călugăriță isterică, ce folosea un vocabular de birjar, și habar n-avea ce trebuie să facă.

Încercă să-i vorbească pe o voce cît se poate de calmă și de rezonabilă:

- Soră, trebuie să găsim imediat un loc unde să ne ascundem. E posibil ca avionul să fi raportat prezența noastră și, în cîteva ore, locul ăsta o să roiască de soldați. Dacă ții să ajungi la mănăstire, ridică-te și vino cu mine.

Așteptă un moment, apoi se sculă cu grijă de pe ea și se întinse alături, pînă ce își dădu seama că sughițurile încetaseră. În cele din urmă, se ridică și Graciela. Fața îi era mînjită de praf, părul încîlcit, ochii roșii de plîns, și totuși frumusețea ei îl făcu pe Ricardo să simtă un junghi în inimă.

Continuă să-i vorbească pe un ton calm:

- Îmi pa/e rău că te-am speriat. Se pare că nu știu cum să mă port cu dumneata. Îți promit să fiu mai grijuliu în viitor.

Graciela se uită la el cu ochii ei negri, luminoși, scăldați de lacrimi, și Ricardo nu putu. sub nici un chip să deslușească ceea ce gîndear Oftă și se ridică în picioare, iar ea îl imită.

- Pe aici sînt zeci de peșteri. O să ne ascundem pentru noapte într-una din ele. În zori, o să ne putem relua drumul.

Fața lui era julită și sîngerîndă în locurile unde ea își înfipsea unghiile, dar în ciuda a tot ce se întîmplase, Ricardo îi percepea o vulnerabilitate, o fragilitate care-i topea inima. Ar fi vrut să-i spună ceva ca s-o liniștească. Dar de astă dată, el era cel tăcut. Nu-i venea nici un cuvînt pe buze. Peșterile erau de veacuri scobite în stînci, de vînt, de ape și de cutremure, și prezentau o infinită varietate. Unele dintre ele erau simple creștături în scoarța muntelui, altele erau tunele nesfîrșite, niciînd călcate de picior de om.

La o milă depărtare de locul unde zărise avionul,

Ricardo descoperi o peșteră pe gustul lui. Intrarea joasă era aproape în întregime mascată de hățîșuri.

- Rămîi aici, îi ceru.

Se strecură printre tufișurile de la intrare și pătrunse în peșteră. Înăuntru era o beznă străpunsă doar de firul plăpînd de lumină care se filtra prin spărtură. Nimeni n-ar fi putut bănui ce adîncime avea grota, dar acest lucru era lipsit de importanță pentru că Ricardo nu avea de gînd s-o exploreze.

leși și se apropie de Graciela.

- Pare un adăpost sigur, îi spuse el. Intră, te rog, înăuntru și așteaptă. Mă duc să culeg cîteva crengi ca să astup intrarea. Mă întorc în cîteva minute.

O ptivi pe Graciela care pătrunse tăcută în peșteră, și se întrebă dacă la întoarcere o s-o mai găsească acolo. Și își dădu seama cu cîtă disperare dorea să o mai găsească.

Dinăuntru peșterii, Graciela îl văzu plecînd, apoi se lăsă jos, pe pămîntul rece, cuprinsă de disperare.

„Nu mai pot îndura, se, gîndi ea. Unde ești, Tu, Isuse? Te implor, eliberează-mă de iadul ăsta!”

Și, într-adevăr, pentru ea era iadul pe pămînt. De la bun început, Graciela luptase împotriva atracției pe care o exercita Ricardo asupra ei. Mereu îi revenea în gînd Maurul. „Mi-e frică de propria mea slăbiciune, își spunea în sinea ei. De răul care sălășluiește în mine. Il doresc pe bărbatul ăsta și nu mi-e îngăduit așa ceva”.

Și din această pricină, înălțase o barieră de tăcere între ei, tăcerea în care trăise la mănăstire. Dar acum, lipsită de disciplina mănăstirii, lipsită de rugăciuni, lipsită de cîrja susținătoare a rutinei rigide, Graciela descoperise că îi este cu neputință să izgonească întunericul din ea. Petrecuse ani întregi împotriva dorințelor satanice ale trupului ei, străduindu-se să-și alunge din urechi sunetele bine cunoscute, gemetele și suspinele care veneau din patul mamei.

Maurul se uita la trupul ei gol.

„Nu ești decît un copil. Îmbracă-te și pleacă de aici...”

„Sînt femeie!” ,

Trăise atîția ani chinuindu-se să uite senzația Maurului pătruns adînc în lăuntru ei, să-și smulgă din minte ritmul trupurilor lor împreunate în mișcare, inundînd-o, dîndu-i simțămîntul că, în sfîrșit, e și ea vie.

Mama ei țipînd:

„- Curvă ce ești!”

Și doctorul spunîndu-i:

„Chirurgul șef a hotărît să te coasă chiar el. A spus că ești prea frumoasă ca să rămîi cu cicatrice”.

Totți anii de rugăciune nu avuseseră altă menire decît s-o purifice de păcat. Și iată că dăduseră greș.

Din prima clipă în care Graciela îl văzuse pe Ricardo Mellado, întreg trecutul îi năvălise în minte.

Era frumos, tandru și bun. În copilărie, Graciela visase să întîlnească un bărbat ca Ricardo. Și acum, cînd se apropia de ea, cînd o atingea, simțea pe dată că trupul îi ia foc și o năpădea o imensă rușine.

„Eu sînt mireasa lui Hristos, își spunea ea, și gîndurile mele lumești înseamnă o trădare față de Dumnezeu. Îți aparțin Ție, Isuse. Te rog ajută-mă. Slobozește-mi mintea de gînduri necurate”.

Graciela se străduise din răspuțeri să mențină zidul de tăcere dintre ei, un zid pe care numai Dumnezeu îl putea străpunge, un zid menit să-l țină la depărtare pe diavol. Dar voia oare cu adevărat să-l țină pe diavol la depărtare? Când Ricardo sărise pe ea și o trântise la pământ, fusese Maurul care făcea dragoste cu ea, călugărul care încerca să o violeze și, în valul ei de covârșitoare panică, lor li se împotrivese. „Nu, se corectă singură, nu e adevărat”. Se împotrivese propriei ei dorințe devastatoare. Fusese sfîșiată între spirit și poftele trupești. „Nu trebuie să cedez, își spunea singură. Trebuie să mă întorc la mănăstire. El o să revină dintr-un minut în altul. Ce să mă fac?” Graciela auzi un scîncet prelung venind dinspre fundul peșterii și se întoarse brusc. Patru ochi verzi, fosforescenți, o priveau fix din întuneric, se apropiau de ea. Inima începu să-i bată cu furie. Doi pui de lup pășeau spre ea, pe lăbuțe moi, căptușite. Zîmbi și întinse mîna să-i mîngîie. La intrarea peșterii se auzi un foșnet puternic. „S-a întors Ricardo”, își spuse. O clipă mai tîrziu, o lupoaică enormă, cenușie, se repezea la beregata ei.

Capitolul douăzeci și șapte

Lucia Carmine se opri în fața tavernei din Aranda de Duero și trase adînc aer în piept. Îj vedea pe fereastră pe Rubio Arzano, așezat la o masă și așteptînd-o. „Nu trebuie să-l las să bănuiască nimic, își spuse ea. Diseară la opt voi avea un pașaport nou și voi fi în drum spre Elveția.”

Se sili să zîmbească și intră în *taberna*.

Văzînd-o, Rubio rînji de ușurare cu gura pînă la urechi și, cînd se ridică în picioare, lumina din ochii lui o împunse pe Lucia drept în inimă.

- Am fost tare îngrijorat, *querida*. Cînd am văzut că întîrzi atîta m-am temut să nu ți se fi întîmplat ceva rău.

'Lucia își lăsă mîna pe mîna lui.

- Nu mi s-a întîmplat nimic.

„Doar că mi-am cumpărat drumul spre libertate, adăugă ea în gînd. Mîine o să fiu dincolo de graniță”.

Rubio i se uita în ochi, ținîndu-i mîna, și radia o iubire atît de intensă, încît Lucia se simți jenată.

„Oare nu-și dă seama că legătura asta n-o să poată funcționa? Nu, pentru că eu n-am avut curajul să-i spun adevărul. El e îndrăgostit de femeia care-și închipuie că aș fi. Nu pe mine mă iubește. Ar fi mult mai bine pentru el să scape de mine”.

Lucia se întoarse și, pentru prima oară, privi în jur, prin tavernă. Era plină de localnici. Majoritatea se zgîiau la cei doi străini.

Unul dintre tinerii de la mese porni să cînte și ceilalți i se alăturară. Un bărbat veni la masa unde erau așezați Lucia și Rubio.

- Dumneata nu cînti, *señor*. Cînta împreună cu noi.

- Nu, răspunse Rubio clătînd din cap.

- Care-i problema, *amigo*?

- Cîntecul vostru. Rubio văzu expresia nedumerită de pe fața Luciei și se grăbi să explice: E unul dintre cîntecele vechi care-l slăvesc pe Franco.

Cîțiva dintre mușterii începură să se adune în jurul mesei. Se vedea de la o poștă că erau amețiți.

- Ești împotriva lui Franco, *señor*?

Lucia văzu pumnii lui Rubio încleștîndu-se. „O, Dumnezeule, se gîndi ea, nu acum! Nu trebuie să se lanseze în ceva ce ar atrage atenția asupra noastră!”

- Rubio!...

Și, slavă Domnului, el păru să înțeleagă. Ridică ochii la oamenii din jurul mesei și răspunse pe un ton amical:

- Nu am nimic împotriva lui Franco. Pur și simplu nu cunosc cuvintele cîntecului.

- Aha! Atunci o să fredonăm melodia împreună. Așteptau să-l audă pe Rubio refuzînd. Acesta îi aruncă o privire Luciei și răspunse:

- *Bueno!*

Bărbații începură din nou să cînte și Rubio fredona melodia cu glas tare. Lucia simțea cît era de încordat, deși se străduia să-și mențină stăpînirea de sine.

„Face toate astea pentru mine”, se gîndi ea. Cînd se isprăvi cîntecul, unul dintre bărbați îl bătu pe spate.

- N-a fost rău, bătrîne. N-a fost deloc rău.

Rubio rămase tăcut, așteptîndu-i să plece. Unul dintre bețivi zări pachetul din poala Luciei.

- Ce ascunzi acolo, *querida*? Un altul adăugă:

- Pun rămășag că ascunde ceva mult mai bun sub fustă.

Ceilalți rîseră.

- De ce nu-ți dai jos chiloții să ne arăți ce ascunzi sub fustă?

Rubio sări în picioare și-l apucă pe unul dintre ei de gît. Îl îmbrînci cu atîta putere, încîfomul zbură prin cameră, răsturnînd o masă.

- Nu! strigă Lucia. Oprește-te!

Dar era prea tîrziu. Într-o clipă, încăierarea deveni generală, toți cei de față participînd cu tragere

de inimă. O sticlă de vin făcu praf sticlăria de după tejghea. Scaunele și mesele erau răsturnate de cei care zburau prin aer, înjurînd de mama focului. Rubio doborî la pămînt pe doi dintre scandalagii și un al treilea se repezi la ei și-i trase un pumn zdravăn în stomac. Scoase un geamăt de durere.

- Rubio! Să ieșim de aici! țipă Lucia.

El încuviință din cap. Își apăsa stomacul cu mîinile. Își croiră drum prin învîlmășeală și se pomeniră în stradă.

- Trebuie să plecăm de aici, î! îndemnă Lucia. „Diseară voi avea pașaportul, își repeta ea cuvintele cămătarului. Vino la ora opt”.

Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă pînă atunci. „Fir-ar să fie! De ce n-a putut să se stăpînească?” se gîndi ea.

Porniră pe jos pe Caile Santa Măria și zgomotele încăierării din spatele lor se stinseră treptat. Mai departe cu două străzi dădură peste o biserică grandioasă, Iglesia Santa Măria. Lucia urcă în grabă treptele, deschise ușa și aruncă o privire înăuntru. Biserica era goală.

- Aici vom fi în siguranță, spuse ea.

Intrară în obscuritatea bisericii, Rubio continuînd să se țină de stomac.

- Ne putem odihni puțin. -Da.

Rubio își desprinse mîna de pe stomac și Lucia văzu că era udă de sînge. Simți că i se face rău.

- Dumnezeule mare! Ce s-a întîmplat?

- Un cuțit, murmură Rubio. Avea un cuțit. Se prăbuși pe podea.

Lucia îngenunche lîngă el, cuprinsă de panică.

- Nu te mișca.

Îi scoase cămașa și i-o apăsa pe rană, încercînd să stăvilească hemoragia. Fața lui Rubio era albă ca varul.

- N-ar fi trebuit să te bați cu ei, idiotule! î! muștră Lucia cu furie.

- N-am putut să-i las să te insulte, răspunse el cu o voce redusă la șoaptă.

„N-am putut să-i las să te insulte!” * Lucia se simțea mai mișcată decît își amintea să fi fost vreodată. Stătea acolo, uitîndu-se. la el și se gîndea: „De cîte ori și-a riscat omul ăsta viața pentru mine?”

- N-am să te las să mori! î! spuse pe un ton înverșunat. Se ridică în picioare. Mă întorc imediat!

Găsi apă și prosoape în cămăruța preotului din fundul bisericii și. spălă rana lui Rubio. Fața lui ardea ca jarul și trupul îi era muiat de transpirație. Lucia îi puse comprese reci pe frunte. Rubio își ținea ochii închiși și părea să fi adormit. îi legănă capul în brațe și începu să-i vorbească. Nu avea importanță ce-i spunea. îi vorbea numai ca să-l țină în viață, forțîndu-l să se agate de firul fragil al existenței lui. Pălăvrăgea întruna, fără să se oprească un moment:

- O să punem împreună ferma ta pe picioare, Rubio. Vreau să le cunosc pe mama ta și pe surorile tale. Crezi că o să le plac? Aș vrea mult să mă placă. Și mă pricep să muncesc, *caro*. Ai să vezi. N-am lucrat niciodată la o fermă, dar am să învăț. O să facem din ea cea mai bună fermă din toată Spania.

Își petrecu după-masa vorbindu-i fără încetare, spălîndu-i corpul încins, schimbîndu-i compresele. Hemoragia aproape că încetase.

- Vezi, *caro*? Ji-e mai bine. O să-ți treacă. Ji-am spus eu. Tu și cu mine o să avem o viață minunată împreună. Da, Rubio. Numai, te rog, nu muri. Te rog!

Și se pomeni plîngînd.

Lucia urmări umbrele după-amiezii pictînd pereții bisericii prin geamurile colorate ale vitraliilor și apoi stingîndu-se încet. Soarele care asfințea lăsa în urmă-i un cer din ce în ce mai întunecat. îi schimbă din nou lui Rubio bandajul și, deodată, ceasornicul bisericii începu să bată - atît de aproape încît o făcu să tresară. își ținu răsufarea și jncepu să numere. Unu... trei... cinci... șapte... opt. Or'a opt. O chema pe ea, îi spunea că era timpul să se întoarcă la *Casa de Empeños*. Era timpul să se smulgă din acest coșmar, să se salveze.

îngenunche lîngă Rubio și-i pipăi din noi fruntea. Ardea. Trupul îi era scaldat de sudoare, respirația grea, horcăitoare. Nu mai sîngera, dar era posibil să aibă o hemoragie internă. „Lasă totul naibii! Salvează-te, Lucia!” se îndemna singură.

- Rubio... iubitule...

Rănitul deschise ochii, conștient numai pe jumătate.

- Trebuie să te părăsesc pentru un scurt timp, continuă ea.

Rubio îi încleșta mîna. -Te rog...

- E în ordine, șopti ea. Mă întorc.

Se ridică în picioare și-i aruncă o ultimă lungă privire. „N-am încotro”, se gîndi. Luă crucea de aur, se întoarse și ieși în grabă din biserică, cu ochir plini de lacrimi. Aproape că se împletici pe stradă, dar porni să meargă repede, îndreptîndu-se spre casa de amanet. Cămătarul și vărul său o așteptau, probabil, cu pașaportul ei spre libertate. „Dimineața, cînd or să înceapă slujbele la biserică, or să-l găsească pe Rubio și or să-l ducă la un doctor. Or să-l trateze și o să se vindece. Numai că n-o să mai apuce dimineața, continuă Lucia să-și spună. Mă rog, nu-i treaba mea”. *Casa de Empeños* era chiar în fața ei. întfrziase doar cîteva minute. Văzu că în prăvălie luminile erau aprinse. Cei doi o așteptau.

își iuți pasul, apoi începu să alerge. Traversă strada și dădu buzna pe ușa deschisă.

îndărătul biroului de la postul "de poliție se afla un ofițer în uniformă. Ridică ochii când o văzu năvălind înăuntru.

- Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, strigă ea. Un om a fost înjunghiat. S-ar putea să moară. Polițistul nu-i puse întrebări. Ridică receptorul unui telefon și vorbește. Când îl lăasă jos, o informă:

- Îndată va veni cineva pentru dumneavoastră.

Aproape simultan apărură doi detectivi.

- A fost cineva înjunghiat, *señorita?* , - Da, vă conduc la el. Repede!

- În drum o să-l luăm și pe doctor, spuse unul dintre detectivi. Pe urmă o să ne conduceți la prietenul dumneavoastră.

- Îl luară pe doctor de acasă, și Lucia însoți grupul spre biserică.

Când intrară, doctorul se îndreptă spre silueta nemișcată de pe podea și îngenunche lângă rănit.

- E încă viu, dar nu mai are mult. Chem o ambulanță.

Lucia căzu în genunchi și rosti în gând: „Îți mulțumesc, Doamne. Am făcut tot ce mi-a stat în putere. Acum ajută-mă să pot pleca de aici în siguranță și-ți promit că nu te mai bat la cap”.

Unul dintre detectivi o studiase pe Lucia tot drumul pînă la biserică. Chipul ei i se părea familiar. Și apoi, brusc, își dădu seama de ce. Semăna leit cu fotografia transmisă în circulara secretă a Interpolului.

Detectivul îi șopti ceva la ureche colegului său, apoi amîndoi se întoarseră spre ea și o cercetară.

După care amîndoi se îndreptară spre ea.

- Scuzați-mă, *señorita*. Vreți să fiți bună să vă întoarceți cu noi la postul de poliție? Dorim să vă punem cîteva întrebări.

Capitolul douăzeci și opt

Ricardo Mellado se găsea la mică distanță de peșteră când, deodată, văzu o lupoaică mare, cenușie, îndreptîndu-se spre spărtura din stîncă. O clipă rămase împietrit, apoi se întoarse și alergă spre peșteră cum nu mai alergase în viața lui. Dădu buzna la intrare strigînd:

- Soră!

În lumina slabă, desluși matahala cenușie sărînd spre Graciela. Instinctiv, scoase pistolul și trase. Lupoaica slobozi un urlat de durere și se repezi la Ricardo. Simți colții ascuțiți ai fiarei rănite sfîșiindu-i hainele și mirosul fetid al respirației animalului. Lupoaica era mai puternică decît ar fi crezut el, avea mușchi vînjoși și viguroși. Ricardo se lupta să se elibereze de namilă, dar îi era cu neputință.

Simțea că începe să-și piardă cunoștința. Ca prin vis, o văzu pe Graciela venind spre el și-i răcni:

- Pleacă de aici!

Apoi văzu mîna Gracielei ridicată deasupra capului lui și, cînd mîna începu să coboare, își dădu seama că ținea un bolovan mare. „Vrea să mă omoare”, se gîndi Ricardo.

O clipă mai tîrziu, bolovanul trecu pe lângă el și ateriza pe țeasta animalului. O ultimă zvîcnire sălbatică și fiara rămase nemișcată. Ricardo zăcea ghemuit pe jos, căznindu-se să-și recapete răsufierea. Graciela se lăsă în genunchi lângă el.

- Ești teafăr?

Glasul îi tremura de îngrijorare.

Ricardo izbuti cu greu să încuviințez din cap. Auzi un scîncet în spatele lui și, cînd întoarse ochii, văzu cei doi pui cuibăriți într-un colț. Rămase nemișcat, adunîndu-și puterile. În cele din urmă, se ridică în picioare, cu mare greutate.

Se tîrîră amîndoi afară, în aerul curat al munților. Erau zguduți. Ricardo trase adînc aer în piept, pînă cînd simți că i se limpezesc mințile. Șocul fizic și emoțional al întîlnirii cu moartea avsesse un mare impact asupra amîndurora.

- Să plecăm de aici, spuse Ricardo. S-ar putea să vină să ne caute.

Graciela se cutremură la gîndul primejdiilor pe care le aveau încă de înfruntat.

În ora următoare coborîră pe o cărare de munte foarte povîrnită și, cînd ajunseră la un pîrîu,

Ricardo hotărî:

- Să ne oprim aici!

În lipsa bandajelor și dezinfectantelor își curățară rănilor și zgîrieturile spălîndu-le cu apă rece, pură, a pîrîiașului. Brațul lui Ricardo era atît de înțepenit încît abia de-l putea mișca. Spre marea lui surpriză, Graciela îi spuse:

- Dă-mi voie să te ajut.

Și a fost și mai surprins de blîndețea cu care a făcut acest lucru.

Și pe urmă, dintr-odată, Graciela fu cuprinsă de un tremur violent, ca reacție la șocul prin care trecuse.

- E în ordine, o liniști Ricardo. Totul a trecut.

Dar Graciela nu se putea opri din tremur. O luă în brațe și-i șopti pe un ton liniștitor:

- Șt, șt! Lupoaica a murit. N-ai de ce să te mai temi.

O strîngea în brațe și îi simți pulpele apăsîndu-i trupul și buzele ei moi pe buzele lui. Se lipea de el și murmura niște cuvinte pe care nu le înțelegea. Avea senzația că o cunoscuse pe Graciela dintotdeauna. Și totuși nu știa nimic despre ea. „Nimic altceva decît că e o minune a lui

Dumnezeu", își spuse el.

Și Graciela se gîndea la Dumnezeu. „Mulțumescu-Ti

Ție, Doamne, pentru această bucurie. Îți mulțumesc că mi-ai dat și mie prilejul să simt ce înseamnă dragostea".

Trăia niște emoții pe care nu le putea traduce în 'cuvinte articulate, ceva dincolo de tot ce și-ar fi putut închipui vreodată.

Ricardo o privea și frumusețea ei încă îi mai tăia răsuflarea. „Acum îmi aparține, își spuse el. Nu trebuie să se mai întoarcă la mănăstire. O să ne căsătorim și vom avea niște copii frumoși - niște fii puternici".

- Te iubesc,,îi șușoti el. N-am să te mai las să pleci de lîngă mine, Graciela.

- Ricardo...

- Iubita mea, vreau să mă căsătoresc cu tine. Vrei să fii soția mea?

Și fără măcar să se gîndească, Graciela răspunse:

- Da. Oh, da.

Și din nou se cuibări în brațele lui și își spuse: „Asta-i ceea ce mi-am dorit dintotdeauna și am crezut căjiu-mi va fi hărăzit niciodată". Ricardo îi murmură:

- Un timp vom locui în Franța, unde vom fi în siguranță. Cîrînd luptele de aici se vor încheia și atunci ne vom reîntoarce în Spania.

Graciela știa că era gata să meargă oriunde alături de acest bărbat și să împartă orice primejdie cu el.

Vorbiră despre multe, multe lucruri. Ricardo îi povesti cum îl cunoscuse pe Jaime Miro, îi vorbi despre ruperea logodnei lui, despre nemulțumirea tatălui său. Dar cînd o așteptă și pe ea să-și povestească viața, Graciela rămase tăcută.

Se uită la el și gîndi: „Nu pot să-i spun. silă de mine".

- Strînge-mă în brațe, îi ceru ea.

O să-i fie

Dormiră și se treziră în zori pentru a urmări soarele cățărîndu-se pe creasta muntelui și poleind dealurile într-o strălucire roșiatică.

- Ar fi mai sigur să ne ascundem aici pe parcursul zilei, propuse Ricardo. O să pornim la drum odată cu căderea nopții.

Mîncară din pachetul cu merinde pe care-l primiseră de la țigani și făuriră planuri de viitor.

- Aici, în Spania, există posibilități minunate, spuse Ricardo. Sau vor exista de îndată ce se va încheia pacea. Am o sumedenie de idei. Vom înființa o afacere a noastră. Ne vom cumpăra o casă frumoasă și o să avem cîțiva fii sănătoși.

- Și fete frumoase.

- Și fete frumoase. Ricardo zîmbi. Niciodată n-aș fi crezut că voi putea fi atît de fericit.

- Nici eu, Ricardo.

- Peste două zile vom ajunge la Logroño unde ne vom întîlni cu ceilalți. îi luă mîna. O să le spunem că tu nu te mai întorci la mănăstire.

- Mă întreb dacă or să ne înțeteagă. Graciela rîse. De fapt, nici nu-mi pasă. Dumnezeu mă înțelege.

Mi-a plăcut viața din mănăstire, dar... adăugă ea cu glas scăzut, aplecîndu-se spre el și sărutîndu-l.

- Trebuie să te compensez pentru atîtea lucruri... Graciela îl privi nedumerită:

» - Nu înțeleg.

- Pentru toți anii aceia de mănăstire, cînd ai trăit ruptă de lume. Spune-mi, iubito, regreti că ai pierdut toți anii ăștia?

Cum l-ar putea face să înțeteagă?

- Ricardo... nu am pierdut nimic. Crezi chiar că am fost lipsită de multe?

El căzu pe gînduri, neștiind de unde să înceapă, își dădea seama că evenimentele care i se păreau lui importante ar fi fost total lipsite de însemnătate pentru călugărițe în izolarea lor. Războaiele, ca de pildă războiul arabo-israelian? Zidul de la Berlin? Asasinarea unor lideri politici ca, de pildă, a președintelui american John Kennedy și a fratelui acestuia, Robert Kennedy? Asasinarea lui Martin Luther King Junior, marele lider negru al mișcării nonviolente pentru egalitatea în drepturi a negrilor? Cutremurele? Grevele și demonstrațiile de protest împotriva inumanității omului față de om?

Pînă la urmă, în ce măsură ar fi afectat oricare dintre aceste lucruri viața ei personală? Sau viețile personale ale, majorității oamenilor de pe acest pămînt?

În cele din urmă, răspuns :

- Într-un fel, n-ai pierdut mare l" Uar într-un alt sens, ai pierdut. Ceva a continuat să se desfășoare. Viața. În toți anii aceștia cît ai trăit zăvorîtă, s-au născut copii, au crescut, îndrăgostiții s-au căsătorit, oamenii au suferit sau au fost fericiți, oamenii au murit, și noi cei de aici am luat parte la toate astea, am participat la viață.

- Și crezi că eu nu am participat? Întrebă Graciela. Cuvintele începură să i se rostogolească de pe buze înainte de a le fi putut opri. Cîndva am făcut și eu parte din viața asta despre care vorbești, și a fost iadul pe pămînt. Mama mea a fost o curvă, și în fiecare noapte aveam cîte un alt unchi. La paisprezece ani m-am dăruit unui bărbat pentru că mă atrăgea fizic și pentru că eram geloasă pe mama mea pentru ce făcea. Cuvintele îi țîșneau acum șuvoi. Aș fi devenit și eu o curvă dacă aș fi

continuat să participe la această viață pe care o găsești atât de prețioasă. Nu. Nu socotesc că am fugit de ceva. Am fugit la ceva. Am găsit o lume a siguranței, o lume senină și bună.

Ricardo o privea îngrozit:

- îmi... îmi pare rău. N-am vrut să...

Acum, Graciela plîngea în hohote. El o luă în brațe și-i șopti:

- Ssst! E în ordine. A trecut. Erai doar un copil. Te iubesc.

Graciela se simți de parcă Ricardo ar fi absolvit-o de păcat. Îi povestise grozăviile pe care le săvîrșise în trecut și totuși el o iertase. Și - minunea minunilor - o iubea.

O strîngea cu putere la piept."

- Există un poem de Federico Garcia Lorca:

Noaptea nu dorește să cadă, Astfel încît tu să nu poți veni Și eu să nu pot pleca...

Dar tu vei veni

Cu gura arsă de ploaia sărată.

Ziua nu dorește să răsară Astfel încît tu să nu poți veni Și eu să nu pot pleca...

Dar tu vei veni

prin canalele înnorioate ale întinericului.

Nici noaptea și nici ziua nu doresc să vină Astfel încît eu să pot muri pentru tine Și pentru mine.

Brusc, Graciela se gîndi la soldații care-i hăituiau și se întrebă dacă ea și iubitul ei Ricardo vor trăi îndeajuns încît să-și poată făuri un viitor împreună.

Capitolul douăzeci și nouă

Lipsea o verigă, un indiciu legat de trecut, și Alan Tucker era hotărît să-l descopere. În ziarul care relata accidentul nu se menționa prezenta unui copil abandonat, dar îi va fi ușor să afle data cînd acesta fusese adus la orfelinat. Dacă data coincidea cu cea a prăbușirii avionului, Ellen Scott va trebui să dea unele explicații. „Nu se poate să fie atât de proastă, își spuse Alan Tucker în sinea lui. Nu se poate să se fi expus la asemenea risc: să pretindă că moștenitoarea familiei Scott a murit în accident și apoi să o părăsească în pragul unei case de fermă. Riscant!

Prea riscant. Pe de altă parte, să ne gîndim la miză: *Uzinele Scott*. Da, ar fi fost în stare de o asemenea /mașinație. Dacă Ellen Scott ascunde un schelet în dulap, atunci e vorba de un schelet viu, și o s-o coste din gros".

Tucker știa că trebuie să fie cît se poate de precaut. Nu-și făcea iluzii asupra persoanei cu care ar fi urmat să se înfrunte. Reprezenta puterea în stare pură. Și știa că era necesar să aibă toate dovezile la mîna înainte de a face cea mai mică mișcare.

Următorul lui pas fu o nouă vizită la părintele Berrendo.

- Părinte, aș dori să vorbesc cu fermierul și cu soția acestuia care au luat-o pe Patricia... vreau să spun pe Megan. x

Bătrînul preot zîmbi:

- Sper ca discuția dumneavoastră cu ei să nu aibă loc decît peste multă, multă vreme.

"Tucker se uită la el.

- Vreți să spuneți că...?

- Că au murit de mult.

„Fir-ar să fie!" Dar trebuia să existe și alte căi de explorat.

- Ați spus că fetița a fost internată la un spital, avînd o pneumonie?

-Da.

„Acolo trebuie să existe o înregistrare".

- La ce spital?

- Spitalul a ars pînă la temelii în 1961. Acum avem un spital nou. Văzu expresia de dezamăgire care se așternu pe chipul vizitatorului său și adăugă: Trebuie să țineți seama, *sehor*, că vă interesați de un fapt care s-a petrecut acum douăzeci și opt de ani. Multe lucruri s-au schimbat de atunci și pînă acum.

„Nimic nu o să mă oprească din drum, se gîndi Tucker. Nu acum cînd am ajuns atât de aproape de țintă. Pe undeva trebuie să existe un dosar al copilului".

Mai era un loc ce trebuia investigat: orfelinatul.

li raporta zilnic lui Ellen Scott care-i ceruse:

- Informează-mă asupra a tot ce se întîmplă. Cînd fata va fi găsită, vreau să fiu anunțată pe dată.

Și Alan Tucker fusese frapat de urgența care se desprindea din tonul ei.

„A apucat-o o grabă nebună pentru ceva ce s-a întîmplat cu atîta timp în urmă. De ce oare? Mă rog, răspunsul ăsta poate să mai aștepte. În primul rînd trebuie să găsesc dovada de care am nevoie".

În acea dimineață Alan Tucker se duse la orfelinat. Aruncă o privire în sala comună unde se juca un grup de copii gălăgioși, vorbăreți.

Își spuse: „Aici a crescut moștenitoarea dinastiei Scott, în timp ce cățeaua aia din New York a pus mîna pe toată averea și pe întreaga putere. Mă rog, va fi obligată să împartă toate astea cu supusa dumneavoastră slugă. Da, domnule, o să alcătuim o echipă clasa- ntii, Ellen Scott și cu mine".

O femeie tânără veni spre el și-l întrebă: * - Vă pot fi cu ceva de folos, *señor*?

„Da, se gândi el. Mi-ai putea înlesni să pun mâna pe un miliard de dolari”. Cu glas tare, spuse:

- Aș dori să discut cu persoana care răspunde de orfelinat.

- *Señora* Angeles.

- E aici?

- *Si, señor*. Vă conduc la ea.

O urmă pe tânără prin holul principal pînă la un birou plasat în fundul clădirii.

- Intrați, vă rog.

Alan Tucker intră în cămăruță. La birou ședea o femeie de vreo optzeci de ani. Cândva fusese o persoană voinică, dar silueta i se împuținase, așa încît dădea impresia că trupul ei aparținuse altcuiva. Părul îi era cenușiu și rar, dar ochii își păstrasera strălucirea și limpezimea.

- Bună dimineața, *señor*. Cu ce vă pot ajuta? Ați venit ca să adoptați vreunul dintre adorabilii noștri copilași? Aveți de unde alege.

- Nu, *señora*. Am venit să mă interesez de un copil care a fost lăsat aici cu mulți ani în urmă.

Mercedes Angeles își încruntă sprîncenele.

- Nu înțeleg.

- A fost adusă aici o fetiță - Tucker se prefăcu a consulta o hîrtie - în octombrie 1947.

- E mult de atunci. Acum nu mai poate fi aici. Știți, *señor*, noi avem o regulă, la vîrsta de cincisprezece ani...

- Nu, *señora*. Știu că nu mai e aici. Ceea ce doresc să aflu eu e data exactă cînd a fost adusă aici.

- Mă tem că nu vă pot ajuta, *señor*. Tucker încercă o strîngere de inimă.

- Vedeteți dumneavoastră, continuă bătrîna, atîția copii sînt aduși la noi. Doar dacă-i cunoașteți numele...

„Patricia Scott”, spuse Alan în gînd. Apoi adăugă cu glas tare:

- Megan. Numele ei e Megan. Fața bătrînei se luminează.

- Nimeni n-ar putea să uite-vreodată copila asta. Era un drăcușor împielit, dar toată lumea o adora. Știți că într-o zi a...

Alan Tucker nu avea timp de povești. Instinctul îi spunea că se afla foarte aproape de a pune mâna pe o parte din averea familiei Scott. Și bătrîna asta guralivă era cheia întregii afaceri. „Trebuie să am răbdare cu ea”, se îndemnă Tucker.

- *Señora* Angeles... nu dispun de mult timp. Credeți că dețineți data în dosarele dumneavoastră?

- Desigur, *señor*. Statul ne cere să ținem o evidență foarte exactă.

Inima lui Tucker luă din nou avînt.

„Păcat că n-am adus un aparat fotografic cu mine să fac o copie a fișei. N-are importanță. O să fac eu o fotocopie”, se gândi el.

- Pot să văd acest dosar, *señora*? Bătrîna se încruntă din nou.

- Nu știu, domnule. Fișele noastre sînt confidentiale și...

- Bineînțeles, răspunse Tucker împăciuitor, și, desigur, vă respect secretele. Ați spus că țineți mult la micuța Megan și știu că ați fi în stare să faceți orice ca s-o ajutați. Ei bine, aceasta este rațiunea vizitei mele aici. Am niște vești bune pentru ea.

- Și de asta vă este necesară data cînd a fost adusă la orfelinat?

Tucker răspunse cu viclenie:

- Ca să pot avea dovada că este într-adevăr persoana care cred eu că ar fi. Tatăl ei a murit și i-a lăsat o mică moștenire, ori trebuie să mă asigur că o va primi.

Bătrîna dădu din cap, cu înțelepciune:

- înțeleg.

Tucker scoase un rulou de bancnote din buzunar.

- Și pentru a vă dovedi cît de mult apreciez osteneala pe care v-o dați, doresc să fac o donație de o sută de dolari pentru orfelinatul dumneavoastră.

Bătrîna se uita la ruloul de bancnote cu o expresie îndoielnică zugerăvită pe față. Tucker mai scoase o bancnotă:

- Două sute. Bătrîna se încruntă.

- Bine, cinci sute.

Mercedes Angeles radia de bucurie.

- Foarte generos din partea dumneavoastră, *señor*. Vă voi arăta dosarul.

„Am reușit, jubilă Tucker. Doamne Dumnezeule, am reușit! Ellen a furat *Uzinele Scott*. Și dacă n-aș fi fost eu, nimeni n-ar fi știut!”

Cînd o s-o confrunte pe Ellen Scott cu aceste dovezi, nu'va mai putea să nege. Accidentul de avion avusese loc la 1 octombrie. Megan zăcuse zece zile la spital. Așa încît fusese adusă la orfelinat în jurul datei de 11 octombrie.

Mercedes Angeles se întoarse în birou, ținînd un dosar în mînă.

- L-am găsit, spuse ea cu mîndrie.

Alan Tucker se reținu cu greu să nu se repeadă să i-i smulgă din mînă.

- Pot să-l văd? întrebă el pe un ton politicos.

- Sigur că da. Ați fost atît de generos cu noi. Sper însă că nu veți spune nimănui de acest lucru,

adăugă ea încruntându-se. Știți, n-ar trebui să vi-l arăt.

- Va rămîne secretul nostru, *senora*. Îi în mînă dosarul.

Alan trase adînc aer în piept și îl deschise. Sus, pe prima pagină, scria:

„Megan. Copil de sex feminin. Părinți necunoscuți”. Și apoi urma data. Dar trebuie să fi fost o greșeală ia mijloc.

- Aici scrie că Megan a fost adusă pe 14 iunie 1947.

- *Si, sehor*. -Imposibil.

Tucker începuse aproape să țipe. „Accidentul de avion a avut loc la 1 octombrie, patru luni mai tîrziu”, își repetă el.

Mercedes Angeles îl privi nedumerită.

- Imposibil, *senor*? Nu înțeleg.

- Cine... cine ține aceste dosare?

- Eu. Ori de cîte ori e adus un copil aici, notez data și orice altă informație de care dispun.

Visul lui Tucker se spulbera.

- Nu cumva s-a strecurat o greșeală? Mă refer la dată... nu cumva a fost zece sau unsprezece octombrie?

- *Señor*, răspuse bătrîna indignată. Cunosoc diferența dintre paisprezece iunie și unsprezece octombrie.

Totul se terminase. Își clădise visul pe o temelie prea șubredă. Așadar, Patricia Scott murise într-adevăr în accidentul de avion. Era o simplă coincidență faptul că Ellen Scott căuta o fată care se născuse cam în același timp.

Alan Tucker se ridică cu greutate și spuse:

- Vă mulțumesc, *señora*.

- *De nada, señor*.

Mercedes Angeles îl urmări din priviri. Ce domn amabil! Și ce generos! Cu cei cinci sute de dolari va putea cumpăra lucruri multe pentru orfelinat. Dar ce să mai vorbim de cecul de o sută de mii de dolari trimis de doamna care îi telefonase din New York! „Unsprezece octombrie a fost într-adevăr o zi norocoasă pentru orfelinatul nostru! Muițumescu-Ți Ție, Doamne”, se gîndi ea.

Alan Tucker își dădea raportul la telefon:

- încă n-am vești importante, doamnă Scott. Se spune că ar fi pornit spre nord. Din cîte știu eu, fata e în siguranță.

„Și-a schimbat complet tonul, se gîndi Ellen Scott. Amenințarea s-a spulberat. Asta înseamnă că a fost la orfelinat. Acum vorbește din nou ca un subaltern. Mă rog, o'să vedem dacă o să mai fie și asta, după ce o găsește pe Patricia”.

- Raportează-mi și mîine.

- Da, doamnă Scott.

Capitol treizeci

„Apară-mă Doamne, pentru că la Tine ml-e refugiul. Tu ești stăpînul meu; în afară de Tine nu mai arh nimic. Te iubesc, Doamne. O, Dumnezeuule, tăVia mea! Domnul este stînca mea și fortăreața și eliberatorul...”

Sora Megan ridică ochii și-l văzu pe Felix Carpio urmărind-o cu o mină îngrijorată.

„E într-adevăr speriată”, se gîndi el.

încă din momentul cînd începuseră călătoria, Felix își dăduse seama de teama care o stăpînea pe Megan.

„E firesc, își spuse. el. A stat ferecată în mănăstire Dumnezeu știe cîți ani și acum s-a pomenit dintr-o dată zvîrlită într-o lume ciudată, înspăimîntătoare. Va trebui să ne purtăm foarte blînd cu biata fată”.

Sora Megan era într-adevăr înspăimîntată. De cînd părăsise mănăstirea se ruga întruna, din toată inima:

„Iartă-mă, Doamne, că îmi place atît de mult tot ce mi se întîmplă. Știu că păcătuiesc”.

Dar oricît s-ar fi rugat, sora Megan nu se putea împiedica să nu gîndească: „Nu cred că m-am simțit vreodată mai bine”. Era cea mai fantastică aventură din tot ce trăise ea pînă atunci. La orfelinat plănuiise de multe ori evadări spectaculoase, dar toate astea nu erau decît o joacă de copii; Acum trăia adevărata viață. Se găsea în mîna unor teroriști și erau urmăriți de poliție și de armată- Și, în loc să fie speriată, sora Megan se simțea ciudat de plăcut emoționată.

După ce mărșăluiră întreaga noapte, în zori se opriră. Megan și Amparo rămaseră de față cînd Jaime Miro și Felix Carpio începură să studieze o hartă.

- La patru mile de aici se găsește Medina del Campo, spuse Jaime. Propun să-l evităm. Acolo staționează permanent o garnizoană. Noi ne vom continua drumul spre nord, către Valladolid. Vom ajunge acolo pe la începutul după-amiezii.

„Cu ușurință”, își spuse sora Megan fericită.

Fusesse o noapte lungă, istovitoare, fără odihnă, dar Megan se simțea minunat. Jaime își forța deliberat grupul, însă Megan îi înțelegea intențiile. O punea la încercare, aștepta să o vadă că

cedează. „Ei bine, o ț să aibă o surpriză”, își spunea ea.

De fapt, Jaime Miró se simțea intrigat de sora Megan. Nu avea nici pe departe comportamentul la care te-ai fi așteptat din partea unei călugărițe. Se afla la mile depărtare de mănăstire, călătorea prin ținuturi străine, urmărită de poliție și, totuși, s-ar fi zis că situația îi făcea plăcere. „Ce fel de călugăriță mai e și asta?” se întreba Jaime.

Amparo Jirón era însă mai puțin impresionată. „Aș fi bucuroasă să scap de ea”, își spunea. Amparo se ținea scai de Jaime, lăsînd-o pe Megan să meargă cu Felix Carpió.

Ținutul pe care-l străbăteau era sălbatic și minunat, dezmiertat de miresmele dulci ale vîntului de vară. Treceau pe lîngă sate vechi, unele părăsite și părăginite și, la un moment dat, văzură sus, pe culmea unui deal, un vechi castel abandonat.

Amparo îi evoca lui Megan un animal sălbatic -urca și cobora fără nici un efort dealurile și văile și nu părea nicicînd obosea.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd contururile orașului Valladolid se iviră, în sfîrșit, în depărtare, Jaime le ceru să se oprească.

Se întoarse spre Felix:

- Totul e aranjat?

- Da.

Megan se întrebă ce anume o fi fost aranjat, dar află foarte curînd răspunsul.

- Tomàs a primit instrucțiuni să ia legătura cu noi în fața edificiului.

- La ce oră se închide banca?

- La cincî. Avem tot timpul. Jaime încuviință din cap.

- Și azi or să aibă încasări grase. „Dumnezeule mare, au de gînd să jefuiască o bancă!” se gîndi Megan.

- O să aveți o mașină? întrebă Amparo.

- Nici o problemă, o asigură Jaime.

„Au de gînd să fure una”, își spuse Megan. Era și mai senzațional decît se așteptase. „Dar lui Dumnezeu n-or să-i placă toate astea”.

s-Cînd grupul ajunsese în împrejurimile orașului Valladolid, Jaime îi avertiză:

- Amestecați-vă în mulțime. Azi vor fi lupte de tauri și se vor aduna mii de oameni. Să nu ne pierdem unii de alții.

Jaime Miro avusese dreptate cu privire la mulțime, în viața ei Megan nu mai văzuse asemenea îmbulzeală. Străzile erau un furnicar de pietoni, de automobile și motociclete, pentru că luptele de tauri atrăseseră nu numai turiști ci și cetățeni din toate orașele învecinate. Pînă și copiii se jucau pe stradă de-a toreadorii.

Megan era de-a dreptul fascinată de îngrămădeală, de zgomot și de freamătul din jurul ei. Se uita la fețele trecătorilor și se întreba ce fel de viață or fi avînd. „în curînd o să mă întorc la mănăstire și iarăși nu mi se va mai îngădui să privesc fața cuiva. Așa încît trebuie să profit de ocazie cît mai pot”. Bordurile trotuarelor erau înțesate de vînzători ambulanți care expuneau brelocuri, medalioane religioase și cruci și, pretutindeni, plutea mirosul de carne care se prăjea în ulei sfîrșitor.

Megan își dădu brusc seama că era lihnită de foame.

Dar Felix fu acela care se pronunță:

- Jaime, sîntem cu toții flămînzi. Hai să gustăm din carnea asta friptă.

Felix cumpără patru bucăți și-i întinse una lui Megan:

- Gustă, soră! O să-ți placă.

Era delicioasă. Atîta amar de ani din viața ei hrana fusese ceva ce nu trebuia să-ți placă, menirea ei fiind doar să-ți mențină forțele întru gloria Domnului. „Bucata asta toată e a mea”, se gîndi Megan foarte ireverențios.

- Arena e în partea asta, îi anunță Jaime. Urmară mulțimea, trecînd pe lîngă parcul din mijlocul orașului, îndreptîndu-se spre Piaza Poinente, care dădea în Piaza de Toros. Arena se găsea în interiorul unei imense structuri de stuc, înaltă de trei etaje. Săgețile din stînga indicau *sol*, iar cele din dreapta, *sombra*. Soare sau umbră. Sute de oameni stăteau la coadă, așteptînd să cumpere bilete.

- Rămîneți aici, le porunci Jaime.

Îl urmăriră din priviri în timp ce se îndrepta spre

locul unde cîțiva bișnițari vindeau bilete la speculă: Megan se întoarse spre Felix:

- Vom asista la o luptă de tauri?

- Da, dar nu-ți face griji, soră, o asigură Felix. Ai să vezi c-o să-ți placă.

„Să-și facă griji?” Megan era entuziasmată de idee. Una dintre fanteziile fabulate la orfelinat era că tatăl ei fusese un *mare *torero*, și Megan citise toate cărțile despre luptele de tauri care-i căzuseră în mîină.

- Adevăratele lupte de tauri au loc la Madrid și la Barcelona, o informă Felix. Astea de aici nu sînt profesioniște, sînt *novilleros*. Lupte de amatori. Ei n-au primit *alternativa*.

Megan știa că *alternativa* era distincția acordată numai matadorilor de prima mîină.

- Cei pe care-i vom vedea azi, continuă Felix, luptă în costume închiriate și nu în costume ușoare, brodate cu aur; înfruntă tauri cu coarne pilite, periculoase, cu care profesioniștii refuză să lupte.

- Și de ce o fac? Felix ridică din umeri:

- *Hambre hace mas dario que las cuernas*. Foamea e mai dureroasă decât coarnele.

Jaime se întoarce cu patru bilete.

- Am găsit pentru toți. Să intrăm. Megan era din ce în ce mai emoționată.

Cînd se apropiară de intrarea în uriașa arenă, trecură pe lîngă un afiș lipit pe perete. Fata se opri în fața lui:

- Uitați-vă!

Era o fotografie a lui Jaime Miro și dedesubt scria:

CĂUTAT PENTRU CRIMĂ JAIME MIRO RECOMPENSĂ UN MILION PESETAS PENTRU PRINDEREA LUI VIU SAU MORT

' Din nou Megan își dădu seama cu ce fel de om călătorea; viața ei era în mîinile unui terorist, Jaime studia fotografia. Cu neobrăzare, își scoase pălăria și ochelarii de soare și se așeză față-n față cu portretul lui.

- Nu-i o poză rea.

Apoi dezlipi afișul de pe perete, îl împături și îl vîrî în buzunar.

- La ce bun? comentă Amparo. Probabil că au lipit sute de afișe din astea.

Jaime rînji:

- Asta de aici o să ne aducă o avere, *querida*. Apoi își puse la loc pălăria și ochelarii negri.

„Ce remarcă stranie!” gîndi Megan. Nu se putea împiedica să nu-i admire sîngele rece. Jaime Miro degaja un aer de competență solidă, care o făcea să se simtă în siguranță alături de el. „Soldații n-or să-l prindă niciodată”, își spunea ea.

- Să intrăm.

Clădirea avea douăsprezece intrări spațioase. Porțile de fier roșu erau larg deschise, fiecare dintre ele fiind numerotată. La intrare se înghesuiau *puestos* care vindeau Coca-Cola și bere, și alături de ei se înșirau niște cabine de toaletă. Fiecare sector și fiecare loc purtau cîte un număr. Rîndurile de bănci de piatră alcătuiau un cerc complet, avînd în centru arena acoperită cu nisip. Pretutindeni erau lipite reclame: *BANCO CENTRAL... BOUTIQUE CALZADOS... SCHWEPES... RADIO POPULAR...*

Jaime cumpărase bilete pentru partea din umbră și, cînd se așezară pe băncile de piatră, Megan privi în jur uluită. Era cu totul altfel decât își imaginase. În copilărie văzuse o fotografie colorată, romantică, a arenei din Madrid, uriașă și împodobită. Asta de aici era o arenă oarecum improvizată. Băncile se umpleau rapid de spectatori.

Se auzi un sunet de trompetă. Lupta de tauri începea.

Megan se înclină în față, cu ochii dilatați. Un taur uriaș dădu buzna în arenă și un matador se ivi de după o mică barieră de lemn, laterală, și începu să enerveze animalul.

- După asta urmează picadorii, exclamă Megan ațîțată.

Jaime Miro se uită la ea cu mirare. El se temuse că sora nu o să poată suporta spectacolul luptei și că o să atragă atenția asupra lor. Și, în schimb, părea să o guste copios. „Ciudat!”

Un picador călare pe un cal acoperit cu o pătură groasă se apropie de taur. Taurul își înclină capul și șarjă spre pieptul calului; cînd intră cu coarnele în pătură, picadorul îi înfipse în umăr o lance lungă de doi metri.

Megan urmărea lupta fascinată.

- Face asta ca să-i slăbească forța musculară a gîtului, explică ea, amintindu-și de cărțile îndrăgite pe

care le citise cu atîția ani în urmă. Felix Carpió făcu ochii mari:

- Așa e, soră.

Megan urmări cum cele două *banderillas* viu colorate erau vîrîte în umerii taurului. Acum era rîndul matadorului. Pași în arenă ținînd la șold o capă roșie, care ascundea o sabie. Taurul se întoarce spre el și se năpusti asupra-i.

Megan era în culmea ațîțării. .

- Acum o să-și înceapă pasele, comentă ea. Întîi pase *verónica*, pe urmă *media-verónica* și, la urmă, *vebolera*.

Jaime nu-și mai putu stăpîni curiozitatea:

- Soră, de unde le știi pe toate astea? Fără să stea pe gînduri, Megan răspunse:

- Tatăl meu a fost toreador, la priviți!

Acțiunea se desfășura atît de vertiginos, încît Megan de-abia o putea urmări. Taurul înnebunit continua să se repeadă la matador și, de fiecare dată cînd namila se apropia de ei, acesta flutura, lateral, capă roșie și taurul se năpustea în capă. Megan era preocupată.

- Ce se întîmplă dacă luptătorul e rănit? Jaime înălță din umeri.

- Într-un loc ca ăsta, bărbierul orașului o să-l ducă într-o șură și o să-l coasă.

Taurul șarjă din nou și, de astă dată matadorul sări într-o parte. Mulțimea îl huidui.

- **Regret** că nu ți-am putut oferi o luptă mai interesantă, soră, îi spuse Felix Carpió pe un ton de scuză. Ar trebui să vezi marile lupte. Eu i-am văzut pe

Manolete și pe Cordobés și pe Ordóñez. Aștia făceau din lupta de tauri un spectacol de neuitat.

- Am citit despre ei, răspuse Megan.
- Ai auzit vreodată minunata poveste a lui Manolete? o întrebă Felix.
- Care poveste?
- Se spune că, la început, Manolete era un matador oarecare, nici mai bun nici mai prost decât sute de alții. Era logodit cu o tânără frumoasă, dar într-o zi, când Manolete era în arenă, un taur l-a împuns în testicule și medicul care l-a tratat i-a spus că nu va mai putea niciodată să aibă copii. Manolete își iubea atât de mult logodnica, încât s-a ferit să-i dea această veste, de teamă că n-o să se mai mărite cu el. S-au căsătorit și, câteva luni mai târziu, fata l-a anunțat cu mândrie că așteaptă un copil. Bineînțeles, Manolete a știut că nu e copilul lui și a părăsit-o. După aceea Manolete părea să-și fi pierdut mințile. Nu mai avea nici un chef să trăiască, astfel încât în arenă se preta la niște acte de curaj pe care nici un matador nu le mai făcuse vreodată. Își risca întruna viața, sperând că va fi omorât și, astfel, deveni cel mai mare matador din lume. Doi ani mai târziu, se îndrăgosti de o altă fată și se căsătorii cu ea. După câteva luni, aceasta l-a anunțat cu mândrie că așteaptă un copil. Și numai atunci și-a dat Manolete seama că medicul se înșelase.
- Ce îngrozitor! exclamă Megan. Jaime rîse zgomotos.
- O istorioară interesantă, comentă el. Mă întreb dacă conține vreun sîmbure de adevăr.
- Mi-ar plăcea să cred că da, spuse Felix. Amparo îi ascultă cu o față impasibilă. Urmărise, cu un profund resentiment, felul în care sporea interesul lui Jaime față de călugăriță. „Sora asta ar face mai bine să fie atentă”, se gîndi ea.

»
Vînzători de mîncare, încinși cu șorțuri, circulau în sus și-n jos pe culoarele arenei, strigîndu-și marfa în gura mare. Unul dintre ei se apropie de băncile pe care ședea Jaime și ceilalți.

- *Empanadas caliente!* strigă omul. Jaime ridică o mîină:

- *Aqui!*

Vînzătorul strecură cu dibăcie un pachet prin mulțime, pînă în mîinile lui Jaime. Acesta înmîină spectatorului de lîngă el zece pesetas, rugîndu-l să le transmită vînzătorului. Megan îl urmări pe Jaime care-și așeză pachetul cu *empanadas* în poală, și apoi îl deschise cu grijă. Înăuntru se găsea o foaie de hîrtie. O citi o dată, apoi încă o dată, și Megan îl văzu încleștîndu-și fălcile. Jaime își strecură hîrtia în buzunar.

- Plecăm, anunță el scurt. Pe rînd cite unul. Se întoarse spre Amparo. Tu pleci prima. Ne întîlnim la poartă.

Fără să rostească o vorbă, Amparo se ridică și își croi drum spre culoarul dintre șirurile de bănci. Apoi Jaime îi făcu un semn lui Felix, care se ridică la rîndul lui și o urmă pe Amparo.

- Ce se întîmplă? întrebă Megan. A intervenit ceva?

- Plecăm la Logroño. Se ridică și Jaime. Fii cu ochii pe mine, soră. Dacă vezi că nu mă oprește nimeni, vino și dumneata ia poartă.

Megan îl urmări, încordată, în timp ce Jaime își croi drum spre culoar și apoi spre ieșire. Se părea că nimeni nu-i dădea nici o atenție. Când Jaime ieși din raza ei vizuală, Megan se ridică și ea și dădu să iasă. În clipa aceea, un urlet înălțat din mulțime o făcu să-și întoarcă din nou ochii spre lupta de tauri. Un matador tînăr zăcea pe jos, străpuns de coarnele unui taur sălbatic. Sîngele i se scurgea în nisip. Megan închise ochii și înălță o rugăciune în gînd: „O, Isuse binecuvîntat, fie-Ți milă de omul ăsta. Fă-l să nu moară, ci să trăiască. Domnul l-a pedepsit crunt, dar nu l-a dat pe mîna morții”. Deschise ochii, se întoarse și se grăbi să iasă.

Jaime, Amparo și Felix o așteptau la ieșire.

- Să mergem, le spuse Jaime.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Felix.

- Soldații l-au împușcat pe Tomás, răspuse el răstit. E mort. Și poliția a pus mîna pe Rubio. A fost înjunghiat într-o încăierare dintr-o cîrciumă.

Megan își făcu semnul crucii.

- Și ce s-a întîmplat cu sora Teresa și cu sora Lucia? întrebă ea îngrijorată.

- Despre sora Teresa nu știu nimic. Sora Lucia a fost și ea reținută de poliție. Jaime se întoarse spre ceilalți: Trebuie să ne grăbim. Își consultă ceasul: La bancă e ora de vîrf.

- Jaime, poate că ar trebui să mai așteptăm, sugeră Felix. E primejdios să organizăm numai noi doi un *hold-up* la bancă în clipa de față.

Megan pîndi atentă răspunsul lui Jaime, spunîndu-și: „Asta n-o să-l oprească”. Și avu dreptate.

Cei trei se îndreptară spre uriașul loc de parcare din spatele arenei. Când Megan îi ajunse din urmă, îl văzu pe Felix examinînd un automobil Seat albastru.

- Țsta ar merge, își dădu el cu părerea.

Bîjbii o clipă la broasca portierei, o deschise, își vîrfi capul înăuntru. Se ghemui sub volan și, un minut mai târziu, motorul porni.

- Intrați! le porunci Jaime. Megan rămase locului, nehotărîtă:

- Furați un automobil?

- Pentru numele lui Dumnezeu! șuieră Amparo. Încetează să te mai porți ca o călugăriță și urcă în mașină!

Cei doi bărbați ocupară locurile din față, cu Jaime la volan. Amparo se așeză în spate.

- Vii odată sau nu? o întrebă Jaime.

Trase adînc aer în plămîni și se urcă în mașină alături de Amparo. Demarară. Megan închise ochii. „Dumnezeule mare, unde mă mîni?”

- Dacă asta te face să te simți mai bine, soră, interveni Jaime, află că nu furăm mașina. O confiscăm în numele oștirii toasce.

Megan dădu să răspundă ceva, dar renunță. Nimic din ce ar fi putut ea spune nu l-ar fi făcut pe Jaime să-și schimbe hotărîrea. Rămase tăcută, în timp ce **Mira** conducea mașina spre centrul orașului.

„Are de gînd să jefuiască o bancă, își spuse Megan și, în ochii Domnului, eu voi fi la fel de vinovată ca și el”. Își făcu cruce și începu să se roage în gînd.

Banca Bilbao se afla la parterul unui bloc de nouă etaje pe Calle de Cervantes în Piaza de Circular.

Cînd mașina se opri în fața clădirii, Jaime îi spuse lui Felix:

- Ține motorul ambalat. Dacă mi se-întîmplă ceva, pleacă și întîlnește-te cu ceilalți la Logroño.

Felix îl privi surprins:

- Ce tot vorbești? Doar n-ai de gînd să intri în bancă singur? Nu se poate. Miza e prea mare, Jaime. E prea primejdios.

Jaime îl bătu pe umăr:

- Dacă n-o să reușesc, înseamnă că n-am reușit, răspunse el rînjind.

leși din mașină.

Îl văzură intrînd într-un magazin de marochinerie, din apropierea băncii. Cîteva minute mai tîrziu ieși ținînd în mîină o servietă diplomat. Făcu un semn din cap grupului aflat în mașină și intră în bancă. Lui Megan i se tăie respirația. Începu să se roage:

Rugăciunea e o chemare

Rugăciunea e o ascultare

Rugăciunea e un adăpost

Rugăciunea e o prezență *Rugăciunea e o lumină aprinsă de Hristos*

„Sînt calmă și plină de seninătate”. Nu era calmă și plină de seninătate.

Jaime Miro intră pe cele două rînduri de uși care dădeau în holul de marmură al băncii. Dincolo de intrare zări, montat sus în perete, ochiul camerei televiziunii de control. Îi aruncă o privire indiferentă, apoi se uită de jur împrejur în bancă. Îndărătul ghișeelelor, o scară ducea la etaj, unde funcționarii băncii lucrau în birouri. Era aproape de ora închiderii și banca forfotea de clienți care se grăbeau să-și încheie afacerile. În fața celor trei ghișee de casă se formaseră cozi. Și Jaime observă că unii dintre clienți țineau în mîină pachete. Se atașă la una din cozi și își așteptă rîndul cu răbdare.

Cînd ajunse la ghișeu, îi zîmbi casierului și îi spuse:

- *Buenas tardes*.

- *Buenas tardes, señor*. Cu ce vă putem servi? JaimevSe aplecă la ferestruică și scoase afișul împăturit, cu fotografia lui. 1-1 înmîină casierului:

- Vrei, te rog, să te uiți la asta ?

- Sigur, domnule, răspunse casierul cu un zîmbet politic.

Despături hîrtia-și, cînd văzu ce era, căscă ochii. Se uită la Jaime și în priviri i se citi panica.

- E o reproducere bună, nu? Îl întrebă Jaime cu voce scăzută. Și, după cum îți dai seama, am ucis mulți oameni, așa că unul în plus nu mai contează, înțelegi ce vreau să spun?

- P... perfect, *señor*. P...perfect. Am familie. Vă implor...

- Respect familia, așa încît îți voi spune ce să faci ca să-l salvezi pe tatăl copiilor dumitale. Jaime îi împinse casierului servieta diplomat. Vreau să-mi umpli asta. Repede și în liniște deplină. Dacă gîndești într-adevăr că banii sînt mai prețioși decît viața dumitale, atunci apasă pe butonul de alarmă.

- Nu, nu, nu! exclamă casierul clătînd din cap. Începu să scoată din sertar bani cu ghiotura, și să-i îndese în servietă. Mîinile îi tremurau. Cînd umplu servieta, spuse:

- Poftim, *señor*. Vă... vă promit să nu declanșez alarma.

- Foarte înțelept din partea dumitale, replică Jaime. Și am să-ți spun de ce, *amigo*. Se întoarse și arătă spre o femeie între două vîrste care se afla la capătul cozii și ținea în mîină un pachet învelit în hîrtie de ambalaj. O vezi pe femeia aceea? Face parte din banda mea. Și în pachetul acela e o bombă. Dacă aude alarma sunînd, declanșează pe loc bomba.

Casierul păli și mai tare.

- Nu, vă rog!

- Aștepți pînă ce pleacă femeia cu pachetul și numai la zece minute după aceea faci prima mișcare, îl avertiză Jaime.

- Jur pe viața copiilor mei, răspunse casierul.

- *Buenas tardes*.

Jaime luă servieta diplomat și se îndreptă spre ușă. Simțea ochii casierului ațintiți asupra lui. Se Opri lîngă femeia cu pachetul.

- Trebuie să vă fac un compliment, i se adresă el. Aveți o rochie care vă stă foarte bine.

Femeia roși.

- Vai, vă mulțumesc, *señor- gracias*.

- *De nada*.

Jaime întoarse capul și-i făcu un semn casierului, apoi ieși din bancă. Aveau să treacă cel puțin cincisprezece minute pînă cînd femeia cu pachetul să ajungă la ghișeu, să-și termine treburile și să plece. Pînă atunci, el și ai lui vor fi departe.

Cînd îl văzu ieșind din bancă și îndreptîndu-se spre mașină, Megan fu cît p-aci să leșine de ușurare. Félix Carpió rînji cu gura pînă la urechi.

- A făcut-o, pușlama! Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Iarta-mă, soră.

În viața ei Megan nu fusese mai bucuroasă să vadă pe cineva. „A făcut-o, se gîndi ea. Și încă de unul singur. Vai, cînd o să le spun surorilor ce s-a întîmplat!” Și apoi își aduse aminte. Nu va putea povesti niciodată nimănui despre acest lucru. Cînd se va reîntoarce la mănăstire, nu va mai exista decît tăcere, pentru tot restul vieții ei. Încearca o senzație ciudată, Jaime i se adresă lui Felix:

- Dă-i drumul, *amigo*. Conduc eu.

Aruncă servieta diplomat pe bancheta din spate.

- Totul s-a desfășurat bine? Întrebă Amparo. Jaime rîse:

- Nici că s-ar fi putut mai bine. Trebuie să-i mulțumesc colonelului Acoca pentru cartea mea de vizită.

Mașina o porni în josul străzii. La primul colț, pe Calle de Tudela, Jaime o luă la stînga. Deodată, ca din senin, se ivi un polițist care se postă în fața mașinii ridicînd o mîină și semnalizînd să oprească. Jaime apăsă pe frînă. Inima lui Megan începu să bată cu putere.

Polițistul se apropie de mașină.

- Care-i problema, domnule ofițer? Întrebă Jaime calm.

- Problema, *señor*, este că mergeți în sens greșit pe o stradă cu sens unic. Dacă nu-mi puteți dovedi că sînteți orb, ați dat de necaz. Arată spre indicatorul din capătul străzii. Sensul e marcat clar. Se presupune că șoferii respectă asemenea indicator. Că doar de asta a fost pus aici.

Jaime îi răspunse pe un ton de scuză:

- De o mie de ori iertare. Prietenii mei și cu mine eram prinși într-o discuție atît de palpitantă, încît n-am observat semnul.

Polițistul se aplecă pe fereastra mașinii. Îl studie pe Jaime, cu o expresie nedumerită pe față.

- Sînteți atît de bun să-mi arătați actele dumneavoastră?

- Desigur.

Jaime se aplecă și scoase revolverul din buzunarul hainei. Felix era gata să intre în acțiune, Megan își ținea respirația.

Jaime se prefăcu că se caută prin buzunare:

- Știu că le-am pus pe aici pe undeva.

În momentul acela, din partea de peste drum a pieței izbucni un strigăt puternic și polițistul se întoarse să vadă ce se întîmple. La colțul străzii, un bărbat bătea o femeie, lovind-o cu pumnii în cap și peste umeri.

- Ajutor! striga femeia. Săriți, că mă omoară! Polițistul șovăi doar o clipă.

Așteptați-mă aici! le ordonă el.

Traversă în grabă strada spre cei ce se băteau.

Jaime apăsă pe accelerator și puse mașina în viteză. Zbură pe strada cu sens unic, sperînd pietonii cu țipetele claxonului. Cînd ajunseră la colț, Jaime coti spre podul care ducea afară din oraș, pe Avenida Sancnez de Arjona.

Megan se uită la el și își făcu semnul crucii. Abia de mai respira.

- L-ai... l-ai fi ucis pe polițist dacă omul acela n-ar fi bătut-o pe femeie?

Jaime nu se sinchisi să răspundă.

- Femeia n-a fost bătută, soră, îi explică Felix. Amîndoi erau oamenii noștri. Nu sîntem singuri.

Avem mulți prieteni.

Fața lui Jaime era dură.

- Trebuie să ne descotorosim de mașina asta cît mai repede, spuse el.

leșeau din periferia orașului Valladolid. Jaime o luă pe N 620, șoseaua care duce la Burgos, în drum spre Logroño. Avea grijă să nu depășească viteza legală.

- De îndată ce trecem de Burgos, scăpăm de mașină, anunță el.

„Nu pot să cred că toate astea mi se întîmple mie, își spuse Megan în sinea ei. Am evadat de la mănăstire, fug de armată, călătoresc într-o mașină furată, aiături de niște teroriști care tocmai au jefuit o bancă. Dumnezeule mare, ce surprize îmi mai rezervi?”

CapitoCul treizeci și unu

Colonelul Ramón Acoca și șase oameni din organizația GOE se găseau în toiul unei reuniuni strategice. Studiau o hartă mare a ținutului.

Uriășul brăzdat de cicatrice spuse:

- E clar că Miró se îndreaptă spre nord, către regiunile basce.

- Asta înseamnă Burgos, Vitoria, Logroño, Pamplona sau San Sebastián. „San Sebastián, se gândi Acoca. Dar trebuie să-l prind înainte de a ajunge acolo”.

Îi răsuna în urechi vocea de la telefon: „Ai depășit timpul!”

Nu-și putea permite să rateze.

Treceau printre dealurile ondulate care vesteau apropierea orașului Burgos.

Jaime, aflat la volan, era tăcut. Când, în cele din urmă, rupse tăcerea, spuse:

- Felix, când ajungem la San Sebastián trebuie să fac pe dracu-n patru să-l scot pe Rubio de la poliție.

- Va fi o plăcere, răspunse Felix încuviințând din cap. Ceilalți or să turbeze.

- Și ce faceți cu sora Lucia? întrebă Megan. > -Cum?

- N-ai spus că și ea a fost capturată? Jaime îi răspunse sec:

- Da, dar a ieșit la iveală că sora Lucia e o uclgașă, căutată de poliție pentru omor.

Vestea o zguduia pe Megan. Își aduse aminte cum Lucia preluase comanda călugărițelor evadate și le convinsese să se ascundă în munți. Îi plăcea sora Lucia. Răspunse cu îndărătnicie:

- Dacă aveți de gând să-l salvați pe Rubio, trebuie să-i salvați pe amândoi.

„Ce călugăriță a naibii mai e și asta?” se minună Jaime.

Dar avea dreptate. A-i scoate din închisoare pe Rubio și pe Lucia sub nasul poliției ar fi însemnat o propagandă extraordinară pentru ei și ziarele ar fi publicat știrea cu litere de-o șchioapă.

Amparo se învăluisese într-o tăcere posomorită. Deodată, în fața lor, la depărtare, apărură trei camioane militare pline cu soldați.

- Ar fi mai bine să-o luăm pe alt drum, hotărî Jaime.

La următoarea intersecție, ieși din șosea și porni în direcția est.

- Santo Domingo de la Calzada e pe drumul ăsta, în fața noastră.. Acolo se găsește un castel vechi, părăsit. Am putea petrece noaptea în el.

În scurt timp putură zări în depărtare contururile castelului, cocoțat pe un deal. Jaime luă un drum lăturalnic, ocolind orașul și, pe măsură ce se apropiau, castelul se deslușea tot mai clar și apărea tot mai mare. La câteva sute de metri distanță de el se afla un lac.

Jaime opri mașina:

- Toată lumea jos, vă rog.

După ce coborîră, Jaime întoarse mașina în direcția lacului, apăsă pe accelerator, dădu drumul la frâna de mână, și sări din mers. Rămaseră cu toții locului, privind cum mașina se cufunda în apă.

Megan ar fi vrut să întrebe cum or să mai ajungă acum la Logroño, dar se înfrînă. „Întrebare stupidă, își dădu ea singură răspunsul. Desigur că or să fure altă mașină”.

Grupul se întoarse să cerceteze castelul abandonat. Era împrejmuț de un zid uriaș de piatră și, în fiecare colț, avea turnuri năruite.

- Pe vremuri, o lămuri Felix pe Megan, principii foloseau aceste castele ca închisori pentru vrăjmașii lor.

„Și Jaime e un vrăjmaș al statului, se gândi ea, dar dacă va fi prins, pentru el nu va exista închisoare. Numai moartea. Și totuși e neînfricat”. Își aminti de cuvintele lui: „Cred în cauza pentru care lupt. Cred în oamenii mei și în armele mele”.

Urcară scările de piatră ce duceau la poarta principală, de fier. Încuietoarea era atît de ruginită, încît deschiseră poarta cu ușurință și pătrunseră în curtea pavată cu pietre.

Interiorul castelului i se păru lui Megan imens. Pretutindeni se întretăiau coridoare înguste și uși, iar zidurile erau străpunse de lucarne de la care apărătorii castelului obișnuiseră să tragă în cei care-i atacau.

Trepte de piatră urcau la un etaj care încadra un alt *claustro*, adică o grădină interioară. Treptele se îngustară cînd suiră la al doilea etaj, și apoi la al treilea. Castelul era total părăsit.

- Măcar avem spațiu destul să dormim, spuse Jaime. Felix și cu mine ne vom duce să facem rost de merinde. Alegeți-vă camerele.

Cei doi bărbați coborîră din nou. Amparo se întoarse spre Megan:

- Vino, soră.

Străbătură holul și intrară prin camere, care lui Megan i se părură a fi toate la fel. Încăperi goale, din piatră, reci și austere, unele mai mari, altele mai mici.

Amparo o alese pe cea mai spațioasă.

- Jaime și cu mine o să dormim aici. O măsură pe Megan și o întrebă șagalnic: Vrei să dormi împreună

eu Felix?

Megan o privi lung fără să răspundă nimic.

- Sau poate că preferi să dormi cu Jaime? Amparo se apropie de ea și continuă: Nu-ți băga ide în cap, soră. E mult prea bărbat pentru tine.

- Nu-ți face griji. Nu mă interesează.

Și chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Megan se întreba dacă, într-adevăr, Jaime Miro era mult prea bărbat pentru ea.

O oră mai tîrziu, cînd Jaime și Felix se întoarseră la castel, primul ținea în mînă doi iepuri, iar Felix

ducea un braț de lemne de foc. Zăvoriră în urma lor ușa din față a castelului. Megan îi urmări în timp ce aprinseră focul în căminul mare. Jaime jupui și fripse iepurii pe o frigare, deasupra focului.

- Regretăm, doamnelor, că nu vă putem oferi un adevărat ospăț, spuse Felix, dar vă promit că la Logroño vom mânca bine. Pînă atunci, poftă bună.

După ce își terminară hrana sărăcăcioasă, Jaime le spuse:

- Să mergem la culcare. Miine vreau să pornim devreme la drum.

- Vino, *querido*, i se adresă Amparo. Am ales dormitorul nostru.

- *Bueno*. Să mergem.

Megan se uită după ei și-i văzu urcînd scara, mîină în mîină.

Felix se întoarse spre ea:

- Ți-ai ales camera, soră?

- Da, mulțumesc.

- Atunci e în ordine.

Și Megan și Felix urcară scara împreună.

- Noapte bună, îi spuse ea. Felix îi înmîină un sac de dormit.

- Noapte bună, soră.

Megan ar fi dorit să-l întrebe pe Felix despre Jaime, dar șovăi. Jaime și-ar fi putut închipui că-i iscodește și, dintr-un anume motiv, ținea mult să aibă o părere bună despre ea.

„Asta-i un lucru ciudat, își spuse în sine ea, e un terorist, un asasin, un jefuitor de bănci și Dumnezeu știe ce-o mai fi, și totuși îmi pasă atît de mult ce gîndește despre mine”.

Dar chiar în timp ce gîndea astfel, știa că mai există și o altă fațetă: „E un luptător pentru libertate. Pradă băncile ca să finanțeze mișcarea. Își riscă viața pentru cauza în care crede. E un bărbat curajos”.

Cînd trecu prin fața dormitorului lor, Megan îi auzi pe cei doi amanți rîzînd. Intră în cămăruța rece și pustie în care urma să doarmă și îngenunche pe dușumeaua de piatră:

- Dumnezeule sfînt, iartă-mă pentru....Pentru ce

să mă ierte? se întrebă ea. Ce rău am făcut?”

Pentru prima oară în viața ei, Megan nu se simțea în stare să se roage. Oare Dumnezeu, acolo sus, o asculta?

Se vîrî în sacul de dormit dat de Felix, dar somnul era la fel de îndepărtat de ea ca și stelele reci pe care le zărea prin ferestruica îngustă.

„Ce caut eu aici?” se întrebă Megan. Gîndurile i se întoarseră la mănăstire... la orfelinat. Și înainte de orfelinat? „De ce oare am fost părăsită? Nu cred cu adevărat că tatăl meu a fost un ostaș viteaz sau un mare toreador. Dar ce minunat ar fi să știu cine a fost!”

Aproape că se iviseră zorii înainte ca somnul să se lipească de Megan.

La închisoarea din Aranda de Duero, Lucia Carmine era o celebritate.

- Ești un pește prea mare pentru eleșteul nostru, îi spuse gardianul. Guvernul italian va trimite pe cineva ca să te escorteze în Italia. Mi-ar fi plăcut să te escortez eu acasă la mine, *puta bonita*. Ce fărădelegi ai comis?

- Am tăiat coaiele unui bărbat pentru că m-a făcut *puta bonita*. Spune-mi, cum se simte prietenul meu?

- O să trăiască.

Lucia rosti în gînd o rugăciune de mulțumire. Se uită în jur la zidurile de piatră ale celulei cenușii, sordide, în care se găsea și se întrebă: „Cum naiba să ies de aici?”

Capitoul treizeci și doi

Raportul despre jefuirea băncii fu transmis prin canalele obișnuite ale poliției și abia la două ore după comiterea infracțiunii un ofițer de poliție îl înștiința și pe colonelul Acoca.

O oră mai tîrziu, Acoca sosi la Valladolid. Era furios din cauza informării tardive:

- De ce nu am fost anunțat imediat?

- Imi pare rău, domnule colonel, dar nu ne-a trecut prin cap că...

- L-ați avut în mîină și l-ați lăsat să vă scape!

- Nu a fost vina noastră...

- Trimiteți-mi-l pe casier. Casierul își dădea mare importanță.

- A venit la ghișeu meu, și numai după felul cum se uita la mine mi-am dat seama că e un ucigaș...

- N-ai nici o îndoială că omul care te-a amenințat era Jaime Miró?

- Nici o îndoială. Ba mi-a arătat chiar un afiș cu poza lui. Era...

- A intrat singur în bancă?

- Da. Mi-a arătat o femeie din coadă și mi-a spus că e o membră a bandeii lui, dar după ce a plecat Miró, am recunoscut-o. E o secretară care e clienta noastră obișnuită și...

Colonelul Acoca îl întrerupse nervos:

- Cînd a plecat Miró, ai văzut în ce direcție a luat-o?

- A ieșit pe ușa principală.

Interogarea agentului de circulație nu s-a dovedit cu nimic mai utilă.

- Erau patru persoane în mașină-, domnule colonel. Jaime Miró și încă un bărbat în față, și două

femei în spate.

- În ce direcție mergeau? Polițistul șovăi:

- Din momentul în care au ieșit de pe strada cu sens unic, ar fi putut lua orice direcție, domnule colonel. Deodată fața i se luminează: Dar pot să vă descriu mașina.

Colonelul Acoca clătină din cap cu scîrbă:

- Nu-ți mai da osteneala.

Visa, și în vis auzea glasurile unei mulțimi care venea spre ea ca s-o ardă pe rug pentru că jefuise o bancă.

„Nu am făcut-o pentru mine, se apăra ea. Am făcut-o pentru cauză!" Vocile deveneau din ce în ce mai puternice.

Megan deschise ochii și privi zidurile nefamiliare ale castelului. Dar larma de voci era reală. Venea de afară.

Se ridică și se duse în grabă la fereastra îngustă. Chiar dedesubt, în fața castelului, văzu o tabără de soldați. Se simți cuprinsă de panică. „Ne-au descoperit. Trebuie să-l anunț pe Jaime".

Se repezi în camera în care dormeau Jaime și Amparo și intră înăuntru. Încăperea era goală. Alergă pe scări în holul mare de la parter. Jaime și Amparo stăteau lîngă ușa din față zăvorâtă și șușoteau între ei.

Veni și Felix în goană.

- Am controlat în spate. Nu există nici o altă ieșire.

- Dar ferestrele din spate?

- Sînt prea mici. Singura cale de scăpare e pe ușa principală.

„Unde staționează soldații, se gîndi Megan. Sîntem prinși în cursă".

- Ghinionul nostru că și-au ales tocmai locul ăsta de tabără, spuse Jaime.

- Și ce-o să ne facem? murmură Amparo.

- Nu-i nimic de făcut. Va trebui să rămînem închiși aici pînă pleacă ei. Dacă...

În clipa aceea se auzi o bătaie puternică la ușa din față. O voce autoritară strigă:

- Deschideți!

Jaime și Felix schimbară între ei o privire și, fără să rostească o vorbă, își scoaseră pistoalele.

»Vocea strigă din nou:

- Știm că se găsește cineva aici. Deschideți! Jaime li se adresă lui Amparo și lui Megan:

- Dați-vă la o parte!

„E inutil, se gîndi Megan văzînd-o pe Amparo că trece în spatele lui Jaime. Acolo jos trebuie să fie vreo două duzini de oameni înarmați. Nu avem nici o șansă de scăpare".

Înainte ca ceilalți să o fi putut opri, Megan se duse în grabă la ușă și o deschise.

- Slavă Domnului că ați venit! exclamă ea. Trebuie să mă ajutați!

Capitolul treizeci și trei

Ofițerul se holbă la Megan.

- Cine ești dumneata? Și ce cauți aici?/Eu sînt căpitanul Rodriguez și îl caut pe...

- Ați venit la timp, domnule căpitan. îl apucă de braț. Cei doi băiețași ai mei sînt bolnavi de febră tifoidă și trebuie să-i duc la un doctor. Trebuie să mă ajutați!

- Febră tifoidă?

- Da. Megan îl trăgea de braț. E îngrozitor. Ard de febră. Sînt acoperiți de plăgi și le e foarte rău.

Aduceți-vă oamenii și ajutați-mă să-i transport...

- *Señora!* Se vede că nu sînteți în toate mințile! E o boală foarte contagioasă.

- N-are importanță: Copiii mei au nevoie de ajutorul dumneavoastră. S-ar putea să moară.

Îl trăgea de zor de braț.

- Dați-mi drumul!

- Nu se poate să mă părăsiți! Ce să mă fac?

, - Intrați în casă și rămîneți acolo pînă cînd vom putea anunța poliția să vă trimită o ambulanță sau un

medic..

- Dar...

- ăsta e un ordin, *señora*. Intrați în casă! Apoi strigă:

- Sergent, ridicăm tabăra de aici!

Megan închise ușa și se rezemă de ea, secătuită de puteri.

Jaime se uita la ea uluit:

- Dumnezeule mare, a fost o mișcare strălucită! Unde ai învățat să minți atît de bine?

Megan se întoarse spre el și oftă:

- La orfelinat trebuia să știm să ne apărăm. Sper că Dumnezeu o să mă ierte că am mințit.

- Aș fi vrut să văd mutra căpitanului, spuse Jaime, izbucnind în râs. Febră tifoidă! Isuse Hristoase! Apoi, văzînd expresia de pe fața lui Megan, adăugă: Iartă-mă, soră.

De afară se auzeau zgomotele soldaților care-și strîngeau corturile și se mutau.

După ce plecară trupele, Jaime le spuse:

- Curînd o să vină poliția aipi. Oricum, noi avem o întîlnire la Logroño.

La un sfert de oră după plecarea soldaților, Jaime îi anunță:

- Acum ar fi momentul potrivit să pornim la drum. Apoi, întorcîndu-se spre Felix: Vezi ce poți șparli în oraș. Preferabil o limuzină.

- Nici o problemă, rîse Felix.

O jumătate de oră mai tîrziu se aflau toți patru într-o limuzină cenușie, rechiziționată, și se îndreptau spre est.

Spre surpriza lui Megan, de astă dată fusese așezată' lîngă Jaime. Felix și Amparo ședeau pe bancheta din spate. Jaime se uită la Megan, cu un zîmbet pe față.

- Febră tifoidă! repetă el și izbucni din nou în râs. Megan zîmbi și ea:

- Dar a părut foarte grabit s-o întindă, nu?

- Ai spus că ai fost la orfelinat, soră?

- Da. -Unde?

- În Avila.

- Dar nu arăți a spaniolă.

- Mi s-a mai spus.

- Cred că ai dus o viață de infern ta orfelinat.

Era mirată de neașteptata atenție pe care i-o acorda.

- Așa ar fi putut să fie. Dar n-a fost. „Nu aș fi lăsat-o eu să fie!” adăugă ea în gînd.

- Și ai vreo idee cine ți-au fost părinții? Megan'își aduse aminte de fabulațiile ei.

- Da. Tatăl meu a fost un englez curajos care a condus o ambulanță pentru Loial iști în timpul războiului civil din Spania. Mama mea a fost omorîtă în luptă și eu am fost lăsată în pragul unei case de fermă. Înălță din umeri. Sau poate că tatăl meu a fost ug prinț străin care a avut o aventură cu o fată de la țară, și ea m-a abandonat ca să evite un scandal.

Jaime o privi, fără să spună nimic.

- Eu... Megan se opri brusc. Nu știu cine au fost părinții mei.

Un timp, continuara să înainteze în tăcere.

- Cît timp ai trăit între zidurile mănăstirii?

- Vreo cincisprezece ani. Jaime era uimit.

- Isuse! exclamă el, apoi adăugă grabit: Scuză-mă, soră. Dar am senzația că știau de vorbă cu cineva de pe o altă planetă. Și nu ai nici o idee de ce s-a petrecut în lume în ultimii cincisprezece ani?

- Sînt convinsă că orice schimbare care s-a petrecut e vremelnică. Lucrurile se vor schimba din nou.

- Și dorești să te reîtorci la mănăstire? întrebarea o luă pe Megan prin surprindere.

- Desigur.

- De ce? Jaime făcu un gest larg cu mîna. Vreau să spun... îndărătui zidurilor ești lipsită de atîtea lucruri. Dincoace de ziduri, avem muzica și poezia. Spania i-a dat omenirii pe Cervantes și pe Picasso, pe Lorca, Pizarro, de Soto, Cortes. E o țară magică.

Bărbatul acesta dădea dovadă de o surprinzătoare blîndețe, un fel de flacăra mornită. Pe neașteptate, îi spuse:

- Îmi pare rău că înainte am vrut să scap de dumneata, soră. Nu era ceva personal. Dar am avut experiențe foarte triste cu biserica voastră.

- Greu de crezut.

- Te rog să crezi.

Avea o notă amară în voce.

Jaime vedea cu ochii minții clădirile și statuile și străzile din Guernica explodînd în rafale ale morții. Îi stăruiau încă în urechi vuietele bombelor care explodau, amestecate cu vaietele victimelor sfîșiate. Și unicul sanctuar fusese biserica. „Iar preoții au ferecat biserica, se gîndi el. Nu ne-au lăsat înăuntru”.

Fatala grindină de gloanțe care i-au nimicit mama, tatăl și surorile. „Nu, își spuse Jaime. Nu gloanțele i-au ucis. Ci biserica”.

- Biserica dumitale l-a sprijinit pe Franco, adăugă el cu glas tare, și a îngăduit ca populația civilă, nevinovată, să treacă prin grozăvii de nedescris.

- Sînt convinsă că biserica a protestat, replică Megan.

- Nu. Numai cînd călugărițele au fost violate de falangiști, și preoții omorîți, și bisericile arse pînă în temelii, s-a îndurat și Papa să o rupă cu Franco. Dar asta nu i-a reînviat pe părinții și pe surorile mele.

Patima cu care vorbea era înfricoșătoare.

- Îmi pare rău. Dar astea toate s-au întîmplat de mult. Războiul s-a terminat.

- Nu. Pentru noi nu s-a terminat. Puterea încă nu ne îngăduie să arborăm steagul basc, să celebrăm sărbătorile noastre naționale și să vorbim limba noastră. Nu, soră. Noi sîntem încă prigoșiți. Și vom

continua lupta pînă ne vom cuceri independența. În Spania sînt o jumătate de milion de basci, și încă o sută cincizeci de mii în Franța. Vrem independență -dar Dumnezeu dumitale e prea ocupat ca să ne poată ajuta.

- Dumnezeu nu poate ține partea nimănui, răspunse Megan cu convingere, pentru că El sălășluiește în noi toți. Noi sîntem parte din El și cînd încercăm să-L distrugem ne distrugem pe noi înșine.

Spre surprinderea ei, Jaime zîmbi:

- Semănăm din multe puncte de vedere, dumneata și cu mine, soră.

- Așa să fie?

- Credem în lucruri diferite, dar credem cu aceeași pasiune. Majoritatea oamenilor trec prin viață fără să le pese prea mult de ceva anume. Dumneata ți-ai închinat viața lui Dumnezeu, eu mi-am închinat-o cauzei mele. Nouă ne pasă.

„Oare îmi pasă îndeajuns? se gîndi Megan. Și dacă da, de ce îmi place atît de mult să fiu alături de omul ăsta? Ar trebui să mă gîndesc numai la reîntoarcerea la mănăstire”. Dar Jaime Miro radia o forță care acționa ca un magnet asupra ei. „Oare să fie ca Manolete, se întrebă ea în continuare. Își riscă viața în isprăvi nesăbuite pentru că nu are nimic de pierdut?”

- Dacă te prind soldații ce or să-ți facă? îl chestiona ea.

- Or să mă execute.

Rosti cuvintele cu atîta indiferență încît, o clipă, Megan crezu că nu auzise bine.

- Și "nu ți-e frică?"

- Sigur că mi-e frică. La toți ne e frică. Nici unul dintre noi nu vrea să moară, soră. Oricum ne vom întîlni destul de curînd cu Dumnezeu dumitale. Nu vrem să grăbim întîlnirea.

- Ai săvîrșit lucruri atît de îngrozitoare?

- Asta depinde de punctul dumitale de vedere. Deosebirea dintre un patriot și un rebel depinde de cine e la putere în momentul respectiv. Guvernul ne numește teroriști. Noi spunem că sîntem luptători pentru libertate. Jean Jacques Rousseau afirma că libertatea este puterea de a-ți alege lanțurile. Eu doresc această libertate. O studie un moment. Dar dumneata, continuă el, nu trebuie să te preocupi de asemenea lucruri, nu-i așa? Din momentul în care te vei întoarce la mănăstire, nu o să te mai intereseze lumea de afară.

„Să fi fost adevărat?” Faptul că se găsisse din nou în lumea de afară îi răsturnase- viața pe dos.

Oare renunțase la libertatea ei? Existau atîtea lucruri pe care dorea să le cunoască; avea atîtea de învățat. Se simțea ca un pictor în fața unei pînze albe, gata să înceapă a schița o viață nouă. „Dacă reintru într-o mănăstire, se gîndi ea, voi fi din nou ruptă de viață”. Și chiar în timp ce gîndea astfel, Megan se înpăimîntă de cuvîntul *dacă*. „Cînd am să reintru la mănăstire, se corectă ea.

Bineînțeles că am să reintru, nu am unde să mă duc nicăieri în altă parte.”

În acea noapte se adăpostiră în pădure.

- Ne aflăm la vreo trezeci de mile de Logroño, le spuse Jaime, și avem întîlnire cu ceilalți abia peste două zile. Pînă atunci, însă, e mai sigur pentru noi să nu rămînem în același loc. Așa încît mîine vom pleca la Vitoria. Iar în ziua următoare vom fi la Logroño și, la cîteva ore după asta, soră, dumneata te vei găsi la mănăstire la Mendavla.

„Pe vecie”, se gîndi Megan.

- Dar dumneata ai să fii în siguranță? îl întrebă.

- Te temi pentru sufletul meu, soră, sau pentru trupul meu?

Megan simți că roșește.

- Mie n-o să mi se întîmple nimic, continuă Jaime. Pentru un timp, o să trec frontiera în Franța.

- Mă voi ruga pentru dumneata, îl asigură ea.

- Îți mulțumesc, îi răspunse cu gravitate. Mă voi gîndi că te rogi pentru mine și asta o să-mi dea mai multă siguranță. Și acum, încearcă să dormi.

Cînd Megan se întoarse ca să se întindă, o văzu pe Amparo privind-o fix din-celălalt capăt al poienii. Ochii ei aveau o expresie de ură nudă.

„Nimeni n-o să-mi ia omul meu! Nimeni!”

Capitolul treizeci și patru

A doua zi dimineța, ajunseră în apropiere de Nanclares, un sat la vest de Vitoria. Se opriră la o stație de benzină cu garaj, unde un mecanic trebuia la o mașină. Jaime trase mașina în garaj.

- *Buenos días*, le spuse mecanicul. Ce problemă aveți?

- Dacă aș ști, mi-aș repara-o singur și m-aș plăti pe mine, răspunse Jaime. Mașina asta ne ajută cît ne-ar ajuta un măgar. Scuipe că o femeie bătrînă și n-are nici un pic de energie în ea.

- Exact ca nevastă-mea, rînji mecanicul. Probabil

că aveți o problemă la carburator, *senor*. Jaime înălță din umeri.

- Nu mă pricep deloc la mașini. Tot ce știu e că am o întîlnire foarte importantă mîine la Madrid.

Poți să mi-o repari pînă după-masă?

- Mai am încă alte două de reparat înainte, *senor*, dar...

Lăsă restul frazei să atîrne în aer.

- Aș fi bucuros să-ți plătesc un tarif dublu. Fața mecanicului se luminează.

- La ora două e bine?

- Minunat. Mergem să îmbucăm ceva și ne întoarcem la două.

Jaime se întoarce spre ceilalți care asistaseră mirați ia conversație:

- Avem noroc, le spuse el. Omul ăsta o să ne repare mașina. Haideți să mergem să mîncăm.

Coborîră cu toții din mașină și îl urmară pe Jaime pe stradă.

- La două, le repetă mecanicul.

- La două.

Cînd mecanicul nu-i mai putu auzi, Felix întrebă:

- Ce ți-a venit cu mașina? N-are nimic.

„În afară de faptul că la ora asta poliția trebuie să fie pe urmele noastre, se gîndi Megan. Dar vor căuta pe șosea, nu într-un garaj. E cel mai inteligent mijloc de a ne descotorosi de ea”.

- La ora două vom fi de mult plecați, nu-i așa? întrebă.

Jaime o privi și zîmbi.

- Trebuie să dau un telefon, spuse el. Așteptați-mă aici.

Amparo îl luă de braț:

- Vin și eu cu tine.

Megan și Felix îi priviră îndepărtîndu-se. Felix se uită la Megan și spuse:

- Te înțelegi bine cu Jaime, nu-i așa? -Da. *v

Brusc se simți intimidată.

- E un om greu de cunoscut. Dar e un om de mare onoare și de mare curaj. Și foarte atașat de oamenii lui. Nu mai există un al doilea ca el. Ți-am povestit cum mi-a salvat viața, soră?

- Nu. Dar aș vrea să-mi povestești.

- Acum cîteva luni guvernul a executat șase luptători pentru libertate. În chip de răzbunare, Jaime a hotărît să aruncăm în aer digul de la Puente la Reina, la sud. de Pamplona. Orașul era cartierul general al armatei. Noi am acționat noaptea, dar cineva i-a informat pe cei de la GOE și oamenii lui Acoca au prins trei de-ai noștri. Am fost condamnați la moarte. Ar fi fost nevoie de o armată întreagă ca să zguduie închisoarea, dar Jaime a născocit o cale de a se strecura în ea. A lăsat liberi taurii din Pamplona și, în învălmășeala care s-a creat, a răpit din închisoare pe doi dintre noi. Al treilea fusese omorît în bătaie de oamenii lui Acoca. Da, soră, Jaime' Miro e un om cu totul deosebit.

Cînd Jaime și Amparo se întoarseră, Felix întrebă:

- Ce se întîmplă?

- Niște prieteni or să ne ia cu mașina. Ne conduc la Vitoria.

O jumătate de oră mai tîrziu, își făcu apariția un camion. Partea din spate era acoperită cu o prelată.

- Bun venit! le spuse voios șoferul. Hopa sus!

- Mulțumesc, *amigo*.

- E o plăcere pentru mine să vă fiu de ajutor, *senor*. Mă bucur că ați telefonat. Afurisiții de soldați roiesc în toate părțile ca muștele. Nu-i bine pentru dumneavoastră și pentru prietenii dumneavoastră să călătoriți descoperiți, în aer liber.

Se cățărară în spatele camionului și vehiculul porni în direcția nord.

- Unde p să locuiți? întrebă șoferul.

- La niște prieteni, răspunse Jaime.

Și Megan își spuse: „Nu are încredere în nimeni. Nici măcar în cineva care îl ajută. Dar cum ar putea să aibă? Viața lui e un permanent pericol”. Și se gîndi cît de îngrozitor trebuie să fie să trăiești mereu în umbră, fugind de poliție și de armată. Și toate astea fiindcă urmărirea un ideal pentru care era gata să-și dea viața. Cum spusesese? „Deosebirea dintre un patriot și un rebel depinde de cine e la putere în momentul respectiv”.

Călătoria cu camionul era plăcută. Prelata de deasupra le oferea adăpost și Megan își dădu seama cît îi fusese de frică în cîmp deschis, știind că erau urmăriți. „Și Jaime trăiește tot timpul în această tensiune, se gîndi ea. Cît e de puternic!”

Pe drum, discuta cu Jaime și conversația dintre ei curgea cu ușurință, de parcă se cunoscuseră dintotdeauna. Amparo Jirón îi asculta, cu o față impasibilă, fără să scoată un cuvînt.

- În copilărie, îi mărturisii Jaime lui Megan, visam să ajung astronom.

Curiozitatea lui Megan fu stîrnită.

- Și ce te-a făcut să...'

- I-am văzut pe mama mea, pe tatăl meu și pe surorile mele murind împușcați, mi-am văzut prietenii uciși și nu am mai putut suporta ce se întîmplă pe blestematul ăsta de pămînt. Stelele erau pentru mine o evadare. Se găseau la o depărtare de milioane de ani-lumină și visam ca într-o bună zi să ajung la ele, să fug de pe planeta asta îngrozitoare.

Megan îl urmărirea, tăcută.

- Dar nici un fel de evadare nu e posibilă, nu-i așa? Pînă la urmă, cu toții trebuie să facem față răspunderilor noastre. Așa încît m-am reîntors pe pămînt. Îmi spuneam că o persoană singură nu poate realiza mare lucru. Dar acum știu că lucrul ăsta nu e adevărat. Isus a realizat un lucru mare, și Mahomed, și Gandhi, și Einstein, și Churchill. Zîmbi sec. Nu înțelege greșit, soră. Nu mă compar

cu nici unul dintre aceștia. Dar în felul meu modest, fac și eu ce pot. Cred că ar trebui să facem cu toții ce putem.

Megan se întrebă dacă vorbele lui aveau un anumit tâlc, adresat ei.

- Când mi-am scos stelele din minte și din ochi, urmă el, am studiat ingineria. Am învățat că construiesc clădiri. Acum le fac să sară în aer. Ca o ironie a soartei, unele dintre clădirile pe care le arunc în aer au fost construite chiar de mine. Pe seară ajunseră în orașul Vitoria.

- Unde să vă duc? întrebă șoferul;

- Lasă-ne chiar aici în colț, *amigo*. Șoferul dădu din cap:

- Bine. Trageți-i înaintea cu lupta!

Jaime o ajută pe Megan să coboare din camion. Amparo îi urmări cu priviri scăpărătoare de furie.

Omul ei nu avea voie să atingă altă femeie. „E o tîrfă, își spunea Amparo. Și lui Jaime i s-au aprins călcîiele după căteaua asta de călugăriță. Dar n-o să dureze. O să-și dea elcurînd seama că laptele ei e îndoie cu apă. El are nevoie de o femeie adevărată!”

Grupul porni pe străzile laterale, pîndind cu grijă să nu dea de necaz. Douăzeci de minute mai tîrziu, ajunseră la o casă de piatră cu un singur etaj, cuibărită pe o străduță îngustă și străjuită de un gard înalt.

- Aici e, spuse Jaime. Vom înnopta aici și ne vom relua drumul mîine pe întuneric.

Intrară pe poarta principală și se îndreptară spre ușă. Lui Jaime îi trebui doar un minut ca să deschilie lacătul, după care intrară cu toții înăuntru.

- A cui e casa asta? întrebă Megan.

- Pui prea multe întrebări, o repezi Amparo. Fii mulțumită că te-am lăsat în viață.

Jaime îi aruncă o privire lui Amparo și o repezi:

- Sora și-a cîștigat dreptul de a pune întrebări. Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Casa aparține unui prieten de-al nostru. Acum ne găsim în țara bascilor.

De aici încolo, călătoria noastră va fi mai ușoară. Pretutindeni se găsesc camarazi de luptă care ne veghează și ne ocrotesc. Poimîine vei ajunge la mănăstire.

Megan se simți străbătută de un fior rece, aproape dureros. „Ce se întîmplă cu mine? se întrebă ea. Bineînțeles că doresc să reintru la mănăstire, Iartă-mă, Doamne. Te-am implorat să mă ajuți să mă reîntorc la siguranță și asta și faci”.

- Sînt leșinat de foame, spuse Felix. Ia să dăm o raită prin bucătărie.

Era ticsită de alimente.

- Ne-a lăsat o mulțime de merinde ^ constată Jaime. Am să prepar o cină pe cinste. îi zîmbi lui

Megan: Cred că o merităm, ce părere ai?

- Nu știam că bărbații gătesc. Felix rîse:

- Bărbații basci se mîndresc cu felul în care gătesc. Te așteaptă un adevărat ospăț, soră. Ai să vezi.

Dîndu-i la mîină lui Jaime ingredientele pe care le cerea, îl priviră în timp ce prepara o *piperade* din ardei verzi prăjiți, felii de ceapă, roșii, ouă și șuncă, puse la cuptor.

Cînd mîncarea începu să fiarbă, Megan constată:

- Miroase delicios.

- A, ăsta-i numai aperitivul. O să prepar pentru dumneata o mîncare bască vestită: *pollo al chilindron*.

„N-a spus că o să gătească pentru *noi*, observă în gînd Amparo. A spus pentru *dumneata*. Tîrfa!” Jaime tăie un pui în felii, presăra peste ele sare și piper, apoi le puse la rumenit în ulei încins, în timp ce separat prepară un sos din roșii, ceapă și usturoi.

- Le lăsăm să fiarbă la foc mic o jumătate de oră. Felix găsi o sticlă de vin roșu. Împărți paharele:

- Vin roșu de la Rioja. O să vă placă. îi oferii un pahar și lui Megan: Soră?

Ultima dată cînd gustase Megan vin fusese cu prilejul comuniunii.

- Mulțumesc, spuse și luă paharul.

Îl ridică încet la buze și sorbi o înghițitură. Era excelent. Luă o a doua înghițitură și simți căldura răspîndindu-i-se prin tot corpul. Minunat! „Atîta vreme cît mai pot, își spuse ea, trebuie să mă bucur de toate bunătățile astea. Curînd se vor termina”.

În timpul cinei, Jaime păru neobișnuit de preocupat.

- Ce te roade, *amigo*? îl întrebă Felix. Jaime șovăi:

- În organizația noastră există un trădător. Urmă o tăcere consternată.

- Ce... ce te face să crezi așa ceva? continuă Felix să întrebe.

- Acoca. Prea e mereu exact pe urmele noastre. Felix ridică din umeri:

- El e vulpoiul și noi sîntem iepurii.

- E mai mult de atît.

- Ce vrei să spui? interveni Amparo.

- Cînd am organizat explozia digului de la Puente la Reina, Acoca a fost informat. Se uită la Felix: ne-a întins o cursă și v-a prins pe tine, pe Ricardo și pe Zarrora. Dacă eu n-aș fi întîrziat, mă înhăța cu siguranță și pe mine odată cu voi. Și adu-ți aminte ce s-a întîmplat la *parador*.

- L-ai auzit pe funcționarul de la recepție tele-fonînd la poliție, își aminti Amparo.

- Exact, răspunse Jaime confirmînd din cap. Pentru că am avut senzația că ceva nu e în regulă.

Fața lui Amparo se întunecă:

- Și cine crezi că e coada de topor? Jaime clătină din cap:
- Nu sînt sigur. În orice caz, cineva care e la curent cu toate planurile noastre.
- Atunci să ne schimbăm planurile, propuse Amparo. O să ne întîlnim cu ceilalți la Logroño și nu ne mai oprim la Mendavia.
Jaime îi aruncă o privire lui Megan.
- Nu putem face asemenea lucru. Trebuie să le ducem pe surori la mănăstire.
Megan se uită la el, gîndind: „Pentru mine a făcut destul. Nu am voie să-i sporesc primejdiile care-l pîndesc”.
- Jaime, începu ea. Eu pot...
Dar Jaime știa ce are de gînd să spună și-i reteză vorba:
- Nu-ți face griji, Megan. O să ajungem acolo cu bine.
„S-a schimbat, se gîndi Amparo. La început nici nu voia să audă de maici. Acum e gata să-și riște viața pentru ea. Și îi spune Megan. Nu-î mai spune *soră*”.
Jaime își depăna mai departe gîndurile:
- Există cel puțin cincisprezece oameni care ne cunosc planurile.
- Trebuie să descoperim care dintre ei ne vinde, stăruia Amparo.
- Și cum putem face asta? întrebă Felix. Era nervos și Ktrăgea de marginile feței de masă.
- Paco e la Madrid, cu o treabă pentru mine, urmă Jaime. Am aranjat cu el să-mi telefoneze aici.
Îi aruncă o privire lui Felix, apoi își întoarse ochii.
Ceea ce nu spusese era că, de fapt, nu mai mult de șase oameni cunoșteau ruta exactă a celor trei grupuri în care se împărțiseră. Era drept că Felix Garpio fusese întemnițat de Acoca. Și era la fel de drept că acest lucru constituia un alibi perfect pentru Felix. Dar e posibil ca să se fi plănuțit o evadare pentru el, la un moment propice, „Numai că eu le-am luat-o înainte, se gîndi Jaime. Paco îi investighează acțiunile. Sper să mă sune curînd”.
Amparo se ridică și i se adresă lui Megan:
- Ajută-mă să spăl vasele.
Cele două femei începură să strîngă masa, iar bărbații se retraseră în *living-room*.
- Călugărița asta... rezistă bine, comentă Felix. -Da. '
- Îți place, nu-i așa?
Jaime simți că nu se poate uita la Felix.
- Da, îmi place.
„Si tu ești gata s-o trădezi, cîine, ca și pe noi ceilalți”, adăugă el în gînd.
- Și cum merg lucrurile între tine și Amparo?
- Sîntem făcuți din aceeași plămădă. Și ea crede în cauză cu aceeași tenacitate ca și mine. Întreaga ei familie a fost ucisă de falangiștii lui Franco,
Jaime se ridică și își întinse mădularele.
- E vremea de culcare.
- Nu cred ca voi putea dormi la noapte. Ești sigur că e un spion printre noi?
Jaime se uită fix la el și rosti:
- Sînt sigur.
Dimineața, cînd Jaime coborî la micul dejun, Megan nu-l recunoscuse. Își înnegrise fața, purta o perucă și o mustață falsă și era îmbrăcat în haine soioase. Arăta cu zece ani mai bătrîn.
- Bună dimineața, spuse el.
Vocea lui, venind de la această persoană străină, o făcu să tresară. . - Unde ai...
, - Asta e o casă conspirativă pe care o folosesc din cînd în cînd. Păstrez aici un echipament de care am uneori nevoie.
Rosti aceste lucruri pe un ton indiferent, dar Megan avu o bruscă viziune a felului de viață pe care o trăia acest om. De cîte alte case conspirative și deghizări avea nevoie ca să poată rămîne în viață? Oare de cîte ori scăpase de moarte ca prin urechile acului? Își aduse aminte de brutalitatea oamenilor care atacaseră mănăstirea și își spuse: „Dacă or să-l prindă-pe Jaime n-or să aibă pic de milă față de el. Aș vrea să-l pot proteja!”
Mintea lui Megan era plină de gînduri pe care nu avea dreptul să le gîndească.
Amparo pregătea micul dejun: *bacalao* - pește sărat, fiert în abur, lapte de capră, brînză, și cacao groasă, fierbinte, cu *cnurros*.
În timp ce mînceau, Felix întrebă:
- Cît rămînem aici?
- Plecăm cînd se întunecă, răspuse Jaime pe o voce neutră.
Dar nu avea de gînd să-l lase pe Felix să folosească această informație.
- Am de făcut cîteva drumuri, spuse el adresîndu-i-se lui Felix. Vreau să vii cu mine să mă ajuți.
- Bine.
Jaime o chemă pe Amparo deoparte:
- Dacă sună Paco, spune-i că mă întorc Tmediat. Preia tu mesajul.
Amparo încuviință din cap.
- Jaime, fii prudent.
- Nu-ți face griji. Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Ultima duminică zi. Mîine vei fi la mănăstire.

Probabil că de-abia aștepți.

Megan îl privi lung:

- Da.

„Nu sînt nerăbdătoare, îşi spuse ea. Sînt numai speriată. Şi-aş vrea să nu fiu speriată. Mă voi izola de toate nebuniile astea, dar cît mai am de trăit o să mă întreb ce s-o fi întîmplat cu Jaime şi cu Felix şi cu ceilalţi”.

"Megan rămase nemişcată, privindu-i pe Jaime şi pe Felix care se îndepărtau. Intuia o încordare între cei doi bărbaji şi nu o putea înţelege.

Amparo o studia şi Megan îşi aminti de cuvintele ei: „Jaime e mult prea bărbat pentru tine”.

- Fă curăţenie. Eu pregătesc masa de prînz, îi spuse răstit Amparo.

- Bine.

Megan se îndreptă spre dormitoare. Amparo o urmări din priviri, apoi se duse la bucătărie.

Timp de o oră Megan munci, concentrată pe ştergerea prafului şi lustruirea mobilelor, străduindu-se să nu gîndească, să-şi alunge din minte ceea ce o rodea.

„Trebuie să mi-l scot din cap”, îşi spuse ea.

Dar îi era cu neputinţă. Jaime părea o forţă a naturii, care mătura totul în calea ei.

Începu să frece cu mai mult ze!

Cînd se întoarseră Jaime şi Felix Amparo îi aştepta în uşă. Felix era palid.

- Nu mă simt prea bine, spuse el. Cred că am să mă culc puţin.

Dispăru în dormitorul lui.

- A telefonat Paco, anunţă Amparo emoţionată.

- Şi ce-a spus?

- Avea nişte informaţii pentru tine, dar n-a vrut să discute la telefon. Va trimite pe cineva să se întîlnească cu tine. Persoana asta te va aştepta la prînz în piaţa centrală.

Jaime se încruntă, îngîndurat.

- N-a spus cine va fi?

- Nu. A atras numai atenţia că e foarte urgent.

- Fir-ar să fie! Eu... mă rog, n-are importanţă. În ordine. O să mă duc să mă întîlnesc cu persoana.

Vreau să-l ţii pe Felix pe observaţie.

Se uită la el, mirată: -Nuîţ...

- Nu-l lăsa să folosească telefonul.

O rază de înţelegere lumină faţa lui Amparo.

- Crezi că Felix e...?

- Te rog. Fă ce-ţi spun. Îşi consultă ceasul. E aproape ora prînzului. Plec acum. Mă întorc pînă-ntr-un ceas. Fii cu ochii-n patru, *querida*.

- Nici o grijă. Megan le auzi vocile.

„Nu-l lăsa să folosească telefonul”. „Crezi că Felix e...” „Te rog. Fă ce-ţi spun”.

„Deci Felix e trădătorul”, se gîndi Megan. Îl văzuse intrînd în dormitor şi închizînd uşa după ei. Apoi îl auzi pe Jaime plecînd.

Megan intră în *living-room*.

- Ai isprăvit? o întrebă Amparo.

- Nu complet. Aş...

Voia să întrebe unde se dusesese Jaime, ce aveau de gînd să facă cu Felix, ce se va întîmpla în continuare, dar îi repugna să discute asemenea lucruri cu femeia aceasta. „O să aştept pînă ce se întoarce Jaime”.

- Termină-ţi treaba! îi porunci Amparo.

Megan se întoarse în dormitor. Se gîndea la Felix. Păru-se atît de prietenos, atît de cald! Îi pusese multe întrebări, dar acum, ceea ce i se păru-se a fi un inofensiv act de prietenie, căpăta o altă semnificaţie. Probabil că bărbosul vîna informaţii¹ pe care să le paseze colonelului Acoa. Vieţile lor, ale tuturor, erau în pericol. „Poate că Amparo are nevoie de ajutor la bucătărie”, îşi spuse Megan. Drept care se îndreptă spre *living-room*, dar se opri brusc. O voce spunea în receptor:

- Jaime tocmai a plecat. Va fi singur pe o bancă în piaţa centrală. E deghizat, poartă o perucă şi o mustaţă. Va fi uşor pentru oamenii dumneavoastră să-l ridice.

Megan rămase locului ca împietrită.

- Merge pe jos, continuă vocea, aşa încît îi vor trebui vreo cincisprezece minute ca să ajungă în piaţă.

Megan asculta din ce în ce mai îngrozită.

- Dar, domnule colonel, continuă vocea lui Amparo, vă rog să vă amintiţi de învoiala noastră. Mi-aţi promis să nu-l omorîţi.

Megan se retrase în hol, mergînd de-a-ndăratelea. I se declanşase un adevărat tumult în minte.

Deci Amparo era trădătorul. Şi îl trimisese pe Jaime direct într-o capcană.

Retrăgîndu-se încet, pentru ca Amparo să nu o audă, Megan se întoarse şi alergă la uşa din spate.

Nu avea nici o idee cum ar putea să-l ajute pe Jaime. Ştia numai că trebuie să facă ceva. Ieşi pe poartă şi o porni în josul străzii, mergînd cît de repede putea, fără să atragă atenţia trecătorilor asupra ei şi îndreptîndu-se spre centrul oraşului.

„Te implor, Dumnezeule, fă să ajung la timp!”, se ruga Megan.

Drumul spre piața centrală era plăcut, ducînd pe o stradă mărginită de copaci înalți, dar Jaime nici nu-și dădea seama de ceea ce îl înconjura. Se gîndea la Felix. Se purtase ca un frate față de el, și-i dăruise toată încrederea lui. Oare ce l-o fi determinat să-i trădeze și să le pună viața în primejdie? Poate că mesagerul lui Paco o să-i aducă răspunsul. „Dar de ce oare nu a putut Paco să discute chestiunea la telefon?” se întrebă Jaime.

Se apropia de piața orașului. În mijlocul scuarului era o fîntînă arteziană, înconjurată de copaci umbroși și de bănci. Copiii jucau leașa. Cîțiva bătrîni jucau table. Și băncile erau ocupate de oameni care se însoreau, citeau, moțăiau sau hrăneau porumbeii. Jaime traversă strada, înainta încet pe alee, și se așeză pe una din bănci. Dădu să-și consulte ceasul tocmai cînd orologiul din turn bătura ora douăsprezece. „Omul lui Paco ar trebui să vină”.

Cu colțul ochiului, Jaime zări o mașină de poliție oprind la celălalt capăt al scuarului. Se uită în direcția opusă. Tocmai sosise și acolo o a doua mașină de poliție. Polițiștii coborau din mașini și intrau în parc. Inima începu să-i bată cu putere. I se întinsese o cursă. Dar cine oare? Să fi fost Paco, cel care trimisese mesajul, sau Amparo, cea care i l-a transmis? Ea îl expediase în parc. Dar de ce? De ce?

Nu era timp de întrebări. Trebuia să se salveze. Jaime știa însă bine că în clipa în care ar da să fugă, aveau să tragă asupra lui. Ar putea încerca să-i tragă pe sfoară, dar era limpede că polițiștii știau că e acolo.

„Gîndește-te repede la ceva! Repede!” își spuse ei.

Ajunsa în apropierea parcului, Megan își iuți pasul. Cînd apărură scuarul, își dădu seama dintr-o singură privire de întreaga scenă. Îl văzu pe Jaime așezat pe bancă, și polițiștii încercuind parcul. Mîntea lui Megan lucra cu viteza fulgerului. Nu exista cale de scăpare pentru Jaime.

Trecea pe lîngă o băcănie. În fața ei, o femeie împingea un cărucior cu un copil, blocînd trecerea. Femeia se opri, rezemă căruciorul de zid, și intră în băcănie să cumpere ceva. Fără o clipă de șovăială, Megan înșfacă minierul căruțului și traversă strada intrînd în parc. Polițiștii se opreau la fiecare bancă, punînd întrebări cetățenilor. Megan își croi drum pe lîngă un polițist și, împingînd căruțul cu copilul, se postă drept în fața lui Jaime. Începu să strige:

- *Madre de Dios!* Aici erai, Manuel! Unde nu te-am căutat! M-am săturat pînă peste cap! Mi-ai promis să vîruiesti azi-dimineață casa și, cînd colo, trîndăvești în parc. ca un milionar! Mama a avut dreptate. Ești un pierde-vară, un puturos. N-ai trebuit să mă mărit cu tine!

Într-o frîntură de secundă, Jaime se ridică în picioare:

- Maică-ta se pricepe la puturoși pentru că e măritată cu unu! Dacă...

- Cum îți permiți să vorbești așa? Dacă n-ar fi mama, copilașul ăsta ar muri de foame. Cu ce aduci tu în casă..

Polițiștii se opriseră, ascultînd ciorovăiala.

- Dacă ar fi nevasta mea, murmură unul din ei, i-aș face bagajele și aș expedia-o la mă-sa.

- Mi s-a aplecat de sîcîielile tale, femeie! strigă Jaime. Ți-am mai spus-o! Las' că-ți arăt eu ție cînd ajungem acasă!

- Zi-i așa! Îl încuraja unul dintre polițiști.

Jaime și Megan ieșiră din parc certîndu-se zgomotos și împingînd căruciorul cu copilul. Polițiștii își îndreptară din nou atenția spre oamenii așezați pe bănci:

- Actele dumneavoastră, vă rog.

- Dar ce s-a întîmplat, domnule polițist?

- N-are importanță, arătați-mi actele.

Toți cei din parc își scoteau portofelele și extrăgeau din ele felurite hîrtii pentru a dovedi cine sînt. La un moment dat, se auzi un plîns de copil mic. Unul dintre polițiști ridică ochii. Căruțul cu copilul fusese abandonat la colțul străzii. Cei doi certăreți se făcuseră nevăzuți.

O jumătate de oră mai tîrziu, Megan intră în casă pe ușa principală. Amparo se învîrtea nervoasă în sus și-n jos.

- Unde ai fost? o întrebă. Nu aveai voie să pleci de acasă fără să mă anunți.

- A trebuit să mă duc să pun ceva la punct.

- Ce? întrebă Amparo bănuitoare. Doar nu cunoști pe nimeni aici. Dacă... >

Jaime intră în casă și Amparo se făcu albă ca varul. Dar pe moment își recapătă stăpînirea de sine.

- Ce... ce s-a întîmplat? întrebă ea. N-ai fost în parc? '

- Pentru ce, Amparo? întrebă Jaime încet. Ea îl privi în ochi și știu că totul s-a termînat.

- Ce te-a făcut să te schimbi? urmă el. Ea clătină din cap.

- Nu eu m-am schimbat. Tu ești acela care s-a schimbat. Mi i-am pierdut pe toți cei dragi în războiul ăsta stupid pe care-l porți tu. M-am săturat de atîta vărsare de sînge. Poți suporta să auzi adevărul despre tine însuși, Jaime Miro? Ești la fel de rău ca și puterea cu care te lupți. Ba chiar mai rău, pentru că ei ar vrea să facă pace și tu nu vrei. Îți imaginezi că ajuți țara noastră? Dimpotrivă, o distrugi. Jefuiești bănci, arunci clădiri în aer, ucizi oameni nevinovați și îți închipui că ești un erou. Cîndva te-am iubit și am crezut în tine, dar... vocea i se frînse. Trebuie să înceteze vărsarea asta de sînge!

Jaime se apropie de ea și privirile îi erau reci ca gheața.

- Am să teucid, spuse el.

- Nu! sări Megan. Te rog. Nu se poate!

Felix intrase în cameră și asculta înmărmurit discuția.

- Isuse Hristoase! Ea e coada de topor? Ce facem cu cățeaua asta?

- Va trebui s-o luăm tot drumul cu noi și s-o ținem sub supraveghere, răspunse Jaime.

O prinse pe Amparo de umeri și rosti cu glas scăzut:

- Dacă mai încerci o singură mișcare, ești un om mort. O împinse într-o parte și li se adresă lui Felix și lui Megan: Să plecăm de aici pînă nu ajung prietenii ei.

Capitolul treizeci și cinci

- L-ai avut pe Miro în mînă și l-ai lăsat să-ți scape? -' Domnule colonel, cu tot respectul convenit... oamenii mei...

- Oamenii tăi sînt niște căcănari. Și vă mai numiți polițiști? Vă faceți uniforma de rușine.

Șeful poliției stătea în picioare, făcîndu-se mic sub potopul de mînie al colonelului Acoca. Nu putea spune nimic, colonelul era destul de influent încît să-l poată destitui în orice moment. Dar colonelul încă nu-și vărsase tot năduful.

- Consider că ești personal răspunzător de cele întîmplate. O să am grijă să fii eliberat din funcție.

- Domnule colonel...

- Ieși afară! Mă faci să-mi vină să vărs. Colonelul Acoca clocotea de furie. Nu avusese timp îndeajuns ca să vină chiar el la Vitoria și să-l captureze pe Jaime Miró. Fusese nevoit să îndețină aceste misiuni poliției locale. Și aștia o făcuseră de oaie. Numai Dumnezeu știe încotro o luase Miró acum.

Colonelul Acoca se apropie de harta întinsă pe masa din fața lui. „Desigur că o să rămînă în ținutul basc, își spuse el. Dar asta înseamnă Burgos sau Logroño sau Bilbao sau San Sebastián. Am să mă concentrez pe partea de nord-est. Într-un loc sau altul vor ieși ei la iveală.”

Își aminti de discuția avută în acea dimineață cu primul ministru.

- Ji-ai depășit termenul, colonele. Ai citit ziarele de dimineață? Presa din toată lumea ne tratează ca pe niște măscărici. Miró și călugărițele alea au făcut din noi bătaia de joc a tuturor.

- Domnule [prim-ministru](#), aveți asigurarea mea...

- Regele Juan Carlos mi-a dat dispoziții să constituim un corp oficial de anchetă pentru întreaga problemă. Nu pot să mai amîn.

- Mai întîrziată ancheta cu cîteva zile. Pînă atunci o să-i am pe Miró și pe călugărițe.

Urmase o pauză.

- Îți mai dau patruzeci și opt de ore.

Dar nu pe primul ministru se ferea Acoca să-l dezamăgească și nici măcar pe rege. Pe el nu-l interesa decît OPUS MUNDO. Cînd fusese convocat în biroul lambrizat al unuia dintre marii industriași ai Spaniei, ordinele acestuia fuseseră clare:

- Jaime Miro creează o atmosferă dăunătoare pentru organizația noastră. Oprește-i! Vei fi recom-pensat cum se cuvine.

Și colonelul Acoca știa bine că partea nerostită a acestui discurs suna astfel: „Dacă nu-l oprești, vei fi pedepsit”. Acum era în joc însăși cariera lui. Pentru că niște idioți de polițiști îl lăsaseră pe Miro să fugă chiar de sub nasul lor. Jaime Miro ar putea acum să se ascundă oriunde. Dar călugărițele... colonelul Acoca se simți traversat de un val de speranță. Călugărițele! Aici era cheia. Jaime Miro se putea ascunde oriunde, dar călugărițele vor căuta adăpost numai într-o altă mănăstire. Și mai mult ca sigur într-o mănăstire aparținînd aceluiași ordin.

Colonelul se întoarse din nou la hartă. Și iată: Mendavia. La Mendavia era o mănăstire ce aparținea ordinului cistercian. „Într-acolo se îndreaptă, își spuse Acoca triumfător. Ei bine, și eu la fel!”

„Numai că eu o să fiu acolo înaintea lor”.

Călătoria lui Ricardo cu Graciela se apropia de sfîrșit.

Ultimele cîteva zile petrecute de Ricardo în preajma ei au fost cele mai fericite pe care le cunoscuse vreodată. Era urmărit de armată și de poliție, capturarea lui ar fi însemnat moarte sigură, și totuși nimic din toate astea nu mai părea să conteze. S-ar fi zis că el și Graciela își ciopliseră o insulă în timp, un paradis în care nimic nu putea să-i mai atingă. Își preschimbaseră călătoria lor disperată într-o aventură miraculoasă pe care o împărtășeau împreună.

Discutau la nesfîrșit, explorînd și expiicînd, și cuvintele lor erau ca niște cîrcei de viță care-i legau și mai mult pe unul de celălalt. Vorbeau despre trecut, despre prezent și despre viitor. Mai cu seamă despre viitor. -

- Ne vom căsători la biserică, spuse Ricardo. Vei fi cea mai frumoasă mireasă din lume...

Și Graciela vedea scena și se simțea emoționată.

- Și vom locui în cea mai frumoasă casă...

Iar ea își spunea în gînd: „Niciodată nu am avut o casă a mea, nici măcar o adevărată cameră a mea”.

Locuise în acea casă pe care o împărțise cu mama ei și cu toți unchii, și apoi celula din mănăstirea unde sălășluise împreună cu celelalte surori.

- Și vom avea băieți chipeși și fete frumoase.

„Și am să le dăruiesc toate lucrurile de care am fost lipsită eu. Vor fi foarte iubiți”.

Inima Gracielei își lua zborul.

Dar ceva o neliniștea. Ricardo era un ostaș ce lupta pentru o cauză în care credea cu pasiune. Oare va fi mulțumit să trăiască în Franța, departe de câmpul de luptă? Știa că va trebui să discute acest lucru cu el.

- Ricardo, cât crezi că o să mai țină revoluția asta? „Și așa a ținut prea mult”, își spuse el. Guvernul făcuse avansuri de pace, dar ETA le respinsese mai mult decât categoric. Răspunsese ofertelor guvernamentale cu atacuri teroriste sporite. Ricardo încercase să discute chestiunea cu Jaime.

- Ei sînt gata de compromisuri, Jaime. N-ar trebui să-i întîlnim la jumătate de drum?

- Ofertele lor sînt o capcană - vor să ne distrugă. Ne forțează să ne continuăm lupta.

Și pentru că Ricardo îl iubea pe Jaime și credea în el, continua să-l sprijine. Dar îndoielile lui refuzau să se risipească. Pe măsură ce sporea vărsarea de sînge, sporea și nesiguranța lui. Și acum Graciela îl întreba: „Cît crezi că o să mai țină revoluția asta?”

- Nu știu, îi răspunse Ricardo. Aș vrea să se termine. Dar am să-ți spun ceva, iubito. Pe noi doi nimic nu o să ne despartă - nici măcar un război. Și niciodată nu vor exista destule cuvinte ca să te fac să știi cît de mult te iubesc.

Și continuara să depene visuri.

Călătoriră noaptea, prin câmpurile verzi, rodnice, și trecură pe lîngă El Burgo și Soria. În zori, de pe culmea unui deal, văzută în depărtare Logroño. În stînga drumului era un desiș de pini și în spatele lui, o întregă pădure de fire electrice. Graciela și Ricardo urmară drumul șerpuit care cobora pînă la periferia orașului fremătător.

- Unde ne întîlnim cu ceilalți? întrebă Graciela.

Ricardo îi arătă un afiș lipit pe zidul unei case pe lîngă care treceau. Se putea citi:

CIRCUL JAPON! CEL MAI SENZAȚIONAL CIRC DIN LUME PROASPĂT SOSIT DIN JAPONIA NUMAI O SĂPTĂMÎNĂ ÎN ACEST ORAȘ ÎNCEPÎND DIN 24 IULIE AVENIDA CLUB DE PORTIVO

- Aici ne întîlnim, îi spuse Ricardo. Azi după-masă.

Într-o altă parte a orașului, Megan, Jaime, Amparo și Felix studiau și ei un „afiș al circului”. O starețe puternică încordare stăpînea grupul. Cei trei nu o scăpau nici o clipă din ochi pe Amparo. În urma incidentului petrecut la Vitoria, bărbații o tratau pe Amparo ca pe o proscrisă, ignorînd-o complet în cea mai mare parte a timpului și vorbîndu-i numai cînd era strict necesar.

Jaime își consultă ceasul.

- Trebuie să înceapă programul circului. Să mergem!

La cartierul general al poliției din Logroño, colonelul Ramón Acoca își finaliza planurile.

- Oamenii sînt desfășurați în jurul mănăstirii?

- Da, domnule colonel. Totul e pus la punct;

- Excelent.

Acoca era bine dispus. Capcana pe care o pusese la cale era infailibilă și de astă dată nu vor mai fi polițiști neghiobi care să-i încurce planurile. OPUS MUNDO va fi mîndră de el. Revăzu încă o dată toate detaliile, împreună cu ceilalți ofițeri.

- Maicile călătoresc împreună cu Miró și oamenii lui. E important să le prindem înainte de a trece pragul mănăstirii. O'să ne împrăștiem în pădurea din jur. Nu vă mișcați pînă nu vă dau semnalul de încercuire.

- Și dacă Jaime Miró opune rezistență care sînt ordinele?

- Sper că va încerca să opună rezistență, spuse Acoca cu un glas moale.

O ordonanță intră în birou:

- Scuzați-mă, domnule colonel, a venit un american care dorește să vă vorbească.

- N-am timp acum.

- Da, domnule colonel. Ordonanța șovăi, apoi adăugă: Spune că e în legătură cu una din maici.

- Da? Un american ai spus?

- Da, domnule colonel.

- Trimite-l înăuntru.

Un moment mai tîrziu, Alan Tucker fu poftit în birou.

- Îmi pare rău că vă deranjez, domnule colonel. Mă numesc Alan Tucker. Sper că mă puteți ajuta.

- Zău? Și cum anume, domnule Tucker?

- Înțeleg că sînteți în căutarea uneia dintre călugărițele de la mănăstirea Cisterciană - anume, sora Megan.

Colonelul se lăsă pe speteaza scaunului, studiindu-l pe american.

- Și în ce măsură te privește acest lucru pe dumneata?

- Și eu o caut. E foarte important să o găsesc. „Interesant! se gîndi colonelul Acoca. De ce-o fi atît de important pentru americanul ăsta să găsească o călugăriță?”

- N-ai nici o idee unde s-ar putea găsi? întrebă Acoca.

- Nu. Ziarele spun... /

„Iar blestemata asta de presă!” se gîndi colonelul.

- Poate ai vrea să-mi spui de ce o cauți?
 - Mă tem că nu pot discuta despre acest lucru.
 - Atunci mă tem că nu te pot ajuta.
 - Domnule colonel, ați putea să-mi dați de veste dacă o găsiți?
- Acoca zîmbi cu finețe.

- Vei afla.

întreaga țară urmărea odiseea călugărițelor. Presa relatase felul în care la Vitoria scăpaseră ca prin minune Jaime Miro și una dintre călugărițe.

„Deci se îndreaptă spre nord, cumpănise Alan

Tucker. Probabil că San Sebastián le oferă șansa cea mai bună de a fugi din țară. Trebuie să pun mîna pe ea". Tucker intuia că dăduse de belea cu Ellen Scott. „N-am lucrat inteligent, își spunea. Dar pot să-mi răscumpăr greșeala aducîndu-i-o pe prețioasa Megan".

Formă numărul lui Ellen Scott.

Spectacolele Circului Japon aveau loc într-un cort uriaș dintr-un district mărginaș al orașului Logrono. Cu zece minute înainte de începerea spectacolului, circul era arhiplin. Megan, Jaime, Amparo și Felix își croiră drum prin culoarul ticsit, spre locurile pe care le rezervaseră. Lîngă Jaime erau două scaune libere.

Se uită la locurile goale și spuse:

- S-a întîmplat ceva. Ricardo și sora Graciela trebuiau să fie aici. Apoi, întorcîndu-se spre Amparo: Nu cumva ai...?

- Nu. Îți jur. Nu știu nimic de ei.

Luminile scăzură și spectacolul începu. Din mijlocul. mulțimii se înalță un urlet, așa încît își întoarseră și ei ochii spre arenă. Un biciclist făcea înconjurul ringului și, în timp ce pedala, un acrobat îi sări pe umeri. Pe urmă, unul cite unul, un furnicar de alți acrobați porniră să sară, agățîndu-se de ghidon, de roți, de șaua bicicletei, pînă cînd aceasta deveni invizibilă. Publicul ovaționa.

Apoi urmă performanța unuj'urs dresat și.după aceea un dansator pe sîrmă. Publicul se distra extraordinar, dar Jaime și ceilalți erau prea nervoși ca să acorde vreo atenție spectacolului. Timpul se scurgea.

- Mai așteptăm un sfert de oră, hotărî Jaime. Dacă pînă atunci nu vin...

O voce rosti:

- Scuzați-mă, vă rog, locurile astea sînt libere? Jaime ridică ochii, îi văzu pe Ricardo și pe Graciela și zîmbi fericit.

- Sînt libere. Vă rog luați loc. Și apoi, într-o șoaptă în care vibra ușurarea: Sînt al naibii de bucuroși că vă văd.

Ricardo îi salută din cap pe Megan, Amparo și Felix. Se uită de jur împrejur.

- Unde-s ceilalți?

- N-ai citit ziarele?

- Ziarele? Nu. Noi am străbătut munții.

- Vești proaste. Rubio e la spitalul unei închisori. Ricardo făcu ochii mari.

- Cum așa?

5

- A fost înjunghiat într-o încăierare de bar. Poliția la înhățat.

- *Mierda!* Ricardo rămase tăcut un moment, apoi oftă: Asta înseamnă că va trebui să-l scoatem de acolo, nu?

- Asta-i și planul meu, încuviință Jaime.

- Unde-i sora Lucia? întrebă Graciela. Și sora Teresa?

Megan îi dădu răspunsul:

- Sora Lucia a fost arestată. Era... era căutată de poliție pentru crimă. Sora Teresa a murit.

Graciela își făcu semnul crucii: - - Oh, Dumnezeule!

în arenă, un clovn mergea pe sîrmă ținînd cîte un cățeluș sub fiecare braț și două pisici siameze în buzunare. Cățeii încercau să se repeadă la pisici, sîrma se legăna îngrozitor șkclovnul se prefăcea că-și pierde echilibrul. Publicul se tăvălea de rîs. Din cauza chiotelor mulțimii era greu să se audă unii pe alții. Dar Megan și Graciela aveau atîtea să-și spună. Aproape simultan cele două maici începură să-și vorbească în limbajul semnelor, de la mănăstire. Ceilalți se uitară la ele uimiți.

„Mă căsătoresc cu Ricardo..."

„Minunat..."

„Ție ce ți s-a întîmplat?"

Megan dădu să răspundă, dar își dădu seama că nu existau semne care să comunice ceea ce avea ea de spus. Lucrurile vor trebui să mai aștepte.

- S-o luăm din loc, le propuse Jaime. Afară ne așteaptă un camion care o să ne ducă la Mendavia, Lăsăm acolo surorile și noi mergem mai departe.

Porniră pe culoarul dintre bănci, Jaime ținînd-o pe Amparo de braț,

Cînd ajunseră la locul de parcare, Ricardo anunță:

- Jaime, Graciela și cu mine am hotărît să ne căsătorim.

Fața lui Jaime se luminează de un zîmbet.

- Țsta-i un lucru minunat! Felicitări! Se întoarse spre Graciela: Nici c-ai fi putut găsi un om mai bun. Megan o îmbrățișa pe Graciela: - Sînt foarte fericită pentru voi amîndoi. Și în gînd își spuse: „Oare a fost ușor pentru ea să hotărască să nu se mai întoarcă la mănăstire? Mă gîndesc la Graciela? Sau îmi pun întrebarea în ce mă privește pe mine?”

Colonelul Acoca primea un raport însuflețit de la aghiotant.

- Au fost văzuți la circ cu mai puțin de o oră în urmă. Dar pînă să aducem noi întărituri, au plecat. S-au urcat într-un camion albastru cu alb. Ați avut dreptate, domnule colonel. Au luat direcția Mendavia.

„Așadar, în sfîrșit povestea s-a terminat”, se gîndi Acoca. Vînătoarea fusese palpitantă și, trebuia să recunoască, Jaime Miro fusese un adversar de elită. „Acum, se gîndi el, OPUS MUNDO o să-mi ofere misiuni și mai importante”.*

Ținînd la ochi un puternic binoclu Zeiss, Acoca urmărea camionul albastru cu alb ivindu-se pe creasta unui deal și coborînd spre mănăstirea din vale. De ambele părți ale drumului și în jurul mănăstirii însăși, erau ascunse trupe greu înarmate. Nu exista nici o portiță de scăpare.

Cînd camionul se apropie de poarta mănăstirii și șoferul frînă, colonelul Acoca latră în aparatul de emisie-recepție:

- Încercuți! Acum!

Manevra a fost excecutată perfect. Două grupuri de soldați înarmați cu puști automate blocară pe dată drumul și înconjurară camionul. Acoca urmări scena, savurîndu-și clipa de glorie. Apoi se apropie încet de camion, cu pușca în mînă.

- Sînteți încercuți! strigă el. Nu aveți nici o șansă. Ieșiți afară cu mîinile pe cap! Unul cîte unul! Dacă încercați să opuneți rezistență, vă așteaptă moartea.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi portiera camionului se deschise, lăsînd să coboare trei bărbați și trei femei. Tremurau cu toții, ținîndu-și mîinile sus, deasupra capului.

Erau șase oameni străini.

Capitolul treizeci și șase

Sus, cocoțați pe dealul care străjuia mănăstirea, Jaime și ceilalți urmăreau manevrele colonelului Acoca și încercuirea camionului. îi văzură pe pasagerii îngroziți coborînd cu mîinile deasupra capului și observară scena interpretată ca o pantomima.

Jaime își imagina dialogul, de parcă l-ar fi auzit:

- Cine sînteți?

- Lucrăm la un hotel de lîngă Logroño.

- Și ce căutați aici?

. - Un om ne-a oferit cinci mii de pesetas ca să ducem camionul ăsta la mănăstire.

- Ce om?

- Nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată.

- E ăsta din fotografie?

- Da. Țsta e.

- Haideți să plecăm de aici! le spuse Jaime.

Se aflau într-un vagonet care-i ducea înapoi la Logroño. Megan se uita la Jaime, cuprinsă de admirație.

- Cum de-ai știut?

- Ce anume, că Acoca ne va aștepta la mănăstire? El mi-a spus.

-Ce?

- Vulpea trebuie să se pună în pielea vînătorului, dragă Megan. Am încercat să mă pun în locul lui Acoca. Unde aș fi așezat eu capcana pentru mine? A făcut exact ce aș fi făcut și eu.

- Și dacă Acoca nu s-ar fi arătat?

- Atunci aș fi putut să te duc în siguranță înapoi la mănăstire.

- Și ce se va întîmpla acum? întrebă Felix. Era întrebarea pe care și-o puneau toți.

- Un timp, Spania nu va prezenta siguranță pentru nici unul dintre noi. Vom merge la San Sebastián și de acolo direct în Franța. Se uită la Megan. Sînt și acolo mănăstiri Cisterciene.

Era mai mult decît putea Amparo să suporte.

- De ce nu te predai? întrebă ea. Dacă mergi tot pe calea asta, va fi și mai multă vărsare de sînge și se vor pierde și mai multe vieți.

- Tu nu mai ai dreptul să vorbești, o repezi Jaime cu asprime. Fii recunoscătoare că mai trăiești. Se întoarse spre Megan: în munții Pirinei există zece trecători care duc de la San Sebastián în Franța. O să trecem printr-una din ele.

- E prea periculos, obiectă Felix Acoca o să ne caute în San Sebastián. Se așteaptă, probabil, să trecem granița în Franța.

- Dacă-i atît de periculos... încep Graciela.

- Nu-ți face griji, o liniști Jaime. San Sebastián e în ținutul basc.

Trenulețul se apropie de periferia orașului Logroño.

- Toate drumurile spre San Sebastián vor fi supravegheate, îl avertiză Felix, Cum te gîndești să ajungem acolo?

Jaime luase o hotărîre:

- Cu trenul, răspuse el.
- Soldații vor percheziționa trenurile, interveni Ricardo.

Jaime o măsură îngîndurat pe Amparo,

- Nu. Nu cred, spuse el. Prietena noastră aci de față o să ne ajute. Tu știi cum să-l abordezi pe colonelul Acoca?

Amparo ezită, apoi răspuse:

-Știu.

- Bine. Ai să-i telefonezi.

Se opriră la o cabină telefonică de pe șosea. Jaime intră cu Amparo în cabină și trase ușa după el. Îi înfipse un pistol în coastă.

- Ai înțeles ce trebuie să spui?

- Da. ^

O urmări formînd un număr și, cînd o voce răspuse, începu:

- Aici e Amparo Jirón. Domnul colonel Acoca așteaptă telefonul meu... Vă mulțumesc. Ridică ochii spre Jaime: îmi dau legătura. Pistolul o împungea în coastă. E nevoie să...? întrebă ea.

- Fă așa cum ți-am spus. Vocea lui era de gheață.

Un moment mai tîrziu, Jaime auzi glasul lui Acoca venind din receptor:

- Unde te găsești?

Pistolul i se înfipse mai puternic în coastă.

- Sînt... sîntem... tocmai plecăm din Logroño.

- Știi încotro se îndreaptă prietenii noștri? -Da.

Fața lui Jaime atingea aproape fața ei, ochii lui erau duri.

- Au hotărît că vor face cale întoarsă, pentru a vă răsturna planurile. Sînt în drum spre Barcelona.

Miró conduce un automobil Seat alb. Va merge pe șoseaua principală.

Jaime îi făcu un semn din cap.

- Acum... acum trebuie să plec. A sosit automobilul. Jaime puse receptorul în furcă.

- Foarte bine. Să mergem. Îi acordăm jumătate de oră ca să-și retragă oamenii de aici.

Treizeci de minute mai tîrziu se găseau la gară.

Trenurile care legau Logroño cu San Sebastián erau de trei categorii: *Talgo* erau trenurile de lux; cele de mîna a doua se numeau *Ter*; și cele mai proaste, neconfortabile și murdare, se numeau, în mod paradoxal, *expresos*. Opreaua fiecare haltă între Logroño și San Sebastián.

- Vom lua un *expreso*, hotărî Jaime. La ora asta toți oamenii lui Acoca sînt concentrați să oprească fiecare Seat alb de pe șoseaua spre Barcelona. O să ne cumpărăm biletele separat și ne întîlnim în ultimul vagon al trenului. Se întoarse spre Amparo: Tu te duci prima. Eu voi fi chiar în spatele tău. Amparo știa de ce și-l ura pe Jaime pentru acest lucru. Dacă Acoca le întinsese cumva o cursă, ea va fi momeala. Mă rog, ea era Amparo Jirón. Și nu va șovăi.

Intră în gară, în timp ce Jaime și ceilalți o urmăreau din priviri. Nu se vedea nici un soldat. „Sînt cu toții pe șoseaua spre Barcelona, se gîndi Jaime. O să fie un adevărat balamuc. Fiecare a doua mașină e un Seat alb”.

Unul cite unul își cumpărara biletele și urcară în tren.- Se imbarcară fără nici un incident. Jaime se așeză lîngă Megan, iar Amparo în fața lor, lîngă Felix.

Alături de ei, Ricardo și Graciela, unul lîngă altul. Jaime i se adresă lui Megan:

- În trei ore vom fi la San Sebastián. Vom înnopta | acolo, și în zori trecem în Franța.

- Și după ce trecem în Franța?

Megan se gîndea la ce avea să se întîmple cu Jaime, dar el îi răspuse:

- * - Nu te îngrijora. Chiar la cîteva ore depărtare de graniță se găsește o mănăstire Cisterciană.

Șovăi o clipă: dacă mai dorești acest lucru.

Deci îi înțelese îndoielile. „Oare mai doresc acest lucru?” Se apropiu de o graniță care însemna mai mult decît un hotar între două țări. Această graniță va despărți vechea ei viață de noua ei viață... care va fi... ce? Dorise cu disperare să reintre într-o mănăstire, dar acum era roasă de îndoieli. Uitase cît de palpitantă e lumea de dincolo de ziduri. „Niciodată nu m-am simțit atît de vie”, se gîndi ea. Se uită la Jaime și recunoscu în sinea ei: „Și Jaime face parte * din viața asta”. Miro îi prinse privirea și se uită drept în ochii ei, iar Megan își spuse: „Știe!”

Trenul *expreso* oprea în fiecare cătun și sat din drum. Era ticsit de fermieri cu nevestele lor, de negustori și precupeți și, la fiecare oprire, pasagerii coborau sau urcau cu mare larmă.

Șerpuia lent printre munți, luptîndu-se cu pantele povîrnite.

Cînd, în cele din urmă, opri în gara San Sebastián, Jaime îi spuse lui Megan:

Primejdia a trecut. Țasta e orașul nostru. Am aranjat să ne aștepte o mașină ia gară.

Într-adevăr, în fața stației îi aștepta o limuzină spațioasă. Un șofer care purta pe cap o *chapella*, bereta cu margini late a bascilor, îl întîmpină pe Jaime strîngîndu-l călduros în brațe, și grupul se urcă în mașină.

Megan observă că Jaime se așezase foarte aproape de Amparo, gata s-o imobilizeze la cea mai mică mișcare. „Ce are de gînd să facă cu ea?” se întrebă.

- Eram îngrijorați pentru tine, Jaime, spuse șoferul. Ziarele scriu că Acoca a organizat o adevărată

vânătoare ca să te prindă.

Jaime rîse:

- N-are decît să vîneze, Gil. În ce mă privește, sezonul de vânătoare s-a terminat.

Străbătura Avenida Sancho el Savio și se îndreptară spre plajă. Era o zi de vară cu un cer fără nor, și străzile erau pline de perechi care se plimbau agale. Golful era populat de iahturf și ambarcațiuni mai mici. Munții care se profilau în depărtare alcătuiau un fundal pitoresc. Totul părea învăluit în pace.

- Ce aranjamente ați făcut? întrebă Jaime.

- Trageți la hotelul *Niza*. Largo Cortez vă așteaptă cu nerăbdare.

- Mă bucur să-l revăd pe bătrînul pirat.

Mza era un hotel de categorie mijlocie, situat în

Piaza Juan de Olezabal, de pe Calle de San Martin, la colțul unui mic parc aglomerat. Era o clădire albă, cu obloane cafenii și o firmă mare, albastră, pe frontispiciu. Partea din spate a hotelului dădea pe o plajă.

Cînd mașina trase în fața ușii principale, grupul coborî și-l urmă pe Jaime în hol.

Largo Cortez, proprietarul, alergă în întâmpinarea lor. Era un om voinic. Avea numai un singur braț, ca rezultat al unei isprăvi îndrăznețe, și se mișca greoi, de parcă își pierdea echilibrul.

- Bine ați venit, le ură radios. De o săptămînă vă tot aștept.

Jaime ridică din umeri:

- Am avut cîteva pricini de întîrziere, *amigo*. Largo Cortez rînji:

- Am citit despre ele. Ziarele numai de asta vorbesc. Se întoarse să se uite la Megan și la Graciela.

- Se scotocește pretutindeni în căutarea voastră, surorilor. V-am pregătit camerele.

- O să înnoptăm aici, îi explică Jaime. și mîine, la prima oră, trecem granița în Franța. Am nevoie de o călăuză bună, care să cunoască toate trecătorile -mi-l dai sau pe Cabrerà Infante sau pe José Cebrián.

- Am eu grijă, îl asigură proprietarul hotelului. Veți fi șase persoane?

Jaime îi aruncă o privire lui Amparo:

- Cinci.

Amparo își feri privirea.

- Sînt de părere să nu vă înregistrați numele la hotel. Lucrurile pe care poliția nu le știe, n-au cum să-i dăuneze. Dar de ce să nu vă conduc la camerele voastre, să vă odihniți un pic? După aceea o să luați o cină pe cinste.

- Amparo și cu mine mergem la bar să bem ceva, spuse Jaime. Ne întîlnim mai tîrziu.

Largo Cortez încuviință din cap:

- Cum dorești, Jaime.

Megan se uita la Jaime nedumerită. Se întreba ce planuri o fi avînd cu Amparo. „Care os-o ucidă cu sînge rece...?” Nu suporta nici măcar să se gîndească la așa ceva.

Jaime o conduse pe Amparo la barul din fundul holului, unde se așezară la o măsuță dintr-un colț. Cînd chelnerul se apropie de ei, îi ceru.

- Un pahar de vin, *por favor*.

- Unul singur?

- Unul singur.

Amparo îl urmări pe Jaime scoțînd din buzunar un pliculeț și deschizîndu-l. Conținea o substanță fină, ca o pudră.

- Jaime.. în glasul ei răzbătea disperarea. Te rog, ascultă-mă! Încearcă să înțelegi de ce am făcut ceea ce am făcut. Tu sfîșii țara în două. Cauza ta e lipsită de speranță. Trebuie să pui capăt acestei nebunii.

Chelnerul reapăru și așeză pe masă un pahar cu vin. Cînd se îndepărtă din nou, Jaime turnă cu grijă în pahar conținutul pliculețului, apoi îl amestecă, împinse paharul în fața lui Amparo.

- Bea-! -Nu!

- Nu mulți dintre noi au privilegiul de a-și alege felul în care să moară, spuse Jaime pe un ton liniștit. Vei muri rapid și fără dureri. Dacă te-aș da pe mîna oamenilor mei, nu aș fi în măsură să-ți fac asemenea făgăduință.

- Jaime... cîndva te-am iubit. Trebuie să mă crezi. Te rog...

- Bea!

Glasul lui era implacabil.

Amparo îl privi preț de un moment, apoi luă paharul.

- Beau pentru moartea ta!

Jaime o privi ducînd paharul la buze și sorbindu-i dintr-o înghițitură.

Amparo se cutremură.

- Și acum,- ce o să se întâmple?

- Am să te ajut să urci în camera ta. O să te culc în pat. Ai să dormi.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

- Ești un prost, murmură ea. Jaime... eu mor și îți spun că te-am iubit mult...

Limba începea să i se încâlcească.

Jaime se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Amparo era nesigură pe picioare. Camera părea să se învîrtească.

- Jaime...

O conduse la ușă, apoi prin hol, sprijinind-o. Largo Cortez îl aștepta cu o cheie.

- O duc eu în cameră, îi spuse Jaime. Ai grijă să nu fie deranjată.

- în ordine.

Cortez se uită după Jaime care aproape că o purta pe Amparo în brațe.

Culcată pe pat, Megan gîndea cît e de straniu să se găsească singură într-o cameră de hotel dintr-un oraș de la mare. San Sebastián era plin de vilegiaturiști, de perechi aflate în luna de miere, de îndrăgostiți care huzureau în sute de alte camere de hotel, asemenea ăsteia. Și, brusc, Megan își dori ca Jaime să fi fost acolo cu ea, și se întrebă cum ar fi oare dacă ar face dragoste cu el. Toate simțămintele pe care le înăbușise atîta amar de ani îi năvăliră acum în minte, ca un torent de emoții.

„Dar ce i-o fi făcut Jaime lui Amparo? Oare a...? Nu, nu ar fi în stare de așa ceva. Sau poate că da? Îl doresc, își spunea ea. Doamne, ce se întâmplă cu mine? Ce pot să fac?”

Ricardo fluiera în timp ce se îmbrăca. Era extrem de bine dispus. „Sînt omul cel mai norocos din lume, își spuse el. O să ne căsătorim în Franța. La Bayonne, dincolo de graniță, e o biserică minunată. Mîine...”

Graciela făcea o baie și se bălăcea în apa caldă, gîndindu-se la Ricardo. Își zîmbi ei însăși și își spuse: „Am să-l fac fericit! Îți mulțumesc, Doamne”.

Felix Carpio se gîndea la Jaime și la Megan: „Și un orb își poate da seama de fluidul magnetic dintre ăștia doi. Dar o să le poarte ghinion. Călugărițele aparțin lui Dumnezeu. Destul de rău că Ricardo a abătut-o pe Graciela de la chemarea ei. Dar Jaime a fost întotdeauna un nesăbuit. Ce o să mai facă acum și cu asta?”

Cei cinci se întîlniră la cină în sufrageria hotelului. Nici unul dintre ei nu pomeni numele lui Amparo. Cînd se uită la Jaime, Megan se simți brusc fistîcîtată, de parcă acesta i-ar fi putut citi gîndurile.

„E mai bine să nu-i pun nici o întrebare, hotărî ea. Știu, bine că nu e capabil de un act brutal”.

Largo Cortez nu exagerase în legătură cu cina pe care le-o preparase. Masa începu cu *gazpacho* -supa groasă, rece, de roșii, castraveți și pîine muiată - urmată de o salată de zarzavaturi proaspete, o imensă *paella* - orez, scoici, pui și legume într-un sos foarte gustos - și se termină cu o delicioasă cremă de vanilie. Era prima masă gătită pe care o mîncău Ricardo și Graciela de multă vreme încoace.

După ce isprăviră masa, Megan se ridică:

- Aș dori să mă duc la culcare.

- Așteaptă, îi ceru Jaime. Trebuie să-ți vorbesc. O conduse într-un colț mai ferit al holului: în legătură cu ziua de mîine. -Da?

Megan știa ce avea să-i ceară. Dar nu știa ce avea ea să-i răspundă. „M-am schimbat, își spuse.

Înainte eram atît de sigură de calea pe care trebuie s-o urmez. Credeam că am tot ce-mi doresc”.

Jaime îi spunea: - x

- Nu dorești cu adevărat să te întorci la mănăstire, nu-i așa?

„Oare doresc?” se întrebă ea. Jaime aștepta un răspuns. „Trebuie să fiu sinceră cu el”, se gîndi

Megan. Se uită în ochii lui și-i spuse:

- Nu știu singură ce vreau, Jaime. Sînt derutată. El zîmbi, apoi șovăi, alegîndu-și cuvintele cu grijă:

- Megan - lupta asta a noastră se va isprăvi curînd. Vom obține tot ce am dorit, pentru că poporul e cu noi. În momentul de față, nu-ți pot cere să împărți primejdia cu mine, dar aș dori să mă aștepți.

Am o mătușă în Franța. Ai fi în siguranță la ea.

Megan se uită la el îndelung, înainte de a-i răspunde.

- Jaime, lasă-mi timp să mă gîndesc.

- Asta înseamnă că nu spui nu?

- Nu spun nu, răspunse ea liniștită.

În acea noapte, nici o persoană din grupul celor cinci nu a dormit. Erau prea multe lucruri la care trebuiau să se gîndească, prea multe conflicte de rezolvat.

Megan rămase trează întreaga noapte, retrăindu-și trecutul. Anii de la orfelinat și sanctuarul mănăstirii. Apoi subita propulsare într-o lume la care renunțase pentru totdeauna. Jaime Miro își risca viața luptînd pentru cauza în care credea. „Și eu în ce cred? se întrebă ea. Cum vreau să-mi petrec restul vieții?”

Cîndva, făcuse o alegere. Acum era obligată să aleagă din nou. Pînă dimineață va trebui să găsească un răspuns.

Și Graciela se gîndea la mănăstire. „Au fost ani atît de fericiți, de senini. Mă simțeam atît de

aproape de Dumnezeu. Oare o să-mi iipsească viața de acolo?"

Jaime se gîdea la Megan: „Nu trebuie să se întoarcă la mănăstire. O vreau alături de mine. Oare” ce răspuns o să-mi dea?"

Ricardo era prea ațîțat ca să poată dormi și făcea întruna planuri de nuntă. Biserica din Bayonne. Felix se întreba cum să se descotorosească de cadavrul lui Amparo. „N-are decît să se spele pe cap Largo Cortez cu ea”.

Dis-de-diminează grupul se întîlni în hol. Jaime se apropie de Megan.

- Bună dimineața.

- Bună dimineața:

- Te-ai gîndit la cele ce-am discutat?

Toată noaptea nu se gîndise la nimic altceva.

- Da, Jaime.

Se uită în ochii ei, încercînd să citească răspunsul.

- Ai să mă aștepți?

- Jaime...

În clipa aceea, Largo Cortez se năpusti în sufragerie. Era însoțit de un om de vreo cincizeci de ani, cu o față bătucită.

- Mi-e teamă că nu mai aveți timp de micul dejun, le spuse Cortez. Trebuie să plecați de îndată, lată-l pe José Cebrián, călăuza voastră. O să vă treacă în Franța, prin munți. E cel mai bun ghid din San Sebastián.

- Mă bucur să te văd, José, îl salută Jaime. Ce plan ai?

- Prima parte a drumului o s-o facem pe jos. Am aranjat ca de cealaltă parte a graniței să ne aștepte o mașină. Trebuie să ne grăbim. Veniți, vă rog.

Grupul ieși. pe strada scăldată în razele soarelui de dimineață.

Largo Cortez apărură din hotel ca să-i conducă:

- Călătorie bună, le ură el.

- Îți mulțumim pentru tot, răspunse Jaime. Ne vom întoarce, *amigo*. Mai curînd decît crezi.

- O luăm pe aici, îi anunță Cebrián.

Grupul dădu să cotească spre parc. Și în clipa aceea, un număr de soldați și de membri ai organizației GOE se iviră ca din pămînt la ambele capete ale străzii, închizînd-o. Erau cel puțin doisprezece inși, toți înarmați pînă în dinți. Conduși de coloneii Ramon Acoca și Fal Sostelo.

Jaime aruncă o privire spre plajă, căutînd o cale de fugă. Din acea direcție se apropia un alt grup de soldați. Nu exista nici o scăpare. Vor trebui să lupte. Instinctiv, Jaime își duse mina la armă.

Colonelul Acoca îi strigă:

- Nici să nu te gîndești, Miro. La cea mai mică mișcare, te împușcăm pe loc.

Mintea lui Jaime lucra nebunește, în căutarea vreunei posibilități de evadare. Cum de știuse Acoca unde să-! găsească? Jaime își întoarse ochii spre hotel și o văzu pe Amparo în prag, privindu-i cu o expresie de adîncă întristare. /

- Ce dracu'! Am crezut că ai... izbucni Felix.

- I-am dat un somnifer. Ar fi trebuit s-o doboare pînă ce treceam noi granița.

- Ticăloasa!

Colonelul Acoca se apropie de Jaime:

- S-a zis cu tine. Apoi, întorcîndu-^e spre oamenii săi, ordonă: Dezarmați-i!

Felix și Ricardo se uitau spre Jaime, așteptînd o îndrumare de la el, gata să 'treacă la acțiune. Jaime clătină din cap. Scîrbit, își predă arma, iar Felix și Ricardo procedară la fel.

- Ce aveți de gînd să faceți cu noi? întrebă-Jaime. Cîțiva trecători se opriră în loc, să vadă ce se întîmplă. -

Colonelul Acoca îi răspunse răstit:

- Vă duc, pe tine și banda ta de criminali, la Madrid. Acolo veți avea parte de un proces corect, militar, după care o să vă spînzurăm. Dacă, ar fi după mine, v-aș spînzura aici, pe loc.

- Eliberează maicile! îi ceru Jaime. Ele n-au nici un amestec în toate astea.

- Sînt complice. La fel de vinovate ca și voi. Colonelul Acoca se întoarse și dădu un semnal.

Soldații împrăștiară gloata crescîndă de gură-cască, făcînd loc să intre trei camioane militare.

- Tu și asasinii tăi vă veți urca în camionul din mijloc, îl informă Acoca pe Jaime. Oamenii mei vă vor escorta în camionul din față și în cel din spate. Au ordin ,să tragă în voi la cea mai mică mișcare suspectă. Ai înțeles?

Jaime dădu din cap.

Colonelul Acoca îl scuipe în față:

- Bun! Urcă în camion!

Mulțimea care se regrupase în jur scoase un murmur de protest.

Amparo privea impasibilă, din prag, cum urcau în camion Megan, Graciela, Ricardo și Felix, împinși de armele automate ale soldaților.

. Colonelul Sostelo se apropie de șoferul primului camion:

- Mergem direct la Madrid. Fără nici o oprire!

- Da, domnule colonel.

Între timp, la ambele capete ale străzii se adunaseră o sumedenie de oameni, privind la ce se

întîmplă. Colonelul Acoca dădu să se urce în camionul din față. Strigă la oamenii îngrămădiți:

- Faceți loc! '

Dar din străzile laterale se revărsau tot mai mulți oameni.

- Dați-vă la o parte! porunci Acoca. Feriți-vă din drum!

Și totuși mulțimea se îngroșa, bărbații purtînd largile *chapellas* basce. S-ar fi zis că răspundeau unui semnal invizibil: „Jaime Miro a dat de necaz!” Veneau din prăvălii și din case. Gospodinele își lăsau treburile și ieșeau în stradă. Negustorii gata să-și deschidă prăvăliile, de îndată ce azeau vestea, se grăbeau spre hotel. Și continuau să vină. Artiști și instalatori și medici, mecanici .fi comisionari și studenți, mulți purtînd puști și revolve, topoare și coase. Erau basci și aici era țara lor. La început fuseseră cîțiva, apoi o sută și, în cîteva minute, se făcură peste o mie, umplînd trotuarele și carosabilul, încercuind complet camioanele militare. Și păstrau o tăcere amenințătoare.

Colonelul Acoca observă cu disperare uriașa mulțime. Răcni:

- Dați-vă la o parte din drum sau tragem în voi!

- Nu te-aș sfătui să faci una ca asta, strigă Jaime. Oamenii aștia te urăsc pentru ceea ce ești. Un singur cuvînt să le spun, și or să vă sfîșie în bucăți pe tine și pe oamenii tăi. Ai uitat un lucru, domnule colonel. San Sebastián e un oraș basc. E orașul meu. Se întoarse spre grup: Să ieșim de aici!

Jaime o ajută pe Megan să coboare din camion, și ceilalți o urmară. Acoca se uita la el neputincios, cu fața schimonosită de furie.

Mulțimea aștepta ostilă și tăcută. Jaime se duse la colonel și-i spuse:

- Ia-ți camioanele și întoarce-te la Madrid. Acoca se uită în jur la marea de oameni în plin flux:

- Eu... Miro, n-o să-ți meargă!

- Ba mi-a și mers. Acum fă bine și pleacă de aici: Și îl scuipe pe Acoca în obraz.

Colonelul se uită la el timp de un moment lung, asasin. „Nu se poate să se termine în felul ăsta, se gîndi **e\ cu** disperare. Am fost atît de aproape de izbîndă. îl făceam șah mat". Dar Acoca știa că situația însemna pentru el mai mult decît o înfrîngere. Era o condamnare la moarte. OPUS MUNDO îl aștepta la Madrid. Se uită la imensitatea de oameni din jur. Nu avea de ales.

Se întoarse spre șofer și-i ordonă cu o voce gîtuită de furie:

- Plecăm de aici!

Lumea se retrase, privind la soldații care se urcau în camioane. Un moment mai tîrziu, camioanele porniră, iar mulțimea începu să chiuie sălbatic. La început a fost un chiot pentru Jaime Miro, un chiot care s-a amplificat din ce în ce ajungînd strigătul poporului pentru libertate, strigătul luptei împotriva tiraniei, strigătul victoriei care se apropia, și străzile reverberară bucuria triumfului.

Doi puștani urlau cît îi ținea gura:

- Haide să ne înscriem în ETA!

O pereche în vîrstă se ținea de mîină și femeia îi spuse bărbatului:

- Poate că acum or să ne dea ferma înapoi.

Un bătrîn stătea singur în mulțime privind tăcut la camioanele militare care făceau cale întoarsă. Și cînd vorbi, zise:

- **Intr**-o bună zi or să se întoarcă. Jaime luă mîna lui Megan și-i șopti:

- A trecut. Sîntem liberi. Într-o oră vom fi dincolo de graniță. Te duc la mătușa mea.

Ea îl privi în ochi:

- Jaime...

Un om își croi drum prin învîlmășeală și se apropie în grabă de Megan:

- Scuzați-mă, spuse el cu răsuflarea tăiată, sînteți sora Megan?

Se întoarse spre el:

- Da.

Omul scoase un suspin de ușurare.

- Cît timp am pierdut pînă să vă dau de urmă!

Numele meu e Alan Tucker. Aș putea să vă vorbesc un moment?

- Da.

- Singură.

- îmi pare rău, tocmai plecam...

- Vă rog. E ceva foarte important. Am făcut tot drumul de la New York ca să vă găsesc.

Se uită la el, mirată.

- Ca să mă găsiți pe mine? Nu înțeleg. De ce?

- O să vă explic, dacă-mi acordați un moment. Străinul o luă de braț și o conduse în josul străzii, vorbindu-i cu iuțeală. Megan întoarse o singură dată capul și se uită la Jaime Miro care o aștepta. Conversația avută cu Alan Tucker îi întoarse lui Megan lumea pe dos.

- Doamna pe care o reprezint dorește să vă vadă.

- Nu înțeleg. Ce doamnă? Ce vrea de la mine? „Și eu aș vrea să știu", se gîndi Alan Tucker.

- Nu am libertatea de a discuta despre acest lucru, răspunse el cu glas tare. Vă așteaptă la New York.

Era absurd. „Probabil că e o greșeală la mijloc”, își spuse ea.

- Sînteți sigur că ați nimerit persoana potrivită -sora Megan?

- Da. Dar numele dumneavoastră nu e Megan. E Patricia.

Și deodată, printr-o străfulgerare, Megan știu. După toți acești ani, fanteziile ei prindeau viață. În sfîrșit urma să afle cine e. Însăși această idee era emoționantă... și înfricoșătoare.

- Cînd... cînd va trebui să plec?

Își simțea gîtul atît de uscat, încît abia de putea vorbi.

„Vreau s-o găsești și s-o aduci aici cît mai repede cu putință!” îi spusese Ellen Scott.

- Imediat, îi răspunse el la întrebare. Vă scot un pașaport.

Se întoarse din nou și-l văzu pe Jaime stînd în fața hotelului, așteptînd-o.

- Scuzați-mă un moment.

Megan se înapoie la Jaime buimacă, cu senzația că visează.

- Nu ți-e bine? o întrebă el. Te supără omul acela?

- Nu. El... nu. Jaime îi luă mîna.

- Vreau să vii acum cu mine. Ne aparținem unul celuilalt, Megan.

„Numele dumneavoastră nu e Megan. E Patricia”.

Se uită la fața puternică, frumoasă a lui Jaime și își spuse: „Vreau să fim împreună. Dar va trebui să mai așteptăm un timp. Întîi trebuie să aflui cine sînt”.

- Jaime... vreau să fiu alături de tine. Dar înainte de asta am ceva de făcut.

Jaime o privi tulburat.

- Ai de gînd să pleci?

- Pentru un timp. Dar mă voi întoarce.

Îi aruncă o privire lungă, apoi încuviință din cap.

- Bine. Ai să mă poți găsi pn'n Largo Cortez.

- Mă voi întoarce la tine. Îți făgăduiesc.

Și, într-adevăr, era convinsă că așa va fi. Dar asta împlinînd înainte de a o fi întîlnit pe Ellen Scott.

Capitolul treizeci și șapte

„Deus Israel conjungat vos; et ipse sff vobiscum qui, misertus est duobus unicus... plenius benedicere te... Dumnezeul Israelului să vă unească și El să fie cu voi... și acum, Doamne, fă-i să Te binecuvînteze din plin. Binecuvîntați sînt cei ce-l iubesc pe Domnul, cei ce pășesc pe căile Sale. Glorie...

Ricardo își desprinsese privirile de la preot și se uită la Graciela care stătea lîngă el. „Am avut dreptate, își spuse el. E cea mai frumoasă mireasă din lume”.

Graciela, nemișcată, asculta cuvintele preotului reverberîndu-se prin bolțile cavernoase ale bisericii.

Cîtă pace plutea în acest loc! Avea impresia că biserica e populată de fantomele trecutului, de mii de oameni care au venit aici, generație după generație, căutînd iertare, împlinire și bucurie. Îi amintea atît de mult de mănăstire! „Mă simt de parcă m-aș fi reîntors acasă, se gîndi ea. Ca și cum aș fi regăsit locul căruia îi aparțin”.

„Exaudi nos, omnipotens et misericors Deus; ut, quod nostro ministratur officio, tua benedictione potius impleatur Per Dominum...” Pleacă-Ți urechea la noi, Dumnezeule atotputernic și milostiv, încît cele făurite de noi să aibă din plin binecuvîntarea Ta... „Dumnezeu m-a binecuvîntat mai mult decît merit. Dă Doamne să pot fi vrednică de Tine”.

„In Te speravi, Dominei dixi: Tu es Deus meus i in manibus Tuis tempora mea”... „Vremurile mele sînt în mîna Ta”. „Eu am făcut un legămînt solemn să-mi închin tot restul vieții Lui”.

„Suscipe, quaesumus, Domine, pro sacra connubii lege munus oblatum...” „Te implor, Doamne, primește ofranda pe care Ți-o aducem în numele sfintei taine a cununiei...”

Cuvintele se reverberau acum în mintea Gracielei. Avea senzația că timpul se opriese în loc.

„Deus qui potestate virtutis tuae de nihilo cuneca fecisti...”

„O, Dumnezeule care prin puterea Ta divină ai creat toate lucrurile din nimic...”

„O, Doamne Dumnezeule care ai sfințit taina cununiei întrucît e un semn al unirii lui Hristos cu Biserica... pogoară-Ți mila asupra roabei Tale care se unește în cununie și cerșește ocrotire și putere de la Tine”.

„Dar cum îmi poate acorda milă cînd eu îl trădez?” îi fulgeră Gracielei prin minte.

Deodată, simți că se înăbușă. Zidurile bisericii păreau să se fi strâns în jurul ei.

„*Nihil in ea ex actibus suis iile auctor praevaricationes usurpet...*”

„Fie ca făuritorul păcatului să nu-și strecoare răul în ea...”

Acesta a fost momentul când Graciela a înțeles. Avea simțămîntul că o grea povară fusese ridicată de pe umerii ei. Se simțea inundată de o bucurie exaltată, inefabilă...

Preotul spunea:

„Fie să dobîndească pacea împărăției cerurilor. Te rugăm să binecuvîntezi această căsătorie și...”

- Eu sînt deja căsătorită, rosti Graciela cu glas tare.

Urmă un moment de tăcere șocată. Ricardo și preotul se uitau fix la ea. Fața lui Ricardo pălise.

- Graciela, ce...?

Îl luă de braț și-i spuse cu blîndețe: -îmi pare rău, Ricardo.

- Nu... nu înțeleg. Ai... ai încetat să mă mai iubești?

Ea clătină din cap.

- Te iubesc mai mult decît țin la viața mea. Dar viața mea nu-mi mai aparține. Am dăruit-o Domnului cu multă vreme în urmă.

- Nu! Nu te pot lăsa să-ți sacrifici...

- Ricardo, iubitele. Nu e un sacrificiu. E o binecuvîntare. La mănăstire am cunoscut pentru prima oară în viața mea pacea. Tu ești parte din lumea la care am renunțat - ești partea ei cea mai bună. Dar am renunțat la ea. Trebuie să mă întorc la lumea mea.

Preotul asculta, fără să rostească o vorbă.

- Ricardo, iartă-mă pentru durerea pe care ți-o pricinuiesc, dar nu pot să-mi caic jurămîntul. Ar însemna să trădez totul, tot în ceea ce cred. Acum știu acest lucru. N-aș putea să te fac niciodată fericit, pentru că eu n-aș putea fi niciodată fericită. Te rog înțelege-mă.

Ricardo se uita la ea, zguduit, și nici un cuvînt nu-i venea pe buze. S-ar fi zis că ceva din el murise. Graciela îi privit fața torturată și își simți inima topindu-se de milă. Îl sărută pe obraz.

- Te iubesc, îi șopti cu blîndețe. Ochii i se umplură de lacrimi. Mă voi ruga pentru tine. Mă voi ruga pentru noi amîndoi.

Capitolul treizeci și opt

Într-o vineri după-amiază, la o oră tîrzie, o ambulanță militară opri în fața intrării de urgență de la spitalul din Aranda de Duero. Un asistent, însoțit de doi polițiști în uniformă, intră pe ușa batantă și se adresa funcționarului de la recepție:

- Avem ordin să-l ridicăm pe un oarecare Rubio Arzano.

Unul dintre polițiști arată documentele. Funcționarul le cercetă și se încruntă:

- Nu cred că am permisiunea să-i dau drumul. De lucrul ăsta răspunde administratorul.

- Bine. Chetnați-I! Funcționarul șovăi.

- E o problemă. E plecat în *weekend*.

- Asta nu-i problema noastră. Avem ordin de externare semnat de colonelul Acoca. Vreți să-l chem la telefon și să-i spun că refuzați să respectați ordinul?

- Nu, răspunse funcționarul în grabă. Nu e necesar. O să dau dispoziții ca prizonierul să fie pregătit. La o jumătate de milă mai încolo, în fața închisorii, doi detectivi coborîră dintr-o mașină de poliție și intrară în clădire. Se apropiară de sergentul așezat la birou.

Unul dintre detectivi își arată insigna:

- Am venit să o ridicăm pe Lucia Carmine. Sergentul îi măsură pe cei doi oameni din fața lui și spuse:

- Nimeni nu mi-a dat nici o dispoziție în sensul ăsta.

Unul dintre detectivi oftă:

- Blestemata asta de birocrație! Mîna dreaptă nu știe ce face mîna stîngă.

- Arătați-mi ordinul de scoatere. Detectivii i-l arătară.

- E semnat de colonelul Acoca, da?

- Exact.

- Și unde o duceți?

- La Madrid. Domnul colonel vrea s-o interogheze personal.

- Zău? Atunci cred că ar trebui să verific chiar cu domnul colonel.

- Nu-i nevoie de așa ceva, protestară detectivii.

- Domnule, am primit ordin să o supraveghem în mod special pe această doamnă. Guvernul italian se dă peste cap ca s-o obțină. Dacă într-adevăr o vrea colonelul Acoca, va trebui să-mi spună chiar el.

- Îți pierzi timpul, și...

- Eu am timp, *amigo*. Ce nu am e un alt fund dacă mi-l pierd pe ăsta. Luă telefonul și ceru: Dă-mi-l pe domnul colonel Acoca la Madrid.

- Isuse Hristoase! exclamă detectivul. Nevastă-mea o să mă belească dacă vin iar tîrziu la masă. Și-apoi probabil că domnul colonel nu-i acolo și...

Telefonul de pe birou sună. Sergentul ridică receptorul. O voce spuse:

- Aveți legătura cu domnul colonel Acoca. Sergentul le aruncă detectivilor o privire triumfătoare.

- Alo! Aici e sergentul de serviciu de la închisoarea din Aranda de Duero. Am o chestiune importantă de discutat cu domnul colonel Acoca.

Unul dintre detectivi își consultă ceasul, nerăbdător:

- *Mierda!* Am ceva mai bun de făcut decât să zac aici și să...

-Aloi Domnul colonel Acoca? O voce tună în receptor:

- Da. Ce este?

- Domnule colonel, au venit doi detectivi care vor să le predau o deținută ca să intre în custodia dumneavoastră.

- Lucia Carmine?

- Da, domnule.

- Ți-au arătat un ordin semnat de mine?

- Da, domnule colonel. Au...

- Atunci ce dracu' mă bați la cap? Eliberează-o!

- M-am gândit să...

- Nu te mai gândi. Supune-te ordinelor! Convorbirea se încheie. Sergentul înghiți în sec.

- El... hm...

- Ți-a băgat un morcov în fund, ce zici? rîse detectivul. Sergentul se ridică în picioare străduindu-se să-și

păstreze demnitatea.

- O aduc îndată.

În aleea din spate, un puști privea cu interes la un om cocoțat pe stîlpul telefonic și care deconecta o clamă de pe un fir, apoi sări jos.

- Ce faci acolo? întrebă puștiul. Omul îi ciufuli părul:

- îmi ajut un prieten, *muchacho*. Ajut un prieten.

Trei ore mai târziu, într-o casă de fermă, izolată, din nord, Lucia Carmine și Rubio Arzano se regăsiră.

Acoca fu deșteptat de soneria telefonului la ora trei noaptea. Vocea familiară se răsti la el:

- Comitetul dorește să te vadă.

- Da, domnule. Când?

- Acum, colonele. Într-o oră va veni o limuzină să te ia. Fii gata, te rog.

- Da, domnule.

Lăsă receptorul în furcă, se așeză pe marginea patului, își aprinse o țigară și trase adînc fumul în piept.

„Într-o oră va veni o limuzină să te ia. Fii gata, te rog”.

Va fi gata.

Intră în camera de baie și își examina chipul în oglindă. Privea în ochii unui om înfrînt.

„Și am fost atît de aproape! se gîndi el cu amărăciune. Atît de aproape!”

Colonelul Acoca începu să se radă cu mare grijă și, după ce termină, făcu un, duș fierbinte, după care își alese atent hainele pe care urma să le poarte.

Exact după o oră ieși pe ușa din față și aruncă o ultimă privire casei pe care știa că nu avea să o mai vadă. Desigur, nu urma să aibă loc nici o întrunire. Nu mai avea ce discuta cu el.

În fața casei îl aștepta o limuzină lungă, neagră. Când se apropie de ea, portiera se deschise.

Înăuntru erau doi oameni în față și doi în spate.

- Urcă, domnule colonel.

Respiră adînc și intră în mașină. O clipă mai târziu, limuzina se pierdu în noaptea neagră.

„Trăiesc un vis, își spuse Lucia. Privesc pe fereastră și văd Aipii elvețieni. Sînt într-adevăr aici!”

Jaime Miro îi găsisese o călăuză care s-o treacă în Elveția. Ajunsese acolo noaptea târziu.

„Dimineață vă voi duce ia banca *Len*”.

Gîndul îi dădea fiori. Și dacă o să survină vreo încurcătură? Dacă banii nu mai erau acolo? Dacă...?

Cînd prima geană de lumină clipi peste munți, Lucia era încă trează.

La cîteva minute înainte de ora nouă ieși din- hotelul *Baur au Lac* și se postă în fața băncii, așteptînd să se deschidă.

Un bătrînel cu o figură de bonom descuie ușa:

- intrați, vă rog, sper că n-ați așteptat prea mult? „Doar cîteva luni”, îi răspuse Lucia în gînd.

- Nu, deloc, sună răspunsul cu glas tare. O pofți înăuntru: . *

- Ce pot face pentru dumneavoastră? „Fă-mă bogată!”

- Tatăl meu are un cont aici. Mi-a cerut să vin și... și să-l preiau.

- Un cont numerotat? **-pa.**

- îmi puteți spune numărul, vă rog?

- B2A149207.

- Un moment, vă rog.

Lucia îl văzu dispărînd pe după o arcadă din spatele încăperii. Banca începea să se umple de clienți.

„Trebuie să fie aici”, se încuraja Lucia în sinea ei. Omul venea spre ea. Nu putea citi nimic pe fața lui.

- Contul ăsta... spuneți că e pe numele tatălui dumneavoastră?

Lucia își simți inima prăbușindu-se.

- Da. Angelo Carmine. Omul o studie o clipă.

- Contul poartă două nume.

Asta să însemne oare că nu va putea ridica banii?

- Care... abia de era în stare să articuleze cuvintele. Care e celălalt nume?

- Lucia Carmine..

Și, într-o clipă, Lucia simți că lumea e a ei. Contul se ridica la peste treisprezece milioane de dolari.

- Sub ce formă doriți să vi-i dăm? întrebă bancherul.

- Ați. putea să-i transferați la una din băncile dumneavoastră asociate din Brazilia? La Rio?

- Sigur că da. Vă vom trimite chiar azi după-masă documentația printr-un curier.

Cît de simplu era totul!

Următorul popas al Luciei a fost la o agenție de voiaj de lângă hotel., în vitrină se găsea un afiș de reclamă pentru Brazilia.

„E un semn”, își spuse ea, fericită. Intră.

- Cu ce vă putem servi?

- Aș dori două bilete pentru Brazilia. „Acolo nu există legi de extrădare”.

Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Rubio că toate mergeau ca pe roate. El se găsea la Biarritz, unde aștepta telefonul ei. Vor pleca împreună în Brazilia.

„Acolo vom putea trăi în liniște tot restul vieților noastre”, îi promisese ea.

Acum, în sfârșit, totul se aranjase. După toate peripețiile și pericolele... arestarea tatălui și fraților

ei, răzbunarea ei pe Benito Patas și pe judecătorul Buscetta... poliția pe urmele ei %ăi refugiul la

mănăstire... oamenii lui Acoca și falsul călugăr... Jaime Mlro și Teresa și crucea de aur... și Rubio

Arzano. Mai presus de toate dragul de Rubio. De cîte ori își riscase viața pentru ea? O salvase de

soldați în pădure... de' furia apelor la cascadă... de huliganii din cîrciuma de la Aranda de Duero.

Lucia se simțea încălzită numai cît se gîndea la Rubio.

Se întoarse în camera ei de hotel, ridică receptorul și așteptă să-i răspundă centrala.

O să găsească el ce să facă în Rio. Ce? Ce anume putea el să facă? Probabil că o să vrea să

cumpere o fermă undeva la țară. Și atunci eu ce o să fac?"

Se auzi vocea centralistei:

- Numărul, vă rog.

Lucia stătea cu privirea ațintită pe fereastră, la Alpii încununați de zăpezi. „Viețile noastre sînt total diferite, a lui Rubio și a mea. Trăim în două lumi diferite. Eu sînt fiica lui Angelo Carmine..."

- Numărul, vă rog.

„Iar el este un țaran. El nu visează decît viața de fermă. Cum aș putea să-l rup de acest vis? Nu pot să-i fac asemenea rău”.

Centralista se enervase:

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Nu... răspunse Lucia încet. Nu, nu, mulțumesc. Agăță receptorul în furcă.

A doua zi dimineața, Lucia se îmbarcă într-un avion Swissair cu destinația Rio. Era singură.

Capitolul treizeci și nouă

întîlnirea urma să aibă loc în luxosul salon al casei din New York a lui Ellen Scott. Se învîrtea nervoasă prin încăpere, așteptînd să apară Alan Tucker cu fata. Nu. Nu era o fată. O femeie în toată firea. O călugăriță. Cum o fi arătînd? Cum o fi marcat-o viața? „Cum am marcat-o eu?"

Feciorul Intră în cameră:

- Au sosit musafirii dumneavoastră, doamnă. Ellen trase adînc aer în plămîni:

- Poftește-i înăuntru.

O clipă mai tîrziu apărură Megan și Alan Tucker.

„E frumoasă”, se gîndi Elien. ' Tucker zîmbi:

- Doamnă Scott, iat-o pe Megan. Elien se uită la el și-i spuse liniștit:

- Domnule Tucker, nu mai am nevoie de dumneata. Cuvintele ei aveau o sinistră finalitate.

Zîmbetul lui se stinse.

- La revedere, Tucker.

Omul rămase o clipă șovăind, apoi încuviință din cap și plecă. Nu-și putea alunga senzația că pierduse ceva, că-i scăpase ceva. Ceva important. „Prea tîrziu, își spuse el. Al naibii de prea tîrziu”.

Elien Scott o studia pe Megan:

- la loc, te rog.

Megan se așeză pe un scaun și cele două femei rămaseră față-n față, examinîndu-se reciproc.

„E leită maică-sa, își spuse Elien. S-a dezvoltat frumos”. Prin minte îi treceau imagini din

îngrozitoarea noapte a accidentului - furtuna care se dezlănțuise, avionul în flăcări.

„Ai spus că a murit... Există ceva ce putem face. Pilotul ne-a informat că ne aflăm în apropiere de

Avila. Acolo trebuie să fie o sumedenie de turiști. Nu există nici un motiv ca să se facă vreo

legătură între copilaș și prăbușirea avionului. O s-o lăsăm la o fermă mai acătării în afara orașului.

O să se găsească cineva s-o adopte și o să crească și o să aibă o viață frumoasă...

Trebuie să alegi, Milo. Între mine și între a-ți petrece restul vieții salahorind pentru copilul fratelui tău".

Și acum iată că se confruntă cu trecutul. De unde să înceapă?

- Eu sînt Ellen Scott, președinta *Uzinelor Scott*. Ai auzit de ele?

- Nu.

„Firește că nu a putut auzi de ele", se muștră Ellen în gînd.

Avea să fie mai dificil decît se așteptase. Născocise ea o poveste despre un vechi prieten de familie care murise și despre promisiunea ei de a avea grijă de fiica lui, dar din primul moment cînd se uitase la Megan, își dăduse seama că povestea n-o să meargă. Nu avea de ales. Trebuia să-și pună încrederea în Patricia - Megan - sperînd că nu o să ruineze totul. Se gîndi la ce-i făcuse ea femeii din fața ei și ochii i se umplură de lacrimi. ^Dar e prea tîrziu pentru bocit, își spuse singură. A sosit momentul reparațiilor. A sosit momentul adevărului".

Ellen Scott se înclină spre Megan și-i luă mîna.

- Trebuie să-ți istorisesc o poveste, îi spuse cu un glas calm.

Trecuseră trei ani de atunci. În primul an, înainte ca boala de care suferea să fi avansat prea mult ca să mai poată lucra, Ellen Scott a luat-o pe Megan sub aripa ei. Megan începu să activeze la *Uzinele Scott*, și aptitudinile și inteligența ei o încîntară pe bătrîna, dîndu-i o nouă concepție de viață și revigorîndu-i voința de a trăi.

- Va trebui să muncești din greu, îi spusese Ellen. Vei învăța, așa cum am învățat și eu. La început îți va fi greu, dar pînă la urmă va deveni însăși viața ta.

Și așa s-a întîmplat.

Megan lucra mai multe ore decît oricare dintre angajații ei.

- Vii la birou la patru dimineața și muncești întreaga zi. Cum de reușești?

Megan zîmbi și gîndi în sinea ei: „Dacă la mănăstire aș fi dormit pînă la patru dimineața, sora Betina m-ar fi dojenit aspru".

Ellen Scott s-a stîns, dar Megan a continuat să învețe și să vegheze la prosperitatea companiei. Companiei ei. Ellen Scott o adoptase. „În felul ăsta, o lămurise ea, nu va trebui să dăm explicații cum de ești o Scott". Dar în glasul ei răzbi se o notă de mîndrie.

„Ce ironie! se gîndise Megan. Toți anii aceia de orfelinat în care nimeni nu a vrut să mă adopte. Și acum sînt adoptată de propria mea familie. Dumnezeu are un extraordinar simț al umorului!"

Capitolul patruzeci

La volanul mașinii era un om nou, ceea ce îl făcea pe Jaime Miro să nu se simtă în largul lui.

*r Nu sînt sigur de el, îl spuse, Jaime lui Felix Carpio. Dacă ne duce și pe urmă ne lasă?

- Linștește-te. E cumnatul vărului meu. Totul o să iasă bine. Ne-a implorat să-i oferim și lui o șansă de a fi cu noi.

- Am o presimțire rea, stăruie Jaime. Ajunseseră la Sevilla devreme în acea după-amiază și examinaseră vreo șase bănci înainte de a-și alege obiectivul. Banca aleasă se găsea pe o stradă laterală, mică, fără prea mare trafic, în apropierea unei fabrici care își făcea depunerile acolo. Totul părea perfect. Cu excepția omului de la volanul mașinii care trebuia să-i salveze după lovitură.

- Numai el te îngrijorează? Întrebă Felix.

- Nu. -

- Ce mai e?

Îi venea greu să răspundă.

- Să spunem că am o premoniție.

Jaime adoptase un ton ușuratic, de autozeflemisire. Dar Felix îl luă în serios.

- Vrei să contramandăm?

- Pentru că azi sînt nervos ca o babă? Nu, *amigo*. Totul o să meargă ca pe roate.

Și la început așa a mers.

În bancă se găseau vreo șase funcționari și Felix îi ținu pe toți la respect țintind spre ei pistolul automat, în timp ce Jaime golea sertarele casieriei. Ca pe roate. Cînd cei doi ieșiră din bancă, îndreptîndu-se spre mașină, Jaime le strigă funcționarilor:

- Țineți minte, *amigos*, banii vor fi cheltuiți în slujba unei cauze bune!

Abia în stradă începu să se prăbușească totul. Poliția se afla de jur împrejur.

Șoferul mașinii lor stătea în genunchi pe trotuar, cuieava unui revolver lipită de tîmplă.

Cînd își făcură apariția Jaime și Felix, un detectiv le strigă:

- Aruncați armele!

Jaime ezită o frîntură de secundă. Pe urmă ridică arma.

Capitolul patruzeci și unu

Avionul cu reacție 727 zbură la zece mii de metri înălțime deasupra Marelui Canion. Fusese o zi lungă, grea. „Și încă nu s-a terminat”, se gîndi Megan.

Era în drum spre California ca să semneze contractul prin care *Uzinele Scott* urmau să obțină un teren de pădure de un milion de acri la nord de San Francisco. Un chilipir grozav. „E vina lor, își spuse ea. N-ar fi trebuit să încerce să mă tragă pe sfoară. Pariez că sînt primul om de afaceri provenit dintr-o mănăstire Cisterciană pe care l-au întîlnit în toată cariera lor”. Rîse cu glas tare. Stewardul se apropie de ea:

- Pot să vă ofer ceva, domnișoară Scott? Megan zări în raft un teanc de ziare și reviste.

Fusese atît de ocupată cu noul contract, încît în ultima vreme nu mai avusese timp să citească nimic.

- Dați-mi *New York Times*, vă rog.

Povestea era chiar pe prima pagină și-i sări imediat în ochi. Sub o fotografie a lui Jaime Miro scria: „Ieri după-masă, la Sevilla, Jaime, Miro, liderul mișcării ETA, organizația separatistă radicală bască, a fost rănit și capturat de poliție în timp ce efectua un hold-up la o bancă. În timpul atacului a fost ucis Felix Carpio, un alt cunoscut terorist. Autoritățile îl căutau pe Miro încă de...”

Megan citi restul articolului și rămase un lung timp nemișcată, ca împietrită, amintindu-și trecutul. Era ca un vis îndepărtat, fotografiat printr-o perdea de voal, ceva încheșat și ireal.

„Lupta asta a noastră se va isprăvi curînd. Vom obține tot ce am dorit, pentru că poporul e cu noi... Aș dori să mă aștepți...”

Cu multă vreme în urmă citise o carte despre o civilizație care credea că, atunci cînd salvezi viața unui om, devii răspunzător de el. Ei bine, ea îi salvase viața lui Jaime în două rînduri - o dată la castel și o dată în parc. „Să fiu a naibii dacă am să-i las să-l omoare!”

Ridică receptorul telefonului plasat lîngă scaunul ei și-i comandă pilotului:

- întoarce avionul! Ne înapoiem la New York.

Pe aeroportul *La Guardia* o aștepta o limuzină și, cînd ajunse la birou, se făcuse orele două noaptea. Lawrence Gray Jr. o aștepta. Tatăl lui fusese ani de zile jurisconsultul companiei și acum ieșise la pensie. Fiul era inteligent și ambițios.

Fără nici un preambul, Megan îl întrebă:

- Jaime Miro. Ce știi despre el? Răspunsul fu prompt:

- E un terorist basc, șeful organizației ETA. Am citit recent că ar fi fost capturat, acum o zi sau două.

- Exact. Guvernul spaniol are de gînd să-l judece. Vreau să trimit pe cineva acolo. Care-i cel mai bun avocat din țară?

- Aș spune Curtis Hayman.

- Nu. E prea gentleman. Avem nevoie de un ucigaș. Rămase o clipă pe gînduri. Cheamă-l pe Mike Rosen.

- Megan, e angajat pentru următorii o sută de ani.

- Dezangajează-l. Vreau să fie la Madrid la proces. Tînărul se încruntă:

- Nu ne putem implica într-un proces public în Spania.

- Ba putem. *Amicus curiae*. Sîntem prietenii inculpatului.

Lawrence Gray o studie o clipă.

- Ai ceva împotriva dacă îți pun o întrebare de ordin personal?

-iAm. Ocupă-te de treaba asta.

- O să fac tot ce-mi stă în putință.

- Larry... -Da?

- Fă chiar mai mult de atît! Vocea ei era dură ca oțelul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Lawrence Gray Jr. intră din nou în biroul lui Megan.

- Mike Rosen la telefon. Cred că l-am sculat din somn. Ține să-ți vorbească.

Megan ridică receptorul.

- Domnul Rosen? Ce plăcere să vă aud. Nu ne-am cunoscut pînă acum, dar presimt că vom deveni prieteni foarte buni. Știți, o mulțime de oameni dau în judecată *Uzinele Scott*, doar de dragul rutinei procesuale, și de mult caut pe cineva care să preia toate cazurile noastre de litigii. Și numele dumneavoastră mi-a venit mereu în minte. Sînt gata să vă plătesc un avans substanțial pentru...

- Domnișoară Scott?

- Da.

- N-am nimic împotriva să fiu dus cu zăhărelul, dar dumneavoastră îmi turnați un calup de zahăr în cap.

- Nu înțeleg.

- Atunci dați-mi voie să vă răspund în termeni legali. Renunțați la toate aiurelile astea. E ora două noaptea. Nu angajați avocați la două noaptea.

- Domnule Rosen...

- Mike. Vom deveni prieteni buni, așa ai spus. Numai că prietenii trebuie să aibă încredere unii în alții. Larry mi-a spus că vrei să plec în Spania ca să încerc să salvez un terorist basc căzut în mâinile poliției.

Dădu să răspundă: „Nu e un terorist...”, dar își curmă singură vorba. -Da. *

- Și care-i problema? A dat în judecată *Uzinele Scott* pentru că i s-a blocat pușca?

- El...

- Îmi pare rău, noua mea prietenă. N-am cum să te ajut. Programul meu e atât de încărcat, încât de șase luni încoace am renunțat să mă mai duc la baie. Îți pot recomanda câțiva avocați...

„Nu! Își spuse Megan. Jalme **Mira** are nevoie de tine!” Și brusc se simți cuprinsă de o senzație de neajutorare. Spania însemna o altă lume, un alt timp. Când vorbi, vocea îi sună vlăguită.

- Nu face nimic. E o chestiune foarte personală, îmi pare rău că te-am luat atât de tare.

- Hei! Dacă-i ceva foarte personal atunci schimbăm macazul, Megan. Ca să-ți spun drept, mor de curiozitate să aud ce interes are președinta *Uzinelor Scott* să salveze un terorist spaniol. Ești liberă să mîihe la prînz ca să luăm masa împreună?

Megan hotărîse să nu lase nimic să-i stea în drum.

- Complet liberă.

- Atunci la ora unu la restaurantul „*Le Cirque*„? Își redobîndise curajul..

- Perfect.

- Rezervă tu o masă. Dar trebuie să te previn de ceva.

- Da?

- Am o nevastă foarte băgăreată.

Se întîlniră la restaurantul „*Le Cirque*” și după ce Sirio îi conduse ia masă, Mike Rosen îi declară:

- Arăți mai bine decît în fotografii. Pariez că toată lumea îți spune lucrul ăsta.

Era un bărbat scund și îmbrăcat neglijent. Dar mintea lui nu se făcea vinovată de nici o neglijență. Ochii îi scăpărau de inteligență.

- Mi-ai stîrnit curiozitatea, începu Mike Rosen. De ce te interesează Jaime Miro?

Erau atîtea de spus. Prea multe de spus. Dar tot ce răspunse Megan a fost:

- E un prieten și nu vreau să moară. Rosen se înclină spre ea.

- Am răsfoit azi fișele ziarelor în legătură cu el. Dacă guvernul lui Don, Juan Carlos o să-l execute numai o singură dată, Miro va fi în mare cîștig. Cred că or să răgușească doar citind capetele de acuzație împotriva prietenului tău. Rosen văzu expresia feței lui Megan. Îmi pare rău, dar trebuie să fiu sincer. Miro e un om foarte ocupat. Jefuiește bănci, face să sară mașini în aer, omoară oameni...

- Nu e un asasin. E un patriot. Luptă pentru drepturile lui.

- Bine, bine. E și eroul meu. Ce vrei să fac pentru el?

- Să-l salvezi.

• - Megan, noi doi sîntem prieteni atât de buni încît n-am să-ți ascund adevărul. Nici isus Hristos în persoană n-ar putea să-l salveze. Tu ești în căutarea unui miracol care...

- Eu cred în miracole. Vrei să mă ajuți? O cercetă un moment.

- Ce dracul La ce sînt buni prietenii? Ai gustat pateul? Am auzit că aici gătesc cușer.

Faxul sosit din Madrid comunica:

„Discutat cu o serie de avocați europeni. Refuză să-l reprezinte pe Miro. Am încercat să obțin admiterea mea la proces în calitate de amicus curiae. Tribunalul a respins cererea mea. Aș vrea să săvîrșesc un miracol pentru tine, prietenă dragă, dar Isus încă nu a reînviat. Mă întorc acasă. Îmi datorezi o masă, Mike”.

Procesul a fost fixat pentru șaptesprezece septembrie.

- Contramandeză-mi toate întîlnirile, îi ceru Megan asistentului ei. Trebuie să plec cu niște treburi la Madrid.

- Cît vei lipsi?

- Nu știu.

Megan își ticlui planul strategic în avion, în timp-ce traversa Oceanul Atlantic. „Trebuie să existe o cale, își spuse ea. Am bani și am putere. Cheia este primul ministru. Trebuie să ajung la el înainte de începerea procesului. După aceea, ar fi prea tîrziu”.

La douăzeci și patru de ore după sosirea la Madrid, Megan avu o întrevvedere cu primul ministru, Leopoldo Martinez. Acesta o invitase la prînz la palatul *Moncloa*.

- Vă mulțumesc că ați acceptat atât de prompt să mă vedeți, îi spuse ea, Știu cît de ocupat sînteți. Ministrul ridică o mîină cu modestie.

- Dragă domnișoară Scott! Când președinta unei organizații atât de importante ca *Uzinele Scott* vine cu avionul în țara mea ca să mă vadă, nu pot decît să mă simt onorat. Vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot ajuta.

- Am venit aici ca să vă ajut eu pe dumneavoastră, răspunse Megan. Mi-am dat seama că, deși avem cîteva fabrici în Spania, noi nu folosim întregul potențial pe care l-ar putea oferi țara dumneavoastră.

Acum o asculta cu atenție și ochii îi străluceau. -Da?

- *Uzinele Scott* intenționează să deschidă o uriașă fabrică de aparatură electronică. Ar putea folosi o mie - o mie cinci sute de muncitori. Și dacă va avea succesul pe care-l scontăm, vom deschide și niște fabrici-sateliti.

- Și n-ați hotărât încă în ce țară doriți să deschideți asemenea fabrică?

- Exact. Eu aș dori să o deschid în Spania dar, ca să fiu sinceră, domnule ministru, câțiva dintre directorii mei nu sînt de acord cu felul în care sînt respectate drepturile omului în țara dumneavoastră. -Zău?

- Da. Ei sînt de părere că cei ce protestează împotriva unora dintre practicile dumneavoastră politice sînt pedepsiți cu prea mare asprime.

- Vă referiți la cineva în mod special?

- De fapt, da. Jaime Miro. Ministrul o privi fix.

- Înțeleg. Și dacă ne-am arăta îngăduitori cu Jaime Miro, am obține fabrica de aparatură electronică și...

- Și mult mai mult, îl asigură Megan. Fabricile noastre duc la o ridicare a nivelului de trai în orice loc unde sînt implantate.

Primul ministru se încruntă:

- Mă tem că există doar o singură mică problemă.

- Care? Putem negocia.

- Există ceva ce nu poate fi negociat, domnișoară Scott. Onoarea Spaniei nu e de vînzare. Nu ne puteți mitui sau cumpăra sau amenința.

- Vă rog să mă credeți. Eu nu am...

- Veniți aici cu pomenile dumneavoastră și vă așteptați să încălcăm justiția ca să vă facem pe plac? Mai gîndiți-vă, domnișoară Scott. Noi nu avem nevoie de fabricile dumneavoastră.

„Am înrăutățit situația!” își spuse Megan cu disperare.

Procesul a ținut șase săptămîni și s-a desfășurat într-un tribunal strict păzit, închis publicului.

Megan rămase în tot acest timp la Madrid, urmărind zilnic știrile privitoare la proces. Din cînd în cînd, îi telefona Mike Rosen.

- Știu prin ce treci, prietenă dragă. Ar trebui să te întorci acasă.

- Nu pot, Mike.

încercă să-l vadă pe Jaime.

- Orice vizită este interzisă.

în ultima zi a procesului, Megan se postă în apropierea tribunalului, ascunsă într-o masă de oameni. Un șuvoi de reporteri țîșni afară din clădire. Megan i se adresă unuia dintre ei:

- Care-i sentința?

- L-au găsit vinovat de toate acuzațiile aduse. A fost condamnat la moarte prin garotă.

Capitolul patruzeci și doi

La ora cinci din dimineața zilei cînd urma să aibă loc execuția lui Jaime Miro, lumea începuse să se înghesuie în fața închisorii centrale din Madrid. Guardia Civil așezase baricade care să împiedice apropierea valurilor mulțimii de intrarea principală a închisorii. Trupe înarmate și tancuri blocau porțile de fier.

în Interiorul temniței, în biroul directorului Gomez de la Fuente, avea loc o întrunire extraordinară. Luau parte primul ministru, Leopold Martinez, Alonzo Sebastián, noul șef al organizației GOE, și reprezentanții conducerii închisorii, Juanito Molinas și Pedros Arrango.

Directorul de la Fuente, un om între două vîrste, greoi, cu o față posomorită, se dedicase cu pasiune misiunii de a disciplina răufăcătorii pe care guvernul îi dăduse în custodia lui. Molinas și Arrango, asprii lui asistenți, lucraseră în ultimii douăzeci de ani împreună cu de la Fuente.

Vorbea primul ministru Martinez:

- Doresc să știu ce măsuri ați luat pentru a evita orice eventuală tulburare sau abatere legată de execuția lui Miro.

Directorul de la Fuente replică:

- Sîntem pregătiți pentru orice eventualitate, Excelență. După cum a observat Excelența voastră la sosire, o întreagă companie de soldați înarmați staționează în jurul închisorii. Ar fi nevoie de o adevărată armată ca să producă o breșă.

- Și în interiorul închisorii?

- Precauțiile sînt și mai stricte. Jaime Miro e închis într-o celulă cu dublă securitate de la etajul doi.

Ceilalți deținuți de la același etaj au fost temporar transferați. Doi gardieni au fost postați în fața celulei lui Miro și alți doi la fiecare dintre capetele culoarului. Am ordonat o claustrare generală, astfel încît nici un deținut nu-și va părăsi celula pînă după execuție.

- La ce oră are loc?

- La prînz, Excelență. Am amînat masa de prînz pentru ora unu. în felul acesta vom avea destul timp să transportăm cadavrul lui Miro de aici.

- Care sînt planurile de scoatere a cadavrului?

- Urmez sugestia dumneavoastră, Excelență, înmormîntarea lui în Spania ar putea pricinui

neplăceri guvernului, în caz că bascii ar transforma mormîntul într-un loc de pelerinaj. Am luat legătura cu mătușa lui Miro din Franța. Locuiește într-un sat de lângă Bayonne. A fost de acord să-l îngroape acolo.

Primul ministru se ridică:

- Foarte bine. Oftă. Îmi mențin părerea că o spînzurare într-o piață publică ar fi fost mai nimerită.

- Da, Excelență. Dar în asemenea caz nu mi-aș mai fi putut asuma răspunderea de a ține mulțimea de spectatori în frîu.

- Probabil că ai dreptate. N-are nici un sens să stîrnim oamenii mai mult decît e necesar. Garota e mai dureroasă și mai lentă. Și dacă există cineva care să merite garota, acela e Jaime Miro.

- Scuzați-mă, Excelență, reluă directorul de la Fuente, dar am înțeles că are loc întrunirea unei comisii de judecători pentru a lua în discuție recursul de ultimă oră făcut de avocații condamnatului. Dacă se aprobă, ce trebuie să...

Primul ministru îl întrerupse:

- Nu se va aproba. Execuția va avea loc conform programului.

Reuniunea se încheiase.

La șapte treizeci dimineața un camion cu pîine opri în fața închisorii.

- Livrare de marfă!

Unul dintre gardienii postați la intrare se uită la șofer.

- Ești nou, nu-i așa? , ' - Da.

- Unde-i Julio?

- E bolnav la pat.

- Și de ce nu te duci să-i ții de urît, *amigo*?

- Cum?

- În dimineața asta nu se primește nici o marfă. Vino după-masă.

- Dar în fiecare dimineață...

- Azi nu intră nimic în închisoare și de ieșit nu va ieși decît un singur lucru. Acum, dă camionul îndărăt, întoarce-l și mută-ți fundul de aici înainte să se enerveze camarazii mei.

Șoferul privi de jur-împrejur la soldații înarmați care erau cu ochii pe el.

- Sigur. În regulă, spuse el.

Îl urmărirea cu atenție cît timp întoarse camionul și pînă ce dispăru la capătul străzii. Comandantul de post raportă incidentul directorului închisorii. Cînd se făcure verificările de rigoare, se constată că, într-adevăr, șoferul obișnuit se afla la spital, victimă a unei ciocniri de mașini.

La ora opt, o mașină capcană explodează de cealaltă parte a străzii, rănind vreo șase spectatori. În împrejurări obișnuite, gardienii și-ar fi părăsit posturile, pentru a investiga atentatul și a da asistență răniților. Dar de astă dată ordinele erau foarte stricte. Rămaseră pe loc și Guardia Civil primi însărcinarea să se ocupe de caz.

Incidentul fu raportat prompt directorului de la Fuente.

- Sînt disperți, comentă el. Fiți pregătiți pentru orice.

La ora nouă și cincisprezece a.m. un elicopter își făcu apariția deasupra terenurilor închisorii. Pe părțile laterale ale aparatului se putea citi: *La Prensa*, titlul celui mai important cotidian al Spaniei.

Pe acoperișul închisorii fuseseră instalate două tunuri antiaeriene. Locotenentul în comandă flutură un steag pentru a avertiza elicopterul să se îndepărteze. Dar acesta continuă să dea tîrcoale. Ofițerul de serviciu puse mîna pe un telefon.

- Doamne director, avem un elicopter peste noi.

- L-ați identificat?

- Scrie pe el *La Prensa*, dar inscripția pare să fie proaspăt vopsită.

- Trimiteți un foc de avertisment. Dacă nu se îndepărtează, radeți-l de pe cer.

- Da, domnule. Îi făcu semn tunarului: Trage unu' de aproape.

Focul trecu la o distanță de cinci metri de elicopter. Putură vedea fața indignată a pilotului. Tunarul încarcă un nou obuz. Elicopterul se înălță și dispăru prin cerurile Madridului.

„Și acum ce-o să mai urmeze?” se întrebă locotenentul.

La ora unsprezece a.m. Megan Scott își făcu apariția la birou! de recepție al închisorii. Arăta palidă și trasă la față.

- Doresc că-l văd pe domnul director de la Fuente.

- Aveți oră fixată?

- Nu, dar...

- Îmi pare rău, domnul director nu poate discuta cu nimeni în această dimineață. Ar fi bine să-i telefonați după-masă.

- Spuneți-i că îl caută Megan Scott.

Omul se uită mai atent la ea. „Deci asta-i americanca bogată care încearcă să-l elibereze pe Jaime Miro. N-aș avea nimic împotriva să lucreze și pentru mine vreo cîteva nopți”. Gu glas tare, îi spuse:

- O să-l anunț pe domnul director că sînteți aici. Cinci minute mai tîrziu, Megan era așezată în biroul directorului de la Fuente. Acesta era înconjurat de vreo șase membri ai consiliului de administrație al închisorii.

- Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Scott?

- Aș dori să-l văd pe Jaime Miro. Directorul scoase un oftat.

- Mă tem că nu e posibil.

- Dar eu sînt...

- Domnișoară Scott, știm cu toții cine sînteți. Dacă v-am putea satisface dorința, vă asigur că am fi cu toții mai mult decît bucuroși, adăugă el cu un zîmbet. Noi, spaniolii, sîntem un popor înțelegător. Sîntem și sentimentali și, din cînd în cînd, nu ne dăm în lături să închidem ochii la încălcarea unor dispoziții și regulamente. Zîmbetul îi pieri. Dar nu astăzi, domnișoară Scott. Nu. Azi e o zi cu totul specială. Ne-au trebuit ani de zile ca să-l prindem pe omul pe care doriți să-l vedeți. Așa încît azi e ziua respectării dispozițiilor și regulamentelor. Singurul care-l va vedea pe Jaime Miro este Dumnezeu lui - dacă are vreunul.

Megan îi aruncă o privire jalnică:

- Aș putea... aș putea să-i arunc doar o privire? Unul dintre membrii consiliului de administrație, mișcat de durerea zugrăvită pe fața lui Megan, se simți ispitit să intervină. Dar se înfrînă.

- Îmi pare rău, spuse directorul de la Fuente. Răspunsul este nu.

- Pot să-i trimit un mesaj? Vocea lui Megan era înăbușită de plîns.

- Ar însemna să trimiteți un mesaj unui mort. Se uită la ceas. Are mai puțin de o oră de trăit.

- Dar s-a făcut un recurs la sentință. Știu că o comisie de judecători se întrunește ca să decidă dacă...

- Au votat împotriva recursului. Acum un sfert de oră mi s-a comunicat hotărîrea judecătorilor.

Recursul lui Miro a fost respins. Execuția va avea loc. Și acum, vă rog să mă scuzați...

Directorul se ridică în picioare și ceilalți îl imitară. Megan se uită la fețele lor reci și se înfiora.

- Dumnezeu să aibă milă de voi, rosti ea. O urmărire în tăcere, ieșind din cameră.

Cu zece minute înainte de ora prînzului, ușa celei lui Jaime Miro fu deschisă. Directorul Gomez de la Fuente, însoțit de cei doi asistenți ai săi, Molinas și Arrango, și de doctorul Miguei Anuncion, intrară în celulă. Pe coridor, în fața ușii, păzeau patru gărzi înarmate.

- A sosit ora, spuse directorul.

Jaime se ridică de pe pat. Avea cătușe la mîini și lanțuri la picioare.

- Speram că o să întîrziati, rosti el. Avea un aer de demnitate pe care directorul de la Fuente nu se putea împiedica să nu-l admire.

„Altădată, în alte împrejurări, puteam fi prieteni", gîndi el.

Jaime ieși în coridorul pustiu, pășind greoi din cauza lanțurilor. Era flancat de gărzi, de Molinas și de Arrango.

- Garota? întrebă el.

Directorul încuviință din cap:

- Garota.

Cumplit de dureros, inuman. E bine că s-a luat măsura ca execuția să aibă loc într-o cameră închisă, -departe de ochii spectatorilor și de ochii presei, se gîndi directorul.

Micul convoi străbătu coridorul. De afară, din stradă, răzbăteau strigătele mulțimii: „Jaime... Jaime... Jaime!" Un strigăt care se amplifică, izbucnind din mii de piepturi, devenind tot mai puternic.

- Strigă pentru tine, spuse Pedro Arrango.

- Nu. Strigă pentru ei înșiși. Strigă pentru libertate. Mîine vor striga un alt nume. Eu o să mor - dar mereu va exista un alt nume.

Trecură prin două porți de securitate și se opriră în fața unei cămăruțe din capătul unui oficiu, închisă cu o ușă de fier verde. Dintr-un colț, se desprinsă un preot înveșmîntat în negru.

- Slavă Domnului că am sosit la timp, rosti acesta. Am venit să-i aduc condamnatului ultima alinare.

Cînd dădu să înainteze spre Miro, două gărzi îi blocară calea.

- Regret, părinte, i se adresă directorul de la Fuente. Nimeni nu are voie să se apropie de el.

- Dar eu...

- Dacă vreți să-l împărtășiți, va trebui s-o faceți prin ușa închisă. Dați-vă la o parte, vă rog.

Un gardian deschise ușa verde. Înăuntru, lîngă un scaun fixat în podea și prevăzut cu curele grele pentru brațe, stătea un uriaș, cu fața pe jumătate acoperită de o mască. În mîini ținea garota.

Directorul le făcu un semn lui Molinas, Arrango și doctorului, care intrară în cămăruță în urma lui Jaime. Gărzile rămaseră afară. Ușa verde fu din nou închisă și zăvorită.

Molinas și Arrango îl conduseră pe Jaime la scaun. Îi scoaseră cătușele de la mîini, apoi îi legară brațele cu curelele grele. Doctorul Anuncion îl directorul de la Fuente urmăreau scena. Prin ușa încuiată se auzeau vag psălmodierile preotului.

De la Fuente se uită la Jaime și ridică din umeri.

- N-are importanță, spuse el. Desigur că Dumnezeu îl aude și înțelege ce spune.

Uriașul cu garota trecu în spatele lui Jaime. Directorul Gomez de la Fuente îl întrebă:

- Vrei să te legăm lă ochi?

- Nu.

Directorul se uită la-urias și-i făcu un semn cu capul. Călăul ridică garota și înainta cu un pas. Gărzile postate în fața ușii auzeau scandările mulțimii de afară.

- Știi ceva? mormăi una dintre gărzi. Mi-ar fi plăcut mai mult să mă aflu și eu acolo printre ei.

Cinci minute mai târziu, ușa verde se deschise.

- Aduceți sacul, ceru doctorul Anuncion.

Conform instrucțiunilor, cadavrul lui Jaime Miro fu scos pe ascuns din închisoare, pe o poartă dosnică. Sacul fu trântit într-un camion, fără număr. Dar în clipa în care camionul părăsi terenul închisorii, mulțimea din stradă înainta, ca atrasă de un magnet mistic. „Jaime... Jaime...”

Strigătele erau însă mai înăbușite. Bărbații și femeile strigau, iar copiii se uitau mirați la ei, neînțelegînd ce se întîmplă. Camionul își croi drum prin mulțime și, în cele din urmă, ieși în șosea.

- Isuse, exclamă șoferul! A fost sinistru. Se vede că omu' ăsta avea ceva special în el.

- Da. Și mii de oameni au știut-o.

La ora două după-amiază directorul Gomez de la , Fuente și cei doi asistenți ai săi, Juanito Molinas și Pedros Arrango se prezentară în biroul primului ministru Martinez.

- Vă feicit, spuse primul ministru. Execuția s-a desfășurat perfect.

Directorul luă cuvîntul:

- Domnule prim-ministru, noi nu am venit aici ca" să primim felicitări ci ca să ne depunem demisia. Martinez se zgîi la ei uluit:

- Nu... nu înțeleg.

- E o chestiune de umanitate, Excelență. Am văzut un om murind. Poate că a meritat să moară. Dar nu în felul ăsta. A fost o barbarie. Nu vreau să mai iau parte vreodată la așa ceva, și colegii mei încearcă aceleași sentimente.

- Poate că ar trebui să mai cugetați. Gîndiți-vă la pensii...

- Noi trebuie să trăim cu conștiințele noastre. Directorul de la Fuente îi înmîină primului ministru cele trei cereri. Acestea sînt demisiile noastre. -

Tîrziu, noaptea, camionul trecu granița spre Franța -și se îndreptă spre satul Bidache, lîngă Bayonne. Se opri în fața unei îmbietoare case de fermă.

- Țasta-i locul. Să ne descotorosim de stîrv înainte să înceapă să miroasă.

Ușa casei fu deschisă de o femeie de vreo cincizeci de ani.

- L-ați adus?

- Da, doamnă. Unde ați vrea... hm...?

- În salon, vă rog.

- Da, doamnă. Știți... n-ar trebui să întîrziați prea mult... cu îngropăciunea. Înțelegeți ce vreau să spun?

Îi privi pe cei doi oameni care aduseseră sacul și-l așezară pe jos.

- Vă mulțumesc.

- *De nada.*

Rămase locului, așteptînd pînă ce camionul dispăru.

O altă femeie ieși din camera alăturată și veni în grabă lîngă sac. Se aplecă grijulie și deschise fermoarul.

Dinăuntru le zîmbi Jaime Miro.

- Știți ceva? Garota asta poate într-adevăr să-ți frîngă gîtui.

- Vin alb sau roșu? îl întrebă Megan.

Capitolul patruzeci și trei

La aeroportul *Barajas* din Madrid, fostul director Gomez de la Fuente, foștii lui asistenți, Molinas și Arrango, doctorul Anuncion și uriașul care purtase mască se găseau în sala de plecare.

- Îți repet că faci o greșeală că nu vii cu mine la Costa Rica, spuse de la Fuente. Cu cei cinci milioane de dolari ai tăi ai putea cumpăra toată împușita aia de insulă.

Molinas scutură din cap.

- Arrango și cu mine plecăm în Elveția. M-am săturat de soare. Vrem să ne cumpărăm cîteva duzini de iepurași albi ca zăpada.

- Și eu la fel, spuse uriașul..

Se întoarseră spre Miguel Anuncion.

- Și dumneavoastră, domnule doctor?

- Eu plec în Bangladesh.

- Cum?

- Da. Cu banii pe care i-am luat am de gînd să deschid acolo un spital. Știți, am stat mult pe gînduri înainte de a accepta oferta lui Megan Scott. Dar mi-am spus că, dacă lăsînd un singur terorist să trăiască pot salva sute de alte vieți nevinovate, merită s-o fac. Și apoi, ca să vă spun adevărul, l-am simpatizat pe Jaime Miro.

Capitolul patruzeci și patru

În Franța fusese un sezon foarte propice pentru agricultură și fermierii se puteau lăuda cu recolte extraordinare. „O, dacă ar fi toți anii la fel de minunați ca anul ăsta! se gândi Rubio Arzano. Anul ăsta a fost grozav din toate punctele de vedere”.

În primul rînd, căsătoria, și pe urmă, nașterea gemenilor. „Cine-ar fi visat vreodată că un om poate fi atît de fericit?”

Începuse să plouă. Rubio își întoarse tractorul și se îndreptă spre hambar. Se gîndea la gemeni. Băiatul o să fie voinic și năzdrăvan. Dar soră-sa! Ce mai ștregărită! „O să-i dea mult de furcă lui bărbatu-său, rînji Rubio în sinea lui. O ia pe urmele maică-si”.

Parcă tractorul și se îndreptă spre casă, gustînd ploaia răcoroasă care-i plesnea obrajii. Deschise ușa și intră.

- Ai venit la timp, îi spuse Lucia. Masa e gata.

Preacuvioasa maică stareță Betina se trezi în acea dimineață cu presimțirea că avea să se întîm'ple un lucru minunat.

„Desigur, s-au și întîmplat destule lucruri minunate!”

Mănăstirea Cisterciană fusese redeschisă sub protecția regelui Don Juan Carlos. Sora Graciela și maicile care fuseseră ridicate și duse la Madrid se întorseseră cu bine la mănăstire, unde se putură retrage din nou în binecuvîntata solitudine și tăcere.

Curînd după micul dejun, maica stareță intră în biroul ei, dar se opri locului privind înmărmurită. Pe biroul ei, strălucind de-ți lua ochii, se găsea crucea de aur.

Reîntoarcerea crucii a fost acceptată ca un miracol.

Prolog

Madridul a încercat să cumpere pacea acordîndu-le bascilor o autonomie limitată, îngăduindu-le să aibă propriul lor_ steag, limba lor și un departament de poliție basc. ETA a replicat asasinîndu-l pe Constantin Ortin Gil, guvernatorul militar al Madridului, -și, ceva mai tîrziu, pe Luis Carrero Blanco, omul ales de Franco pentru a-i fi succesor.

Violența escaladează întruna.

În numai trei ani, teroriștii ETA au ucis mai bine de șase sute de oameni. Măcelul continuă și represaliile poliției sînt deopotrivă de dure.

În urmă cu cîțiva ani; ETA se bucura de simpatia a două milioane și jumătate de basci, dar terorismul continuu a erodat încrederea și sprijinul acestora. La Bilbao, centrul ținutului basc, a avut loc o demonstrație împotriva ETA, la care au luat parte o sută-de mii de oameni. Poporul spaniol consideră că a sosit timpul pentru pace, timpul de a-și tămădui rănilile.

Organizația OPUS MUNDO e mai puternică decît oricînd, dar puțini sînt cei ce-și îngăduie să discute acest lucru.

Cît despre mănăstirile Cisterciene cu regulament strict, există astăzi încă cincizeci în Spania.

Ritualul lor ce transcende timpul, legămîntul de tăcere și dé izolare au rămas neștirbite.

SFÎRȘIT